ROBIN COOK
Rapirea

1

O nelinişte inexplicabilă îl cuprinse pe Perry Bergman chiar din clipa în care somnul agitat îi fu curmat de nişte vibraţii de-a dreptul ciudate. Era un soi de scrîşnet enervant, asemănător zgomotului făcut de unghiile ce zgîrie o tablă de scris. Se înfioră, azvîrli în lături pătura subţire care-l învelea şi coborî din pat. Stînd aşa, cu picioarele goale pe podeaua de oţel, i se părea acum că zgomotul seamănă mai degrabă cu acela făcut de freza unui dentist. Era un sunet diferit atît de bîzîitul monoton al generatoarelor navei, cît şi de zumzetul ventilatoarelor de aer condiţionat.

– Ce naiba se-ntîmplă? se pomeni întrebînd, deşi nu era nimeni acolo să-i răspundă.

Îşi aminti cum ajunsese pe vasul *Benthic Explorer* cu o seară înainte, după un zbor lung cu elicopterul tocmai din Los Angeles, via New York, pînă la Ponta Delgada, pe Insula San Miguel din Arhipelagul Azore. Pe lîngă diferenţa de fus orar, îl mai obosise peste măsură şi şedinţa prelungită în care i se aduseseră la cunoştinţă problemele cu care se confrunta echipajul. Era de înţeles că nu-i convenea defel să fie trezit după numai patru ore de somn, şi încă de un zgomot atît de enervant.

Smulse din furcă telefonul interior şi formă nervos numărul pentru puntea de comandă. În aşteptarea legăturii, se ridică pe vîrfuri şi aruncă o privire prin hubloul cabinei destinate oaspeţilor de seamă şi care-l găzduia acum pe el. La un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri, Perry nu se considera un bărbat scund, dar nici înalt.

Afară, soarele abia dacă se înălţase peste orizont. Vasul îşi arunca umbra prelungă peste Atlantic.

Întorcîndu-şi privirea către apus, Perry contemplă ceaţa ridicata deasupra oceanului liniştit, a cărui suprafaţă se ondula ca o nesfirşită folie de cositor. Peisajul respira o seninătate care nu trăda nimic din ce se petrecea în adîncuri.

Benthic Explorer se postase deasupra unui anumit punct al lanţului muntos submarin lung de aproape douăzeci de mii de kilometri, care împărţea Atlanticul în două. Vasul îşi menţinea poziţia fixă cu ajutorul comenzilor computerizate către elice şi către servomotoarele de la prova şi pupa. Erupţiile continue de lavă în cantităţi uriaşe, exploziile de gaze fierbinţi şi frecventele miniseisme făceau din cordiliera scufundată un peisaj în totală antiteză cu paşnica suprafaţă a oceanului, care oglindea o frumoasă zi de vară.

– Puntea, răsună o voce plictisită în urechea lui Perry.

– Unde-i căpitanul Jameson? întrebă Perry răstit.

– În cabina lui, presupun, răspunse cu nonşalanţă glasul de la celălalt capăt al firului.

– Ce naiba e cu trepidaţiile astea? vru Perry să ştie.

– Habar n-am... În orice caz, nu vin de la centrala electrică, dacă asta vreţi să ştiţi. M-ar fi înştiinţat din sala maşinilor. Probabil că sînt de la sonda de foraj. Vreţi să sun la comanda sondei?

Fără nici un răspuns, Perry trînti telefonul. Nu-i venea să creadă că ofiţerul de serviciu de pe puntea de comandă, oricine ar fi fost acela, nu avea elementara iniţiativă să cerceteze cauza trepidaţiilor. Chiar nu-i păsa deloc? Gîndul că vasul lui era administrat cu atîta lipsă de profesionalism îl scotea din minţi pe Perry, dar se hotărî să atace această problemă altă dată. Deocamdată îşi

concentra atenţia asupra pantalonilor şi a puloverului cu care voia să se îmbrace. Nu avea nevoie să-i spună cineva că vibraţiile ar putea proveni de la instalaţia de forare; era evident lucrul ăsta. În fond, sesizarea unor probleme tehnice la instalaţie era chiar motivul care îl adusese aici, tocmai din Los Angeles.

Perry ştia foarte bine că proiectul actual în care se angajase reprezenta un risc serios pentru compania Benthic Marine. Nu făcuse nici un contract pentru a fora într-o pungă submarină de magmă, undeva, la vest de Arhipelagul Azore, ceea ce însemna că firma lui suporta toate cheltuielile, iar scurgerea de lichidităţi era îngrozitoare. Perry se aventurase totuşi în acest proiect fiind convins că, în caz de reuşită, compania Benthic Marine va fi propulsată în fruntea cercetărilor oceanografice, stimulînd imaginaţia publicului şi sporind interesul în domeniul explorărilor submarine. Din păcate însă, lucrurile nu păreau să se desfăşoare conform aşteptărilor.

După ce termină cu îmbrăcatul, Perry aruncă o privire în oglinda de deasupra chiuvetei din cabina strimtă de toaletă. Pînă acum cîţiva ani nici nu s-ar fi sinchisit, însă acum era altceva. Trecuse de patruzeci de ani şi constata deja că aerul neîngrijit care îl avantaja odinioară îl făcea acum să pară îm-bătrînit sau, în cel mai bun caz, obosit. I se rărise părul şi avea nevoie de ochelari la citit, în schimb îşi păstrase acelaşi zîmbet cuceritor. Era mîndru nevoie mare de dantura albă şi regulată, cu atît mai mult cu cît îi scotea în evidenţă tenul bronzat pe care îşi dădea toată silinţa să-l îngrijească. Mulţumit de ce-i arăta oglinda, Perry ieşi din cabină şi se îndreptă grăbit de-a lungul culoarului.

Trecînd prin faţa cabinelor căpitanului şi secundului, abia îşi stăpîni impulsul de a bate tare în uşile de metal. Zgomotul infernal, care cu siguranţă că i-ar fi smuls pe ocupanţi din somnul lor lipsit de griji, i-ar fi răcorit sufletul, în calitatea sa de fondator, preşedinte şi acţionar majoritar al companiei Benthic Marine s-ar fi aşteptat, din partea personalului angajat, la mai multă atenţie faţă de prezenţa sa la bordul vasului. Chiar pe nimeni nu interesa să afle de unde provin trepidaţiile astea?

Odată ieşit pe punte, Perry încercă să localizeze sursa straniului bîzîit care se contopea acum cu zgomotul produs de instalaţia de forare. *Benthic Explorer* era un vas lung de o sută cincizeci de metri, avînd la mijloc un bazin peste care trona o turlă de sondă ce se înălţa pe douăzeci de nivele. Pe lîngă instalaţia de forare, nava mai dispunea de camere şi echipament de presurizare pentru scufundări, de un batiscaf de mare adîncime şi de mai multe care mobile de luat vederi, operate prin telecomandă, fiecare dintre acestea fiind dotat cu un bogat arsenal de camere foto şi de înregistrare video. Tot acest echipament, la care se adăuga un laborator ultrasofisticat, făcea ca *Benthic Explorer* să poată acoperi, în numele companiei posesoare, Benthic Marine, o gamă largă de studii şi operaţiuni în domeniul oceanografiei.

Perry văzu o matahală de om apărînd în cadrul uşii de la cabina de comanda a sondei. Omul căscă, se întinse, îşi aranjă bretelele salopetei pe umeri şi îşi trînti pe cap o şapcă galbenă pe al cărei cozoroc scria: ŞEF DE TURĂ. Îşi îndreptă paşii împleticiţi de somn spre platforma turnantă. În ciuda vibraţiilor care scuturau nava, era clar că nu avea nici o grabă.

Perry grăbi pasul să-l ajungă din urmă pe uriaş, căruia i se mai alăturară alţi doi mateloţi.

– De vreo douăzeci de minute face tămbălăul ăsta, şefu', strigă unul din muncitori, ca să acopere zgomotul maşinilor. Nimeni nu părea să-l bage în seamă pe Perry. Mormăind, şeful de tură îşi trase o pereche de mănuşi groase de lucru şi urcă pe pasarela care traversa puţul central. Perry fu impresionat de calmul omului care păşea nonşalant de-a lungul grătarului fragil, la mai bine de cincisprezece metri deasupra apelor oceanului, protejat doar de o balustradă subţire şi joasă de metal. Ajuns la platforma turnantă, maistrul se aplecă şi apucă lejer arborele rotativ între palmele înmănuşate, să-i simtă mişcarea. Preţ de cîteva clipe ascultă cu atenţie tremurul ce se transmitea în lungul axului, apoi strigă:

– Opreşte maşinile!

Un muncitor se repezi la tabloul exterior de comandă şi în clipa următoare încetă toată gălăgia. Maistrul se întoarse pe punte.

– Of, Doamne! Iar s-a rupt sapa de foraj, făcu el cu o expresie de silă întipărită pe faţă. Chiar că începe să mă calce pe nervi gluma asta proastă!

– Gluma bună e că n-am forat nici măcar un metru de patru-cinci zile încoace, interveni celălalt muncitor.

– Ia mai taci! îi strigă uriaşul. Treci mai bine şi trage tija la baza schelei de foraj!

La porunca maistrului, motoarele troliului porniră a hurui fără întîrziere, zgîlţîind vasul din încheieturi.

– De ce eşti aşa de sigur că s-a rupt sapa? strigă Perry, ca să se facă auzit deasupra vacarmului. Şeful de echipă îl privi de undeva, de sus.

– Din experienţă, urlă el, după care se întoarse şi se îndreptă spre pupa vasului.
Perry trebui să alerge ca să se ţină după maistru, al cărui pas era cît doi de-ai lui. Încercă să mai întrebe ceva, însă uriaşul fie că nu-l auzi, fie că nu-i mai dădu nici o atenţie. Ajunseră la scara tambuchiului, de unde şeful de echipă prinse a sări cîte trei trepte deodată. La a doua punte de deasupra o luă pe un culoar şi se opri în faţa unei cabine pe a cărei uşă scria: MARK DAVIDSON, COMANDANT TEHNIC. Uriaşul bătu zdravăn în uşă. Se auzi mai întîi un acces de tuse, apoi un glas care-i invită să intre. Perry se înghesui şi el în cabina strimtă, în spatele maistrului.
– Veşti proaste, şefu', începu acesta din urmă. Mă tem că iar s-a prăpădit sapa.
Mark şedea pe marginea cuşetei, cu faţa buhăită, îmbrăcat doar în chiloţi şi tricou.
– Cît naiba e ceasul? întrebă el cu un glas hîrîit, înecat de somn, trecîndu-şi degetele prin părul zburlit. Fără să aştepte răspunsul, se întinse după pachetul de ţigări. Aerul din cabină era îmbîcsit de miros de tutun stătut.
– Să tot fie în jur de şase, zise maistrul.
– O, Doamne! făcu Mark, apoi îşi mută privirea asupra lui Perry şi clipi din ochi, surprins: Perry! Tu cum de eşti treaz la ora asta?
– Parcă poţi să dormi cu trepidaţiile alea! răspunse el.
– Ce trepidaţii? întrebă Mark uitîndu-se la maistrul care, la rîndul lui, se holba la Perry.
– Sînteţi Perry Bergman? îngăimă el.

– Da, după ultimele verificări, i-o întoarse Perry, simţind o oarecare satisfacţie la stînjeneala bruscă a uriaşului.
– Să mă scuzaţi, vă rog, bîigui şeful de echipă.
– Nici o problemă, îl linişti PeTry cu generozitate.
– Se auzea acelaşi huruit în angrenaje? interveni Mark.
Şeful de echipă dădu din cap:
– Ea patra oară cînd se întîmplă exact acelaşi lucru, parcă chiar mai rău de data asta.
– Nu ne-a mai rămas decît o singură sapă din carbură de wolfram cu tăiş de diamant, se lamenta Mark.
– Asta ştiu şi eu, zise maistrul.
– La ce adîncime am ajuns? întrebă Mark.
– Nu-i mare diferenţă faţă de ieri, îl lămuri maistrul. Avem întinşi 445 de metri de ţeavă. Cum fundul e la circa 330 de metri şi n-avem strat de sedimente, se cheamă că am săpat în piatra cam 115 metri, plus-minus cîţiva centimetri.
– Vezi, asta încercam să-ţi explic eu aseară, i se adresa Mark lui Perry. Toate mergeau ca pe roate pînă acum patru zile. De atunci n-am mai înaintat decît foarte puţin, ca să nu mai vorbim că am pierdut patru sape de foraj.
Perry se simţi dator să sublinieze o concluzie evidentă:
– Prin urmare, bănuieşti că aţi dat de un strat foarte dur?
– Dur e puţin spus, rîse Mark sarcastic. Doar folosim sape cu diamant şi canelură de ultimul tip! Ce-i mai trist e că mai avem de străpuns încă treizeci de metri în acelaşi material care nici măcar nu ştim ce este, pînă să ajungem la punga

magmatică - cel puţin, aşa ne indică radarul. În ritmul ăsta, o să mai avem de stat aici încă vreo zece ani.

– Laboratorul a făcut analizele resturilor de rocă rămase pe ultima sapă tocită? întrebă maistrul.

– Da, s-a făcut şi asta. E un tip de rocă nemaiîntîlnit pînă acum. Cel puţin, aşa spune Tad Messenger. E compusă dintr-un soi de olivină cristalină despre care el crede că are structura microscopică asemănătoare diamantului. Aş vrea totuşi să obţinem o mostră mai consistentă. Una dintre problemele mari ale forării submarine este că nu poţi trage nici o concluzie de pe urma fluidelor circulate în timpul procesului. E ca şi cum ai fora în beznă, de fapt.

– N-am putea băga un cateter pînă acolo? întrebă Perry.

– Ce mare scofală ar fi asta, dacă nici cu sapa de diamant nu poţi pătrunde? Dacă am putea aduce o mostră ca lumea din chestia asta în care încercăm să forăm, poate că am reuşi să încropim un plan de bătaie mai acătării. Nu de alta, dar am băgat prea mulţi bani în proiectul ăsta ca să renunţam aşa de uşor.

Mark îşi îndreptă privirile mai întîi spre maistru, care înalţă din umeri, apoi spre Perry, căruia îi zise:

– În fond, tu eşti şeful.

– Da, cel puţin deocamdată, veni răspunsul. Perry nu glumea deloc: deja îşi punea întrebarea cîtă vreme o să mai dureze şefia lui dacă proiectul se împotmolea.

– În fine, retrageţi capul de injecţie la schelă, zise Mark, rezemîndu-şi ţigara pe marginea unei scrumiere care gemea de mucuri.

– Băieţii se ocupă deja de treaba asta, îl lămuri maistrul.
– Scoateţi ultima sapă cu diamant din magazie, continuă Mark, întinzîndu-se după telefon. Am să-i cer lui Larry Nelson să pună în funcţiune staţia de presurizare şi dau ordin să coboare batiscaful. Înlocuim sapa şi vom vedea dacă putem obţine o probă mai bună din roca asta în care ne opintim.
– Am înţeles, spuse şeful de echipă şi părăsi cabina, în timp ce Mark se pregătea să-l sune pe comandantul operaţiunilor de scufundare.
Perry se pregătea să iasă şi el, cînd Mark îi făcu semn să mai rămînă.
– Mai e ceva ce n-am pomenit aseară la şedinţă, spuse, dar cred că tu ar trebui să ştii despre ce e vorba...
Perry înghiţi un nod; gura i se uscase. Nu-i plăcea deloc tonul lui Mark, în spatele căruia presimţea o nouă porţie de veşti proaste.
– S-ar putea să nu fie nimic serios, continuă Mark, dar cînd am folosit radiolocatorul teluric ca să explorăm stratul ăsta în care tot încercăm să sfredelim, aşa cum ţi-am mai spus înainte, am descoperit ceva ciudat. Am datele aici, pe birou, vrei să le vezi?
– Spune-mi tu pe scurt despre ce este vorba, zise Perry. O să citesc eu datele mai tîrziu.
– Păi, conform semnalelor radiolocatorului, conţinutul pungii magmatice s-ar putea să fie cu totul altul decît am presupus noi la primele studii seismologice. Mai precis, s-ar putea să nu fie vorba de o substanţă lichidă.
– Sper că glumeşti!...

Această ultimă informaţie nu făcea decît să sporească presimţirile negre ale lui Perry. Vara trecută, *Benthic Explorer* descoperise printr-o întîmplare muntele submarin în care încercau să foreze acum. Acesta făcea parte din lanţul median subatlantic, studiat în detaliu de Geosat, satelitul Marinei S.U.A., care făcea măsurători cu scopul de a cartografia fundul oceanului. Curios lucru însă, radarul de pe Geosat nu localizase această formaţiune.

Deşi echipajul lui *Benthic Explorer* ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă, vasul a mai zăbovit totuşi o bună bucată de vreme pentru a cerceta misteriosul munte submarin. Au făcut un studiu orientativ al structurii sale interne cu ajutorul sona-rului de ultimă generaţie de care dispuneau şi rezultatele au fost la fel de surprinzătoare pentru toată lumea, ca, de altfel, însăşi prezenţa muntelui în acel loc. Acesta apărea ca un vulcan inactiv, cu o crustă neobişnuit de subţire, al cărei miez lichefiat s-ar fi aflat la numai o sută treizeci şi ceva de metri sub fundul oceanului. Un fapt şi mai uimitor: substanţa din interiorul a ceea ce trebuia să fie punga magmatică prezenta caracteristici de propagare a sunetului identice cu acelea întîlnite în spaţiul discontinuităţii Mohorocičić - sau Moho, cum i se mai spunea acelei misterioase zone care desparte scoarţa pămîntului de mantia sa. Şi pentru că nimeni nu reuşise să extragă magmă din acest strat, cu toate că atît ruşii, cît şi americanii făcuseră încercări în vremea Războiului Rece, Perry luase hotărîrea să revină pentru a fora în muntele cu pricina, în speranţa de a încununa compania Benthic Marine cu performanţa obţinerii primelor mostre din

topitura magmatică. Se gîndea că analizele îi vor lămuri asupra structurii şi că ar putea obţine date preţioase cu privire la originea Pămîntului. Dar iată că însuşi comandantul tehnic de pe *Benthic Explorer* îi spune acum că datele seismice iniţiale ar putea fi eronate!

– Cu alte cuvinte, punga magmatică ar putea fi un spaţiu gol, reluă Mark.

– Cum adică gol? zise Perry.

– Mă rog, nu gol propriu-zis, se corectă Mark; plin, să zicem, cu vreun gaz comprimat, poate chiar cu abur fierbinte, îmi dau seama că, la astfel de adîncimi, extrapolarea datelor ar însemna forţarea graniţelor în tehnologia de explorare prin radiolocaţie. De fapt, mulţi ar zice că rezultatele despre care-ţi vorbesc acum nu sînt decît simple speculaţii, ca să zic aşa. Mă îngrijorează totuşi neconcordanţa datelor de pe radar cu cele seismice. Vreau să spun că m-ar scoate din minţi să constat că am făcut atîtea eforturi doar ca să scoatem un jet de abur fierbinte. Asta n-ar fi de natură să bucure pe nimeni, cu atît mai puţin pe investitorii noştri.

Perry îşi supse obrajii, meditînd la îngrijorarea lui Mark. Începu să regrete clipa cînd auzise prima dată de muntele submarin Olympus, cum botezaseră cei din echipaj culmea aceea teşită de pe fundul oceanului, în măruntaiele căreia se tot străduiau să pătrundă.

– I-ai vorbit despre asta domnişoarei doctor Newell? întrebă Perry. Ea a văzut înregistrările radar despre care-mi povesteşti?

Dr. Suzanne Newell era oceanograful-expert de pe *Benthic Explorer.*

– N-a văzut nimeni datele, răspunse Mark. Abia ieri, cînd făceam pregătirile pentru sosirea ta, am văzut din întîmplare pata asta de umbră pe ecranul computerului şi m-am gîndit să aduc vorba la şedinţa de aseară. Pînă la urmă însă m-am gîndit că ar fi mai bine să stau de vorbă cu tine între patru ochi. În caz că n-ai observat, avem oarecare probleme cu moralul unor membri ai echipajului; mulţi au ajuns la concluzia că forarea în bolovanul ăsta de sub noi e ca un fel de bătălie cu morile de vînt. Oamenii ar prefera să renunţe şi să se întoarcă pe la casele lor înainte de sfirşitul verii. În condiţiile astea, n-am vrut să mai torn şi eu gaz peste foc.

Perry simţi că i se înmoaie genunchii; trase scaunul de sub biroul lui Mark şi se prăbuşi pe el, frecîndu-se la ochi. Era obosit, flămînd şi descurajat. Îi venea să-şi tragă palme că riscase viitorul firmei bazîndu-se pe date insuficiente, însă descoperirea fusese atît de surprinzătoare, încît n-a putut rezista tentaţiei de a acţiona.

– Hei, nu-mi place să fiu purtător de veşti proaste, încercă Mark să-l mai liniştească. Uite, o să facem cum ai propus tu: o să încercăm să obţinem o idee mai clară despre pietroiul ăsta care nu se lasă găurit. Hai să nu disperăm încă!

– E cam greu să nu disperi, comentă Perry, dacă te gîn-deşti la cheltuielile suportate de Benthic Marine ca să ţină nava asta aici. Poate c-ar fi mai bine să reducem pierderile, pur şi simplu.

– Ascultă, ce-ar fi să iei ceva în gură, îi propuse Mark. N-are rost să iei decizii bruşte pe stomacul gol. Dacă mă gîndesc bine, te-aş însoţi şi eu dacă mă aştepţi să fac un duş. Ai să vezi, foarte curind o să ştim mai multe despre beleaua asta care ne-a

ieşit în cale şi atunci o să ne fie mai limpede ce avem de făcut.

– Cît durează să schimbe sapa?

– O oră pînă lansează la apă batiscaful, care are de cărat sapa cea nouă şi sculele de lucru pînă jos, la capătul conductei de foraj. Intrarea scafandrilor durează mai mult, fiindcă trebuie să treacă prin cabina de presurizare înainte de a coborî în clopotul de imersie. Asta le ia cam două ore sau poate mai mult dacă acuză careva dureri în timpul presurizării. Pe urmă, schimbarea sapei nu-i o treabă complicată. Una peste alta, toată operaţia durează trei sau patru ore, poate chiar mai puţin.

Perry se ridică în picioare cu efort şi se îndreptă spre uşă.

– Sună-mă în cabina mea cînd eşti gata să mergi la masă, spuse.

– Hei, ia stai puţin, îl reţinu Mark, cu un entuziasm subit. Am o idee care ţi-ar mai putea ridica moralul: ce-ar fi să cobori şi tu cu batiscaful? Suzanne, cel puţin, spune că-i o frumuseţe acolo, jos. Pînă şi Donald Fuller, pilotul batisca-fului, susţine că e un peisaj remarcabil - şi ăsta e fost ofiţer de Marină, nu se entuziasmează uşor.

– Ce mare minunăţie poţi să vezi la un munte cu vîrful plat, de pe fundul mării? întrebă Perry, sceptic.

– Eu, unul, n-am coborît, recunoscu Mark. Dar cică e vorba de consistenţa geologică a locului, care, după cum ştii foarte bine, face parte din lanţul subatlantic median. Întrea-bă-i mai bine pe Newell şi pe Fuller - te asigur, amîndoi vor fi în culmea fericirii la vestea că vor coborî din nou acolo. Ai vizibilitate pînă la o sută de metri, datorită reflectoarelor cu

halogen ale submarinului şi clarităţii apei de mare la adîncimea aceea. -*

Perry încuviinţă din cap. Nu era o idee rea să facă şi el o scufundare - pe de altă parte, asta i-ar mai îndepărta gîndurile de la situaţia în care se aflau şi l-ar face să se simtă şi el util. Nu mai coborîse decît o singură dată cu batiscaful, în largul Insulei Santa Cătălină, atunci cînd Benthic Marine achiziţionase aparatul. Fusese o experienţă memorabilă, ce-i drept. Unde mai pui că acum avea posibilitatea să vadă cu ochii lui muntele acela care-i pricinuia atîtea necazuri.

– Cu cine trebuie să vorbesc ca să mă treacă pe listă? întrebă.

– Lasă asta în grija mea, zise Mark ridicîndu-se în picioare şi dezbrăcîndu-şi tricoul. Am să-l anunţ eu pe Larry Nelson.

2

Richard Adams scoase un combinezon din cheson, după care închise uşa cu piciorul. Şi-l trase pe el, îşi trînti pe cap un fes negru tricotat, de felul celor purtate de matelotul de cart, şi, astfel echipat, părăsi cabina şi prinse a bate cu pumnii în uşile compartimentelor lui Louis Mazzola şi Michael Do-naghue. Amîndoi îl răsplătiră cu o cascadă de înjurături. Limbajul acesta pestriţ îşi pierduse de mult forţa ofensatoare, de vreme ce el colora în proporţie covîrşitoare dialogurile acestor onorabili membri ai echipajului. Richard, Louis şi Michael, scufundători profesionişti, erau băutori adevăraţi, genul de indivizi duri care-şi riscau viaţa ori de cîte ori era nevoie de a se face sudură subacvatică, de a se dinamita vreun recif ori de a se schimba sapa de

foraj submarin. Erau mîndri de meseria lor grea, plină de pericole.

Cei trei fuseseră instruiţi în Marina Statelor Unite şi se împrieteniseră repede. În curînd se numărau printre membrii de frunte ai brigăzii navale de scufundători la mare adîncime. Toţi trei îşi doriseră să intre în SEAL, forţele speciale antitero, dar nu le-a reuşit pasienţa deoarece înclinaţiile lor către pahar şi violenţă le depăşeau cu mult pe ale tuturor colegilor. Toţi trei avuseseră parte în copilărie de un mediu familial neprielnic, cu taţi alcoolici şi violenţi care-şi băteau nevestele, ceea ce era, în bună parte, o explicaţie, dar nu şi o scuză pentru comportamentul lor. Departe însă de a se ruşina cu asemenea părinţi, ei vedeau în acea perioadă a vieţii lor o treaptă firească spre ceea ce considerau a fi adevărata bărbăţie. Nici unul nu dădea doi bani, de altfel, pe zicala conform căreia „aşchia nu sare departe de butuc”.

Masculinitatea era o virtute obsedantă pentru toţi trei. Pedepseau fără milă pe oricine s-ar fi încumetat să intre în localul unde-şi goleau ei paharele şi care li s-ar fi părut lor că nu e destul de bărbat. Îl priveau cu dispreţ pe avocatul „sclivisit” ori pe ofiţerul cu fundul gras de prea multă şedere pe scaun. Ferească sfintul să le fi intrat în colimator vreun filfizon, vreun tîrîie-brîu sau vreun poponar. Homosexualii îi deranjau de fapt cel mai tare, iar politica de tipul „n-am văzut, nu cunosc”, practicată frecvent în armată, li se părea ridicolă şi de-a dreptul insultătoare.

Deşi în cadrul Marinei scufundătorii se bucurau de un plus de toleranţă faţă de alte categorii de personal, Richard Adams şi acoliţii lui depăşiseră

orice măsură. Într-o după-a-miază toridă de august, flăcăii se retrăseseră în spelunca lor preferata de pe Point Loma, în San Diego. Erau la capătul unei zile grele de antrenament, cu scufundări epuizante. După mai multe rînduri de tărie şi certuri interminabile în legătură cu sezonul de base-ball în curs, şi-au fixat privirile perplexe şi scîrbite asupra a doi militari ferchezuiţi care intraseră în pas voios pe uşa tavernei.

În faţa Curţii Marţiale, scufundătorii au susţinut că acei doi bărbaţi se retrăseseră într-un separeu să-şi descarce hormonii. Faptul că militarii în speţă aveau grade de ofiţeri n-a făcut decît să-i înfurie şi mai tare pe eroii noştri, care nu şi-au pus nici o singura clipă întrebarea ce căutau doi ofiţeri de armată în San Diego, oraş cunoscut ca fief al marinei militare şi comerciale. Richard, care dintotdeauna fusese liderul de opinie în gaşcă, s-a ridicat primul şi s-a îndreptat spre separeu, întrebînd batjocoritor dacă poate să participe şi el la orgie. Neînţelegînd că Richard îi invita, de fapt, să se ducă de unde au venit, ofiţerii au răspuns veseli că nu era vorba de nici o orgie şi s-au oferit să le facă băieţilor cinste cu un rînd. Urmarea a fost o chelfăneală de pomină, soldată cu internarea celor doi ofiţeri de armată în Spitalul Marinei din Balboa şi cu scoaterea din serviciul Marinei a celor trei scandalagii. Ghinionul a făcut ca ofiţerii cu pricina să mai fie şi membri ai baroului tribunalului militar...

– Haideţi odată, prăpădiţilor! urlă Richard, văzînd că ceilalţi nu mai apăreau. Se uită la ceasul lui subacvatic; ştia că Nelson va fi ţîfnos, fiindcă le ordonase să se prezinte de urgenţă la comandamentul imersiunii.

Primul îşi făcu apariţia Louis Mazzola. Era cu un cap mai scund decît Richard, care măsura aproape doi metri. Richard îl compara pe Louis cu o bilă de bowling. Un tip masiv, mai tot timpul neras, cu o ţeastă rotundă acoperită cu o mirişte neagră. Părea că-i lipseşte complet gîtul; muşchiul trapez îi pornea, umflat, direct de la baza craniului.

– Ei, ce-i atîta grabă? se văită Louis cu glas piţigăiat.

– Intrăm la apă, îl informă Richard.

– Mă rog! Ce e nou în asta? îşi exprima Louis nemulţumirea.

Se deschise şi uşa cabinei lui Michael. Acesta se încadra undeva între silueta osoasă a lui Richard şi cea îndesată a lui Louis. Avea o musculatură la fel de impresionantă şi se vedea că e într-o formă fizică excelentă. Altminteri, arăta la fel de şleampăt, purtînd acelaşi fel de combinezon lălîu. Ceea ce l deosebea de ceilalţi doi era şapca echipei de base-ball Red Sox, cu cozorocul tras într-o parte. Michael provenea din Chelsea, Massachussetts, şi era un suporter îndîrjit al echipelor Sox & Bruins.

Michael dădu să protesteze că fusese trezit din somn, dar Richard nu-l băgă în' seamă şi o luă înainte spre puntea principală. Pe drum, Louis îi strigă lui Richard:

– Hei, Adams, ai luat cărţile?

– Normal că le-am luat, se răsti acesta peste umăr. Tu ai luat carnetul?

– 'Te-n moaş-ta, i-o întoarse Louis. Nu m-ai bătut nici o singură dată în ultimele patru scufundări!

– Intenţionat, bătrîne, se apără Richard. Ţi-am întins o capcană dacă vrei să ştii, mă-nţelegi?

– Ia mai dă-le-n mă-sa de cărţi, interveni şi Michael. Reviste porno aţi luat?

– Păi tu crezi că m-aş duce la fund fără ele? îl luă Louis în primire. Mai degrabă mi-aş uita labele de înot.

– Sper că le-ai luat pe cele cu păsăricile, nu pe-alea cu papagalii, îl înţepă Michael.

Louis se opri brusc, făcîndu-l pe Michael să se ciocnească de el.

– Ce spui, mă?! se stropşi el înfuriat.

– Am vrut să fiu sigur că ai luat ce trebuie, făcu Michael, cu un surîs perfid. Poate-mi vine şi mie chef să mă uit şi n-aş vrea să dau cu ochii de vreun ştrumeleag.

Braţul lui Louis zvîcni înainte, apucîndu-l pe Michael de piept. Acesta îl prinse cu o mînă şi o ridică pe cealaltă cu pumnul strins. Ostilităţile s-au oprit însă aici datorită lui Richard.

– Terminaţi, zevzecilor! le strigă acesta, vîrîndu-se între ei şi măturînd braţul lui Louis cu o lovitură de jos în sus. Un pîrîit de pînză sfişiată şi braţul se ridică în aer, strîngînd între degete un petic smuls din combinezonul lui Michael. Ca un taur care vede roşu înaintea ochilor, Louis se repezi încercînd să treacă de Richard. Cum nu reuşi însă, încercă să se întindă peste umărul acestuia vizînd capul lui Michael, care se feri cu un hohot de rîs.

– Mazzola, cap sec ce eşti! urlă Richard la el. Nu vezi că încearcă să te scoată de pe şine? Potoleşte-te odată, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ticălosule! şuieră Louis, azvîrlind în direcţia lui Michael peticul rupt. Michael nu-şi putu reţine un al doilea hohot de rîs.

– Haideţi odată, îi îndemnă Richard cu lehamite, luînd-o înainte de-a lungul culoarului.

Michael se aplecă şi culese de pe jos peticul de bumbac şi se făcu că vrea să şi-l lipească la loc, ceea ce îl făcu pe Louis să pufnească în rîs. Apoi se grăbiră amîndoi să-l prindă din urmă pe Richard.

Odată ajunşi pe punte, văzură cum troliul ridica ţevăria.

– Iar au paradit sapa, constată Michael, iar ceilalţi doi dădură din cap. Bine că ştim măcar ce avem de făcut, mai zise el.

Intrară cîteşitrei în cabina comandamentului şi se tolăniră în şezlongurile de lîngă uşă. Aici era biroul lui Larry Nelson, omul care dirija toate operaţiunile de scufundare. În spatele lui se întindea, pe tot peretele din dreapta, tabloul de comandă cu toate butoanele, manetele şi cadranele care monitorizau intervenţiile sub apă. În partea stîngă erau comenzile şi monitoarele pentru filmări; şi tot în stînga se afla o fereastră care dădea spre bazinul central al navei, pe unde urma să fie coborît clopotul de imersie.

Sistemul de presurizare de pe *Benthic Explorer* se baza pe principiul saturaţiei, ceea ce înseamnă că scufundătorii trebuiau să asimileze o cantitate maximă de gaz inert pentru o singură imersiune. Decompresia ulterioară, necesară eliminării gazului inert, avea o durată fixă, indiferent de cît timp îşi petreceau ei sub apă. Instalaţia de presurizare consta din trei module cilindrice de cîte patru metri în diametru şi şapte metri lungime. Acestea erau conectate între ele, ca nişte cîrnaţi imenşi, printr-un fel de ecluze cu cîte două ieşiri. Fiecare modul dispunea de patru cuşete, mese rabatabile, o

toaletă, o chiuvetă şi un duş. Exista cîte o intrare laterală şi cîte un sas superior la care se putea conecta clopotul de imersie, căruia i se mai spunea şi capsulă de transfer personal.

Atît compresia, cît şi decompresia scafandrilor avea loc în aceste module. Odată atinsă presiunea echivalentă adîncimii la care aveau de lucru, aceştia urmau să treacă în clopotul cu care erau lansaţi la apă. Capsula se scufunda pînă la adîncimea de lucru, unde scafandrii ieşeau prin acelaşi sas prin care intraseră şi înotau pînă la punctul de lucru. Pe tot parcursul scufundării, lucrătorii erau legaţi de clopot printr-un cordon ombilical care adăpostea tuburi pentru respiraţie, pentru încălzirea costumelor izolatoare din neopren cu apă caldă, precum şi cabluri de comunicare şi monitorizare a funcţiilor vitale.

Scafandrii de pe *Benthic Explorer* foloseau măşti etanşe, ceea ce făcea posibilă comunicarea verbală, chiar dacă vocile erau întrucîtva distorsionate din cauza amestecului de heliu şi oxigen pe care îl respirau. Cablurile de monitorizare a funcţiilor vitale transmiteau permanent date despre ritmul cardiac, respirator şi despre presiunea gazului de respirat.

Aşezat la birou, Larry îşi ridică privirea şi îi măsură acru pe membrii celei de-a doua echipe de scufundare. Ca de fiecare dată, îl oripila aspectul lor neîngrijit, şleampăt şi complet neprofesional. Remarcă şapca şmecheră de base-ball şi cămaşa ruptă a lui Michael, dar nu zise nimic. Urmînd uzanţele din Marina militară, avea şi el faţă de scafandri o toleranţă pe care ar fi refuzat-o din capul locului altor membri ai echipajului. Ceilalţi trei scufundători din echipa de schimb, la fel de

enervanţi şi nedisciplinaţi, de altminteri, se aflau încă într-unui din module, în regim de decompresie după ultima scufundare la baza schelei de foraj. După ce ai coborît la peste trei sute de metri sub apă, decompresia se măsoară în zile, nu în ore.

– Mi se rupe sufletul că v-am tulburat somnul de frumuseţe, maimuţoilor, îi luă Larry în primire. V-a luat cam mult să ajungeţi pînă aici, nu credeţi?

– A trebuit să mă spăl pe dinţi, zise Richard în batjocură.

– Da, şi eu nu-mi terminasem de făcut unghiile, se băgă şi Louis, fluturîndu-şi mîna prin aer ca o domnişoară.

Michael îşi dădu ochii peste cap, arborînd un aer de dezgust.

– Auzi, să nu începi iar! se repezi Louis îndreptîndu-şi arătătorul bont spre faţa amicului său, care îl lovi peste mînă în silă.

– Ajunge, animalelor, veniţi-vă în fire odată! le strigă Larry autoritar. Veţi coborî la 325 de metri ca să inspectaţi şi să înlocuiţi sapa de foraj.

– O, şefu', ce de noutăţi avem azi! se maimuţări Richard, cu un glas piţigăiat. Nu-i decît a cincea oară că se face bîldîbîcul ăsta, şi pentru noi doar a treia. Gata, hai să-i dăm bătaie odată!

– Lasă gura şi ascultă, i-o tăie Larry. Avem un element nou de data asta: veţi avea de montat împreună cu sapa şi un cateter, un colector de probe care să ne aducă o mostră cumsecade din porcăria asta în care ne forţăm ca broasca-n beton.

– Nu-i rău deloc, comentă Richard.

– Vom reduce timpul de compresie, continuă Larry; avem la bord un ştab care vrea urgent nişte rezultate, aşa că o să vă trimitem la fund în vreo

două ore. Dacă simte cineva dureri la încheieturi în timpul compresiei, anunţă imediat. N-avem nevoie de eroisme gratuite, s-a-nţeles?

Toţi trei încuviinţară din cap.

– O să vă trimitem şi ceva de-ale gurii imediat ce primim de la cambuză; dar pînă atunci veţi trece în cabina de compresie, şi asta înseamnă că nu mai e timp de pierdut cu tîmpeniile şi cu bumbăceala.

– Jucăm cărţi, zise Louis.

– Treaba voastră, dar jucaţi în cuşete. Şi vă repet: fără bătaie! Dacă vă mai prind, vă confisc cărţile, e clar?

Larry îi măsură crunt pe fiecare în parte, dar nici unul nu îndrăzni să-i întoarcă privirea. Nu mai avea nimeni nimic de comentat.

– Iau tăcerea voastră drept răspuns afirmativ, încheie Larry. Aşadar, Adams, tu vei fi scafandru roşu; Donaghue, scafandru verde; Mazzola, clopotar.

Richard şi Michael chiuiră de bucurie, apoi se întoarseră unul către celălalt şi îşi loviră palmele ridicate. Louis pufni bosumflat. Treaba „clopotarului” pe parcursul scufundării era să rămînă în clopotul de imersie pentru a desfăşura cablurile de alimentare ale celorlalţi doi scafandri şi pentru a sta tot timpul cu ochii pe aparatele de control. El, scafandrul clopotar, nu intra în apă decît în caz de urgenţă. Era o sarcină mai puţin periculoasă, şi tocmai de aceea scafandrii o dispreţuiau.

Se numeau „scafandrul roşu” şi „scafandrul verde” pentru a evita confuziile de nume în timpul comunicării cu suprafaţa. Pe *Benthic Explorer* scafandrul roşu era recunoscut drept conducătorul operaţiilor subacvatice la punctul de intervenţie.

Larry luă de pe birou un clipboard şi i-l întinse lui Richard.

– Scafandru roşu, ai aici inventarul preoperatoriu. Şi acum, mişcaţi-vă fundurile în modulul de compresie nr. 1! încep compresia în cincisprezece minute.

Richard luă în primire planşeta cu foile de inventar şi părăsi cabina, urmat de ceilalţi doi. Odată ajunşi afară, Louis prinse a se plînge de mama focului de sarcina lui ingrată, motivînd că tot el fusese clopotar şi la ultima scufundare.

– Eu cred că şeful s-a prins că eşti cel mai bun la treaba asta, îl tachină Richard, făcînd cu ochiul în direcţia lui Do-naghue. De fapt, Richard abia îşi putea ascunde bucuria că nu fusese el desemnat, deşi urma la rînd.

Trecînd pe lîngă modulul de compresie nr. 3, băieţii se uitară prin hubloul mic şi le făcură semne de prietenie şi încurajare celorlalţi trei scufundători dinăuntru, care mai aveau cîteva zile bune de stat la decompresie. Deşi se mai încaieră uneori între ei, scafandrii au un puternic spirit de solidaritate şi respect reciproc datorită primejdiilor şi riscurilor care îi leagă. Izolarea şi pericolele asociate unei scufundări seamănă întru-cîtva cu situaţia în care te afli într-un satelit care face înconjurul Pămîntului: orice problemă ivită se poate uşor transforma într-o catastrofă, iar întoarcerea acasă poate atîma de un fir de păr.

Richard pătrunse primul prin sasul lateral al modulului. Se prinse cu mîinile de o bară orizontala de metal, se ridică şi se strecură cu picioarele înainte prin deschizătura strîmtă. Interiorul era mobilat auster: la un capăt, cuşetele, pe pereţi

atîrnau măştile de respirat în caz de urgenţă, iar între cuşete era îngrămădit echipamentul de scufundare, incluzînd: costume de neopren, centuri de greutate, mănuşi, căşti şi alte accesorii. Măştile de scafandru se găseau deasupra, în clopotul de imersie, împreună cu toată tubulatura, cordoanele şi cablurile de comunicare. La capătul opus al modulului erau duşul, toaleta şi chiuveta, fără perete despărţitor. Scufundarea presurizată presupunea traiul în comun, fără nici cel mai mic hatîr făcut noţiunii de intimitate.

Louis şi Michael intrară imediat după Richard. Louis se căţără de la bun început în clopotul de imersie, în timp ce Michael trecu la sortarea echipamentului. Pe măsură ce Richard denumea diversele articole de inventar, Louis sau Michael, după caz, confirmau prezenţa ori absenţa acestora, iar Richard le bifa pe listă. Lucrurile care lipseau soseau fără întîrziere prin sasul lateral, rămas deocamdată deschis. Cînd isprăvi cele patru foi de inventar, Richard făcu un semn cu degetul mare ridicat în direcţia camerei de luat vederi montată pe plafon.

– În regulă, Roşule, îi veni răspunsul supraveghetorului prin intercom. Închide şi etanşeizează sasul şi pregătiţi-vă pentru compresie.

Richard făcu întocmai ce i se spusese. Aproape imediat auziră şuieratul gazului comprimat, iar acul aparatului de control începu să urce pe cadran. Relaxaţi, scufundătorii îşi ocupară locurile în cuşete, iar Richard dădu la iveală pachetul de cărţi ponosite din buzunarul combinezonului său.

Perry ieşi pe puntea suspendată de la pupa, îmbrăcat într-un costum maro de jogging pe deasupra tricoului, aşa cum îl sfătuise Mark care îi

spusese că asta purtase şi el cînd fusese ultima oară cu batiscaful. Cabina era strimtă, prin urmare era bine să porţi haine cît mai comode şi în mai multe straturi, ca să nu suferi de frig. Acolo, jos, temperatura apei nu depăşea patru grade Celsius şi ar fi fost o prostie să oboseşti bateria submersibilului pentru încălzire.

Perry nu prea se simţea în largul său pe grătarul metalic al punţii suspendate, prin care vedea apa oceanului la vreo cincisprezece metri dedesubt. Culoarea cenuşiu-verzuie a apei îi dădea un sentiment de ameninţare rece, care-i trimise fiori pe şira spinării în ciuda căldurii plăcute a zilei de vară. Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să renunţe la incursiunea propusă, în fond. Presimţirile sumbre cu care se trezise de dimineaţă îl cuprinseră din nou, ridicîndu-i părul de pe ceafă. Deşi nu se considera propriu-zis un claustrofob, nu se simţea tocmai bine dacă era închis într-un spaţiu strimt, cum este interiorul unui batiscaf. De fapt, Perry fusese marcat de o experienţă oribilă în copilărie: odată, jucîndu-se de-a v-aţi-as-cunselea, fratele lui mai mare îl găsise pitit sub plapumă şi, preţ de cîteva secunde care i s-au părut o eternitate, l-a burduşit acolo nelăsîndu-l să iasă. Încă era bîntuit uneori de coşmaruri în care se revedea înghesuit acolo, între cearşafuri, cu senzaţia că se sufocă.

Perry îşi mută privirea asupra micului submarin proptit pe suporţi la capătul pupei. Deasupra lui plana braţul unei macarale mari, suficient de solide ca să ridice submersibilul şi să-l coboare în apă. Un grup de lucrători roiau preocupaţi împrejurul aparatului ca nişte albine harnice în jurul stupului. Deşi Perry nu avea prea multe cunoştinţe tehnice,

nu era greu să-şi dea seama că toţi aceştia erau absorbiţi în verificările preliminare în vederea apropiatei scufundări. Batiscaful îi apărea acum lui Perry mult mai mare decît atunci cînd îl văzuse în apă, ceea ce avu darul să-i mai liniştească claustrofobia renăscută.

Submersibilul era, într-adevăr, mai mare decît multe altele de felul său. Avea cincisprezece metri în lungime şi patru în lăţime. Arăta ca un imens cîrnat umflat de oţel, cu suprastructură din fibră de sticlă. Avea patru hublouri (două frontale şi două laterale) din plexiglas, în secţiune conică, groase de douăzeci de centimetri, iar pe aripa dorsală trona, cu litere albe, numele *Oceanus,* după zeul grec al mărilor.

– Frumuşică jucărie, nu?

Perry se întoarse şi dădu cu ochii de Mark, care se strecurase pe nesimţite în spatele lui.

– Poate că ar fi mai bine să nu mă duc totuşi cu ei, îi spuse Perry, afişînd un ton degajat.

– De ce, mă rog?

– N-aş vrea să le stau pe cap, motivă el. Eu am venit aici să dau o mînă de ajutor, nu să pun beţe în roate. Sînt convins că pilotul ar prefera să nu mai aibă şi grija unui turist ca de-alde mine.

– Fii serios! exclamă Mark fără ezitare. Donald şi Su-zanne sînt de-a dreptul entuziasmaţi că mergi şi tu. Mi-au spus-o chiar ei cînd i-am anunţat, acum vreo douăzeci de minute. A, uite-l pe Donald acolo, pe platformă, supraveghează legarea batiscafului la macaraua de lansare. După cîte ştiu, nu v-aţi cunoscut, nu?

Perry privi în direcţia indicată de Mark. Donald Fuller era un american de culoare, complet ras în

cap, cu o mustaţă subţire, îngrijită, şi un corp musculos impresionant. Purta o salopetă bleumarin cu epoleţi, scrobită şi impecabil călcată, şi un ecuson strălucitor cu numele său. Perry contemplă de la distanţă ţinuta marţială a personajului şi vocea adîncă, baritonală, cu care împărţea ordine într-o manieră categorică. Era clar cine conducea operaţiunile care se desfăşurau acolo, sub ochii iui.

– Hai, vino să te prezint, continuă Mark înainte ca Perry să fi apucat să-i dea un răspuns.

Perry îl urmă pe Mark spre submarin cu o oarecare reţinere. Începea să-i fie dureros de limpede că nu se va putea sustrage aventurii subacvatice pe *Oceanus* fără să-şi şifoneze prestigiul. Pentru asta ar fi fost nevoit să-şi recunoască spaimele, ceea ce nu i se părea deloc potrivit. Pe de altă parte, îşi amintea cu plăcere de prima scufundare cu submarinul acesta, chiar dacă fusese la numai treizeci de metri sub apă, în apropierea portului Santa Cătălină - dar nu se putea compara, desigur, cu mijlocul Atlanticului.

Mulţumit de pregătirile pentru lansarea batiscafului, Donald cobori de pe platformă şi începu să-i dea tîrcoale. Deşi verificările preliminare ale exteriorului cădeau în sarcina echipei de suprafaţă, Donald ţinea să se asigure cu ochii lui că totul era în ordine, mai ales la punctele în care diversele accesorii exterioare se articulau la coca aparatului. Mark se apropie şi i-l prezentă pe Perry, preşedintele companiei Benthic Marine. Donald salută în poziţie de drepţi, lovindu-şi călcîiele. Într-un gest reflex, Perry se pomeni răspun-zînd la salut şi imediat îşi dădu seama cît de penibil trebuia să arate, pentru

că el nu avea habar să salute şi nu exersase niciodată mişcarea aceasta.

– Sînt onorat să vă cunosc, domnule, rosti Donald, înţepenit în poziţie de drepţi, cu buzele strînse şi nările umflate. Perry se gîndi că aşa trebuie să arate un războinic în pragul luptei.

– Plăcerea e de partea mea, îi răspunse el. Apoi, arătînd spre *Oceanus:* Nu vreau să deranjez.

– Nici o problemă, domnule, veni răspunsul lui Donald, la fel de sacadat.

– Eu nu ţin neapărat să particip la scufundarea aceasta, atacă Perry. Nu vreau să vă stînjenesc.

– Nu ne stînjeniţi, domnule, îl dezarmă prompt Donald.

– După cîte ştiu, scufundarea asta e strict profesionala, insistă Perry. Nu aş vrea să vă distrag atenţia de la treabă.

– Cînd *Oceanus* e în mîinile mele, nimeni nu-mi poate distrage atenţia, domnule!

– Sînt încîntat să aud asta. Oricum, nu m-aş simţi cîtuşi de puţin ofensat dacă aţi considera că ar fi mai bine să rămîn la suprafaţă. Vreau să spun că înţeleg foarte bine situaţia.

– Voi fi bucuros să vă arăt performanţele acestui submersibil, domnule.

– Ei, atunci, mulţumesc, renunţă Perry dîndu-şi seama că epuizase orice cale de retragere sub masca ipocrită a politeţii.

– Plăcerea e de partea mea, domnule, făcu Donald cu acelaşi ton milităros, aproape răstit.

– Nu-i nevoie să-mi spui „domnule”, spuse Perry.

– Da, domnule! se repezi Donald din obişnuinţă, iar gura i se lungi într-un zîmbet subţire cînd realiză

comicul situaţiei. Vreau să spun, da, domnule Bergman, se corectă el.

– Spune-mi Perry.

– Da, domnule, zise Donald din nou şi zîmbi iar, la gîndul că păţeşte aceeaşi încurcătură în interval de numai cîteva secunde. Vedeţi, e cam greu să-mi schimb obiceiurile.

– Văd, răspunse Perry. Cred că n-ar fi o performanţa într-ale ghicitului să spun că ţi-ai cîştigat experienţa în cadrul armatei.

– Aşa este, spuse Donald. Douăzeci şi cinci de ani la submarine.

– Ai fost ofiţer?

– Da. M-am retras cu gradul de comandant.

Ochii lui Perry alunecară în direcţia batiscafului. Acum, că se împăcase cu gîndul iminentei scufundări, nu mai voia decît să se liniştească.

– Şi cum merge *Oceanus?*

– Impecabil, îl asigură Donald.

– Deci, e o jucărioara de ispravă, aşa-i?... Perry bătu uşor cu palma în coca de oţel ranforsat.

– De toată isprava, zise Donald; e mai bună decît tot ce am pilotat pînă acum şi aş zice că am oarecare experienţa.

– Ce faci acum, lauzi marfa? îl tachină Perry.

– Deloc, răspunse Donald. În primul rînd, poate coborî mai adînc decît oricare alt submarin care mi-a trecut prin mînă pînă acum. Nava asta, sînt convins că ştiţi şi dumneavoastră, poate opera pînă la adîncimi de peste şase mii cinci sute de metri, iar plafonul de rezistenţă la presiune este dincolo de unsprezece mii şase sute de metri. Cu alte cuvinte, ne-am putea aşeza pe fundul Gropii Marianelor fără probleme.

Perry înghiţi în sec. Cuvintele *plafon de rezistenţă la presiune* îi trimiseră pe şira spinării acelaşi fior de teamă nelămurită.

– Ce-ar fi să-i faci lui Perry o recapitulare a datelor despre *Oceanus,* ca să-i împrospătezi memoria, sugeră Mark.

– Sigur, consimţi Donald. Numai o clipă, însă. Cu mîinile făcute pîlnie la gură, îi strigă unuia dintre lucrătorii care definitivau inspecţia batiscafului: Hei, aţi verificat camerele de luat vederi?

– S-a executat, veni răspunsul.

– Aşadar, reluă Donald îndreptîndu-şi din nou atenţia către Perry, este vorba de şaizeci şi opt de tone şi spaţiu pentru doi piloţi, doi observatori şi alţi şase pasageri. Avem cameră de ecluzare pentru scafandri şi, la nevoie, dispozitiv de joncţiune cu un modul de decompresie. Capacitatea de subzistenţă acoperă două sute şaisprezece ore. Energia electrică este asigurată de baterii cu argint şi zinc. Propulsia o asigură elicea şi propul-soarele orizontale şi verticale, orientate cu ajutorul a două manete cu buton în capăt. Avem sonar lateral de mică distanţă cu fascicul îngust, radiolocator geopenetrant, magnetometru protonic şi termistori. Aparatura de înregistrare include şi camere video cu silicon pentru mărirea contrastului imaginii. Comunicarea se face prin radio în bandă de unde ultrascurte şi telefon subacvatic. Navigaţia este de tip inerţial.

Donald se întrerupse, plimbîndu-şi privirea pe corpul batiscafului.

– Cam asta ar fi, în linii mari. Întrebări?...

– Deocamdată nu, se grăbi Perry să răspundă. Se temea ca nu cumva Donald să-i pună lui vreo

întrebare, căci singura informaţie care-i rămăsese în memorie din toată relatarea era un număr: unsprezece mii şase sute de metri - plafonul de rezistenţă la presiune!

– *Oceanus* este gata de lansare, răsună o voce prin megafon.

Donald îi conduse pe Mark şi Perry ceva mai departe de submarin. Cablurile se întinseră şi, cu un scrîşnet, nava fu ridicată în aer. O mulţime de cabluri de ancoraj legate în punctele cheie o împiedicau să se balanseze. Un scîrţîit strident însoţi mişcarea braţului macaralei în afara punţii de la pupa şi batiscaful prinse a coborî încet spre suprafaţa apei.

– A, iat-o şi pe domnişoara doctor, zise Mark.

Perry se întoarse să privească peste umărul lui către silueta care tocmai îşi făcuse apariţia pe punte. O singură dată o mai văzuse pe Suzanne Newell, şi anume atunci cînd aceasta făcuse o expunere a studiilor seismologice iniţiale asupra muntelui submarin Olympus. Asta se petrecea însă la Los Angeles, unde o femeie frumoasa nu e chiar o raritate. Aici, în largul oceanului, în atmosfera strict utilitară de pe *Benthic Explorer,* cu un personal masculin în proporţie de sută la sută - ca să nu mai vorbim de lipsa preocupării pentru aspectul exterior - aici, aşadar, o astfel de prezenţă feminină sărea în ochi asemenea unui crin în mijlocul unui cîmp de bălării. Avea sub treizeci de ani, o ţinută sportivă şi emana o feminitate inconfundabilă în ciuda salopetei de lucru care, de altminteri, nu se deosebea cu nimic de cea a lui Donald. Purta o şapcă bleumarin de base-ball pe care scria, cu litere brodate: BENTHIC EXPLORER şi cu un şnur auriu

brodat pe cozoroc. La ceafă îi ieşea pe sub şapcă părul castaniu lucios, prins în coadă.

La vederea grupului, Suzanne le făcu semn cu mîna şi se îndreptă spre ei. La apropierea ei, Perry rămase cu gura căscată, lucru ce nu-i scăpă lui Mark, care remarcă:

– Nu-i rea deloc, ce zici?

– E chiar atrăgătoare, recunoscu el.

– Şi stai să vezi după cîteva zile, continuă Mark; de cînd e aici îi prieşte şi parcă se înviorează pe zi ce trece. Nici n-ai zice că ai în faţă un geofizician-oceanograf.

– Trebuie să recunosc că eu, unul, n-am întîlnit prea mulţi din aceştia, se scuză Perry. Şi, dintr-o dată, avu sentimentul că, la urma urmei, călătoria asta subacvatică s-ar putea să se dovedească a fi mai puţin neplăcută decît se temuse el.

– Păcat că nu e doctor în medicină, strecură Mark în barbă; zău că nu m-ar deranja să mă controleze dacă am hernie...

– Dacă-mi permiteţi, eu am să continuu cu pregătirile pentru scufundare, interveni Donald.

– Sigur, sigur, aprobă Mark; vor sosi imediat noua sapă de foraj şi cateterul de extracţie a probei şi am să le spun să le ducă direct la bord.

– Am înţeles, domnule! zise Donald, salutînd. Se îndepărtă pînă la capătul punţii suspendate şi privi în jos la batiscaful care continua să coboare.

– Aşa e el, un pic mai înţepenit, comentă Mark în urma sa, dar să ştii că la treabă te poţi baza pe el sută la sută.

Perry nici nu-l mai asculta, însă; rămăsese cu ochii pironiţi la Suzanne, admirîndu-i elasticitatea pasului

şi zîmbetul cald, prietenos. Avea două cărţi mari pe care le ţinea strîns la piept cu mîna stîngă.

– Domnul Perry Bergman! exclamă ea, cu mîna dreaptă întinsă. M-am bucurat foarte mult cînd am auzit că veniţi aici, pe vas, ca să nu mai spun cîtă plăcere îmi face să ştiu că ne însoţiţi în expediţia noastră de lucru. Cum vă simţiţi? Presupun că sînteţi încă obosit după un zbor atît de lung.

– Mă simt foarte bine, mulţumesc, răspunse Perry strîn-gîndu-i mîna tinerei femei-oceanograf. Fără voia lui, îşi ridică mîna să controleze dacă părul îi acoperă suficient porţiunea rărită din creştet. Observă că Suzanne avea o dantură la fel de strălucitoare ca a lui.

– După întîlnirea din Los Angeles n-am mai avut ocazia să vă spun cît de mult m-a bucurat hotărîrea dumneavoastră de a reveni cu *Benthic Explorer* deasupra muntelui Olympus.

– Îmi pare bine să aud asta, răspunse Perry, forţîndu-se să zîmbească. Era de-a dreptul vrăjit de ochii Suzannei şi nu-şi dădea seama dacă erau albaştri ori verzi. Îmi pare rău totuşi că lucrările de forare nu merg aşa cum ar trebui, adăugă el.

– Şi mie îmi pare rău, zise Suzanne. Însă trebuie să-mi recunosc egoismul, eu, una, ador viaţa de campanie. Muntele acesta de dedesubt e un loc fascinant, o să vedeţi - cît despre problemele pe care le avem cu forarea, ei bine, tocmai datorită lor am şi eu ocazia să cobor pînă acolo.

– Mă bucur că treaba asta face măcar un om fericit, zise Perry. Dar nu-mi dau seama: ce-i aşa de fascinant la muntele ăsta?

– E vorba de structura geologică, explică Suzanne. Ştiţi ceva despre coloanele bazaltice?

– N-aş putea spune că ştiu, recunoscu Perry, în afară de faptul că sînt făcute din bazalt, presupun. Rîse stîngaci în timp ce se gîndea că ochii ei erau, de fapt, albastru-deschis, cu reflexe verzui de la apa oceanului. Mai constată cu plăcere că singurul adaos cosmetic era o umbră de ruj pe buze. Fardurile erau un subiect controversat în familia lui Perry. Soţia lui, care lucra ca machiează într-un studio cinematografic, le folosea din abundenţă şi de curînd, spre disperarea lui Perry, se molipsiseră şi fiicele lor de unsprezece şi, respectiv, treisprezece ani. Discuţiile se înfierbîntaseră în ultimul timp, dar Perry îşi dădea seama că nu avea nici o şansă.

Zîmbetul Suzannei înflori în timp ce porni să explice:

– Coloanele bazaltice sînt, într-adevăr, din bazalt. S-au format cînd bazaltul topit a pătruns prin fisurile din scoarţa Pămîntului. Lucru curios însă, ele au nişte forme geometrice care te fac să te gîndeşti că ar fi fost create de mîna omului. O să le vedeţi.

– Scuzaţi-mă că vă întrerup, interveni Donald. *Oceanus* este gata de drum şi trebuie să ne îmbarcăm. E periculos să stea prea mult timp ancorat în apropierea vasului, chiar şi pe o mare calmă.

– Am înţeles! făcu Suzanne, salutînd vioi, cu un aer poznaş. Donald nu se lăsă afectat în nici un fel, pentru că ştia că-l tachinează.

Suzanne îl invită pe Perry să o ia înainte către platforma de lansare a scafandrilor, care servea în acelaşi timp şi ca platformă de andocare. Înainte de a porni, Perry avu o ezitare provocată de încă un fior involuntar de-a lungul spinării. În ciuda efortului de a se convinge de calităţile incontestabile ale

submersibilului şi în ciuda companiei mai mult decît plăcute pe care o anticipa în persoana Suzannei, îl năpădi iar aceeaşi presimţire sumbră şi nelămurită pe care o avusese şi mai devreme, ca un suflu de gheaţă ieşit dintr-o criptă îngropată - ceea ce nu era departe de imaginea pe care şi-o formase despre interiorul batiscafului, de altfel. Un glas interior îi şoptea că e curată nebunie să se lase închis într-o cochilie scufundată în mijlocul Atlanticului.

– O clipă, zise el; cît o să dureze scufundarea asta?

– S-ar putea să fie vorba de maximum două ore, îi răspunse Donald, sau mai mult, dacă doreşti dumneata.

– Nu de alta, dar... trebuie să sun la birou, găsi Perry o ultimă justificare de circumstanţă.

– Azi, duminică? se miră Suzanne. Păi, pe cine mai găsiţi la birou duminica?

Perry simţi din nou cum se înroşeşte. Zborul de la New York pînă în Azore îl făcuse să piardă noţiunea timpului. Rîse prosteşte şi se bătu cu palma peste frunte.

– Am şi uitat că e duminică, zise. Astea sînt semne de Alzheimer timpuriu, cred.

– Gata, plecăm, anunţă Donald, coborînd primul pe platformă.

Perry îl urmă cu paşi şovăielnici, conştient de ridicola sa laşitate. Cu inima grea, înaintă de-a lungul pasarelei ce i se legăna sub picioare. Era uimitor să constaţi cît de multă frămîntare ascundeau apele unei mări pe care ai fi crezut-o liniştită. Capătul exterior al pasarelei se rezema pe dorsala lui *Oceanus.* Valurile măturau puntea submersibilului care se comporta, practic, asemenea unei geamanduri uriaşe. Perry se

strecură în interior cu oarecare dificultate. Cînd coborî în submarin prin tambuchiul îngust, trebui să stea aproape lipit de scara rece de metal.

Interiorul era într-adevăr strimt, aşa cum îl avertizase Mark. Perry începu să aibă îndoieli că ar fi loc pentru zece persoane -poate numai dacă s-ar fi înghesuit ca sardinele într-o conservă. Senzaţia de înghesuiala era sporită şi de aparatele de control, cadranele cu afişaj în cristale lichide şi tot felul de butoane şi manete care înţesau panoul frontal al cabinei, fără să lase liber nici măcar un centimetru pătrat. În tot acest păienjeniş de echipament electronic, cele patru hublouri păreau de-a dreptul minuscule. Singurul lucru bun era aerul din cabină, care avea un miros curat. Perry distingea bîzîitul unui ventilator undeva, în spate.

Donald îi arătă lui Perry un scaun foarte jos, la tribord, chiar în spatele locului său. Pilotul avea în faţa lui mai multe monitoare computerizate care afişau imagini virtuale ale fundului mării, pentru orientare în navigaţie. Donald vorbea prin radio cu Larry Nelson, la comandamentul imersiunii, defini-tivînd verificările preliminare ale aparaturii interioare şi ale sistemelor electrice.

Perry auzi cum se închide şi se blochează sasul de acces şi, o clipă mai tîrziu, îşi făcu apariţia Suzanne - trebuia să recunoască, mult mai agilă decît el. N-o încurcaseră nici cele două cărţi masive pe care i le înmînă lui Perry.

– Pentru dumneavoastră le-am adus, îi spuse ea. Cea mai groasă e despre viaţa subacvatica în oceane, iar cealaltă este o carte de geologie marină. M-am gîndit că poate aţi dori să aflaţi cîte ceva

despre ce vom vedea. Ştiţi, nu am vrea să vă plictisiţi.

– Sunteţi foarte amabili, bîigui acesta. Suzanne nu-şi dădea seama că era, de fapt, prea speriat ca să-şi mai poată permite luxul de a se plictisi. Se simţea ca de fiecare dată înaintea unei decolări cu avionul, cînd ştia că următoarele cîteva minute ar putea fi ultimele din viaţa lui.

Suzanne se aşeză în scaunul copilotului, la babord; de îndată începu să-şi facă de lucru cu butoanele din faţa ei, comunicîndu-i lui Donald rezultatele. Se vedea că cei doi formau o echipă. Din clipa în care Suzanne se alătură verificărilor preliminare, începu o serie de ţiuituri a căror reverberaţie în spaţiul strimt îi amintea lui Perry de filmele cu submarine din al doilea război mondial.

Perry se înfioră din nou. Închise o clipă ochii şi încercă să-şi alunge din minte trauma din copilărie, cînd fusese cît pe-aci să se asfixieze sub plapumă din cauza fratelui său. Nu reuşi însă. Privi pe hubloul din stînga lui şi încercă să priceapă de ce simţea că luase cea mai proastă decizie din viaţa lui cînd acceptase să participe la această scufundare scurtă, de rutină. Îi era limpede că nu era un sentiment raţional, de vreme ce ştia foarte bine că se afla pe mîinile unor adevăraţi profesionişti, pentru care această aventură era doar o bagatela. Mai ştia că batiscaful este într-adevăr foarte performant, ca să nu mai vorbim că de curînd chiar el subvenţionase ranforsarea suplimentară.

Perry tresări deodată la vederea unui chip mascat care îi apăru ca din senin înaintea ochilor. Lăsă să-i scape un scîncet involuntar înainte să-şi dea seama că îl privea, de fapt, pe unul dintre operatorii

subacvatici ai batiscafului. O clipă mai tîrziu, văzu în apă şi alte siluete cu echipament de scufundare. Ca într-un soi de balet lent, scafandrii dezlegară cablurile de ancoraj. O ciocănitură în coca navei îi anunţa că *Oceanus* este liber.

– Am primit semnalul de eliberare, îl anunţă Donald prin radio pe supraveghetorul care se afla pe puntea suspendată de la pupa lui *Benthic Explorer.* Cer permisiunea să mă îndepărtez de navă!

– Se acordă, răspunse o voce.

Perry simţi cum o mişcare rectilinie se adaugă celor de ruliu, tangaj şi flotare de pînă atunci. Îşi turti nasul de hublou ca să vadă cum *Benthic Explorer* se îndepărtează şi iese din cîmpul său vizual. Privi apoi în jos, spre adîncurile care îl aşteptau. Jocul straniu al razelor de soare răsfrînte prin hula de deasupra îi dădeau senzaţia că priveşte în infinit.

Înfiorat, Perry se simţi la fel de neajutorat ca un copil. Un amestec de vanitate şi prostie îl împinsese în această aventură, într-un mediu pe care-l simţea ostil şi în care nu avea nici un fel de control asupra sorţii sale. Deşi nu era religios, se pomeni rugîndu-se ca această excursie sub apă să fie scurtă, plăcută şi lipsită de primejdii.

– Nimic, îi răspunse Suzanne lui Donald care voia să ştie dacă sonarul raporta vreun obstacol neprevăzut sub *Oceanus.*

Era puţin probabil ca în mijlocul oceanului să se fi strecurat vreun alt submarin dedesubt, însă verificările preliminare prevedeau şi această măsură de siguranţă. Donald luă microfonul staţiei radio şi făcu legătura cu Larry Nelson, pe vas:

– Raportez: ne-am îndepărtat de navă; sursa de oxigen funcţionează, radarul funcţionează, telefonul subacvatic funcţionează, parametrii sînt normali şi sonarul e limpede. Cerem permisiunea de imersie.

– Aveţi luminile de poziţie aprinse? întreba Larry de la celălalt capăt.

– Confirmat, transmise Donald.

– Se aprobă imersia, auziră ei vocea lui Larry, uşor bruiată. Distanţa pînă la capătul sondei este de trei sute treizeci şi trei de metri. Drum bun!

– Am înţeles! încheie Donald şi dădu să închidă, cînd Larry adăugă:

– Presurizarea este aproape completa, deci vom coborî clopotul foarte curînd. Cred că într-o jumătate de oră vor ajunge şi scafandrii la punctul de lucru.

– Aşteptăm; terminat, zise Donald întrerupînd microfonul. Apoi, către însoţitorii săi: Gata, coborîm! Lestează flo-toarele principale!

Suzanne se aplecă înainte şi acţionă un comutator.

– Lestez flotoarele principale, repetă ea regulamentar. Donald făcu o notă în jurnalul de drum.

Cu un zgomot asemănător celui făcut de un duş într-o încăpere alăturată, apele reci ale Atlanticului pătrundeau în rezervoarele lui *Oceanus.* Flotanţa batiscafului scăzu vertiginos şi, cînd ajunse la valori negative, acesta alunecă sub valuri. Preţ de cîteva minute Donald şi Suzanne fură absorbiţi cu verificarea parametrilor de funcţionare ai tuturor aparatelor, iar schimbul lor de cuvinte se limită strict la jargonul tehnic. Controlară rapid, pentru a doua oară, lista preoperativă, în vreme ce submersibilul îşi continua scufundarea cu o mişcare

accelerată, pînă cînd se stabiliză la viteza de treizeci de metri pe minut.

Între timp, Perry se uita afară prin hublou. Culoarea apei trecuse de la albastru-verzui, cum era la început, la un indigo din ce în ce mai intens. După cinci minute nu mai vedea decît o vagă urmă de albastru, undeva deasupra. În jos era un violet închis care se topea în negură. Interiorul lui *Oceanus* forma un contrast vădit, datorită miilor de beculeţe şi cadrane electronice.

– Cred că avem un uşor surplus de greutate în faţă, observă Suzanne după ce termină cu verificarea aparaturii.

– Ai dreptate, zise Donald. Fă modificările de rigoare ca să-l compensăm pe domnul Bergman.

Suzanne manevră un alt comutator şi se auzi un fel de bîzîit. Perry se aplecă înainte, iţindu-şi capul între cei doi piloţi.

– Cum adică, să mă compensaţi pe mine? întrebă el înghiţind un nod, cu un glas care pînă şi lui îi suna caraghios.

– Avem un sistem de lestare variabilă, îi explică Suzanne. E pe bază de ulei şi acum pompez o parte din el ca să compensăm surplusul pe care-l reprezintă greutatea dumneavoastră în jumătatea frontală a navei.

– Aha, făcu Perry, rezemîndu-se la loc în fotoliul său. Ca inginer, înţelegea foate bine principiile fizicii. Pe de altă parte, avu un sentiment de uşurare aflînd că nu se refereau la timiditatea lui, pentru care se simţea cu musca pe căciulă.

Cînd fu mulţumită de poziţia batiscafului, Suzanne opri pompa de lestare variabilă şi se întoarse cu faţa la Perry. Îşi dorea din tot sufletul să-l facă să se

simtă cît mai bine pe parcursul vizitei la muntele submarin. Nutrea speranţa ca, odată întorşi pe vas, să-l convingă să demareze un program de cercetări subacvatice pur ştiinţifice în locul acela. Pînă acum nu coborîse acolo decît pentru schimbarea sapelor de foraj, iar pe Mark Davidson nu-l putuse convinge de valoarea unor cercetări aprofundate la faţa locului. Pe Suzanne o mai îngrijora şi zvonul că se va renunţa în curînd la operaţiile de forare din cauza problemelor tehnice - prin urmare, muntele submarin Olympus va fi abandonat înainte ca ea să-l poată studia mai îndeaproape. Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, şi asta nu doar din interes pur profesional. Nu cu mult înainte de a se angaja în proiectul pentru care se afla aici, Suzanne rupsese - definitiv, nădăjduia - o relaţie nereuşită cu un actor în devenire. Iată un alt motiv pentru care, în momentul de faţă n-ar fi vrut în ruptul capului să se întoarcă la Los Angeles. Apariţia lui Perry Bergman pe vas era un noroc chior, nici că se putea mai bună ocazie pentru ea să-şi expună doleanţele.

– Vă simţiţi comod? îl întrebă ea.

– Niciodată nu m-am simţit mai comod, minţi Perry.

Suzanne surise, prefăcîndu-se a nu lua în seamă nota evidentă de sarcasm din vocea lui Perry. Aşadar, lucrurile nu stăteau tocmai pe roze. Preşedintele lui Benthic Marine era tensionat, se vedea după cum stringea braţele fotoliului, de parcă s-ar fi temut să nu cadă în nas. Cărţile pe care le cărase pînă aici zăceau neatinse pe podea.

Preţ de o clipă, Suzanne contemplă figura încordată a preşedintelui, care se uita în orice altă parte, numai în ochii ei, nu. Femeia nu-şi putea da seama dacă neliniştea lui Perry se datora senzaţiei

de claustrare în batiscaful acela strimt ori era cumva o trăsătură permanenta a personalităţii sale. Nu de alta, dar şi cînd îl întîlnise pentru prima dată acum şase luni i se păruse a fi un tip uşor excentric, cam înfumurat şi nervos. În orice caz, nu era deloc genul ei, unde mai pui că era şi ceva mai scund decît ea, astfel încît chiar cînd era încălţată în tenişi trebuia să-şi aplece puţin privirea ca să se uite în ochii lui. Nu aveau într-adevăr mai nimic în comun, mai ales că el era inginer şi antreprenor, iar ea, om de ştiinţă - şi totuşi, Suzanne trăgea nădejde că argumentele ei vor găsi înţelegere la el. O încuraja şi faptul că fusese de acord, la cererea ei, să revină cu *Benthic Explorer* deasupra muntelui submarin Olympus, fie şi numai pentru a fora în căutarea unei presupuse pungi magmatice.

Pe Suzanne o preocupa muntele Olympus de aproape un an de zile - mai precis, de cînd aflase din întîmplare de existenţa lui activînd, din plictiseală, sonarul lui *Benthic Explorer* în timp ce se îndreptau spre casă. La început fusese curioasă doar pentru că nu-şi putea explica motivul pentru care Geosat nu detectase prezenţa masivă a acestui vulcan, după toate aparenţele, stins. Acum însă, după patru descinderi la faţa locului, se adăugase fascinaţia provocată de formaţiunile geologice de pe creasta teşită a muntelui, mai ales că avusese posibilitatea să facă explorări în imediata apropiere a capătului sondei. Însă ceea ce a intrigat-o cel mai tare a fost rezultatul testului de datare a eşantionului de rocă scos la suprafaţă o dată cu sapa de foraj deteriorată.

Testul îl făcuse din proprie iniţiativă, iar rezultatul a fost în măsură s-o uimească mai mult chiar decît

duritatea neobişnuita a rocii. Judecind după aşezarea muntelui în vecinătatea lanţului median subatlantic, s-ar fi aşteptat ca vîrsta lui să fie în jur de şapte sute de milioane de ani. Cînd colo, s-a pomenit cu o cifră fabuloasă de ordinul a patru miliarde!...

Ştiind că rocile cele mai vechi găsite vreodată la suprafaţa Pămîntului ori pe fundul mărilor erau cu mult mai tinere faţă de aşa o vîrstă, Suzanne a socotit că ori o luase razna aparatul de datare, ori făcuse ea vreo boacănă la operare. De teamă să nu se facă de rîs, nu a spus nimănui rezultatul. În schimb, s-a apucat gospodăreşte să recalibreze aparatura şi să verifice în repetate rînduri cu alte probe. Spre stupoarea ei, rezultatele dădeau diferenţe între trei şi patru sute de milioane de ani, de la un caz la altul. S-a încăpăţînat să creadă că era totuşi vorba de o defecţiune la instrumentele de testare şi l-a rugat pe Tad Messenger, şeful de laborator, să facă o recalibrare. La repetarea analizelor a obţinut diferenţe de numai cîteva milioane de ani faţă de rezultatele anterioare. Încă nelămurită, Suzanne a hotărît să aştepte pînă cînd se vor întoarce la Los Angeles, unde va face din nou analizele în laboratorul universităţii. Pînă una-alta, rezultatele obţinute zăceau încuiate în chesonul din cabina ei. A încercat să se abţină de la concluzii, însă interesul ei pentru muntele Olympus devenise de-a dreptul incandescent.

– Avem cafea fierbinte într-un termos, îl îmbie Suzanne pe oaspete. Dacă doriţi, vă aduc cu toată plăcerea.

– Mi-ar face mai multă plăcere să vă ştiu la comenzi, i-o întoarse Perry.

– Donald, ce-ar fi să aprinzi puţin reflectoarele exterioare? propuse ea.
– Sîntem abia la o sută cincizeci de metri, zise acesta; nu-i nimic de văzut aici.
– Domnul Bergman este la prima sa scufundare în largul oceanului, insistă Suzanne. Ar trebui să vadă planctonul.
– Spune-mi Perry. La urma urmei, ce rost mai are protocolul de vreme ce sîntem împachetaţi aici ca sardelele în cutie...
Suzanne primi oferta lui Perry cu un surîs. Îi părea rău totuşi că omul nu savura deloc excursia.
– Donald, fă-mi te rog plăcerea şi aprinde luminile, zise ea.
Pilotul se conformă fără alte comentarii, aprinzînd lămpile cu halogen de la tribord. Perry se răsuci să privească prin hublou.
– Parcă ar ninge, spuse el.
– Este planctonul, îi explică Suzanne; mii de miliarde de organisme. Ne aflăm încă într-o zonă epipelagică, aşa că e vorba, probabil, de fitoplancton, un plancton vegetal la care este încă prezent fenomenul de fotosinteză. El stă la baza fondului nutritiv oceanic, împreună cu algele albastre-verzui.
– Mă bucur, spuse Perry.
Donald stinse luminile şi se aplecă spre Suzanne, şoptindu-i:
– La o aşa reacţie, n-are rost să consumam bateria.
În întunericul care se lăsă, Perry observă sclipiri verzui şi galbene, ca nişte palide luminiţe de neon. O întrebă pe Suzanne ce sînt acelea.
– Este bioluminiscenţă, răspunse ea.
– Tot plancton?

– Posibil; dacă e tot plancton, probabil că sînt dinoflage-late. Dar ar mai putea fi şi crustacei minusculi sau chiar peştişori. Am pus un semn de carte galben în volumul despre viaţa marină, la capitolul despre bioluminiscenţă.

Perry dădu din cap, însă nu făcu nici un gest în direcţia cărţii. „Mă rog, am încercat şi eu”, gîndi Suzanne cu tristeţe. Optimismul ei în ceea ce privea ridicarea moralului lui Perry scăzuse apreciabil.

– *Benthic Explorer* către *Oceanus,* răsună vocea lui Larry Nelson în receptor. V-aş sugera un curs de două sute şaptezeci de grade la cincizeci de amperi, durată două minute.

– Recepţionat, răspunse Donald. Modifică fără întîrziere cursul navei şi ridică intensitatea motorului elicei la valoarea indicata, după care notă schimbările făcute în jurnal.

– Larry ne detectează poziţia după impulsurile sonarului nostru, puse în relaţie cu hidrofoanele de adîncime, explică Suzanne. Înaintînd în timpul coborîrii, vom atinge fundul exact la baza sondei. E ca şi cum am merge în zbor planat.

– Şi ce facem pînă cînd sosesc scafandrii? întrebă Perry. Stăm şi batem darabana?

– Deloc, zise Suzanne, silindu-se să zîmbească. Descărcăm sapa de foraj împreună cu uneltele de lucru, după care ne retragem. Din acel moment avem la dispoziţie circa două-zeci-treizeci de minute să explorăm zona. Aceasta este partea care o să vă placă cel mai mult.

– Abia aştept, mormăi Perry pe acelaşi ton sarcastic, atît de descurajant pentru Suzanne. Dar nu vreau să faceţi nimic special pentru mine,

adăugă. Vreau să spun, nu încercaţi să mă impresionaţi - sînt şi aşa destul de impresionat.

Ticăitul monoton al sonarului îşi schimbă brusc ritmul, semn că batiscaful se apropia de fund, iar sonarul frontal de rază scurtă înregistra un contact solid. Pe monitor apăru imaginea de la baza sondei şi ţeava care se desfăşura în sus. Donald procedă la delestarea parţială şi submarinul îşi încetini alunecarea. Apoi trecu la echilibrarea sistemului de balastare variabilă, ca să aducă flotanţa la punctul neutru. În vreme ce Donald era ocupat cu pomparea uleiului în instalaţie, Suzanne întinse mîna în spate şi dădu drumul unui casetofon mic. Asta făcea parte din planul ei de cucerire. Interiorul batiscafului fu pe dată inundat de acordurile din *Sfinţirea primăverii* de Igor Stravinski. Luînd muzica drept un semnal, Donald se aplecă înainte şi aprinse reflectoarele exterioare.

Perry privi prin hublou, cu ochii cît cepele. Ninsoarea de plancton aproape că dispăruse, iar apa era mult mai limpede decît îşi închipuise. Putea să vadă pînă la zeci de metri în faţă, iar ceea ce vedea îl lăsă cu gura căscată. Se aştepta la un fund plat, fără relief, asemănător cu ceea ce văzuse cu prilejul scufundării în apropierea Insulei Santa Cătălină. Hai, să zici că s-ar mai fi adăugat cîţiva castraveţi-de-mare, acolo. Cînd colo, se pomeni privind un tablou ireal, cu contururi uşor estompate: cît vedea cu ochii răsăreau vertical, una lîngă alta, coloane uriaşe de un cenuşiu-închis, amintind în-trucîtva de pistoanele încremenite ale unei maşinării enorme. Cîţiva peşti cu cozi lungi şi ochi bulbucaţi se vînzoleau dînd tîrcoale submarinului. Ici şi colo, prinse de marginea stîncilor, diverse

vieţuitoare ale adîncurilor îşi unduiau sinuos formele diafane ca nişte evantaie.

– Doamne-Dumnezeule! se pomeni Perry exclamînd. Era pur şi simplu siderat, stare la care contribuia şi muzica din fundal.

– De-a dreptul impresionant, nu? făcu Suzanne, prinzînd curaj la ceea ce se dovedea a fi prima reacţie pozitivă a lui Perry.

– Parcă am fi printre ruinele unor temple antice, exclamă acesta.

– Da, cam aşa ar trebui să arate Atlantida, bunăoară... Suzanne îşi dădea toată silinţa să exploateze efectul momentului.

– Da-da, Atlantida, aşa e! se repezi Perry. Îţi dai seama cîţi bani ai scoate dacă ai aduce aici turişti şi le-ai spune că se află în Atlantida? O adevărată mină de aur, ce mai...

Suzanne îşi drese glasul. Preţiosul ei Olympus devenit ţintă a curiozităţii turiştilor era chiar ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Pe de altă parte însă nu putea să nu profite de entuziasmul lui Perry.

– Viteza curentului este sub o optime de nod, zise Donald. Ne apropiem de baza sondei. Pregăteşte descărcarea sapei de foraj.

Suzanne îşi concentra atenţia asupra îndatoririlor ei de copilot. Puse în funcţiune servomecanismele pentru braţele de manipulare care urmau să descarce sapa de foraj şi instrumentele de lucru. Între timp, *Oceanus* se aşeză docil pe fundul mării, sub mîna expertă a lui Donald.

– Am ajuns şi descărcăm marfa, raportă el în telefon.

– Recepţionat, veni răspunsul lui Larry. De fapt, mi-am dat seama cînd am auzit muzica pusă de Suzanne - apropo, alt disc nu mai are?

– E tocmai ce trebuie pentru decorul de aici, interveni Suzanne apărîndu-şi concepţia regizorală.

– Dacă s-or mai ivi ceva scufundări în program, o să-ţi împrumut cîteva CD-uri cu muzică New Age - nu de alta, dar nu pot să sufăr chestiile astea clasice, i-o întoarse Larry.

– Ce văd eu acolo sînt cumva coloane bazaltice? întrebă Perry.

– Cred că da, îi răspunse Suzanne. Ai auzit vreodată de Trecătoarea Uriaşului?

– N-aş putea spune, zise Perry.

– E o formaţiune de roci naturale pe coasta nordică a Irlandei, asemănătoare cu ceea ce vezi aici, îi explică Suzanne.

– Cît de mare e culmea muntelui ăstuia? se interesă Perry.

– După socoteala mea, cam cît patru terenuri de fotbal. Din păcate, nu am apucat să-mi dau seama mai exact, pentru că niciodată nu am avut timp suficient pentru o explorare completă.

– Cred c-ar trebui s-o facem şi pe-asta, zise Perry.

„Bingo!” se bucură Suzanne în sinea ei. Abia se putu abţine să nu-i întrebe pe Larry şi Mark dacă auziseră şi ei în receptor comentariul lui Perry.

– Şi tot vîrful muntelui arată la fel ca aici? continuă acesta din urmă cu întrebările.

– Nu chiar, îl informă Suzanne. Din puţinul pe care l-am văzut, am dat de cîteva porţiuni cu formaţiuni vulcanice submarine mai tipice. La ultima scufundare totuşi am zărit ceva care ar putea fi o falie transversală; dar nu am apucat să vedem mai

îndeaproape despre ce e vorba fiindcă am fost chemaţi înapoi la suprafaţă. Şi uite-aşa, muntele rămîne în cea mai mare parte un mister neelucidat.

– Cam pe unde era falia în raport cu baza sondei? deveni Perry curios.

– Spre vest, din locul acesta, cam în direcţia în care priveşti acum. Vezi acolo un şir de coloane mai înalte?

– Cred că da, zise Perry, forţîndu-se să privească oblic în jos prin hublou. Era, într-adevăr, un şir de coloane la limita cîmpului său vizual. Şi de ce ar fi chiar aşa de interesant să găseşti o falie transversală aici? continuă el să se intereseze.

– Ar fi de-a dreptul extraordinar, răspunse Suzanne. Aceste falii apar de-a lungul lanţului subatlantic median, însă ar fi cu totul neobişnuit să găseşti aşa ceva aici, la distanţa asta de lanţul propriu-zis, şi încă pe creasta a ceea ce presupunem a fi un vulcan!

– Hai să aruncăm o privire, propuse Perry. Locul ăsta mă fascinează de-a dreptul.

Suzanne nu-şi putu stăpîni un zîmbet de triumf şi se uită la Donald, care era la fel de surîzător. Deşi era cu totul de partea ei, nu-şi pusese totuşi mari speranţe în eforturile de a-l ispiti pe preşedinte.

În numai cîteva minute, Suzanne efectuă toate operaţiile de descărcare şi aliniere a materialelor la baza sondei, după care trase la loc braţele de manevră în poziţie neutră şi le decuplă de la sursa de curent.

– Cu asta am terminat, anunţă ea.

– *Oceanus* către bază, vorbi Donald în microfon. Terminat descărcarea. Care e starea scafandrilor?

– Compresia aproape de final, raportă Larry. În curînd, coborîm clopotul. Vor fi acolo în jumătate de oră, plus-minus cinci minute.
– Recepţionat, zise Donald. Ţineţi-ne la curent! Ne deplasăm spre vest să cercetăm o falie pe care am văzut-o data trecută.
– Se aprobă, zise Larry. Vă anunţăm cînd desprindem clopotul de pe cabina de compresie şi apoi cînd va trece de jumătatea drumului, ca să vă ocupaţi poziţia.
– Recepţionat, repetă Donald şi închise aparatul. Manevră delicat manetele, aducînd forţa de propulsie la cincizeci de amperi. Submarinul se îndepărtă de baza sondei, ocolind ţeava care se pierdea în înălţimi. Cîteva clipe mai tîrziu, *Oceanus* plana lent pe deasupra straniei topografii a crestei vulcanice.
– Ceea ce vedem aici ar fi, după părerea mea, o porţiune din cea mai veche configuraţie a mantiei Pămîntului, zise Suzanne. Dar dacă mă întrebi cum şi de ce a cristalizat lava în asemenea forme, nu ştiu ce să zic. Într-adevăr, seamănă cu nişte cristale enorme.
– Îmi place ideea cu Atlantida, îşi aminti Perry, care nu-şi mai desprindea nasul de hublou.
– Ne apropiem de locul unde am zărit falia, anunţă Donald.
– Da, ar trebui să fie chiar în spatele şirului de coloane care se vede acolo, îi arătă Suzanne lui Perry.
Donald reduse puterea motoarelor şi batiscaful încetini în timp ce treceau pe deasupra locului pomenit.
– Ooo! exclamă Perry. Ia te uită ce prăpastie!

– Aşadar, nu e chiar o falie, remarcă Suzanne cînd avu sub ochi toată panorama. De fapt, dacă ar fi o falie, ar trebui să fie un graben. Celălalt perete e la fel de abrupt.

– Ce naiba înseamnă graben? întrebă Perry.

– Un graben se formează atunci cînd se scufundă un bloc de rocă, îi dădu Suzanne explicaţia. Dar aşa ceva nu se întîm-plă pe creasta unui munte submarin.

– Mie îmi pare a fi ca o imensă groapă dreptunghiulară, zise Perry. Să fie cam cincizeci pe douăzeci de metri, ce zici?

– Cam aşa ceva, aprobă Suzanne.

– E de necrezut! comentă Perry. Îţi vine să crezi că un uriaş a tăiat cu un cuţit pe măsura lui o bucată din piatra asta, aşa cum ai decupa un dop într-un pepene.

Donald conduse submarinul pe deasupra ciudatei gropi şi se uitară cu toţii în jos.

– Nu-i văd fundul, spuse Perry.

– Nici eu, zise şi Suzanne.

– Nici sonarul nu înregistrează nimic, li se alătură şi Donald arătînd spre monitorul care nu dădea nici un semn, de parcă *Oceanus* ar fi trecut pe deasupra unui puţ fără fund.

– Asta-i bună! exclamă Suzanne perplexă.

Donald dădu un bobîrnac în monitor, care nu reacţionă însă în nici un fel.

– Ciudat, zise Suzanne. Crezi că ar putea avea vreo defecţiune?

– Nu ştiu, răspunse Donald încercînd să schimbe reglajele.

– Ia staţi un pic, rosti Perry cu o voce încordată; voi nu cumva încercaţi să-mi jucaţi o farsă?

– Încearcă sonarul lateral, veni Suzanne cu ideea, igno-rînd remarca lui Perry.
– E tot aiurea, spuse Donald. E de-a dreptul aberant - asta, dacă nu cumva sîntem dispuşi să credem că puţul se duce în jos numai doi metri, doi metri jumate, cum ne indică semnalul.
– E clar că-i mult mai adînc decît atît, zise Suzanne.
– Bineînţeles, o seconda Donald.
– Hai, fraţilor, terminaţi cu prostiile! începeţi chiar să mă speriaţi, se băgă Perry peste ei.
– N-avem nici o intenţie să te speriem, se întoarse Suzanne spre el. Sîntem, pur şi simplu, induşi în eroare de instrumentele astea.
– Eu aş zice că avem de-a face cu o termoclină foarte aproape de buza gropii ăsteia, zise Donald. Cred că sonarul ricoşează în ceva.
– N-ai putea să-mi traduci şi mie? ceru Perry.
– Diferenţele mari şi bruşte de temperatură formează un fel de zid în care undele sonore ricoşează, îl lămuri Suzanne. Şi s-ar putea să avem de-a face cu un astfel de fenomen, aici.
– Dacă vrem să obţinem date clare despre adîncimea puţului ăstuia, va trebui să coborîm patru-cinci metri înăuntru, spuse Donald. Am să reduc flotanţa, dar mai întîi vreau să modific orientarea submarinului.
Din cîteva impulsuri scurte ale propulsorului faţă-babord submarinul se aşeză paralel cu lungimea fosei. Apoi Donald acţiona sistemul de balastare variabilă şi începură să coboare încet.
– Poate că n-ar trebui să facem asta, zise Perry, aruncînd priviri nervoase de la ecranul monitorului la hubloul de lîngă el.

Deodată, difuzorul staţiei de comunicare prinse viaţa:

– Baza către *Oceanus.* Desprindem clopotul de cabina de presurizare. Scafandrii vor ajunge la jumătatea drumului în circa zece minute.

– Am înţeles, baza, răspunse Donald în microfon. Ne aflăm la treizeci şi ceva de metri vest de intrarea sondei şi cercetăm o termoclină acută într-o formaţiune geologică destul de curioasă. E posibil să se întrerupă legătura cîteva minute, dar îi vom aştepta pe scafandri la punctul de operaţii.

– S-a făcut, încheie glasul lui Larry.

– Ia te uită cît de netezi sînt pereţii, observă Suzanne cînd începură să coboare. Sînt perfect lustruiţi, parcă ar fi de obsidian!

– Haideţi mai bine să ne întoarcem la baza sondei, îi îndemnă Perry.

– Oare aşa să arate craterul unui vulcan stins? se miră Donald şi figura mai tot timpul serioasă îi fu o clipă luminată de un zîmbet fugar.

– Mai ştii? rîse şi Suzanne. Trebuie să recunosc totuşi că nu am auzit niciodată despre un crater perfect dreptunghiular. Coborîrea noastră mă duce cu gîndul la Jules Verne şi a lui *Călătorie spre centrul Pămîntului.*

– Cum aşa? întrebă Donald.

– N-ai citit cartea?

– Eu nu citesc romane, se apără el.

– Aşa-i, uitasem, se corectă ea. În fine, pe scurt, eroii povestirii au pătruns prin craterul unui vulcan stins într-un fel de lume paralelă preistorică.

Donald răspunse clătinînd din cap, fără să-şi desprindă ochii de pe ecranul monitorului:

– Cîtă pierdere de timp, să citeşti tot felul de prostii. Uite, de-asta nu citesc eu romane - nu de alta, dar n-am destul timp nici pentru toate jurnalele tehnice pe care aş vrea să le citesc.

Suzanne vru să-i dea o replică, dar se abţinu. Oricît ar fi încercat, nu-i putea schimba lui Donald părerile înţepenite despre literatură şi despre artă în general.

– Iertaţi-mă, nu vreau să vă sîcîi, dar…

Brusc, batiscaful îşi acceleră coborîrea, iar sfirşitul frazei lui Perry rămase undeva în urmă.

– Doamne, asta ce-o mai fi?!… exclamă Donald, iar Perry se agăţă cu amîndouă mîinile de braţele fotoliului pînă i se albiră încheieturile degetelor. Nu-l îngrozea atît scufundarea bruscă a navei, cît ieşirea necontrolată a pilotului: păi, dacă imperturbabilul Donald Fuller s-a speriat, înseamnă că într-adevăr nu-i a bună!

– Delestăm imediat! strigă pilotul şi submarinul îşi încetini căderea, după care se opri complet. Donald continuă să elibereze lest şi aparatul începu să urce. Manevră apoi propulsorul din tribord pentru a menţine poziţia paralel cu lungimea fosei. Ar fi fost chiar o catastrofă dacă se loveau de vreun perete.

– Ce naiba s-a întîmplat? reuşi Perry să îngaime cînd îi mai reveni glasul.

– Am pierdut flotanţa, îi răspunse Suzanne, iar Donald o completă, cu ochii pe cadrane:

– Ori ne-am îngreunat noi brusc, ori apa a devenit mai uşoară.

– Ce vrea să însemne asta? ceru Perry lămuriri.

– Este evident că noi nu aveam cum să cîştigăm în greutate dintr-o dată, deci apa este cea care a devenit mai uşoară, continuă Donald arătînd spre

indicatorul de temperatură. Am traversat stratul de fractură termică, aşa cum am bănuit, numai că diferenţa e mult mai mare decît bănuiam şi, pe deasupra, în sens opus decît credeam: temperatura de afară a crescut cu treizeci şi şapte de grade Celsius!

– Haideţi să ne cărăm odată de aici! izbucni Perry.

– Asta şi facem, răspunse Donald în doi peri, încercînd zadarnic să ia legătura cu *Benthic Explorer* prin staţie. Puse microfonul la loc şi constată:

– Stratul ăsta e impermeabil la undele sonore.

– Da' ce-i asta, un fel de gaură neagră care înghite sunetele? făcu Perry, iritat.

– Sonarul arată ceva acum, interveni Suzanne. Ei, nu se poate!... Cică fosa asta ar avea peste unsprezece mii de metri în jos!

– Dar ce-o avea aparatul ăsta? se întreba Donald nedumerit, ciocănind cadranul ceva mai zdravăn ca prima dată. Afişajul rămase însă, cu încăpăţînare, la cifra 10 139 m.

– Dă-l încolo de sonar! zise Perry. Nu putem să ieşim mai repede de aici?

Oceanus se ridica, într-adevăr, foarte lent.

– N-am avut niciodată probleme cu sonarul ăsta, continuă Donald să se mire.

– Poate că fosa asta o fi fost un puţ magmatic, avansă Suzanne o ipoteză. E clar că-i adîncă, deşi nu ştim exact cît de adîncă, iar apa e fierbinte, ceea ce ar putea însemna că are contact cu lava... Se aplecă sa se uite prin hublou.

– Măcar n-am putea să închidem muzica aia? se răţoi Perry, a cărui nervozitate era sporită de pasajul în crescendo care tocmai se scurgea din difuzor.

– Măi, să fie! exclamă Suzanne. Ia uitaţi-vă la pereţi acum! Bazaltul are aici orientare transversală, dar eu n-am auzit niciodată de un filon transversal de bazalt. Şi uite, are reflexe verzui - poate ca nici nu e bazalt, poate că e gabro...

– Îmi pare rău, dar cred că trebuie să fac uz de autoritate, interveni Perry răspicat, sătul să tot fie ignorat. Vreau să mă duceţi la suprafaţa imediat!

Suzanne se întoarse să-i dea răspunsul, însă rămase cu gura căscată. Înainte să poată rosti o singură silabă măcar, batiscaful fu scuturat de o trepidaţie de frecvenţă joasă, care o făcu să se prindă de marginea fotoliului ca să nu cada. Din cauza cutremurului iscat din senin, tot felul de obiecte care nu erau fixate căzură pe podea; cioburile unei ceşti de cafea se amestecară printre creioanele răsfirate pe jos. Auzeau cu toţii un zgomot înfundat care semăna cu un tunet în depărtare.

Zgîlţîiala dură aproape un minut. Nimeni n-a rostit nici un cuvînt, doar lui Perry, livid la faţă, i-a scăpat un scîncet. Donald fu primul care îşi reveni.

– Ce naiba a fost asta? şopti el, măturînd cu privirea instrumentele de control.

– N-aş putea să spun, zise Suzanne, dar parcă a semănat cu un cutremur. Sînt o mulţime de-a lungul lanţului subatlantic.

– Cutremur!! se îngrozi Perry.

– Poate că se trezeşte vulcanul la viaţă, reluă Suzanne. Ce ocazie unică am avea, să fim martorii unui asemenea eveniment!

– Hopa, făcu Donald; ceva nu-i în ordine aici!

– Ce e? întreba Suzanne, îndreptîndu-şi, la rîndul ei, ochii spre cadranele şi ecranele din faţa sa. Nimic nu părea însă nelalocul lui.

– Sonarul! o făcu el atentă, cu o bruscheţe care nu-i stătea în fire.

Privirea Suzannei coborî pe afişajul electronic dintre cele două locuri de pilotaj: cifrele se succedau vertiginos, în ordine descrescătoare.

– Ce se-ntîmplă? întrebă ea. Crezi că se ridică lava în crater?

– Nu, strigă Donald. Noi sîntem cei care coborîm şi am aruncat tot lestul. Am pierdut flotanţa, aia e!

– Dar uite, presiunea nu creşte deloc! Cum putem să ne scufundăm, atunci?

– Probabil că ăla nu mai funcţionează, zise Donald exasperat. E clar că ne scufundăm, uită-te şi tu pe geam!

Suzanne se răsuci spre hublou, doar ca să constate că, într-adevăr, coborau: peretele neted de piatră se deplasa cu iuţeală în sus.

– Băgăm aer în rezervoare, se agită Donald. Nu-i mare lucru la adîncimea asta, dar altceva nu mai avem de făcut.

Preţ de douăzeci de secunde, şuieratul aerului comprimat înecă acordurile lui Stravinski. Manevra nu avu însă nici un efect asupra vitezei cu care coborau în adîncuri.

– Faceţi ceva, pentru numele lui Dumnezeu! urlă Perry de îndată ce îi reveni glasul.

– Nu se poate, îi răspunse Donald pe acelaşi ton. Comenzile nu mai răspund, nu mai avem nici un control!...

5

Mark Davidson trăia unul dintre acele momente cînd ar fi dat un regat pentru o ţigară. Era fumător înrăit, dar susţinea că nu-i mare lucru să te laşi de tutun - el, unul, făcea treaba asta în fiecare săptămînă. Cel mai tare îl ardea pofta atunci cînd se odihnea, cînd lucra sau cînd era nervos. Acum, de exemplu, era foarte nervos. Pentru el, operaţiunile de scufundare la mare adîncime reprezentau de fiecare dată o sursă cumplită de stres, pentru că experienţa îi arătase cît de uşor puteau lua lucrurile o întorsătură urîtă.

Îşi ridică privirile spre ceasul de perete din cabina de comandă. Era monstruos de mare, o prezenţă de-a dreptul intimi-dantă, în faţa căreia nu prea aveai cum să pierzi noţiunea timpului - mai ales din cauza secundarului, şi el pe măsură, a cărui înaintare mătura implacabil cadranul uriaş. Trecuseră douăsprezece minute de la ultimul contact radio cu *Oceanus.* Ce-i drept, Donald îl avertizase că s-ar putea întrerupe legătura pentru scurt timp, însă parcă dura totuşi prea mult. În plus, ultimul apel al lui Larry Nelson, prin care anunţa că scafandrii ajunseseră la jumătatea drumului, nu primise nici un răspuns.

Ochii lui Mark se lipiră dureros de pachetul de Marlboro pe care îl aruncase neglijent pe masă. Abia se putea abţine să-şi aprindă o ţigară. Din păcate, de cîtva timp fumatul fusese interzis în spaţiile publice de pe navă, iar căpitanul Jameson era neînduplecat în privinţa legilor şi a regulamentelor.

Mark îşi dezlipi anevoie privirea de pe pachet şi se uită în jur. Toţi cei din cabina de comandă erau calmi, fapt care îl irita şi mai mult. Larry Nelson şedea nemişcat la staţia de monitorizare a

operaţiunilor de scufundare, împreună cu operatorul sonarului, Peter Rosenthal. În spatele lor, doi observatori şedeau la fel de liniştiţi în faţa pupitrului de comenzi ale complexului tehnic de imersie; doar ochii lor scrutau fără încetare cadranele. Mai încolo, mecanicul-operator şedea cu mîna pe maneta vinciului, cocoţat pe un taburet înalt în faţa ferestrei care dădea spre bazinul central de pe navă. Urmărea cablul care se derula în afară cu viteza maximă admisă. La capătul cablului se afla clopotul de imersie. De pe un tambur alăturat se desfăşura un al doilea cablu flexibil care conţinea conducta de gaz comprimat, tubul de apă încălzită şi firele de comunicare. În fundul cabinei, căpitanul Jameson mesteca absent o scobitoare. Şi el avea în faţă un pupitru de comenzi care, la nevoie, i-ar fi permis să intervină în controlul electronic automat al elicelor şi al propulsoarelor care menţineau vasul deasupra locului de forare.

– Mama mă-sii! izbucni Mark, ridicîndu-se şi trîntind pe masă un creion pe care îl tot chinuise pînă atunci între degete. La ce adîncime au ajuns scufundătorii? întrebă el.

– Două sute patru metri, domnule, raportă prompt mecanicul de la vinci.

– Mai încearcă să iei legătura cu *Oceanus,* îi zise Mark lui Larry pe un ton răstit. I se pusese un nod în stomac şi avea o presimţire urîtă care începea să-l copleşească.

Deja îşi făcea reproşuri că îl încurajase pe Perry Bergman să coboare în adînc. Ştia şi el de pasiunea doctorului Suzanne Newell pentru muntele de sub ei şi de dorinţa ei nestăvilită de a face cercetări ştiinţifice la faţa locului şi se temea că va fi încercat

să-l ademenească pe preşedintele companiei să-i facă pe plac. Pe de altă parte, mai ştia că ea era singura persoană care îl putea convinge pe Donald Fuller să facă lucruri de care, altminteri, disciplina lui de fost ofiţer l-ar ţine departe.

Mark simţi că-l trec fiori. Ar fi un adevărat dezastru dacă submersibilul s-ar înţepeni într-o fisură sau o crevasă,- în încercarea de a cerceta mai îndeaproape cine ştie ce particularitate geologică. Ceva asemănător era cît pe ce să se în-tîmple cu batiscaful *Alvin* din Woods Hole, şi asta avusese loc tot în zona lanţului median subatlantic, nu foarte departe de locul în care se aflau ei acum.

– Tot nu răspunde, zise Larry după cîteva încercări nereuşite de a lua legătura prin staţie cu *Oceanus.*

– Sonarul îi semnalează prezenţa? se adresă Mark operatorului.

– Nu, răspunse Peter. Nici hidrofoanele de adîncime nu reuşesc să depisteze semnalele lor. Termoclina peste care spuneau că au dat trebuie să fie una neobişnuită. Parcă s-ar fi îngropat în fundul oceanului, nu alta.

Mark îşi întrerupse mersul nervos prin cabină şi se uită din nou la ceas.

– Cît timp a trecut de la vibraţiile acelea? întrebă el.

– N-a fost chiar o simplă vibraţie, zise Larry. Seismograful lui Tad Messenger a indicat patru grade pe scara Richter.

– Nici nu-i de mirare, dacă s-a prăvălit stiva aia de ţevi de pe punte, comentă Mark. Şi dacă la noi s-a simţit aşa, îţi închipui cum o fi fost acolo, jos! Cît e de atunci?

– Aproape patru minute, zise Larry, cu ochii în jurnalul de operaţii. Crezi cumva că are vreo legătură cu tăcerea lui *Oceanus?*

Mark nu îndrăznea să dea un răspuns. Nu că ar fi fost superstiţios, dar avea sentimentul că, dacă şi-ar fi exprimat temerile cu glas tare, ar fi contribuit la materializarea lor. Nu excludea însă posibilitatea ca seismul acela de 4,4 grade să fi dislocat vreo stîncă peste submarin. Nu era imposibilă o astfel de catastrofă, dacă Donald ar fi coborît într-adevăr aparatul în cine ştie ce depresiune îngusta, la insistenţele Suzannei.

– Dă-mi voie să vorbesc cu scafandrii, îi ceru Mark lui Larry şi luă microfonul. Gîndindu-se la ce ar fi trebuit să spună, îşi aruncă privirea pe monitor şi văzu capetele celor trei şi restul trupurilor în *raccourci,* filmate de sus.

– Măi, tîmpitule, era să mi le faci omletă, se văită Michael cu un glas care se auzea ca un şir de scîncete caraghioase.

Amestecul de gaz de respirat, conţinînd heliu în loc de azot, producea asemenea deformări ale sunetului, care ar fi fost de neînţeles pentru omul obişnuit. Presiunea pe care o ai de suportat la o adîncime de trei sute treizeci de metri ar face azotul să acţioneze ca un anestezic. Înlocuirea azotului cu heliul rezolvă problema - în schimb, distorsionează vocea. Scafandrii erau însă obişnuiţi şi, cu toate că glasurile lor îţi aminteau de răţoiul Donald din desenele animate ale lui Walt Disney, ei se înţelegeau perfect.

– Da' cin' te pune să le ţii în calea mea? Dă-te mai încolo! i-o întoarse Richard lui Michael. Nu vezi că

mă chinui să-mi pun în picioare prăpăditele astea de înotătoare?

Clopotul, care avea un diametru mai mic de trei metri, îi silea pe cei trei să stea înghesuiţi ca nişte sardele, împreună cu tot echipamentul, instrumentele şi zeci de metri de cablu încolăcit.

– Auzi la el, să mă dau mai încolo, mormăi Michael. N-ai vrea cumva să ies afară, ca să-ţi fac ţie loc?

Deodată, auziră pîrîituri în staţia montată deasupra lor lîngă o minusculă cameră de luat vederi, prevăzută cu lentile panoramice. Scufundătorii ştiau că sînt observaţi în perma nenţă, dar nu se sinchiseau nici cît negru sub unghie.

– Atenţie, băieţi, vă vorbeşte comandantul vostru, auziră ei vocea lui Mark, care suna relativ normal în comparaţie cu a lo

– Mama mă-sii! înjură Richard, examinînd atent înotătoarea care îi dădea bătaie de cap. Păi cum să-mi intre jegul ăsta de înotătoare, cînd nici nu-i a mea?! A ta e, Donaghue!

Fără nici un avertisment, Richard îl croi pe Michael cu laba de cauciuc peste cap. Pe Michael nu-l deranjă lovitura decît pentru că îi zbură preţioasa lui şapcă Red Sox care se rostogoli jos, în compartimentul clopotului, oprindu-se exact pe trapa de imersie.

– Hei, nu mişcă nimeni! făcu Michael. Mazzola, dă-mi şapca; nu vreau să intre la apă.

Complet echipat în costumul etanş de neopren, cu vesta flotoare şi centurile de lestare, lui Michael i-ar fi fost imposibil să se aplece pentru a-şi recupera şapca.

– Domnilor! li se adresă Mark din nou, pe un ton mai insistent.

– Du-te-n mă-ta, i-o trînti Louis lui Michael. Oi fi eu clopotar, da' sclavul tău nu sînt, e clar?

– Dar terminaţi odată, dobitocilor! urlă Larry în difuzorul minuscul. Vocea ricoşă în pereţii de metal ai clopotului, mai-mai să le spargă urechile celor dinăuntru. Domnul David-son vrea să vă spună ceva, aşa că faceţi bine şi ţineţi-vă gura!

Richard vîrî o pereche de înotătoare de cauciuc în mîinile lui Michael, apoi se uită în sus la camera video.

– Gata, ascultăm, răspunse el.

– Aşteptaţi un moment, nu ştiam că nu funcţionează depa-razitorul de heliu, zise Larry.

– Hai, dă-mi labele mele, îi ceru Richard lui Michael, pro-fitînd de răgaz.

– Cum adică, astea pe care le am în picioare nu-s ale mele?

– Haida-de! făcu Richard în batjocură. Păi dacă pe-ale tale le ţii în mînă, cum să le ai în picioare, cap pătrat ce eşti!?

Bombănind, Michael îşi vîrî sub braţ înotătoarele şi le des-călţă pe cele care nu erau ale lui. Apoi, cei doi scafandri se încurcară unul pe celălalt încercînd să-şi încalţe labele în acelaşi timp.

– Gata, băieţi, se auzi din nou vocea lui Larry. Am pus în funcţiune deparazitorul, aşa că fiţi cuminţi şi ascultaţi-l pe domnul Davidson.

Scafandrii nu se sinchisiră să-şi ridice privirile către cameră, ci se înghesuiră lîngă peretele cabinei şi afişară un aer plictisit.

– N-am mai putut lua legătura cu *Oceanus* prin staţie şi nici sonarul nu-l mai interceptează, începu Mark. Singura speranţă este să-l vedeţi voi. Dacă nu

daţi de el cînd ajungeţi la punctul de lucru, ne comunicaţi şi aşteptaţi instrucţiuni. Aţi înţeles?

– Confirmat, răspunse Richard. Acum putem continua pregătirile de ieşire?

– Se aprobă, zise Mark.

Richard şi Michael îşi reluară îndeletnicirile: se strînseră cît putură ca să-şi facă loc unul altuia şi reuşiră în cele din urmă să-şi pună înotătoarele în picioare. În timp ce Richard se chinuia să-şi tragă pe el vesta flotoare şi centurile cu greutăţi, Michael încercă să-şi recupereze şapca, dar nu se putu întinde pînă la ea.

Cinci minute mai tîrziu, manipulantul vinciului îi anunţă că depăşiseră plafonul de trei sute de metri adîncime. Tot atunci, viteza de coborîre se micşoră sensibil. Pe cît putură, Richard şi Michael îi făcură loc lui Louis să fixeze cablurile de control pe care, în calitate de scafandru clopotar, urma să le deruleze.

– Aprindem luminile exterioare, îi informă Larry.

Richard şi Michael se răsuciră, pe cît le permitea locul, ca să privească prin hublourile minuscule, diametral opuse. Deşi mai rămîneau încă două ferestruici, Louis era prea ocupat ca să se mai uite şi el.

– Se vede fundul, zise Richard.

– Da, îl văd şi eu, nu se lăsă Michael mai prejos.

Clopotul de imersie se rotea într-o parte şi în alta, agăţat la capătul cablului principal. Învîrtirea era întru cîtva controlată de legăturile de siguranţă, care permiteau doar cîteva rotaţii spre stînga şi apoi spre dreapta. Mişcarea înceta cu totul în clipa în care coborîrea clopotului fu oprită, la adîn-cimea de trei sute douăzeci şi opt de metri, într-un loc de unde scafandrii aveau vizibilitate în cîmp de trei

sute şaizeci de grade. Suspendaţi la ceva mai mult de patru metri deasupra fundului pietros, pe o porţiune mai ridicata a spinării teşite a lui Olympus, scafandrii aveau o panoramă cuprinzătoare îr jurul lor, luminată de reflectoarele exterioare cu halogen. Numai în partea dinspre apus priveliştea le era limitată de nişte ţancuri de piatră. Acestea arătau ca un zid de coloane împreunate, înalte cam pînă la nivelul ochilor lor. Dar şi această formaţiune era la periferia zonei luminate.

– Vezi submarinul? îl întrebă Richard pe Michael.

– Nţţ, făcu Michael. Dar văd sapa şi uneltele la baza sondei şi sînt aşezate ordonat, bag seamă.

Richard se retrase de la hublou şi privi spre obiectivul camerei video.

– Nu se vede *Oceanus,* dar a trecut pe aici, raportă el.

– Atunci facem o schimbare în planul de operare, răsună vocea lui Larry în difuzor. Domnul Davidson vrea ca Roşu şi Verde să se îndrepte în direcţia vest. Se vede un dolomit în partea aceea?

– Ce mama naibii e ăla, dolomit? se răţoi Richard.

– Un perete de stîncă, explică Larry.

– Aha... da, parcă se vede, zise Richard, cu ochii îndreptaţi spre locul cu pricina.

– Domnul Davidson vrea să vă îndreptaţi într-acolo, reluă Larry. Cît de înalt e peretele în raport cu clopotul?

– Cam la fel, zise Richard.

– Bun, înotaţi pînă după creastă şi vedeţi dacă batiscaful e cumva pe acolo. Dl. Davidson crede că ar putea fi o crevasă. Şi fiţi atenţi, se pare că sînt nişte diferenţe mari de temperatură acolo.

– 'Nţeles, zise Richard.

– Nu uitaţi, adăugă Larry, că limita voastră de deplasare este de o sută cincizeci de metri şi nu vă ridicaţi cu mai mult de trei metri peste nivelul clopotului. Nu vrem să avem necazuri, s-a-nţeles?

– 'Nţeles, repetă Richard. Larry nu făcea decît să recite instrucţiunile standard, ca la fiecare scufundare.

– Clopotar, continua acesta, amestecul respirator trebuie să rămînă tot timpul la 1,5% oxigen şi 98,5% heliu. Recepţionat?

– Recepţionat, confirmă Louis.

– Încă o dată vă spun, Roşu şi Verde: nu vreau eroism gratuit, aşa că fiţi cu băgare de seamă!

– S-a făcut! răspunse Richard. Făcu un semn cu degetul mare ridicat în direcţia camerei video, după care îşi întoarse faţa spre Michael: Auzi, ne spune nouă să fim cu băgare de seamă aici, de parcă i-ar zice lui fiu-său să fie cu băgare de seamă înainte să-l trimită la joacă pe autostradă.

Michael dădu din cap, dar nu-l mai asculta. Acum începea partea serioasă a muncii lor şi îşi concentra toată atenţia la ultimele detalii ale echipării pentru drum. Cînd fu gata, Louis îi înmînă masca etanşă anexată la o cască din fibră de sticlă de un portocaliu aprins. Michael o ţinu sub braţ, aştep-tîndu-l pe Richard. În ciuda experienţei, avea trac de fiecare dată cînd trebuia să intre în apă.

Richard îşi termină, la rîndul lui, pregătirile şi luă două lanterne subacvatice, le încercă şi îi dădu una lui Michael. Cînd termină cu toate îi făcu semn lui Michael şi amîndoi îşi traseră căştile pe cap în acelaşi timp.

Primul lucru pe care Louis îl verifică pe monitoare fu gazul de respirat, apoi apa caldă - un accesoriu

indispensabil pentru nişte scafandri care lucrau în condiţii de temperatură ambiantă sub patru grade Celsius. În sfirşit, verificară dispozitivele de comunicare şi senzorii. Cînd totul fu gata, Louis dădu raportul celor de la suprafaţă şi ceru permisiunea de lansare la apă a scufundătorilor.

– Se aprobă, răspunse Larry. Deschideţi sasul.

Cu destulă greutate şi o serie de mormăieli înfundate, Louis reuşi să-şi strecoare trupul masiv în corpul principal al clopotului.

– Şapca mea! ţipa Michael, cu vocea piţigăiată din cauza gazului de respirat.

Louis culese de pe jos şapca de base-ball şi i-o întinse lui Michael, care o atîmă cu delicateţe de una dintre multiplele protuberante din interiorul clopotului. O trata ca pe cea mai scumpă avere a lui, dar n-ar fi recunoscut în ruptul capului că ar considera-o drept talisman.

Scafandrul clopotar deschise sasul de presiune şi ridică trapa cu oarecare greutate, fixînd-o la perete. Priviră cu emoţie apa ridicîndu-se ameninţător în ecluză şi împrăştiind reflexe de un albastru intens, ultramarin. Toţi trei respirară uşuraţi cînd apa se opri, foarte aproape de buza sasului. Ştiau ei foarte bine că trebuia să se oprească acolo, dar mai ştiau că, dacă vreodată nu s-ar întîmpla aşa, n-ar mai avea unde să se ascundă.

Richard şi Michael îşi făcură unul altuia semn că totul e în regulă, apoi Richard coborî primul în ecluză, cu multă atenţie, şi îşi dădu drumul în afara clopotului. „Aşa trebuie să fie cînd te naşti”, se gîndea el extaziat, ori de cîte ori se elibera din pîntecul strimt de metal. Nu simţea răceala apei decît prin mănuşile impermeabile. Aruncă o privire

în jur şi îşi regla flotanţa. Deodată, văzu o siluetă care aluneca în penumbră, la marginea cercului de lumină. Nu, nu era batiscaful; era un rechin cu ochi fosforescenţi, de două ori mai lung decît diametrul clopotului lor.

– Avem musafiri, zise Richard calm. Aruncă-mi cangea, pentru orice eventualitate, şi spune-i şi lui Michael să şi-o ia pe a lui.

Din tot arsenalul de protecţie antirechini de pe piaţă, Richard şi-a ales o simplă vergea metalică, ceva mai lungă de un metru. Din experienţa lui ştia că rechinii se feresc de aşa ceva ca de foc, numai dacă întinzi vergeaua spre ei. N-ar fi băgat mîna în foc că e valabil şi pentru un exemplar înfometat; însă, la urma urmei, nimic pe lumea asta nu e valabil sută la sută...

Vergeaua apăru din sasul clopotului şi alunecă prin apă, lovindu-se mut de fundul de piatră. O clipă mai tîrziu se iviră şi picioarele lui Michael, care se strecura să iasă din ecluza. Cei doi se uitară unul la celalalt, iar Richard arătă cu mîna spre rechinul care tocmai intra în cîmpul de lumină.

– A, nu-i decît un rechin de Groenlanda, îl lamuri el pe Louis, care ţinu să se asigure că auzise şi Michael.

Richard se linişti pe de-a întregul. Intrusul era mare, într-a-devăr, dar nu dintre rechinii periculoşi; i se mai spunea şi „rechinul somnoros”, din cauza mişcărilor lui foarte ieneşe.

După ce Michael îşi făcu la rîndul lui reglajele de echilibrare a flotanţei, Richard îi arătă peretele de stîncă. Michael dădu din cap şi o luară amîndoi într-acolo, ţinînd lanternele în mîna stîngă şi căngile în dreapta. Erau înotători profesionişti, deci nu le

trebui mult ca să acopere distanţa, fără efort deosebit. La o presiune de aproape treizeci de atmosfere, pînă şi efortul de a respira amestecul greu de gaz comprimat e un tribut fizic destul de serios.

Rămas înăuntrul clopotului, Louis se îndeletnicea febril cu desfăşurarea cablurilor de siguranţă. Nu voia să le îngreuneze înaintarea partenerilor săi, dar nici nu trebuia să deruleze prea repede, fiindcă exista riscul ca scufundătorii să se încurce în cabluri. Clopotarul era cel mai solicitat membru al echipei pînă în momentul cînd ceilalţi ajungeau la punctul de lucru. Munca lui cerea o bună concentrare şi reflexe rapide, în paralel cu manevrarea cablurilor, trebuia să stea cu ochii pe monitoarele de presiune şi de oxigen; pe deasupra, tot el asigura comunicarea permanentă, atît cu scafandrii, cît şi cu cei de pe vas. Avea pe cap un set de căşti cu microfon, care îi permitea mai multă libertate de mişcare a mîinilor.

Ajunşi pe creasta peretelui de stîncă, cei doi se opriră şi aprinseră lanternele. Se îndepărtaseră şi lumina oferită de clopotul de imersie era aici prea slabă; acesta abia dacă răs-pîndea o strălucire fantomatică, arătînd ca un modul spaţial pierdut într-un straniu peisaj selenar. De deasupra lui ieşeau şiruri de bule de gaz care se pierdeau undeva, în sus, către lumina zilei.

Ştiau că rechinul acela enorm era încă prin preajmă, deşi nu-l mai vedeau. Lumina lanternelor nu pătrundea decît vreo cincisprezece metri prin bezna îngheţată.

– E o rîpă adîncă dincolo de creasta asta, raportă Richard. Cred că ăsta e dolomitul de care vorbeau.

Louis transmise informaţia celor de la suprafaţă. Deşi se putea comunica direct cu scafandrii, Larry prefera să-l folosească pe clopotar ca intermediar, pentru că astfel erau scutiţi de efectele nedorite ale amestecului de gaz respirator asupra vocilor. Nici dispozitivul de deparazitare nu reuşea să elimine pe de-a întregul distorsiunile cu care, pe de altă parte, clopotarul se obişnuise în mai mare măsură.

– Roşule, baza vrea să ştie dacă îl vezi pe *Oceanus,* rosti Larry în microfon.

– Negativ, raportă Richard.

– Dar vezi pe-acolo vreo crevasă, vreo fosă, ceva de genul ăsta?

– Deocamdată, nimic, zise Richard, dar chiar acum vrem să coborîm dincolo de zidul ăsta.

Richard şi Michael înotară pe deasupra crestei de piatră şi începură coborîrea pe partea opusă.

– Piatra asta e netedă ca sticla, observă Richard.

Michael, care-şi trecuse mîna pe suprafaţa peretelui, aprobă din cap.

– Sînteţi pe ultimii treizeci de metri de cablu, îi anunţă Louis, care desfăşura febril ultimele cîteva bucle de pe tambur, înjurînd în barbă. Rareori se întîmpla să fie trimişi scafandrii atît de departe şi tocmai acum, cînd se ivise în sfirşit ocazia, uite că tocmai el trebuia să fie clopotar!

Richard îşi întrerupse coborîrea, oprindu-l şi pe Michael. Îi arătă termometrul de la mînă. Michael privi şi simţi cum i se taie respiraţia.

– Temperatura apei s-a schimbat, raportă Richard. A sărit în sus cu mai mult de cincizeci de grade. Închide-ne încălzirea cu apă!

– Roşule, te ţii de glume? întrebă Louis.

– Ceasul lui Michael arată la fel, zise Richard; e ca şi cum am fi intrat într-o cadă cu apă fiartă!

Richard îndreptă lanterna în jos, în speranţa că va da de fundul gropii, apoi mătură cu ea în plan orizontal. La capătul razei de lumină se distingea vag umbra unui alt perete, chiar în faţa celui pe care coborîseră.

– Hei! Se pare că ne aflăm într-un soi de crevasă imensă, zise. De-abia se vede pînă-n partea ailaltă, cred că are mai mult de cin'şpe metri.

Michael îl bătu pe umăr, îndreptîndu-i privirea spre stînga.

– Uite, şi într-acolo se termină!

– Michael are dreptate, comunică Richard, privind în direcţia arătată, după care se răsuci cu lanterna în partea opusă. Cred că-i un fel de canion închis, dar nu văd capătul celălalt de aici, continuă el să raporteze.

– Hei, ne scufundăm! strigă Michael în cască.

Richard privi peretele din spatele său. Într-adevăr, se scufundau, şi încă mai rapid decît ar fi crezut el că se poate. Totuşi, nu avea nici cea mai mică senzaţie de rezistenţă a apei. Călcară apa cu disperare, ca să oprească înaintarea nebunească în jos, dar constatară cu surprindere că totul era în zadar. Cu un gest reflex, se grăbiră amîndoi să-şi umfle vestele flotoare şi, văzînd că nici aceasta nu are efect, se debarasară de centurile de lestare şi de vergelele antirechin. Continuînd în acelaşi timp să lovească frenetic apa cu picioarele, observară o încetinire a căderii lor spre abis şi, în cele din urmă, se opriră. Richard făcu un semn în sus cu mîna şi porniră să înoate fără întîrziere într-acolo, din toate puterile, în ciuda respiraţiei îngreunate. Straniul

episod prin care tocmai trecuseră îi cam băgase în sperieţi şi, colac peste pupăză, începeau să simtă şi căldura prin costume.

Tocmai cînd atinseră din nou culmea peretelui de stîncă, îi ajunse din urmă, din adînc, o vibraţie prelungă, ca o undă de şoc. Preţ de cîteva clipe rămaseră amîndoi miraţi. Le venea din ce în ce mai greu să respire în timp ce înotau. Tremurul acesta era asemănător cu ceea ce simţiseră în timpul coborîrii cu clopotul, doar că de data asta era cu mult mai puternic, înţeleseră că era vorba de un seism submarin şi intuiră că se găseau chiar la epicentru sau, în orice caz, foarte aproape.

Louis simţi cutremurul şi mai violent. Impactul îl surprinse în timp ce trăgea înnebunit de corzile care, la un moment dat, slăbiseră brusc. Se dezechilibra şi fu nevoit să le dea drumul, pentru a se feri de una din protuberantele care împînzeau peretele cabinei.

Ameţit zdravăn de unda de şoc care îl lovise din plin în piept, Richard trase cu greutate o gură de aer. Experienţa sa de scufundător îi dictă să se uite în primul rînd după colegul lui, ceea ce şi făcu, învîrtindu-se agitat în loc. O clipă simţi că i se taie respiraţia, căci nu-l zărea nicăieri pe Michael. Se uită atunci în jos şi îl văzu pe acesta agăţîndu-se, parcă, de apă, să-şi facă drum în sus. Richard îi întinse o mînă să-l ajute şi constată că amîndoi se scufundau, de fapt, cu repeziciune. Nemaiavînd nici o posibilitate de a-şi micşora greutatea, lui Richard nu-i mai rămînea decît să ia exemplu de la Michael, adică să se împotrivească din toate puterile curentului descendent. Nu reuşiră însă nici unul, cu toate că îşi aruncaseră şi lanternele ca să nu le

incomodeze mişcările. Coborîrea continua inexorabil pînă cînd, deodată, se simţiră traşi în jos cu o forţă cumplită, care îi îndepărtă de peretele de stîncă asemenea unui vîrtej, înfundîndu-i în abis.

În interiorul clopotului de imersie, Louis îşi recăpătase echilibrul şi îşi îndreptase din nou atenţia asupra corzilor care erau la fel de slabe. Făcu repede o buclă, însă înainte de a reuşi să o fixeze de ceva solid, simţi o smucitură puternică în direcţie opusă. Încercă să reţină corzile; dar îi fu imposibil -ar fi însemnat să fie tras şi el în afara clopotului, împreuna cu acestea. Se trase într-o parte, înjurînd de mama focului, şi privi neputincios cum ultimii metri de coardă se derulează cu o viteză nebună. Era ca şi cînd Richard şi Michael, legaţi la celălalt capăt, ar fi fost momeala prinsă de un peşte enorm şi dusă în adînc.

– Eşti teafăr, Clopotare? întrebă în aparat glasul lui Larry.

– Teafăr, da! urlă Louis. Dar nu-mi vine să cred ce se-n-tîmplă: cordoanele sînt trase afară cu o viteză nebună!

– Se vede şi aici, pe monitor, zise Larry neliniştit. Nu poţi să faci nimic să le opreşti?

– Ce să mai fac?... Întrebă Louis neputincios, cu lacrimi în ochi, privind cum se derulează ultimele bucle. Îi îngheţă sîngele în vine văzînd cum coarda se întinde o clipă, apoi se rupe violent şi se pierde pentru totdeauna în oceanul lacom. O, Doamne! mai strigă el, repezindu-se să închidă robineţii de la sursa de aprovizionare cu gaz de respirat.

– Ce se întîmplă acolo? vru Larry să ştie.

– Nu ştiu nici eu, ţipă Louis. Apoi, de parcă n-ar fi fost destul de îngrozit, trepidaţiile şi uruitul acela

reîncepură, scuturînd clopotul ca pe o solniţă în mîna unui uriaş.

Louis lăsă să-i scape un urlet şi, ca răspuns la o rugăciune parcă, zgîlţîiala se micşoră pînă cînd ajunse o vibraţie uşoară. Totodată, omul percepu un alt sunet, ceva ca un şuierat, iar prin hublouri pătrundea o lumină roşiatică. Dînd drumul la robineţii de care se agăţase cu toată puterea, Louis se răsuci să privească şi încremeni. O cascadă de lavă roşie, încinsă se prăvălea peste muchia peretelui îndărătul căruia dispăruseră prietenii lui. În contact cu apa îngheţată, frontul de înaintare al lavei bolborosea şi ţîşnea în aburi furioşi.

Căutînd să-şi recapete glasul, Louis îşi repezi privirile îngrozite în obiectivul camerei de luat vederi de deasupra lui.

– Scoate-ţi-mă de aici! zbieră el. Sînt în mijlocul unui nenorocit de vulcan în plină erupţie!...

O muţenie perplexă puse stăpînire pe toţi cei aflaţi în cabina comandamentului de operaţiuni subacvatice. Singurul zgomot se strecura dinspre motoarele de pe punte care rulau vinciurile pentru a aduce la suprafaţă clopotul de imersie. Cu doar cîteva clipe înainte se dezlănţuise aici un adevărat infern, cînd realizaseră cu toţii că tocmai pierduseră doi scufundători într-o stranie catastrofă piroclastică. Singura consolare era aceea că al treilea scafandru scăpase totuşi cu viaţă şi era pe cale de a fi adus teafăr la suprafaţă.

Mark trase din ţigara prelung, cu sete. O dată cu primele semne ale necazului care-i păştea, el se repezise în mod reflex asupra pachetului de Marlboro, uitînd complet de orice fel de

regulamente, iar pe măsură ce temperatura evenimentelor creştea, se pomeni topind ţigară după ţigară, copleşit de îngrijorare. Nu numai că pierduse un submersibil de o sută de milioane de dolari, dimpreună cu doi piloţi specializaţi şi doi scafandri experimentaţi, dar reuşise să-l piardă şi pe însuşi preşedintele companiei Benthic Marine! De nu l-ar fi încurajat pe Perry să se alăture echipei de scufundare! El era singurul răspunzător pentru asta, ştia prea bine.

– Ce ne facem, fraţilor? sparse Larry tăcerea, cu un glas gîtuit de emoţie. Fuma şi el acum, după şase luni de cînd declarase că s-a lăsat. În calitate de şef al operaţiunilor de scufundare, simţea şi el aceeaşi răspundere pentru întorsătura dezastruoasă pe care o luaseră lucrurile.

Sleit de puteri, Mark oftă din rărunchi. În toată cariera lui de pînă atunci se putea lăuda cu performanţa de a nu fi avut nici o pierdere de vieţi omeneşti, nici măcar în operaţiuni de scufundare care comportau riscuri maxime, cum au fost cele din Golful Persic, pe timpul „Furtunii în Deşert”... Şi uite că acum pierdea, dintr-o lovitură, nici mai mult nici mai puţin decît cinci oameni. Era, într-adevăr, o realitate greu de suportat.

– Clopotul a atins plafonul de o sută cincizeci de metri, răsună, impersonal, vocea mecanicului de la vinci.

– Şi cu forarea ce-o să facem? se pomeni Larry întrebîndu-se cu glas tare.

Mark mai trase o dată, lung, din ţigară, mai să-şi ardă degetele, apoi o strivi în scrumieră şi îşi aprinse imediat alta.

– Pregătiţi lansarea camerei de luat vederi, zise el. Trebuie neapărat să vedem ce se întîmplă acolo, jos.

– Mazzola ne-a spus-o clar, interveni Larry pe un ton care bătea, oarecum, în retragere. A zis, cînd îl trăgeam în sus, că toată culmea muntelui, cît vedea el cu ochii, era acoperita de lava topita care ieşea de după creasta cu pricina. Iar aici se înregistrează vibraţii aproape fără întrerupere. Oameni buni, plutim deasupra unui vulcan în erupţie! Eşti sigur că vrei să trimitem aparatul de filmat în iadul ăla de dedesubt?

– Vreau să văd ce-i acolo, zise Mark, apăsat; şi vreau să am înregistrarea. Sînt convins că o să ancheteze la sînge toată nebunia asta. Şi trebuie să mă uit mai atent la canionul sau ce-o mai fi groapa aia în care a dispărut *Oceanus.* Vreau să ştiu sigur dacă...

Mark lăsă propoziţia neterminată. În adîncul sufletului simţea că nu mai era nici o speranţă, dacă Donald Fuller intrase cu submarinul în craterul unui vulcan chiar înainte ca acesta să erupă.

– Mă rog, ai şi tu dreptate, recunoscu Larry. Am să-i pun pe oameni să pregătească aparatura de filmare. Dar ce facem cu forarea? Sper că nu te gîndeşti să mai trimitem acolo încă o echipă de scufundători cînd - sau, mai bine zis -, daca se potoleşte vulcanul ăsta.

– În nici un caz! izbucni Mark, fără nici o ezitare. Nu mai am nici un chef să dau găuri în afurisitul ăsta de munte, mai ales acum, cînd Perry Bergman nu mai e printre noi. În fond, asta era obsesia lui, nu a mea. Dacă filmul confirmă că acel crater sau ce-o fi e plin cu lavă fierbinte şi dacă nu dăm nicicum de urma lui *Oceanus,* o ştergem de aici, pur şi simplu.

– Mi se pare corect, conchise Larry, ridicîndu-se de pe scaun. Mă duc să fac imediat pregătirile pentru filmări.

– Mulţumesc, zise Mark, aplecîndu-se înainte şi îngro-pîndu-şi faţa în mîini. În toată viaţa lui nu se simţise mai descurajat ca acum.

6

Suzanne fu prima care îşi recăpătă glasul după groaza pricinuită de strania prăbuşire în abis.

– Cred că ne-am oprit, îndrăzni ea, timid. Slavă Domnului!

Ocupanţii submarinului aveau senzaţia că prăvălirea lor în misteriosul crater durase o veşnicie. Era ca şi cînd ar fi fost traşi în jos, fără putinţă de scăpare, într-un uriaş tub de canalizare ce străpunsese fundul oceanului. În tot acest timp, *Oceanus* fusese total insensibil la toate comenzile pe care încercase Donald să i le dea. La început, căderea fusese verticală, pentru ca mai apoi nava să fie antrenată într-un soi de vîrtej cu spirale tot mai largi, ajungînd să se lovească de pereţii craterului, cu scrîşnete sinistre. În urma ciocnirilor au fost distruse proiectoarele exterioare cu halogen şi braţul articulat de manipulare dinspre babord.

Singurul căruia i-a scăpat un strigăt a fost Perry, însă şi el a amuţit cînd a înţeles că nu mai era nimic de făcut. Rămăsese cu ochii pironiţi asupra altimetrului, care afişa vertiginos cifre de ordinul miilor - atît de rapid, încît nici nu mai apuca să le citească. Cînd se apropiau de şase mii de metri, l-a străfulgerat dureros amintirea cuvintelor auzite înainte de a se îmbarca: „plafonul de rezistenţă la presiune!”...

– De fapt, cred că nu ne mai mişcăm deloc, continuă Suzanne, în şoaptă. Oare ce s-o fi întîmplat? Să fi atins fundul? Eu, una, n-am simţit nici un şoc la impact.

Nimeni nu se clintea, de parcă s-ar fi temut să nu destrame liniştea care se instalase brusc. Pînă şi respiraţia le era scurtă şi timidă, iar pe frunte le apăruseră broboane de sudoare. Se ţineau încă de scaune, aşteptîndu-se dintr-un moment în altul să reînceapă coşmarul prăbuşirii în abis.

– Se pare că ne-am oprit, dar ia uitaţi-vă ce adîncime indică aparatul, rosti şi Donald cu un glas răguşit care-i trăda uscăciunea din gîtlej.

Toate privirile se întoarseră din nou spre ecranul care, pînă cu numai cîteva clipe în urmă, îi ţintuise ca hipnotizaţi. Cifrele începură să defileze iar, la început lent, apoi din ce în ce mai repede - numai că, acum, se derulau în ordine inversă.

– Eu nu simt nici o mişcare, observă Suzanne, trăgînd aer în piept şi relaxîndu-şi muşchii. Ceilalţi îi urmară exemplul.

– Nici eu, recunoscu Donald. Dar uitaţi-vă la aparat: o ia razna!

Într-adevăr, afişajul îşi reluase sarabanda furioasă. Suzanne se aplecă uşor înainte, gîndind că submersibilul era, poate, în echilibru instabil, iar mişcarea ei îl va face să se urnească din loc. Încercă să privească prin hublou, însă nu văzu altceva decît propria imagine. Cum proiectoarele exterioare fuseseră distruse în ciocnirile cu stîncă, geamul hubloului nu mai era decît o oglinda care reflecta lumina din interior.

– Acum ce se mai întîmplă? întrebă Perry, gîtuit.

– Nici noi nu ştim, răspunse Suzanne şi respiră adînc, străduindu-se să-şi recapete forţele.

– Altimetrul spune că ne ridicăm, zise Donald, după care îşi îndrepta atenţia şi spre celelalte aparate de control, inclusiv spre monitoarele sonarelor. Semnalele neregulate ale acestora din urmă trădau un bruiaj masiv care afecta mai ales sonarul de scurtă distanţă. Cel lateral se prezenta ceva mai bine, cu mai puţine interferenţe, însă datele erau greu de interpretat. Una peste alta, concluzia ar fi fost că se aflau în poziţie staţionară pe un platou foarte întins, perfect plan. Donald se uită din nou la altimetru şi ceea ce văzu îl zăpăci cu totul: contrar indicaţiilor sonarului, cifrele acestuia arătau în continuare o înălţare chiar mai rapida decît înainte. Se grăbi să redeschidă rezervoarele de balastare şi, cînd văzu că nu obţine nici un rezultat, reduse parametrii de imersie şi ridica puterea sistemului de propulsie. Comenzile nu avură nici un efect, în schimb continuau să se ridice.

– Creşte acceleraţia, observă Suzanne. În ritmul ăsta o să fim la suprafaţă în cîteva minute!

– Abia aştept, făcu Perry cu un oftat de uşurare.

– Sper să nu ieşim cumva chiar sub *Benthic Explorer,* zise Suzanne. Asta chiar că le-ar pune capac la toate!

Toţi stăteau cu ochii pe altimetrul care trecu rapid prin plafonul de trei sute de metri, apoi o sută cincizeci, apoi treizeci de metri... La această din urmă cifră, Donald rosti, agitat:

– Ţineţi-vă bine, o să ieşim ca un dop de şampanie!

– Ce vrei să spui? strigă Perry, căruia agitaţia din glasul lui Donald îi trimise un nou fior pe spinare.

– Vrea să spună că vom sări pur şi simplu din apă, strigă Suzanne, şi repetă avertismentul pilotului: ţineţi-vă bine!

Sub ameninţarea goanei nebune a cifrelor de pe afişajul altimetrului, Perry, Donald şi Suzanne apucară strîns braţele scaunelor şi, ţinîndu-şi respiraţia, se pregătiră pentru impact. Altimetrul ajunse la zero şi se opri cu un ultim „clic”, urmat de un zgomot ciudat care venea din afara submarinului. Zgomotul semăna cu acela provocat de o absorbţie puternică.

Liniştea care urmă era tulburată doar de sunetul ventilatoarelor interioare şi de bîzîitul înfundat al sistemului de propulsie. Trecu aproape un minut, fără nici cea mai mică senzaţie de mişcare. În cele din urmă, tot Perry fu cel care sparse tăcerea:

– Ei, ce se-ntîmplă?

– Imposibil să zburăm prin aer de atîta timp, remarcă Suzanne.

Ca la comandă, toţi trei îşi relaxară mîinile din strînsoarea ca de menghină cu care se ţinuseră de braţele scaunelor şi privirile li se înfipseră din nou în hublouri. Aceeaşi beznă, însă.

– Ce naiba?... izbucni Donald, consultînd încă o dată instrumentele de control. De data aceasta, monitoarele sonarelor emiteau un sunet electronic care nu avea nici o noimă. Pilotul le întrerupse. Închise şi sistemul de propulsie, ceea ce avu darul să curme bîzîitul acela enervant, apoi se uită spre Suzanne.

– Nu mă-ntreba, îi răspunse ea cînd ochii li se întîlniră. N-am nici cea mai vagă idee ce se întîmplă.

– Dar cum se face că afară e întuneric, dacă sîntem la suprafaţă? dădu Perry glas nedumeririi tuturor.

– E complet aiurea, recunoscu Donald, cerînd parcă ajutor din priviri instrumentelor sale. Mai făcu o încercare cu sistemul de propulsie, dar zumzetul cunoscut nu fu însoţit de nici o mişcare. Nava se încăpăţîna să rămînă neclintită.
– Lămuriţi-mă şi pe mine ce se întîmplă, insistă Perry, simţind cum i se risipeşte euforia care îl cuprinsese cu doar cîteva minute mai devreme. Era limpede, în orice caz, că nu se aflau la suprafaţa oceanului.
– Nu ştim nici noi ce se întîmplă, recunoscu Suzanne.
– Elicea nu întîmpină nici o rezistenţă; cred că ne aflăm în aer, explică Donald tăind contactul. Zumzetul motoarelor de propulsie încetă, iar singurul sunet care se mai auzea era acela al ventilatoarelor.
– Cum să ne aflăm în aer? interveni Suzanne, contrariată. E întuneric beznă şi nu se simte nici o mişcare de valuri.
– E singurul lucru care ar putea explica de ce nu mai funcţionează sonarul şi de ce elicea nu întîmpină rezistenţă, zise Donald. Şi încă ceva: priviţi, temperatura în exterior s-a ridicat la douăzeci de grade, deci am ajuns la aer.
– Dacă asta o fi lumea cealaltă, eu ţin să spun că nu sînt pregătit pentru ea, spuse Perry îmbufnat.
– Adică, să fim oare cu totul afară din apă? întrebă Suzanne, căreia parcă tot nu-i venea să creadă.
– Ştiu că sună ciudat, recunoscu Donald; dar e singura ipoteză care poate justifica totul, inclusiv faptul că telefonul subacvatic nu funcţionează.
Donald încercă apoi staţia radio, cu acelaşi rezultat însă.

– Dacă sîntem pe uscat, cum se face că nu ne-am răsturnat? puse Suzanne problema. Carcasa asta e cilindrică, deci cu siguranţa ne-am fi rostogolit dacă am fi fost pe uscat.

– Ai dreptate, recunoscu Donald. Aici nu mai ştiu ce să spun.

Suzanne scoase o lanternă dintre cele două fotolii de pilotaj, o aprinse şi îndreptă raza prin hublou. Lumina îi dezvălui un fel de nămol gros, albicios, lipit de geam.

– Măcar acum ştim de ce nu ne-am răsturnat, zise ea. Stăm pe un strat aluvionar de globigerina.

– Fii mai clară, ceru Perry, aplecîndu-se să vadă şi el despre ce era vorba.

– Aluviunile de globigerina sînt cele mai obişnuite sedimente de pe fundul oceanului, începu Suzanne. Se compun mai ales din rămăşiţele unui tip de plancton numit foraminifere.

– Dar cum se poate să ne fi aşezat pe un strat de sediment oceanic şi, în acelaşi timp, să fim înconjuraţi de aer? puse Perry problema.

– Tocmai asta e problema, că nu se poate, îl aprobă Donald - cel puţin, după toate cunoştinţele mele.

– Pe de altă parte, e imposibil să găseşti aluviuni de globigerina atît de aproape de lanţul subatlantic, cînd ele sînt caracteristice platourilor abisale, completă Suzanne lista enigmelor. Nimic nu se potriveşte.

– E complet absurd! se stropşi Donald. Şi zău că nu-mi place treaba asta, absolut deloc. Nu numai că nu ştim unde ne aflăm dar, colac peste pupăză, mai sîntem şi blocaţi aici.

– Nu cumva sîntem complet îngropaţi în aluviuni? întrebă Perry, înfricoşat de eventualitatea unui răspuns afirmativ.

– Nu, în nici un caz, îl linişti Donald. Dacă ar fi aşa, elicea ar întîmpină mai multă rezistenţă, şi nu e cazul.

Se lăsară cîteva clipe de linişte.

– Nu credeţi că ar fi posibil să ne aflăm chiar în interiorul muntelui nostru? sparse Perry tăcerea în cele din urmă, făcîndu-i pe ceilalţi doi să-şi întoarcă brusc privirile către el.

– Cum adică, să fim în munte? făcu Donald, supărat.

– Hei, stai puţin, am lansat şi eu o ipoteză, se apără Perry. Nu de alta, dar Mark îmi spunea azi-dimineaţă că anumite date de pe radar sugerau că muntele ăsta s-ar putea să conţină gaze în loc de lavă topită.

– Mie nu mi-a pomenit de aşa ceva, zise Suzanne.

– Nimănui nu i-a pomenit, o linişti Perry. Pentru că nu era nici el sigur de datele respective, care proveneau dintr-un studiu superficial al stratului dur prin care încercam să pătrundem. Era doar o deducţie pe care mi-a menţionat-o în treacăt.

– Şi despre ce fel de gaze ar putea fi vorba? întrebă Suzanne, încercînd să-şi închipuie cum s-ar putea ca un vulcan submarin să se golească de apă. Din perspectiva geofizicii, părea ceva imposibil, deşi se ştia că anumiţi vulcani de uscat se prăbuşeau în interior formînd aşa-numitele „calderas”.

– Nici el nu ştia ce fel de gaze ar putea fi, îi răspunse Perry. Cred că se gîndea la cea mai plauzibilă ipoteză, anume că sub stratul acela extrem de dur care ne-a dat atîta bătaie de cap s-ar putea afla abur fierbinte.

– Abur nu poate fi, interveni Donald. În nici un caz la o temperatură de aproximativ douăzeci de grade Celsius.

– Atunci, să fie vorba de gaze naturale? sugeră Perry.

– N-aş crede, zise Suzanne, că poţi găsi petrol sau gaze naturale atît de aproape de lanţul median atlantic, care e o zonă geologică tînără.

– Atunci o fi aer, mai încercă Perry.

– Cum să ajungă aerul aici? îl taxă Suzanne.

– Asta să-mi spui tu, spuse Perry; eu nu sînt oceano-graf-geofizician.

– Dacă e, într-adevăr, aer, eu, una, n-aş putea găsi o explicaţie naturală, din cunoştinţele mele, se dădu bătută Suzanne.

Cei trei se uitară o clipă unul la celălalt.

– Cred că nu avem decît să crăpăm un pic chepengul şi să constatăm, spuse Suzanne.

– Să deschidem chepengul? se alarmă Donald. Şi dacă avem de-a face cu un gaz irespirabil sau chiar toxic?

– Nu cred că avem de ales, explică Suzanne. Comunicaţiile sînt blocate, sîntem ca peştele pe uscat şi avem resurse de supravieţuire pentru zece zile. Bun, şi după aceea?

– Hai să evităm întrebarea asta, interveni Perry, nervos. Eu zic să întredeschidem chepengul.

– Fie, se resemnă Donald. În calitate de căpitan, am să fac eu treaba asta.

Căpitanul se ridică din fotoliul său şi făcu un pas mare peste consola centrală. Perry se înclină într-o parte, să-i facă loc. Donald se urcă în turelă şi aşteptă pînă cînd ajunseră şi ceilalţi doi dedesubtul lui.

– Ce-ar fi să tragi doar siguranţa, fără să-l deschizi, şi să vezi dacă vine vreun miros anume, propuse Suzanne.

– Bună idee, acceptă Donald şi învîrti roata din mijloc, care trase înăuntru buloanele de etanşare.

– Ei?... strigă Suzanne curioasă, după cîteva clipe. Miroase a ceva?

– Doar a umezeală, veni răspunsul. Hai să risc, totuşi.

Donald întredeschise un moment chepengul şi adulmecă.

– Ce crezi? întrebă Suzanne.

– Pare în regulă, răsuflă Donald uşurat.

Mai deschise chepengul cu vreo doi centimetri şi mirosi aerul umed. Cînd se asigură de lipsa vreunui pericol evident, împinse chepengul pînă la capăt şi scoase capul prin sas. Mirosul aerului semăna cu acela de pe o plajă în timpul refluxului. Donald îşi forţă privirea în întuneric, de jur-împrejur. Nu reuşi să vadă absolut nimic, dar ceva îi spunea că se află într-un spaţiu foarte mare. Privirea lui se înfunda într-o beznă mută şi rece, pe atît de înfricoşătoare, pe cît era de întinsa. Îşi trase capul înăuntru şi ceru o lanternă. Suzanne i-o întinse, întrebîndu-l ce văzuse.

– Un nimic nesfirşit, i-a răspuns el.

Ieşi din nou prin sas şi matură cu raza lanternei împrejurimile. Mîlul se întindea în toate părţile, cît bătea lumina. Din loc în loc, băltoace izolate de apă trimiteau reflexii stinghere.

– Alo! strigă pilotul, cu mîinile făcute pîlnie la gură. Primi un ecou slab din direcţia în care era orientată prova lui *Oceanus.* Mai strigă o dată şi calculă ecoul la trei sau patru secunde.

Donald intră în submarin şi închise chepengul. Îl întîm-pinară privirile întrebătoare ale tovarăşilor de drum.

– Asta-i cea mai afurisită chestie pe care mi-a fost dat s-o întîlnesc vreodată, începu el. Ne aflăm într-un soi de peşteră care pare a fi fost, pînă nu demult, inundată.

– Dar acum e plină cu aer, zise Suzanne.

– E clar că-i aer, confirmă Donald. Dar dincolo de asta, nu ştiu ce să mai cred. Poate că domnul Bergman are dreptate şi am fost traşi, într-un fel sau altul, în pîntecele muntelui.

– Mă cheamă Perry, pentru numele lui Dumnezeu! Dă-mi lanterna, mă duc să arunc şi eu o privire!

Perry luă lanterna din mîna lui Donald şi se căţără stîngaci pe scăriţa turelei. Fu nevoit să se agaţe cu cotul de ultima treaptă de metal şi să-şi vîre lanterna în buzunar pentru a putea ridica chepengul masiv, de formă tronconică. Odată ajuns afară, făcu exact ce făcuse Donald, inclusiv testul ecoului.

– Dumnezeule! exclamă el făcînd cale întoarsă. Îi întinse lanterna Suzannei, care îşi aştepta rîndul.

Cînd se întoarse şi ea, rămaseră toţi trei privind unul la celălalt şi clătinînd din cap. Fiecare spera că, poate, ceilalţi ar putea oferi o explicaţie.

– Cred că situaţia e limpede, începu Donald. Ne aflăm într-un mare impas, ca să nu spun mai mult. De la *Benthic Explorer* nu putem aştepta nici un ajutor. După seria aceea de cutremure, e firesc să presupună că am fost victimele unei catastrofe. Poate că vor trimite o sondă cu aparat de filmare, dar aici n-au cum să ne găsească; oricum, nici noi nu ştim unde naiba ne aflăm. Pe scurt, sîntem

complet izolaţi, fără mijloace de comunicare şi cu provizii limitate de hrană şi apă. Aşadar...

Donald se întrerupse, dus pe gînduri.

– Aşadar, ce propui? îl îmboldi Suzanne.

– Propun o incursiune de recunoaştere, încheie Donald.

– Şi ce te faci dacă peştera asta sau ce-o fi se inundă iar? puse Perry problema.

– Cred că nu avem încotro şi trebuie să ne asumăm riscul, zise Donald. Eu sînt gata să merg şi singur. Rămîne la latitudinea voastră dacă vreţi să mă însoţiţi sau nu.

– Merg şi eu, i se alătură Suzanne. E mai bine, oricum, decît să stau aici cu braţele încrucişate.

– Nici eu nu rămîn aici de unul singur, spuse şi Perry.

– Bine, zise Donald. Mai avem încă două lanterne. Le luăm cu noi, dar nu vom folosi decît una singură, să facem economie de baterii.

– Le aduc eu, se oferi Suzanne.

Donald ieşi primul şi coborî pe scara exterioară de metal fixată pe turelă şi pe cocă. Aceasta era destinată accesului în submersibil în timpul verificărilor preliminare care aveau loc pe puntea din spate a lui *Benthic Explorer.*

Ajuns pe ultima treaptă, Donald îndreptă raza lanternei în jos şi estimă că *Oceanus* zăcea scufundat într-un strat de mîl gros de cincizeci-cincizeci şi ceva de centimetri.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Suzanne, care cobora imediat în urmă, observînd ezitarea lui.

– Încerc să-mi dau seama cam cît de adînc e nămolul ăsta, îi răspunse Donald.

Agăţat în continuare de ultima treaptă, pilotul îşi coborî piciorul drept, care se înfundă în mîl pînă sub genunchi.

– N-o să fie prea plăcut, li se adresă el celorlalţi. Nămolul e pînă la genunchi.

– Să sperăm că asta e singura problemă, zise Suzanne.

În curînd toţi trei se aflau în noroi, iar singurele surse de lumină erau strălucirea palidă care răzbătea prin sasul rămas deschis şi raza lanternei din mîna căpitanului. Aceasta din urmă străpungea timid tenebrele. Ceilalţi doi îşi ţineau lanternele stinse, după cum hotărîseră. În spaţiul imens din jur nu se auzea nici un zgomot.

Pentru a economisi bateriile submarinului, Donald stinsese aproape toate sursele de consum, inclusiv ventilatorul. Lăsase aprinsă numai o lumină de control, ca să îi ajute să repereze nava la întoarcere, în caz că se îndepărtau prea mult.

– E înfricoşător, remarcă Suzanne, scuturată de un fior.

– Eu aş folosi un cuvînt mai tare, o susţinu Perry. Aşadar, care-i planul de bătaie? vru el să ştie.

– Cum hotărîm cu toţii, zise Donald. Eu propun să ne îndreptăm în direcţia în care arată prova lui *Oceanus.* Acolo se pare că e cel mai apropiat perete, cel puţin după cîte mi-a spus mie ecoul. E aproximativ înspre vest, preciză el, consultîndu-şi busola.

– Mi se pare un plan rezonabil, îl seconda Suzanne.

– Haideţi să mergem, atunci, li se alătură şi Perry.

Micul grup porni, cu Donald în frunte, Suzanne, în urma lui şi Perry, ultimul. Înaintarea era anevoioasă din cauza mîlului care răspîndea un miros uşor

neplăcut. Nu vorbea nimeni şi toţi simţeau acut precaritatea situaţiei în care se aflau, cu fiecare pas care îi îndepărta de submarin. După zece minute Perry ceru insistent să se facă o pauză. Nu ajunseseră la nici un perete şi simţeau cum îi părăseşte curajul.

– Nu-i uşor să mergi prin nămolul ăsta, care mai şi pute, vorbi Perry, ocolind adevărata problemă.

– Oare cît om fi mers? întrebă Suzanne care, ca şi ceilalţi, era epuizata de efort.

– Nu cine ştie ce, să fie vreo sută de metri, răspunse Donald întorcîndu-şi privirea spre submarinul din care nu se mai vedea decît o pată slabă de lumină în negura de cerneală.

– Picioarele mele se simt ca după un kilometru şi mai bine, mărturisi femeia.

– Cît o mai fi pînă la presupusul perete? întrebă şi Perry.

Donald lansă un strigăt în direcţia în care mergeau <şi primi ecoul după două secunde.

– Aş zice c-ar mai fi aproape trei sute de metri, estimă el.

Un plescăit neaşteptat venit din stînga lor îi făcu să tresară speriaţi. Donald smuci fasciculul lanternei în direcţia din care venea zgomotul şi dădură cu ochii de un peşte eşuat care agoniza spasmodic în mîlul umed.

– Oh, Doamne, dar ştiu că m-a speriat de moarte, declară Suzanne, apăsîndu-şi cu mîna inima care-i bătea nebuneşte.

– Şi pe mine la fel, spuse Perry.

– Toţi sîntem cu nervii la pămînt şi e de înţeles, rezumă Donald situaţia. Dacă vreţi, puteţi să vă întoarceţi şi continuu eu singur recunoaşterea.

– Nu, eu merg pînă la capăt, îşi luă Suzanne inima în dinţi.
– Şi eu la fel, se alătură şi Perry, pe care ideea de a se întoarce singur la navă îl speria mai mult decît aceea de a se tîrî înainte prin nămol, împreună cu ei.
– Atunci haideţi să-i dăm bătaie! îi îndemnă căpitanul şi o luă înainte, urmat de ceilalţi doi.
Înaintară mai departe în tăcere. Fiecare pas făcut în bezna ostilă le înmulţea spaimele şi îndoielile. În urma lor, submarinul era înghiţit tot mai mult de tenebre. După alte zece minute de mers se simţeau ca nişte corzi de chitară întinse, gata să plesnească.
Chiar atunci se dezlănţui alarma: o izbucnire scurtă care sparse tăcerea ca o salvă de tun, făcîndu-i pe toţi trei să încremenească. Încercară cu disperare să-şi dea seama de unde venea sunetul de sirenă, însă mulţimea de ecouri suprapuse făcea cu neputinţa acest lucru. În clipa următoare, ca la comanda, se repeziră cu toţii înapoi, spre submersibil, în al cărui precar adăpost îşi puneau, instinctiv, ultimul fir de nădejde. Se pomeniră îndată cu nasul în mîlul greţos, care le împiedica înaintarea. Se ridicară în picioare, încercînd să alerge din nou, cu acelaşi rezultat. Se resemnară atunci şi, fără vorbă, o luară la pas mai domol. După cîteva minute de mers îşi dădură seama că distanţa acoperită era insignifiantă şi că era inutil să insiste pe ideea retragerii. Nu apăruse nici un semn cum că peştera ar urma să fie din nou inundată, aşa că se opriră toţi, unul lîngă altul, cu piepturile zbătîndu-li-se după aer.
Ecourile îngrozitoarei alarme se stinseră treptat, lăsînd să se aştearnă aceeaşi linişte nefirească în

întunericul de nepătruns, care îi aducea aminte lui Perry de coşmarul trăit sub plapuma ce-l sufoca.

Suzanne îşi ridică mîinile în dreptul ochilor. De pe degete i se prelingea mîzga aceea despre care ştia că e o combinaţie de cadavre planctonice şi excremente ale unor miliarde de viermişori. Simţea o nevoie disperată să se şteargă la ochi, dar nu îndrăznea. La cîţiva paşi în faţă, Donald se întoarse spre ei şi îl zăriră ca pe o umbră, căci geamul lanternei lui era acoperit de mîzgă. Doar albul ochilor i se vedea mai clar.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost alarma asta? reuşi Suzanne să îngaime, scuipînd cîteva grăunţe de mizerie care-i intraseră în gură. Nici nu voia să se gîndească la ce-ar fi putut fi chestiile alea.

– Mie mi-a fost teamă că anunţă o nouă inundaţie, recunoscu Perry.

– Indiferent de sensul ei real, pentru noi are o semnificaţie covîrşitoare, zise Donald.

– Ce vrei să spui? întreba Perry.

– Eu ştiu ce vrea sa spună, interveni Suzanne. Vrea să spună că locul ăsta nu este o formaţiune geologică naturală.

– Exact, zise Donald. Trebuie să fie o relicvă de pe vremea Războiului Rece. Şi pentru că am avut acces la dosare ultrasecrete ale serviciului submarinelor militare ale Statelor Unite, vă pot spune că instalaţia asta nu-i a noastră. Deci, trebuie să fie rusească!

– Vrei să spui că e un fel de bază secreta? întreba Perry, rotindu-şi privirile prin bezna nesfirşită, de data aceasta mai degrabă stupefiat decît speriat.

– E singurul lucru la care mă pot gîndi, confirmă Donald. Un fel de bază pentru submarine nucleare.

– S-ar putea să ai dreptate, zise Suzanne. Şi, dacă-i aşa, viitorul nostru e, dintr-o dată, mai luminos.

– Poate că da, poate că nu, îi tăie Donald elanul. În primul rînd, ne putem gîndi la asta numai în cazul în care locul ăsta mai este controlat de cineva. Pe urmă, dacă e aşa, ar trebui să ne punem întrebarea în ce măsură vor ei să păstreze secretul.

– Ei, uite, la asta nu m-am gîndit, recunoscu Suzanne.

– Dar Războiul Rece s-a terminat, obiectă Perry. Doar nu e cazul să ne mai îngrijoreze toate fiţele alea de capă şi spadă...

– Nu toate cadrele din armata rusă sînt de aceeaşi părere, îl contrazise Donald. Şi ştiu asta pentru că am cunoscut astfel de oameni.

– Aşadar, ce crezi că ar trebui să facem acum? puse Suzanne problema.

– Cred că avem deja răspunsul, zise Donald, cu braţul întins înainte, peste umerii celor doi. Uitaţi-vă acolo, în direcţia în care ne îndreptam înainte să auzim alarma.

Suzanne şi Perry se întoarseră. La circa trei sute de metri distanţă, o uşă se deschidea încet în întuneric. O fişie albă de lumină artificială pătrunse în imensa grotă întunecată, aşternîndu-se pînă la picioarele lor. Deşi erau prea departe pentru a distinge detalii în interiorul acelei încăperi, îşi dădeau seama totuşi cu uşurinţă că lumina era foarte puternică.

– Prin urmare, avem răspunsul şi la întrebarea dacă locul ăsta mai e sau nu controlat de oameni, reluă Donald. E clar că nu sîntem singuri. Mai rămîne întrebarea: cît sînt ei de bucuroşi de oaspeţi?

– Credeţi c-ar trebui să mergem într-acolo? întrebă Perry.

– Nu prea avem de ales, îl lămuri Donald. Mai devreme sau mai tîrziu, tot vom fi nevoiţi s-o facem.

– Dar de ce nu ne-au ieşit ei în întîmpinare? întreba Suzanne.

– Bună întrebare, zise Donald. Poate că are legătură cu genul de primire pe care ni-l pregătesc.

– Iar mi se face frică, se plînse Suzanne. E de-a dreptul straniu!

– Mie mi-a fost frică tot timpul, se confesă Perry.

– Haideţi să-i cunoaştem pe cei cărora le-am căzut pradă, zise Donald. Şi să sperăm că nu ne vor considera spioni şi că nu ignoră termenii Convenţiei de la Geneva.

Donald îşi îndreptă spatele şi o luă înainte, părînd că nici nu mai bagă în seamă mîzga lipicioasă ce-l trăgea de picioare. Trecu astfel pe lîngă cei doi tovarăşi ai săi care nu putură să nu-i recunoască, în sinea lor, curajul şi spiritul de conducător. Perry şi Suzanne avură o clipă de şovăială înainte de a-l urma pe fostul comandant de Marină. Nimeni nu scotea o vorbă în timp ce îşi tîrau paşii către uşa deschisă care îi aştepta. Nu ştiau dacă dincolo de acea uşă aveau să-şi găsească eliberarea sau vor avea de întîmpinat alte încercări şi chinuri însă, aşa cum spusese şi Donald, nu aveau de ales.

7

Mersul era anevoios. La un moment dat, Perry se împiedică şi căzu din nou, reuşind să se umple de noroi, din cap pînă în picioare.

– Primul lucru pe care-l voi cere va fi un duş, încercă el să mai însenineze atmosfera. Zadarnic însă, căci nu primi nici un răspuns.

Pe măsură ce se apropiau de uşa deschisa, nutreau speranţa că presimţirile lor negre vor fi destrămate.

Nu era însă nimeni care să-i întîmpine, iar valul de lumină orbitoare care se revărsa în beznă îi împiedica să vadă ceva înăuntru. Le era greu pînă şi să privească într-acolo fără să-şi acopere ochii.

Cînd se mai apropiară, putură observa că uşa avea peste o jumătate de metru grosime, iar de jur împrejurul ei văzură o mulţime de buloane de etanşare. Marginile portalului masiv erau înclinate spre interior, trădînd o tehnică destinată rezistenţei la presiunile uriaşe ale apei de mare care umplea caverna.

Cînd ajunseră la mai puţin de zece metri în faţa peretelui de stîncă, Suzanne şi Perry se opriră. Nu le venea să meargă mai departe fără să-şi facă o idee mai clară despre locul în care urmau să intre. Studiară cu atenţie uşa, căutînd sa se dumirească mai bine. În interior, pereţii, podeaua şi tavanul păreau a fi din oţel inoxidabil, neted ca oglinda.

Donald o luase înainte de unul singur, dar nu păşi peste prag, ci doar se aplecă înăuntru să inspecteze locul, ţinîn-du-şi mîna streaşină la ochi.

– Ei, ce vezi? îi strigă Suzanne, nerăbdătoare.

– E o cameră mare, pătrată, căptuşită cu metal, îi răspunse Donald peste umăr, ridicînd glasul la rîndul său. Înăuntru sînt doar două sfere strălucitoare, mari cît toate zilele; şi nu mai văd nici o altă uşă, în afară de asta. Şi nu-mi dau seama de unde vine lumina.

– Nu-i nimeni acolo? fu rîndul lui Perry să întrebe.

– Nimeni, zise Donald. A, cred că sferele astea sînt din sticlă şi au cam un metru şi jumătate în diametru fiecare... Veniţi să vedeţi şi voi!

Perry înălţă din umeri, uitîndu-se la Suzanne:

– În fond, ce rost are să mai amîni inevitabilul?

Suzanne, care îşi ţinea braţele strînse la piept, fu scuturată de un fior.

– Tot drumul pînă aici am sperat să scap de sentimentul ăsta de nelinişte, dar văd că nu-mi dă pace. Asta n-are cum să fie o bază militară pentru submarine. Dacă te gîndeşti mai bine, ridicarea marilor piramide egiptene pare o joacă de copii pe lîngă tehnologia de construcţie folosită aici.

– Atunci ce crezi c-ar putea fi? întrebă Perry, nedumerit.

Suzanne îşi întoarse privirea către submarinul care, în ciuda distanţei considerabile, era perfect vizibil în lumina revărsată prin uşa deschisa. Dincolo de navă stăpînea bezna.

– Zău că n-am nici cea mai vagă idee, recunoscu femeia.

Cînd îi văzu uitîndu-se îndărăt, Donald păşi peste prag fără să mai stea pe gînduri. Nici nu intră bine însă, că tălpile înnămolite în contact cu podeaua de metal lustruit alunecară ca pe gheaţa şi îl făcură să bată aerul cu mîinile în căutarea unui sprijin. De cum îşi recăpăta echilibrul, Donald pomi să cerceteze din nou încăperea. Ochii i se mai obişnuiseră cu lumina şi avu surpriza de a se confrunta cu propria imagine reflectata în nenumărate exemplare, în toate direcţiile. Nu exista nici cea mai mică fisură în pereţi, în podea sau în tavan. Singura cale de acces părea să fie uşa prin care tocmai intrase. Mai căută o dată posibila sursă a luminii aceleia orbitoare, dar nu avu succes nici de data aceasta. În fine, ochii îi căzură pe cele două sfere enorme de sticlă şi simţi că i se taie respiraţia. Acum, mai de aproape, distinse că sticla nu era chiar opacă şi că puteai întrezări conţinutul lor.

– Suzanne, Perry! urlă el. Sînt doi oameni închişi în sferele astea, haideţi odată încoace!

Cei strigaţi apărură îndată în cadrul uşii.

– Atenţie la podea, alunecă de zici că-i gheaţă, îi avertiză Donald.

Înaintară prudent, cu paşi mărunţi, tîrşîiţi, clătinîndu-se pe picioare. Odată ajunşi lîngă Donald, se holbară plini de curiozitate la mingile mari de sticlă.

– Măi, să fie! exclamă Suzanne. Ăştia plutesc într-un fel de lichid...

– Îi recunoşti, cumva? o provocă pilotul.

– Ar trebui să-i recunosc? ridică ea din sprîncene.

– Eu parcă i-aş cunoaşte, zise Donald. Cred că sînt doi dintre scufundătorii noştri.

Suzanne făcu ochii cît cepele, neîncrezătoare. Apoi, ca să vadă mai bine, îşi puse mîinile streaşină la ochi şi se aplecă deasupra uneia dintre cele două sfere, din a cărei suprafaţă opalescentă ricoşa lumina puternică din jur.

– Cred că ai dreptate, se convinse ea. Chiar disting emblema *Benthic Explorer* de pe costumul de neopren şi de pe cască.

Perry o imită pe Suzanne, umbrindu-şi ochii cu palmele şi aplecîndu-se deasupra sferei pe care o scruta ea. Dintr-un alt unghi, Donald făcea acelaşi lucru.

– Uite-l că respiră! tresari Perry. Trăieşte, ce mai!

– Are pe abdomen ceva ca un aparat legat de un fel de cordon ombilical, observă Suzanne. Voi vedeţi cumva unde duce?

– Duce dedesubt, la baza acvariului, spuse Donald.

Suzanne se dădu un pas înapoi, aplecîndu-se să vadă partea de dedesubt a sferei. Aceasta avea la

bază, într-ade-văr, o parte turtită pe care era fixată. Nu se vedea însă nici o legătură, iar dacă exista vreuna, probabil că intra direct prin podea.

– Asta-i o ciudăţenie la fel de mare ca grota, comentă Suzanne ridicîndu-se în picioare. Întinse mîna şi atinse sfera cu un deget. Arăta ca sticla, ce-i drept, dar nu era sigură că era chiar sticlă.

Se ridicară şi ceilalţi.

– Cum naiba or fi ajuns aici? dădu Perry glas uimirii sale.

– Sînt multe întrebări şi prea puţine răspunsuri, spuse Donald meditativ.

– Încă mai crezi că avem de-a face cu o bază militară? i se adresă Suzanne.

– Ce altceva ar putea fi? se apără Donald.

– Dacă scafandrii noştri trăiesc în bilele astea, eu, una, nu-mi pot imagina tehnologia realizării unei astfel de performanţe, zise Suzanne cu prudenţă. Arată ca doi embrioni uriaşi, uitaţi-vă şi voi. N-am explicaţie nici pentru existenţa grotei monstruoase în care am eşuat, nici pentru camera asta în care ne aflăm.

– Uşa! strigă Perry disperat.

Ochii celorlalţi se îndreptară spre uşa masivă care tocmai se închidea singură, fără zgomot. Într-un avînt frenetic, se repeziră cu toţii să împiedice catastrofa, însă podeaua alunecoasă îi împiedica să înainteze. Pînă să ajungă la uşă, aceasta era deja aproape închisă. Se chinuiră zadarnic s-o deschidă la loc, uitînd, în disperarea lor, cu ce monstru metalic aveau de-a face. O bufnitură înfundată puse punct efortului lor, după care urmă zgomotul zecilor de zăvoare înfigîndu-se în locaşurile lor.

Cuprinşi de groază, cei trei nefericiţi se dădură înapoi din faţa uşii.

– Acum sîntem chiar prizonieri. E clar, cineva manevrează toată maşinăria asta, constata grav Suzanne, în timp ce privirile îi rătăceau neputincioase prin noua temniţă.

– Sigur sînt ruşii, zise Donald.

– Mai termină cu ruşii, îl repezi Suzanne. Ai stat prea mult în armată şi acum nu mai vezi decît duşmăniile trecutului, peste tot. Aici nu-i vorba de ruşi.

– De unde ştii tu? se răsti Donald. Şi te rog să nu mă insulţi pentru că mi-am servit ţara.

– Te rog, nu mă înţelege greşit, se înmuie Suzanne. N-am vrut să te jignesc. Dar uită-te şi tu la toate astea, aici nu-i mînă de pămîntean! Pentru Dumnezeu, uită-te la lumina asta, care-i egală peste tot ca intensitate, dar nu provine din nici o sursă concretă şi nici nu aruncă umbre.

Perry întinse mîinile în faţă, căutîndu-le zadarnic umbra. Donald îi urmări experimentul fără a mai catadicsi să-l repete şi el.

– E un flux uniform de fotoni care intră cumva prin pereţii ăştia, lansa Suzanne ipoteza. Şi dac-ar fi să-mi dau cu părerea, aş zice că lumina asta conţine un procent considerabil de ultraviolete.

– Cum poţi vedea asta? fu Perry curios.

– Nu se vede propriu-zis, recunoscu Suzanne, pentru că ochiul omului nu percepe razele ultraviolete. Numai că eu disting o degradare clară în albastrul salopetelor noastre şi în cafeniul echipamentului tău de jogging.

Perry îşi privi îmbrăcămintea, însă nu remarcă nici o schimbare; culoarea costumului său sport era aceeaşi pe care o ştiuse dintotdeauna.

– Sferele! strigă Donald.

Ca la comandă, toate privirile se îndreptară spre bilele de sticlă, a căror opalescenţă se intensificase atît de mult, încît răspîndeau o strălucire ca de văpaie. O clipă mai tîrziu amîn-două se deschiseră cu un pocnet sec, începînd de la partea superioară, ca două flori ce-şi scutură petalele. Cei doi scufundători fură aruncaţi pe podea, împreună cu lichidul care-i găzduise pînă atunci.

Tot Donald îşi reveni primul şi se repezi spre Richard cît putu de repede. Văzînd că omul, încă inconştient, încearcă să respire, căpitanul îi scoase casca de pe cap şi o azvîrli deoparte. Richard fu zguduit de un acces de tuse.

La rîndul său, Perry se grăbi să-l ajute pe Michael. Îi îndepărtă casca, însă acesta nu dădea semne că respiră. Perry îşi aminti de exerciţiile de prim-ajutor şi îl scoase pe Michael dintre resturile sferei sparte trăgîndu-l de cordonul care îi rămăsese ataşat pe abdomen. Se asigură că victima nu are nimic în gură, îl apucă de nas cu două degete şi îi aplică respiraţia gură la gură. Nu apucă s-o facă a doua oară, că Michael şi deschise ochii, împingîndu-l pe Perry la o parte şi stropşindu-se la el:

– Ce naiba faci, omule?

– Îţi făceam respiraţie gură la gură, pentru că nu respirai, îi răspunse Perry, ridicîndu-se în picioare.

– Ba uite că respir, crede-mă că respir, se răsti Michael ştergîndu-se scîrbit la gură cu dosul mîinii.

Tuşea lui Richard se întrerupse brusc. Clipi de cîteva ori, ca să alunge lacrimile adunate în ochi din

cauza efortului. Primul lucru pe care îl făcu fu să se uite după Michael. Văzîndu-şi prietenul teafăr, îşi plimbă privirile prin încăpere şi abia la urmă îi băgă în seamă pe ceilalţi.

– Care-i treaba? Ce s-a-ntîmplat? rosti el în cele din urmă.

– Asta e întrebarea de o sută de puncte, i-o întoarse Perry.

– Unde mama naibii ne aflăm? continuă Richard, arun-cîndu-şi încă o dată privirile prin cameră. De data aceasta, o umbră de perplexitate îi întuneca faţa.

– Iată o întrebare la fel de interesanta, zise Perry.

– Aţi venit după noi în timpul scufundării? îl întrebă Donald pe Richard.

Confuzia mai întîrzie doar o clipă pe chipul acestuia din urma, căci întrebarea lui Donald îl ajută să-şi recapete memoria.

– O, Doamne! strigă el. Ne-am scufundat la o mie de metri şi n-am făcut decompresia! Michael, trebuie să intrăm în modul, repede!

Richard se ridică cu greutate. Picioarele nu prea-l ajutau, mai cu seamă că podeaua era alunecoasă.

– Uşurel, îl potoli Donald, apucîndu-l de braţ ca să nu cadă. N-avem nici un modul de decompresie aici. Pe de altă parte, văd că nu prezentaţi nici un simptom de compresie, nici o crampă.

Confuzia lui Richard reveni, mai adîncă de data aceasta, îşi întinse braţele şi picioarele, să-şi verifice încheieturile. Clipind nervos, îşi roti iar privirile în jur, pînă cînd îi căzură pe cordonul ombilical ce-l ţinea legat de baza sferei de unde ieşise.

– Şi ăsta ce mă-sa mai e? izbucni el. Apucă mănunchiul de tuburi şi fire, dar îi dădu imediat

drumul, speriat, cu o expresie de scîrbă pe chip: Aoleu, e moale, parc-ar fi maţele cuiva!

– Trebuie să fie un dispozitiv de întreţinere a funcţiilor vitale, presupuse Suzanne. Erau primele ei cuvinte de cînd ieşiseră scafandrii din cele două sfere. Cred că are legătură şi cu faptul că vă simţiţi bine, deşi nu aţi făcut decompresia, mai adăugă ea.

Richard atinse cu sfială cordonul, al cărui capăt ataşat de abdomenul său avea forma unui trunchi de con şi un diametru de circa zece centimetri la partea superioară. De cum îl atinse, acesta se desprinse fără nici o greutate şi căzu. Îl prinse în mînă şi îi examină atent capătul, din care ieşeau de jur-împrejur fire subţiri ca nişte viermişori, cu capetele ascuţite, pline de sînge. Dîndu-şi seama că e sîngele lui, Richard păli şi scoase un strigăt de groază. Lăsă să-i cadă din mînă sinistrul obiect, iar acesta se retrase în podeaua sferei, asemenea unui fir de aspirator. Speriat, Richard desfăcu febril fermoarul de la costumul său de neopren, îşi privi stomacul şi ţipă din nou. Avea şase înţepături dispuse circular în jurul buricului.

Michael, atent la toate mişcările prietenului său, se ridică greoi în picioare şi se uită cu teamă în jos, pînă dădu cu ochii de un dispozitiv identic lipit de stomacul său. Îl atinse uşor cu degetul arătător. Chipul lui oglindea aceeaşi expresie de groază şi scîrbă. Respiră uşurat cînd, ca şi mai înainte, cordonul se desprinse imediat şi se retrase. Descheindu-şi costumul, constată aceleaşi urme de înţepături în jurul buricului.

– Măi, lua-m-ar mama! exclama Michael, înfiorîndu-se. Parcă ne-ar fi înţepat cu ţepuşa de gheaţă. Şi eu, care nu suport sîngele...

Richard îşi încheie costumul la loc şi încercă să facă cîţiva paşi, dar simţind că nu-l ţin picioarele, se sprijini de un perete.

– Fraţilor, mă simt de parc-aş fi fost drogat, zise el.

– Eu mă simt de parcă m-ar fi călcat un camion, i se alătură Michael.

– Unde e Mazzola? întrebă Richard.

– N-avem nici cea mai mică idee, răspunse Donald. Ce s-a întîmplat în timpul scufundării?

Richard se scărpină la ceafă. La început, nu-şi mai aducea aminte decît episodul din modulul de compresie. Împreună cu Michael, reuşiră însă, treptat, să reconstituie frînturi din cele întîmplate în timpul scufundării.

– Asta-i tot? îi întrebă Donald. Nimic din ce s-a întîmplat după ce aţi ieşit din clopot?

Clătinară amîndoi din cap.

– Dar cu voi ce s-a întîmplat, de arătaţi ca ieşiţi dintr-o cocină? întrebă Richard la rîndul său. Fără să mai aştepte însă răspunsul, se uită atent la pereţii încăperii. Şi ăsta ce e, un soi de spital, ceva?

– Nu e nici un spital, îl lămuri Donald. Nu ştim nici noi prea multe, ştim doar cum am ajuns aici, şi asta include şi motivul pentru care ne-am murdărit în halul ăsta.

– Mă rog, tot e ceva. Dă-i bătaie! se pregăti Richard să asculte.

Donald îşi depănă povestea în faţa celor doi scafandri care şedeau ghemuiţi, sprijiniţi de perete. Le venea greu să înghită tot ce auzeau, de aceea ochii lor se îngustară a neîncredere.

– Hai, mai las-o baltă! se stropşi Richard, privindu-i pe cei trei cu un aer bănuitor. Da' ce-i ăsta, film SF?

– Nu-i nici un SF, îl asigură Donald.

– Uitaţi-vă şi voi la camera asta, interveni şi Suzanne.

– Ia ascultaţf! reluă Donald, încercînd să se stăpînească. Chiar nu-şi aminteşte nici unul din voi cum a ajuns aici? N-aţi văzut pe nimeni?

Richard scutură din cap şi împinse cu piciorul rămăşiţele uneia din cele două sfere. Materialul îşi pierduse cu totul consistenţa rigidă şi devenise flasc.

– Vorbiţi serios cînd ziceţi că noi am fost în chestiile astea? Parcă spuneaţi că erau din sticlă, dar văd că n-arată nici pe departe a sticlă.

– Pînă acum cîtva timp aşa arătau, îl asigură Suzanne.

– Noi sîntem de părere că aici e o bază de submarine a ruşilor, ţinu Donald să le aducă şi lor la cunoştinţă bănuielile lui.

– Pardon, asta e părerea ta, îl corectă Suzanne.

– Ruşi, ai zis? Pe bune? sări Richard.

Şi el, şi Michael priviră în jurul lor, de data aceasta cu o curiozitate inflamată de un interes brusc. Îşi trecură palmele pe lustrul orbitor al pereţilor, iar Richard ciocăni cu degetele în metalul perfect neted.

– Ce-o fi chestia asta, titan? gîndi el cu glas tare.

Suzanne dădu să-i răspundă, însă fu întreruptă de un şuierat. Toate privirile se întoarseră spre locul unde fuseseră plantate cele două sfere. Din orificiile rămase în podea ieşeau valuri de vapori şi încăperea fu inundata de un miros acru ce stîrni lacrimi în ochii prizonierilor.

– Ne gazează! mai apucă Suzanne să strige, înainte de a fi copleşită de o tuse violentă.

Cuprins de groază, grupul se dădu instinctiv înapoi, încercînd să se ferească din calea gazelor. Zadarnic însă, cari zidul rece de metal le tăie curînd retragerea. Toţi erau scuturaţi de convulsii de tuse şi îşi strîngeau pleoapele peste ochii arşi de usturime.

– La podea! comandă Donald.

Se trîntiră imediat pe burtă, acoperindu-şi disperaţi faţa şi ochii cu mîinile. Numai Perry rămase în picioare şi se repezi împleticit la uşa prin care intraseră, lovind-o cu pumnii şi urlînd să i se deschidă. Uşa nu se clinti, fireşte. În ciuda panicii care pusese stăpînire pe el, Perry avu totuşi prezenţa de spirit de a observa că nu avea nici un simptom de leşin, nici măcar de ameţeală.

Perry se concentra să-şi stăpînească tuşea şi se forţă să întredeschidă ochii o clipă, în ciuda usturimii. Toată încăperea era înecată într-o ceaţă care-l împiedica să vadă la doi paşi; observă totuşi că avea braţele goale şi se întrebă ce s-o fi întîmplat cu mînecile treningului său. Contrariat, privi mai atent, ca să vadă că acestea atîrnau în zdrenţe pe lîngă corp, de parcă şi-ar fi băgat braţele în acid. O clipă mai tîrziu, simţind răcoare pe tot corpul, Perry îşi pipăi pieptul cu palmele şi ajunse repede la concluzia că nu numai mînecile, ci toată îmbrăcămintea i se dezintegra treptat.

Perry îşi aminti brusc de coşmarurile în care se visa dezbrăcat în public. Se repezi să-şi adune la loc zdrenţele care îi alunecau de pe trup, dar simţea cum materialul i se topeşte în mînă.

– Hainele! strigă el către ceilalţi. Gazul ăsta ne dizolvă hainele!

Cum ceilalţi erau încă paralizaţi de frică, nu primi răspuns imediat, aşa că se repezi poticnit prin norul de ceaţă şi aproape se împiedică de trupul lui Donald.

– Gazul ne dizolvă hainele, repetă el, dar nu simt nici un efect asupra creierului.

Donald se ridică în capul oaselor. Într-adevăr, costumul lui suferise aceeaşi transformare ca treningul lui Perry. Deşi nu putea deschide ochii din cauza usturimii, nu trebui decît să se pipăie ca să-şi dea seama că era în pielea goală. Strigă către ceilalţi:

– Perry are dreptate!

Ca şi Perry, Suzanne reuşea să-şi mai mijească ochii, ceea ce îi dădu voie să observe la rîndul ei că nu era vorba de vreo glumă. Hainele pur şi simplu i se topeau şi alunecau de pe trupul ei, în schimb starea mentală era intactă, în ciuda senzaţiei neplăcute din gît şi din piept. Oarecum uşurată de această din urmă constatare, femeia se ridică în picioare.

Richard şi Michael se opintiră şi ei în capul oaselor, tuşind zdravăn. Simţindu-se încă ameţiţi, ei nu puteau spune exact dacă gazul le afecta sau nu cunoştinţa, însă efectul asupra sistemului lor respirator era mai pregnant decît la ceilalţi.

– Costumul meu subacvatic n-are nimic, reuşi Richard să strecoare între două accese de tuse. Făcu apoi greşeala să-şi treacă mîna peste umăr, lucru care avu darul de a-i destrăma tot echipamentul, care se prefăcu în mii de biluţe mici în urma depolimerizării instantanee a neoprenului.

Văzînd, printre gene, ce soartă avusese costumul de scafandru al tovarăşului său, Michael se feri să

şi-l atingă pe al lui. Îi era teamă pînă şi să mai mişte vreun deget. Richard rezolvă repede situaţia, plesnindu-şi amicul peste umăr. Preţ de o clipă nu se întîmplă nimic, apoi costumul se prelinse de pe trupul lui Michael ca nişte picături de ploaie.

Deodată, fură întrerupţi de sunetul unei alarme şi pe peretele din faţa uşii porni să clipească o lumină roşie. Pînă atunci, peretele acela - ca de altfel întreaga încăpere - păruse a nu avea nici o fisură. Chiar sub lumina intermitentă, cei cinci prizonieri întrezăriră, prin pîcla groasă, conturul unei intrări. Alarma încetă după puţin timp, însă lumina roşie continua să clipească. Auziră un şuierat ascuţit, ca acela făcut de aerul ce pătrunde sub presiune printr-o fantă strîmtă.

Perry înainta prudent în direcţia luminii roşii. Apropiindu-se, văzu conturul noii uşi din ce în ce mai distinct. Atinse marginile cu mîna şi simţi un curent puternic de aer. Iată explicaţia şuieratului, gîndi el. Pipăi cu piciorul să vadă dacă podeaua era la acelaşi nivel dincolo de prag, apoi păşi în partea cealaltă. Simţind o uşurare bruscă, îşi dădu seama că aerul sub presiune forma o perdea protectoare în cadrul uşii, pentru a împiedica gazele să iasă în coridorul în care se afla acum. Pereţii, podeaua şi plafonul coridorului erau din acelaşi metal lustruit ca şi camera pe care tocmai o părăsise, însă lumina era mult mai blîndă. La vreo şapte metri în faţă, coridorul dădea într-o altă încăpere. Perry îşi iţi capul prin perdeaua de aer:

– Mai e o cameră şi nu e nimeni, strigă el. Haideţi repede!

Tot restul grupului se grăbi să-i urmeze îndemnul. Suzanne îl dirija pe Donald, care încă nu suporta să

deschidă ochii. Într-un minut se aflau deja în coridor, unde nu mai era nici urmă din gazul acela care-i chinuise atît. Fură cuprinşi de o uşurare care îi făcu să uite cu totul că erau goi puşcă. Îi preocupa mai degrabă camera ce li se deschidea în faţa ochilor.

– Daţi-i drumul, îi îmboldi Donald, făcîndu-i semn lui Perry s-o ia înainte, de vreme ce preluase deja iniţiativa.

Perry se lipi însă de perete şi îi făcu semn lui Donald să treacă.

– Eu cred că tu trebuie să fii primul; în fond, tot tu eşti căpitanul.

Donald consimţi cu o mişcare din cap şi se strecura pe lîngă ceilalţi. Perry îl seconda, urmat de Suzanne. Cei doi scafandri încheiau plutonul.

– Acum e limpede ce se petrece, spuse Donald.

– Mă bucur că măcar ţie ţi-e limpede, bombăni Perry.

– Ce vrei să spui? îi ceru Suzanne, mai pe şleau.

– Sîntem pregătiţi pentru interogatoriu, îi lămuri căpitanul. E un joc psihologic: îi răpeşti omului simţul identităţii ca să-i înfrîngi rezistenţa. Îmbrăcămintea e, desigur, o parte a identităţii noastre, nu?

– La mine nu se pune problema de vreo rezistenţă, declară Perry. Sînt gata să spun oricui orice ar vrea să ştie.

– Donald, vrei să spui că ştii şi ce fel de gaz era acela? întrebă Suzanne.

– Nu, asta nu ştiu, recunoscu cel întrebat.

Donald se opri în faţa pragului şi aruncă o privire în noua încăpere. Mult mai mică decît prima, era totuşi căptuşită cu acelaşi metal misterios. Din locul unde se afla văzu, într-o parte, o uşă de sticlă în spatele

căreia se întindea un coridor alb, cu tablouri înrămate pe pereţi. În interiorul camerei observă că podeaua se înclină din toate părţile spre mijloc. Acolo se afla un orificiu acoperit cu un grătar. Tavanul, de asemenea, era ţuguiat către centru, unde se vedea un grătar similar.

– Ei? făcu Suzanne curioasă, căci din locul în care se afla nu putea să vadă mare lucru.

– Peisajul e promiţător, raportă Donald. E un coridor în spatele unei uşi de sticlă şi arată destul de normal.

– Atunci să-i dăm bătaie, se auzi îndemnul nerăbdător al lui Richard din spatele Suzannei.

Ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de marginea uşii, Donald puse mai întîi un picior pe podeaua înclinată, apoi şi pe celălalt. Cum se aştepta de altfel, începu să alunece imediat ce dădu drumul la mîini. Bătînd aerul cu braţele, alunecă astfel cam un metru, după care panta se îndulci treptat, pînă aproape de orizontal. Se întoarse ca să-şi avertizeze tovarăşii.

Toată lumea înaintă cu prudenţa - mai puţin Michael. Crescuse în Chelsea, Massachusetts, şi jucase hochei de la vîrsta de cinci ani. Numai că înclinaţia podelei îl luă prin surprindere şi picioarele zburară de sub el, făcîndu-l să intre în ceilalţi ca o bilă de popice. Într-o secundă, tot grupul era un ghem de braţe şi picioare goale.

– Dă-o-ncolo de treabă! se răsti Donald extrăgîndu-se cu greu din încîlceală, după care o ajuta pe Suzanne.

Ceilalţi se ridicară singuri. Michael nu avea nici cel mai mic sentiment de vinovăţie. Dimpotrivă, profitînd de faptul că îşi recăpătase vederea, era ocupat să contemple trupul Suzannei. Richard trase

o înjurătura şi-l altoi pe Michael peste cap; acesta nu se lăsă mai prejos, ceea ce îi aduse pe amîndoi din nou la podea.

– Terminaţi odată! urlă Donald la ei şi, atent să nu cadă şi el, se aplecă să-i despartă. Cei doi nu se împotriviră, deşi continuau să-şi arunce priviri furioase unul altuia.

– O, Doamne, priviţi! strigă Suzanne cu ochii la uşa prin care intraseră. Aceasta se închidea fără zgomot şi fără a lăsa vreo urmă, de parcă spaţiul s-ar fi umplut cu metal topit. În sfirşit, peretele rămase compact, fără nici cea mai mică fisură.

– Dacă n-aş fi văzut asta cu ochii mei, n-aş fi crezut-o în ruptul capului, spuse Perry. E ceva supranatural, ca un trucaj de film.

– Nici eu nu înţeleg tehnologia, dar cred că aşa ceva e de ajuns ca să elimine ipoteza cu ruşii, comentă Suzanne.

Deodată, privirile tuturor fură atrase spre grătarul din mijloc, de unde răzbătea un bolborosit ciudat.

– A, nu! făcu Suzanne. Acum ce mai e?

Nimeni nu mai apucă să răspundă ceva, căci văzură cum prin grătar ieşea un lichid limpede, care putea foarte bine să fie doar apă. Se traseră cu toţii îndărăt, apoi se repeziră către uşa de sticlă. Podeaua lunecoasă şi înclinată îi aduse însă repede în patru labe. Primul care ajunse cu chiu, cu vai, la uşă prinse a bate în ea cu pumnii, încercînd cu disperare să o deschidă.

Înapoia lor ţîşnea acum din canalul central o adevărată fintînă arteziană, iar nivelul creştea rapid. În cîteva minute le ajunsese deja în dreptul pieptului şi curînd se văzură nevoiţi să calce apa, privind cu groază tavanul care se apropia din ce în ce mai

mult. Chiar dacă ar fi fost în stare să calce apa la nesfirşit, urmau să rămînă fără aer. Se îngrămădiră cu toţii la mijloc, luptînd instinctiv pentru încă o gură de aer. Richard şi Michael, cei mai puternici înotători, se aflau chiar sub centrul cupolei şi, cu degetele vîrîte prin grătar, încercau cu disperare să-l disloce. Eforturile lor fură zadarnice însă; gratiile nu se clinteau, iar apa continuă să se înalţe pînă cînd atinse culmea tavanului.

De îndată ce se treziră cu toţii sub apă, încăperea începu să se golească într-un ritm uimitor de rapid. În cîteva secunde putură să iasă din nou la suprafaţă, iar cîteva minute mai tîrziu Richard şi Michael, cei mai înalţi dintre toţi, simţiră podeaua sub picioare. Auziră în curînd zgomotul de vîrtej pe care-l făcea canalul trăgînd ce mai rămăsese din înspăimîntătoarea inundaţie. În cele din urmă, nefericiţii rămaseră năuci în bazinul central din mijlocul podelei concave, ca un mănunchi de paparude dezbrăcate. O vreme, nimeni nu făcu nici o mişcare. Încercau să-şi revină din amestecul de groază şi epuizare fizică în urma eforturilor disperate, plus cîteva înghiţituri zdravene din lichidul în care fuseseră cufundaţi.

Donald fu primul care se ridică în capul oaselor. Se simţea complet aiurit şi avea sentimentul că trecuse o groază de timp. Îl cuprinse bănuiala că apa în care fuseseră cufundaţi ar fi putut conţine vreun drog sau ceva de genul acesta. Închise ochii şi se frecă la tîmple, apoi îi redeschise şi se uită la ceilalţi, care păreau că dorm cu toţii. Îşi mută privirea asupra uşii de sticlă, dar un anumit detaliu îl făcu să devină brusc atent la Suzanne.

– O, Doamne! bîigui el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Suzanne era complet cheală! Donald îşi trecu mîna pe creştet, dar el, oricum, se rădea în cap de cîţiva ani. Îşi pipăi atunci mustaţa: nu mai era! Ridică braţul, ca să constate că şi acesta era lipsit pînă şi de cel mai mic fir de păr. La fel şi pieptul. Donald îl scutură pe Perry şi o înghionti pe Suzanne. Cînd se treziră de-a binelea, le împărtăşi ultimele noutăţi.

– Nu se poate! se sperie Perry, ridicîndu-se drept în capul oaselor. Îşi trecu amîndouă mîinile pe creştet şi se sperie de-a binelea, de parcă ar fi atins o plită fierbinte, cînd simţi pielea netedă fără nici un fir de păr.

Suzanne era mai degrabă curioasă decît speriată. Aşadar, era vorba de ceva care îi depilase complet. Oare ce să fie şi pentru care motiv? între timp se trezi şi Richard; se ridică împleticindu-se şi bîigui ameţit:

– Ce se-ntîmplă aici? Hopa... mă simt de parc-aş fi înghiţit şi sticla...

– Şi eu sînt cam ameţit, recunoscu Perry. O fi fost ceva în apă - mi-aduc aminte că am înghiţit cîteva guri zdravene.

– Cred că am fost drogaţi, concluziona Donald.

– Toţi am înghiţit apă, întări Richard. Nici nu se putea să nu înghiţim, în toată harababura aia; a fost mai rău decît la antrenamentele de salvare din epava scufundata.

– Eu cred că ştiu ce se întîmplă, interveni Suzanne.

– Da, şi eu, se băgă şi Perry. Am fost torturaţi şi umiliţi, asta e.

– Exact, strategie folosită la interogatoriu, adăugă Donald.

– Nu cred că are vreo legătură cu interogatoriile, îl contrazise Suzanne. Lumina intensă, gazul cu miros acru şi acum depilarea - toate astea sugerează altceva.
– Ce-i aia depilare? vru Richard să ştie.
– E ce s-a-ntîmplat cu scăfîrlia ta, îl lămuri Perry.
Richard clipi nedumerit, se holbă la Perry, apoi îşi duse mîna la creştet.
– Măiculiţă, sînt chel!... Se uită la Michael, care nu se trezise încă şi îi arse o scatoalcă: Scoală-te, minune spînă!
Michael se străduia din greu să-şi deschidă ochii.
– Cred că sîntem supuşi unor proceduri de decontaminare, îşi reluă Suzanne ideea. Asta trebuie să fie: vînătoare de viruşi, bacterii şi alte microorganisme. Am fost pur şi simplu sterilizaţi.
Nimeni nu scoase o vorbă. Perry dădea uşor din cap, rumegînd spusele Suzannei; era, într-adevăr, o ipoteză plauzibilă.
– Eu rămîn la părerea că toate astea ni se fac în vederea unui interogatoriu, se încăpăţînă Donald. Ideea cu sterilizarea n-are nici un sens. Nu ştiu dacă o fi vorba de ruşi sau de altcineva, dar e clar că cineva vrea ceva de la noi.
– Poate că nu mai e mult pînă să aflăm, zise Perry făcîndu-le semn spre uşa de sticlă, acum întredeschisă. Cred că sîntem invitaţi la faza următoare, completă el.
– Cu siguranţă că apa avea ceva în ea, spuse Donald în timp ce se străduia să se ridice în picioare şi să-şi menţină echilibrul. Aşteptă să-i treacă un nou acces de ameţeală, după care se îndreptă spre uşă. Din locul în care podeaua lunecoasă îşi mărea panta fu nevoit să se lase în patru labe. Ajuns la

uşă, se ridică în picioare şi privi în lungul unui coridor alb, lung de circa cincisprezece metri.

– Mă simt ameţită, dar în acelaşi timp am o ciudată senzaţie de foame, observă Suzanne.

– Gînd la gînd cu bucurie, recunoscu şi Perry.

– Veşti bune, fraţilor, îi anunţă Donald; la capătul coridorului ăstuia ni se oferă condiţii de locuit. Haideţi, pas alergător!

Suzanne şi Perry îşi adunară picioarele sub ei, luptîndu-se cu aceeaşi ameţeală prin care trecuse şi căpitanul.

– Presupun că prin condiţii de locuit vrea să spună paturi, ceea ce m-ar bucura nespus, comentă Suzanne. Ca să nu mai spun că abia aştept să ies din camera asta; nu de alta, dar să nu le vină ideea să dea iar drumul la apă.

– Ai perfectă dreptate, i se alătură Perry.

Cu scufundătorii era mai greu însă, întrucît adormiseră la loc. Suzanne îi înghionti, însă ei nu se urniră. Perry sări să-i dea o mînă de ajutor.

– Nu ştiu ce o fi fost în apa aia, dar se pare că pe ei i-a afectat mai tare decît pe noi, observă ea în timp ce-l scutura pe Richard ca să-l facă să-şi deschidă ochii.

– Ei erau drogaţi dinainte, de cînd au stat în sferele alea, îi aminti Perry în timp ce se chinuia să-l aşeze pe Michael în fund. Acesta din urmă mormăia să fie lăsat în pace.

– Haideţi odată! îi grăbi Donald. Nu vreau să ne pomenim că se închide uşa asta înainte să apucăm să ieşim.

Cînd auziră de uşă, Richard şi Michael se smulseră din apatie şi se forţară să se ridice. Constatară că mişcarea avea darul să le limpezească rapid minţile.

Cînd se alăturară cu toţii căpitanului, cei doi scafandri puteau chiar să vorbească.

– Nu-i rău deloc, zise Richard, apreciind holul cu ochii mijiţi.

Pereţii şi tavanul nu mai erau din metal strălucitor, ci dintr-un material alb laminat, bine lustruit. De-a lungul pereţilor se aliniau tablouri tridimensionale înrămate, iar podeaua era acoperită cu o mochetă deasă.

– Ia uite ce şmechere sînt tablourile astea, comentă Michael; zici că baţi cu ochii la zeci de kilometri în ele, aşa par de adevărate.

– Sînt holograme, îi explica Suzanne. Dar n-am văzut niciodată holograme în culori atît de vii şi naturale. Sînt de-a dreptul impresionante, mai ales în contrast cu decorul ăsta alb.

– Par a fi scene din Grecia antică, spuse Perry. Oricine-ar fi torţionarii noştri, măcar sînt civilizaţi.

– Hai să mergem, oameni buni, îi zori Donald, care îi aştepta nerăbdător în prag. Trebuie să facem un plan de bătaie.

– Plan de bătaie, auzi! îl îngînă Perry, în şoaptă, la urechea Suzannei. Chiar nu renunţă niciodată la postura lui de militar?

– Nu prea, mărturisi Suzanne.

Cei cinci parcurseră holul şi se opriră stupefiaţi la capătul lui, văzînd decorul din faţa ochilor. După cele două încăperi austere, cu aspect industrial, înfăţişarea somptuoasă a camerei acesteia îi luă total prin surprindere. Pătrunseseră într-un decor futurist, presărat cu oglinzi şi marmura albă, care avea totuşi o ambianţă caldă, plăcută, îmbietoare. De-a lungul pereţilor se înşirau douăsprezece paturi cu baldachin, aşternute cu pături albe de caşmir.

Cinci dintre acestea erau pregătite să-şi primească oaspeţii, avînd cîte un rînd de veşminte frumos împăturite pe perne. O muzică instrumentală în surdină completa atmosfera. În mijlocul camerei se întindea o masă mare, joasă, înconjurată de perne înalte în chip de taburete. Pe faţa de masă albă erau aşezate farfurii albe, tacîmuri aurii, vase acoperite pentru servit şi căni pentru băutură.

– Dacă se cheamă că am ajuns în rai, vreau să spun că nu sînt pregătit, zise Perry de îndată ce îşi recăpăta graiul.

– Mă-ndoiesc că haleala miroase aşa de frumos în rai, îl contrazise Richard, şi continuă: acum îmi dau seama că-s mai mult flămînd decît obosit.

Fără să mai aştepte vreo invitaţie, scafandrul porni primul către masă, urmat îndeaproape de Michael.

– Staţi pe loc! le curmă Donald elanul. Nu ştiu dacă ar trebui să ne atingem de mîncare; o fi şi asta plină de droguri, dacă nu chiar mai rău…

– Aşa crezi? făcu Richard, vădit dezamăgit, plimbîndu-şi privirea de la masa încărcată la Donald şi înapoi.

– Cît despre oglinzile astea enorme, continuă căpitanul, mira-m-aş să nu fie false, ceea ce ar însemna că sîntem supravegheaţi.

– Cui naibii îi mai pasă, dacă tot sîntem trataţi boiereşte, interveni Michael. Eu, unul, votez pentru haleală.

Ochii Suzannei se opriră asupra veşmintelor împăturite pe pernele paturilor. Nu le observase pînă atunci, deoarece erau la fel de albe ca mai toate celelalte detalii ale decorului şi se contopeau cu albul cearşafurilor. Păşi spre cel mai apropiat pat şi le despături, scuturîndu-le. Erau două piese

simple: o tunică cu mîneci lungi, deschisă în faţă, şi o pereche de pantaloni scurţi. Ambele piese erau croite dintr-un satin mătăsos dar, lucru curios, nu se vedea nicăieri nici o cusătură.

– Măi, să fie! Pijamale! exclamă femeia. Asta chiar că-i frumos din partea lor.

Fără nici un moment de ezitare, Suzanne îşi trase pe ea pantalonii. Tunica avea o croială amplă, generoasa, cu mai multe buzunare pe ambele părţi, era lungă pînă la genunchi şi se încheia cu un şnur auriu împletit. Gestul Suzannei avu darul să trezească brusc pudoarea tuturor, făcîndu-i să se repeadă fără un cuvînt la îmbrăcămintea de pe paturi. Michael se contemplă în oglinzile de la capătul camerei.

– Nu-s cine ştie ce, chestiile astea, dar sînt comode, constată el.

Richard îl luă în zeflemea:

– Arăţi ca un poponar, măi!

– Parcă tu arăţi altfel, tîmpitule, i-o întoarse Michael, furios.

– Ajunge! se răsti Donald la ei. Doar n-o să ne batem între noi. Păstraţi-vă forţele pentru cei pe care va trebui să-i înfruntăm. Fiindcă veni vorba, propun să facem de pază cu schimbul.

– Ce tot îndrugi acolo? îl luă Richard în primire. Aici nu sîntem în armată. Eu o să mănînc şi o să trag pe dreapta; nu stau de nici un planton, e bine?

– Toţi sîntem la fel de obosiţi, îl temperă Donald; dar trebuie să ne gîndim la uşa asta pe care nu avem cum s-o încuiem.

Toţi ochii se îndreptară spre uşa cu pricina, aflată în capătul opus oglinzilor. Într-adevăr, nu avea nici clanţă, nici zăvor, nici broască.

– Trebuie să fim vigilenţi, îşi continuă căpitanul pledoaria. N-am nici un chef ca ruşii ăştia sau ce-or fi ei să intre peste noi şi să ne facă ce vor ei.

– Judecînd după grija cu care sîntem găzduiţi, nu cred ca ai vreun motiv să fii paranoic, îl atacă Suzanne. În plus, credeam că ne-am lămurit că aici nu-i vorba de ruşi, mai ţinu ea să-i amintească.

– Mă rog, voi n-aveţi decît să vă certaţi, le aruncă Richard îndreptîndu-se hotărît spre masă, unde se grăbi să ridice capacul de pe unul din vase. O aromă irezistibilă se răspîndi în cameră.

– Ce e, ce e? întreba Michael, aplecîndu-se să arunce o privire.

– Habar n-am, îi răspunse Richard ridicînd lingura. Mîncarea aburindă avea culoarea şi consistenţa unei smîntîni groase. Arată ca pasta de cereale şi miroase tare bine, dădu el raportul, după care gustă din lingură. Măi, bătu-m-ar mama! Cum de-or fi ştiut? Are gust de friptură, mîncarea mea preferată!

– Friptură?! făcu Michael, luînd o înghiţitură. Ce, te-ai prostit? Are gust de cartofi dulci.

– Ia mai termină cu tîmpeniile! Numai cartofi dulci visezi, i-o tăie Richard cu dispreţ. Se aşeză apoi pe una din perne şi se servi cu o porţie sănătoasă. Michael se instală în faţa lui, punîndu-şi şi el o porţie pe farfurie.

– Să mă ierţi mătăluţă, făcu el sarcastic, dar din întîmplare mie-mi plac cartofii dulci.

Întrucît schimbul de cuvinte dintre cei doi le stîmise curiozitatea, Suzanne şi Perry se apropiară de masă, simţind că se sfirşesc de foame.

– Incredibil! exclamă Suzanne, după prima înghiţitură. Zici că-i mango, nu alta!

– N-aş prea crede, se încruntă Perry, gînditor. Mie-mi pare a fi porumb proaspăt.

– Pentru mine e mango, fără urmă de dubiu, întări Suzanne după ce mai gustă o dată. O fi ceva care-ţi păcăleşte creierul stimulîndu-i preferinţele gastronomice, mai ştii?

Pînă şi Donald era intrigat de ce auzea. Se apropie şi el de masă şi luă o înghiţitură infimă. Clătină din cap, neîncrezător:

– Eu văd că are gust de biscuiţi - biscuiţi proaspeţi cu unt şi cu lapte!... În fond, şi pe mine mă roade foamea ca pe voi toţi, încheie el, trăgîndu-şi un taburet.

Mîncară pe săturate, servindu-se în repetate rînduri şi simţind de fiecare dată că tot ar mai vrea o porţie. Descoperiră apoi că băutura frapată avea un efect similar: adică îşi schimba gustul, după preferinţele fiecăruia. Odată potolita foamea cumplită care-i încercase pe toţi, simţiră cum pune din nou stăpînire pe ei oboseala şi somnul, la fel de irezistibil. Abia îşi mai ţineau ochii deschişi. Se ridicară cu greu de la masă şi se îndreptară fiecare spre patul pe care şi-l alesese prăbuşindu-se într-un somn adînc, hibernal, cu excepţia lui Donald. Acesta rămase să se lupte cu epuizarea şi să stea de veghe. Îi fu însă imposibil să reziste mai mult de cîteva minute, după care căzu şi el.

În clipa în care Donald închise ochii, pe baldachinele tuturor paturilor apărură nişte luminiţe roşii. Totodată, de sub baldachine se revărsă o perdea diafană de lumină violetă care îi învăluia pe cei ce dormeau dedesubt.

8.

Preţ de o clipă, radiaţia violetă slăbi în intensitate şi luminiţele roşii de deasupra paturilor se preschimbară în verde, apoi se stinseră. Perry se trezi primul şi nu putu să nu observe că trecerea de la somnul profund la o deplină stare de veghe a avut loc aproape instantaneu şi nu treptat, aşa cum i se întîmplă de obicei. Zăbovi cîteva momente cu privirea fixată în baldachinul de deasupra, încercînd să pună lucrurile cap la cap, după un vis urît. Nu reuşi însă, pentru că priveliştea era cu totul alta decît plafonul cabinei de oaspeţi de pe *Benthic Explorer.* La început, mintea i se înţepeni de-a binelea, dar se dumiri pe de-a întregul de cum întoarse capul: aşadar, nu visase. Prăbuşirea terifiantă a lui *Oceanus* în străfundurile mării fusese cît se poate de adevărată!

În apropierea patului dădu cu ochii de un cuier negru pe care atîrnau două articole de îmbrăcăminte identice cu acelea pe care le îmbrăcase la culcare. Asta avu darul să-i trezească şi celelalte simţuri şi astfel îşi dădu seama că pătura uşoară de caşmir îi acoperea trupul gol - ceea ce constată de îndată ce furişă o privire dedesubtul ei. Nu numai că era dezbrăcat, dar avea în jurul buricului aceleaşi urme de înţepături dispuse circular pe care le văzuse la cei doi scafandri atunci cînd ieşiseră din sfere. Perry lăsă să-i scape un geamăt, apoi sări din pat şi porni să-şi examineze rănile mai îndeaproape, întinzîndu-şi pielea de pe burtă.

Spre uşurarea lui, înţepăturile nu erau adînci şi nici dureroase - de fapt, păreau deja vindecate.

Această descoperire fu imediat însoţită de o altă surpriză: părul îi crescuse la loc pe picioare şi la

vintre! îşi verifică antebraţul, ca să constate acelaşi lucru îmbucurător. În fine, îşi puse palmele pe creştet şi zîmbi. Înşfăcă din cuier costumul de mătase şi se îmbrăca din mers; se opri în faţa oglinzilor, unde fu cît pe ce să leşine în faţa chipului care-l privea. Deşi nu atingea nici trei centimetri lungime, părul lui era negru şi viguros, cum fusese în anii de liceu. Avea senzaţia că descoperise elixirul tinereţii, nu alta.

Auzind mişcare în spatele său, Perry se întoarse şi îi văzu pe Donald şi pe Suzanne îmbrăcîndu-se. Cei doi scafandri şedeau pe marginea patului cu hainele împăturite frumos pe genunchi, holbîndu-se năuci în jurul lor. Donald sparse tăcerea, morocănos:

– Ce v-am spus eu? Eram sigur că ticăloşii ăştia o să-şi bage nasul pe aici şi c-o să fim la cheremul lor dacă dormim fără planton.

– Ei, lasă, că răul mai e şi spre bine, îi replică Perry, întorcîndu-se de la oglindă. Uite, avem păr! închipuie-ţi, al meu e mult mai zdravăn decît atunci cînd mi-a căzut.

– Am văzut şi eu că mi-a crescut părul, interveni Suzanne pe un ton mai degrabă acru.

– Şi nu te bucuri? se miră Perry.

– Preferam lungimea pe care o avea ieri, se explică ea, sau, mai bine zis, lungimea pe care o avea acum trei zile.

– Cum adică, acum trei zile?

– Păi, ieri a fost douăzeci şi unu iulie, da?

– Cred că da, şovăi Perry, căruia zborul de noapte pînă în Azore îi cam dereglase noţiunea timpului.

– Ei, şi ceasul meu, pe care cineva mi l-a scos de la mînă; dar a avut totuşi amabilitatea să mi-l lase la plecare, arată acum douăzeci şi patru.

Într-adevăr, ceasul ei era singurul rămas la locul său, datorită brăţării de aur pe care gazele nu o dizolvaseră.

– Cine ştie, poate că acela care ţi l-a scos de la mînă i-a schimbat data, îşi dădu Perry cu părerea, stînjenit de ideea de a fi dormit trei zile încheiate.

– S-ar putea, deşi mă îndoiesc, zise Suzanne. Nu de alta, dar părului îi trebuie mai mult de trei zile ca să crească atît... Poate că om fi dormit o lună şi trei zile, mai ştii?

– O lună?! făcu Perry, înfiorat. Nu-mi vine să cred. Probabil că au folosit vreun tratament miraculos de ne-a crescut părul atît. La mine arată ca la paisprezece ani, de exemplu. Dă-mi voie să-ţi spun ceva: omul de afaceri din mine ar da orice să afle secretul - îţi dai seama ce bombă ar fi asta?...

– Mie nu mi-au făcut nici un serviciu, se plînse Donald, pentru că eu n-am vrut păr pe cap, e bine?

– Dar înţepăturile de pe abdomen le-aţi observat? îi întrebă Suzanne. Cei doi confirmară dînd din cap. Asta mă face să cred, continuă ea, că funcţiile vitale ne-au fost întreţinute artificial în timpul ăsta, probabil la fel cum i-au ţinut pe scufundătorii noştri în sferele acelea.

– Da, şi eu cred la fel, întări Perry. Presupun că au trebuit să ne hrănească în vreun fel dacă ne-au ţinut atîta vreme adormiţi.

– Hei, băieţi, cum vă simţiţi? se întoarse Suzanne spre Richard şi Michael, care tocmai terminau cu îmbrăcatul.

– Eu mă simt bine, doar că aş fi preferat să fi visat urît, zise Richard.

– Auzi, să droghezi oamenii! bombăni Donald. Pai asta înseamnă încălcarea Convenţiei de la Geneva.

Unde mai pui că sîntem civili! Cine ştie ce ne-or fi dat ăştia - poate să fie SIDA ori scopolamină, mai ştii?

– Eu, să spun drept, mă simt excelent, încercă Perry să-l tempereze, în timp ce-şi întindea braţele şi picioarele. Simţea că-i întinerise şi trupul, nu numai părul.

– Da, şi eu mă simt la fel, îl susţinu Michael, atingîn-du-şi degetele picioarelor şi făcînd cîţiva paşi în joc de gleznă. Cred c-aş putea înota mai bine de treizeci de kilometri acum...

– Mi-a crescut părul la loc, dar nu mai am barbă, sări Richard. Cum explicaţi voi asta, ai?

Ceilalţi bărbaţi îşi duseră instinctiv mîna la bărbie con-statînd că erau, într-adevăr, spîni.

– Începe să devină din ce în ce mai interesant, rosti Perry, meditativ.

– Eu aş zice din ce în ce mai nefiresc, îl corectă Suzanne, scrutîndu-i cu atenţie faţa perfect netedă pe care, pînă nu demult, observase tenta albăstruie a obrazului pe care începea să crească barba.

– Ia staţi aşa, fraţilor, îi întrerupse Richard, cu mîna întinsă către peretele din faţa oglinzilor. Am impresia că ni se dă drumul afară din cuşcă.

Toate privirile se întoarseră ca la comandă. Uşa se deschidea fără zgomot, oferind vederii un alt coridor lung, alb, cu holograme pe pereţi, de-a lungul căruia se revărsa, de data aceasta, o lumină vie, naturală.

– Pare a fi lumina zilei, observă Suzanne.

– N-are cum să fie lumina zilei, decît dacă ne-au mutat cumva între timp, fu de părere Donald.

Perry simţi cum îl trec fiorii. Ceva îi spunea că toate prin cîte trecuseră pînă atunci nu erau decît preparative pentru cele ce vor urma în următoarele

cîteva minute, iar totala ignoranţă în această din urmă privinţă îi dădea o stare de nesiguranţă vecină cu panica.

Curios, Richard se apropie de uşă, ferindu-şi ochii cu mîna din calea razelor de lumină amplificată de netezimea pereţilor.

– Vezi ceva? îl întreba Suzanne.

– Nu mare lucru, zise Richard. E deschis la capătul celălalt şi în faţă e un zid, cred că deasupra e cerul liber. Hai să mergem!

– Stai puţin, îi curmă Suzanne elanul; apoi, către Donald:

– Ce zici, să mergem? E clar că gazdele ne aşteaptă.

– Eu zic să mergem, dar grupaţi, spuse căpitanul. E bine să stăm cît mai aproape unul de altul, dar poate că ar trebui să stabilim cine vorbeşte în numele nostru cu piraţii ăştia.

– Perfect, îl aprobă femeia. Eu îl propun pe Perry.

– Eu? tresări cel vizat, dregîndu-şi glasul. Dar de ce eu? Tot Donald e căpitanul.

– E adevărat, zise Suzanne. Dar tu eşti preşedintele lui Benthic Marine şi mă gîndesc că misterioasele noastre gazde vor aprecia faptul că li se adresează omul cu cea mai mare autoritate, mai cu seamă în subiectul forajelor submarine.

– Crezi că de-asta ne aflăm aici, din cauza operaţiunilor de foraj?

– Aşa m-am gîndit, recunoscu Suzanne.

– Dar Donald a fost în armată, continuă Perry să se eschiveze, iar eu n-am fost. Dacă totuşi se dovedeşte că avem de-a face cu o bază militară rusească?

– După părerea mea, ar fi mult mai grav să constatăm că nu avem de-a face cu o bază rusească, îi replică ea.

– Şi totuşi, nu-i exclus, se încăpăţînă Donald să-şi apere punctul de vedere. Oricum, reveni el, şi eu cred că Perry este cel mai potrivit, indiferent care-i situaţia. În felul ăsta, am posibilitatea să cîntăresc mai bine lucrurile, mai ales dacă se lasă cu ostilităţi.

– Richard, Michael, voi ce părere aveţi?

– Eu cred că dom' preşedinte e taman potrivit, zise Michael. Richard se mulţumi să dea din cap aprobator.

– Atunci ne-am înţeles, încheie Suzanne, făcîndu-i semn lui Perry să o ia înainte de-a lungul coridorului.

– În regulă! se avîntă Perry, afişînd o siguranţă de sine pe care nu o simţea defel în adîncul sufletului. Îşi strînse cordonul în jurul mijlocului, se îndreptă din umeri şi o luă înainte de-a lungul coridorului, însoţit de scînteia zeflemitoare din ochii lui Richard. Ceilalţi se aliniară în urma sa, în şir indian.

Apropiindu-se de ieşire, Perry îşi încetini mersul. Cu fiecare pas era tot mai sigur că razele care inundau coridorul nu puteau fi decît lumina soarelui, fiindcă acum simţea şi căldura lor. După toate aparenţele, uşa dădea înspre o curte interioară, să tot fi avut vreo patruzeci de metri pătraţi. Perry se opri la doi metri în faţa ieşirii, luîndu-l prin surprindere pe Richard care se ciocni de el.

– Ce este? întrebă Suzanne, strecurîndu-se pe lîngă Richard.

Perry nu-i răspunse pentru că nu ştia nici el exact de ce se oprise. Se înclină prudent înainte, scrutînd zidul din faţă treptat, metru cu metru. Nu ajunse să vadă culmea, aşa că mai făcu un pas. De data

aceasta văzu muchia zidului, cam la cinci metri mai sus, de unde privirea lui uimită alunecă mai departe de-a lungul unei mulţimi de tălpi, glezne, gambe şi poale de veşminte asemănătoare cu acelea pe care le purtau ei. Se îndreptă din şale, întorcîndu-se spre tovarăşii lui:

– Sînt oameni pe zidul din faţă şi sînt îmbrăcaţi la fel ca noi, rosti el în şoaptă.

– Zău? făcu Suzanne, aplecîndu-se curioasă. Era însă prea în spate, aşa că nu ajunse să vadă nimic.

– N-aş putea băga mîna-n foc, dar am impresia că poartă aceleaşi haine subţiri de mătase ca şi noi, zise Perry surprins căci pînă atunci fuseseră cu toţii convinşi că îmbrăcămintea ce li se dăduse era doar pentru prizonieri.

– Vreau să văd şi eu, hai odată! îi îmboldi Richard, nerăbdător.

– Dar ce le-o fi venit, să se îmbrace precum vechii greci? întrebă Suzanne cu ochii la Donald, care înălţă neputincios din umeri:

– Eu de unde să ştiu? Hai să ieşim dacă vrei să ne lămurim.

Porniră din nou, cu Perry în frunte. Cu mîna streaşină la frunte, acesta îşi ferea ochii din calea razelor ce se revărsau cu generozitate prin pătratul de cer albastru de deasupra. Priveliştea ce i se înfăţişă îl lăsă cu gura căscată, ca de altfel pe toţi însoţitorii săi care, încă o dată, se buluciră unul într-al-tul din cauza opririi bruşte a lui Perry.

Se găseau, într-adevăr, într-un soi de îngrăditură de piatră, în partea superioară, o loggia cu un brîu de marmură, închisă cu geam, al cărei acoperiş era sprijinit de coloane spiralate. Capitelurile acestora erau ornate cu incrustaţii aurite repre-zentînd

felurite creaturi marine. Loggia era înţesata cu oameni care-şi striveau nasurile de geam într-o curiozitate mută, intensa, nedisimulată. Aşa cum ghicise Perry, purtau cu toţii aceleaşi tunici largi şi pantaloni scurţi de satin.

Cu toate că nu-şi făcuse o imagine anume despre cum vor arăta oamenii aceştia, ceea ce vedea Perry acum îi depăşea orice închipuire. S-ar fi aşteptat mai degrabă la uniforme şi priviri severe, dacă nu de-a dreptul ostile. În schimb, trebuia să recunoască, avea în faţă cea mai frumoasă colecţie de exemplare umane, ale căror chipuri ra-diau o seninătate aproape divină. Deşi vîrstele lor variau de la copii pînă la adulţi, majoritatea păreau să aibă între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani. Toată lumea respira o sănătate perfectă; aveau trupuri suple, mlădioase, ochi vii, strălucitori, părul lucios şi viguros, iar dinţii lor erau atît de albi încît Perry se simţi ruşinat cu propria dantură, de care fusese întotdeauna atît de mîndru.

– Nu pot să cred! exclamă Richard, cu ochii holbaţi.

– Cine sînt oamenii ăştia? şopti Suzanne, copleşită de emoţie.

– N-am văzut în viaţa mea aşa oameni splendizi, de la primul pînă la ultimul - nici măcar unul singur nu arată mai prejos, recunoscu Perry.

– Mă simt ca un cobai supus unui experiment de anvergură, zise Donald printre dinţi. Uite cum se holbează la noi! Şi să nu uităm că aparenţele pot fi înşelătoare - amintiţi-vă cum s-au distrat jucîndu-se cu noi pînă acum. S-ar putea ca tot spectacolul ăsta să fie o capcană...

– Dar uite cît sînt de frumoşi, comentă Suzanne admirativ; mai ales copiii, dar şi bătrînii... Nu-mi vine

să cred c-ar putea fi vorba de o capcană. În orice caz, acum cred că toată lumea e de acord să eliminăm definitiv ipoteza unităţii militare ruseşti de submarine.

– Mă rog, dar nici americani nu sînt, zise Perry. Nu de alta, dar nu văd nici o persoană obeză în tot grupul.

– Eu zic că am ajuns în rai, şopti Michael perplex.

– Ba mai degrabă la grădina zoologică, numai că aici noi sîntem animalele, replică Donald cu năduf.

– Mai încearcă şi tu să gîndeşti pozitiv, îl admonestă Suzanne. Eu, una, pot spune că mă simt mult mai uşurată.

– Ei da, cel puţin nu văd nici o armă, admise căpitanul.

– Aşa e, i se alătură Perry. Ăsta-i un indiciu de-a dreptul încurajator.

– Nici n-ar avea nevoie de arme, completă Donald, cîtă vreme noi sîntem închişi aici jos, iar ei stau acolo sus.

– Şi asta e drept, îl susţinu Perry. Suzanne, tu ce crezi?

– Nu mai ştiu ce să cred, răspunse femeia. Tot ce ni s-a întîmplat pare a fi de domeniul supranaturalului. Oare ce vedem noi acolo sus să fie chiar un petec de cer?

– Ce altceva ar putea fi? se miră Perry.

– Oare e posibil să fi fost tîrîţi spre est, cînd *Oceanus* a fost tras în craterul submarin? încercă ea o ipoteză. Adică, să ne aflăm cumva pe vreo insulă din Arhipelagul Azorelor?

– N-avem cum să aflăm decît dacă ăştia se vor hotărî să ne spună, îi tăie Donald avîntul.

– Ce importanţa mai are unde sîntem? interveni Michael. Mai bine uitaţi-vă la femeile astea! Ce trupuri, dom'le! O fi adevărat sau ne joacă imaginaţia feste?

– Nu zici chiar rău, îi prinse Suzanne ideea din zbor. Aseară - sau, mă rog, cînd o fi fost - în timp ce mîncam acelaşi lucru, fiecare avea impresia că se înfrupta din mîncarea lui preferata, mai ţineţi minte? Dacă se întîmplă ceva asemănător şi acum? în fond, şi văzul tot de simţuri ţine şi poate că vedem ceea ce ne-ar plăcea să vedem...

– Mie mi-e frică să mă şi gîndesc la treburi d-astea, zise Perry. Eu nu am crezut niciodată în chestii supranaturale.

– Da' mai lăsaţi-o baltă, fraţilor, interveni Richard. La urma urmei, cui îi pasă de toate astea? Ia uite la puicuţa aia şatenă cu părul lung, ce forme are... Hopa, se uită la mine!

Richard îşi lipi zîmbetul de duminică pe chip şi flutură mîna vioi. Femeia îi răspunse surîzînd la rîndul ei şi ridicînd mîna, cu palma lipită pe geam.

– Ia uite, mă place! strigă Richard cu entuziasm, trimiţînd teatral bezele care încălziră şi mai mult surîsul femeii din loggia.

Încurajat de succesul colegului său, Michael prinse la rîndul lui privirea unei brunete care, aidoma proaspetei cunoştinţe a lui Richard, îşi lipi palma pe geam. Michael sări în sus de bucurie, agitîndu-şi frenetic braţele, ceea ce o făcu pe femeie să rîdă din toată inima, deşi nu se auzea nimic din spatele sticlei.

Suzanne îşi coborî privirea, adresîndu-i-se lui Donald:

– Eu nu văd nici un semn de ostilitate; par atît de paşnici cu toţii...

– Poate e doar un truc, îşi apără acesta teoria. Poate nu vor decît să ne topească vigilenţa.

În timp ce scafandrii îşi continuau bufoneriile, încercînd să încropească un limbaj prin semne cu cele două femei, Perry îşi luă ochii, nu fără regret, de la frumoşii privitori de deasupra lor şi reveni să se consulte cu Suzanne şi cu Donald.

– Bun, şi acum ce facem?

– Mie, unuia, nu-mi convine să mă dau în spectacol aici, zise Donald. Zic să ne întoarcem în dormitor şi să aşteptăm, să vedem ce se mai întîmplă. E clar că mingea e în terenul lor; să-i lăsăm deci pe ei să deschidă discuţia.

– Dar cine or fi oamenii ăştia? continuă Suzanne să se întrebe. E de-a dreptul bizar, parc-am fi într-un film ştiin-ţifico-fantastic!

Perry nu mai avu timp să răspundă. Întinse braţul undeva, în spatele lui Donald şi Suzanne, unde se deschidea misterios unul din pereţii de sticlă. În spatele acestuia văzură o scară care ducea pînă sus, în loggia.

– Ia te uită! exclamă Suzanne. Ai dreptate, Donald, mingea e la ei şi se pare că sîntem invitaţi la o întrevedere.

– Ce-ar trebui să facem? întrebă Perry, nervos.

– Cred că ar trebui să urcăm, fu de părere căpitanul. Dar să nu ne repezim şi, mai ales, să rămînem grupaţi. Perry va purta discuţia, aşa cum am hotărît.

Cufundaţi în încercările lor de a se înţelege cu fetele de la balcon prin gesturi, Richard şi Michael nu observaseră apariţia, pe cît de tăcută pe atît de

inexplicabilă, a scării. De altfel, gesturile şi giumbuşlucurile lor deveneau din ce în ce mai caraghioase, pe măsură ce erau încurajaţi de veselia debordantă a privitorilor. Fireşte, în clipa în care zăriră treptele, dădură năvală într-acolo.

– Uşor! se răsti Donald la ei, tăindu-le calea. Treceţi în rind! Mergem în grup şi, de vorbit, va vorbi numai domnul Bergman.

– Mă duc să mă-ntîlnesc cu puicuţa mea şatenă, zise Richard, nestăpînit.

– Şi eu am *rendez-vous* cu bruneta mea, îl susţinu Michael, gîfiind.

Dădură să-l ocolească pe Donald, însă acesta le prinse braţele amîndurora ca într-o menghină. Încercară să protesteze, dar se răzgîndiră repede cînd văzură figura fostului ofiţer naval, cu nările fremătînd şi buzele strînse într-o grimasă de hotărîre implacabilă.

– Mă rog, mai poate aştepta cîteva minute, bombăni Richard, ca să salveze aparenţele.

– Sigur, nici o problemă, avem timp, îl secondă Michael îndeaproape.

Donald le eliberă braţele din strînsoare, apoi îi făcu semn lui Perry să preia conducerea grupului. Faptul că urma să se confrunte cu nişte oameni arătoşi, îmbrăcaţi ca şi el, îl făcea să se simtă mult mai stăpîn pe sine acum decît fusese în timp ce îi conducea de-a lungul coridorului, mestecînd în imaginaţie cele mai sumbre perspective. Totuşi, împrejurările mai mult decît neobişnuite îi toceau cîte puţin curajul, cu fiecare pas. Îi veniră din nou în minte cuvintele lui Michael şi se pomeni întrebîndu-se dacă nu cumva erau, într-adevăr, victimele unei sugestii în masă. Asta ar fi îndreptăţit

bănuielile lui Donald, cum că ar fi picat într-o capcană. Dar firea optimistă a lui Perry îi spunea că ipoteza capcanei nu prea avea bază de susţinere, într-o situaţie în care pretinsul duşman îi avea deja la bunul său plac.

Oamenii aceia frumoşi, cum le spunea Perry în gînd, se adunaseră la început în capul scării, asemenea unui grup de adolescenţi în întîmpinarea unei vedete de muzică rock. Perry observă însă contrariat cum, pe măsură ce urcau spre ei, se retrăgeau treptat. Era în atitudinea lor un soi de teamă sau prudenţă, asemenea oamenilor care stau în preajma unor fiare îmblînzite, dar de al căror potenţial agresiv nu poţi fi niciodată sigur că nu va izbucni la un moment dat.

Perry se opri pe ultima treaptă. Trei metri mai încolo, mulţimea oamenilor frumoşi se adunase în semicerc. Nimeni nu mişca, nimeni nu vorbea, nimeni nu zîmbea. Perry crezuse că ei vor deschide discuţia. Încurcat de tăcerea care se prelungea, reuşi într-un tîrziu să bîiguie, timid:

– Salut!

Reacţia mulţimii adunate se rezumă la cîteva chicoteli, ici şi colo. Perry se răsuci spre colegii săi cu o privire care implora ajutor. Suzanne ridică însă din umeri, iar Donald, şi mai neîncrezător decît Perry, nu-i putu oferi nici o sugestie. Disperat, Perry se întoarse din nou spre mulţime şi întreba:

– Ştie cineva engleza, cît de cît, sau măcar ceva spaniolă?...

Doi tineri în jur de douăzeci şi cinci de ani, un bărbat şi o femeie, se desprinseră din grup. Este inutil să mai adăugăm că aveau aceeaşi frumuseţe năucitoare ca toţi ceilalţi, de altfel. Perfecţiunea

trăsăturilor lor îi amintea lui Perry de chipurile sculptate pe o camee veche. Ochii bărbatului erau de un azuriu intens, iar părul blond, tuns nici prea lung, nici prea scurt. Parul femeii era roşcat, de-a dreptul incandescent, strîns într-un coc înalt în vîrful capului; ochii ei verzi erau strălucitori ca smaraldul. Aveau amîndoi un ten proaspăt, fără cusur. Oricine i-ar fi văzut în Los Angeles i-ar fi categorisit imediat ca fiind două vedete din lumea filmului.

– Salut, prieteni, ce mai faceţi? rosti bărbatul, cu un desă-vîrşit accent american. Vă rog să nu vă speriaţi, nu vi se va face nici un rău. Eu mă numesc Arak, iar ea este Sufa.

– Fiţi bineveniţi, îi întîmpină, la rîndul ei, Sufa. Cum vă numiţi fiecare?

Perry fu uimit peste măsură să-i audă pe aceşti străini exprimîndu-se într-o engleză atît de corectă. Era o adevărata binecuvîntare să se întîlnească din nou cu ceva atît de familiar, după toate experienţele stranii şi înspăimîntătoare prin care trecuse din clipa cînd *Oceanus* a părăsit vasul.

– Cine sînteţi voi? reuşi Perry să îngaime.

– Noi sîntem locuitori ai Interterrei, răspunse Arak pe un ton baritonal care semăna întru cîtva cu al lui Donald.

– Şi unde naiba se află Interterra asta? izbucni Perry, exasperat. Îşi ieşise din fire şi, fără să vrea, glasul său căpătase o sonoritate tăioasă. Îi veni brusc ideea că toata mascarada asta ar semăna mai degrabă cu o farsă minuţios aranjată decît cu o capcană, aşa cum se temuse Donald.

– Vă rog! se grăbi Sufa, împăciuitor şi plin de solicitudine. Sînt convins că sînteţi foarte obosiţi şi tulburaţi şi nici nu e de mirare, după toate prin cîte

aţi trecut. Noi ştim cît de stresantă este procedura decontaminării, aşa că vă rugăm să încercaţi să vă destindeţi, pentru că vă aşteaptă multe lucruri interesante.

– Sînteţi cumva americani expatriaţi? încercă Perry, spre amuzamentul nestăpînit al celor doi interlocutori şi al tuturor celor care se găseau suficient de aproape să audă întrebarea.

– Ne cerem scuze că rîdem, nu vrem să părem prost crescuţi, se grăbi Arak să preîntîmpine vreun posibil resentiment. Nu, nu sîntem americani. Noi, interterranii, cunoaştem totuşi foarte bine limbile popoarelor. De exemplu, Sufa şi eu sîntem specializaţi în toate variantele limbii engleze.

Suzanne se aplecă la urechea lui Perry, şoptindu-i:

– Mai întreabă-l o dată unde se află Interterra.

Perry se supuse.

– Interterra se află dedesubtul oceanelor, îi lămuri Arak. Este spaţiul dintre ceea ce voi numiţi scoarţa Pămîntului şi, respectiv, mantia Pămîntului - o zonă pe care seismologii voştri au denumit-o discontinuitatea Mohorocičić.

– O lume subterană, adică? îl întrerupse Suzanne privind în sus, spre ceea ce nu putea fi altceva decît cerul albastru şi lumina soarelui. Era de-a dreptul stupefiată.

– Mai degrabă submarină, aş spune, interveni Sufa. Totuşi, vă rugăm... desigur că sînt multe întrebări şi vă asigurăm că veţi primi toate răspunsurile la momentul potrivit. Deocamdată însă, vă rugăm să mai aveţi puţină îngăduinţă.

– Ce-i aia îngăduinţă? întrebă Richard.

– Înseamnă răbdare, îi explică Sufa, cu un surîs fermecător.

– Pe de altă parte, zise Arak, noi chiar ar trebui să ştim numele voastre, ca să ne putem adresa fiecăruia.

– Eu sînt Perry, preşedintele companiei Benthic Marine, zise purtătorul de cuvînt al nou-veniţilor; apoi continuă prezentările cu numele întreg al fiecăruia dintre însoţitorii săi.

Arak făcu un pas înainte şi se prezentă încă o dată, personal, Suzannei. Era cu un cap mai înalt decît aceasta. Întinse braţul drept cu palma desfăcută către ea:

– Fă-mi, te rog, onoarea de a-mi răspunde la salutul nostru tradiţional: atinge palma mea cu palma dumitale, îi explică el gestul.

Suzanne şovăi o clipă, aruncînd priviri furişe spre Perry şi Donald, apoi se conformă. Palma sa era cu mult mai mica decît a lui Arak.

– Bine ai venit, domnişoară doctor Newell, rosti Arak cînd palmele lor se atinseră. Sîntem deosebit de încîntaţi să primim vizita dumitale, adăugă el înclinîndu-se, după care îşi retrase mîna.

– Vă... mulţumesc, zise ea, întru cîtva încurcată, dar şi flatată de primirea deosebita ce i se făcea.

Arak se dădu un pas înapoi, adresîndu-se întregului grup:

– Şi acum, dragi oaspeţi, vă vom conduce la locuinţele pe care, sînt convins, le veţi găsi pe placul domniilor voastre.

– Stai un pic, Arak, îl agăţă Richard. Aici, undeva, e o şatenă superbă care arde de nerăbdare să mă cunoască, zise el, ridicîndu-se pe vîrfuri şi rotindu-şi privirea prin mulţime.

– Da, şi mai e şi o frumoasă cu părul ca pana corbului pe care vreau eu s-o cunosc, i se alătură Michael.

De cînd ajunseseră în capul scării, cei doi scufundători nu făcuseră altceva decît să le caute din priviri pe cele două femei - fără succes însă, spre necazul lor.

– Veţi avea tot timpul să vă faceţi noi cunoştinţe, spuse Arak, dar acum trebuie să mergeţi la camere, să luaţi masa şi să vă îmbăiaţi. Mai tîrziu vom avea o serbare în cinstea sosirii domniilor voastre şi sperăm că ne veţi onora cu prezenţa. Aşadar, urmaţi-mă, vă rog!

– Nu durează decît cîteva minute, insistă Richard. Nemai-aşteptînd răspuns, pomi înainte, cu gîndul de a-i ocoli pe Arak şi pe Sufa şi de a se pierde în mulţime.

Donald îl apucă strîns de braţ, la fel cum făcuse mai devreme, cînd se aflau încă în curtea interioară.

– Las-o baltă, marinare! se stropşi căpitanul. Nu ne îm-prăştiem, să-ţi fie clar!

Richard îi aruncă o privire lui Donald, abţinîndu-se cu greu să nu-i arunce o înjurătură. Nu-i venea să creadă că trebuia să renunţe la visul frumos de care fusese atît de aproape. De fapt, răbdarea nu se număra printre calităţile vajnicului scafandru. Privirea aspră, autoritară a lui Donald îl făcu totuşi să se răzgîndească, pentru a doua oară.

– Mă rog, n-ar fi o idee tocmai rea să băgăm ceva în gură mai întîi, zise el, ca să salveze aparenţele.

– Fă bine şi ţine rîndul, băiete, că altminteri o să iasă scîntei, îl avertiză Donald sumbru.

– Dacă vrei să ştii, nu mi-e frică de tine, încercă Richard să-şi apere orgoliul.

9.

Suzanne îşi privea picioarele înşirîndu-i paşii, unul cîte unul, în timp ce îi urma pe Arak şi pe Sufa. Cu toate că n-ar fi putut spune că se simte ameţită, avea senzaţia ciudată că nu atinge pămîntul. Se întreba dacă nu cumva suferă de o formă mai uşoară de „depersonalizare”, termen despre care ştia că este vehiculat de psihiatri. Parcă trăia un vis din care nu se mai putea trezi. Văzul, mirosul, auzul îi funcţionau normal, ce-i drept, şi totuşi, avalanşa de experienţe prin care trecea i se părea cel puţin suprarealistă, dacă nu de-a dreptul absurdă. E posibil, oare, să se afle sub fundul oceanului, cum spun oamenii aceştia?

În calitatea ei de om de ştiinţă, expertă în geofizica oceanografică, Suzanne ştia foarte bine ce înseamnă discontinuitatea Mohorocičić: este vorba de acel strat al Pămîntului care înregistrează o schimbare bruscă a vitezei sunetului şi a undelor seismice. Este localizat, aproximativ, între patru şi unsprezece kilometri dedesubtul fundului mărilor şi oceanelor şi la aproape patruzeci de kilometri sub continente. Mai ştia că acest spaţiu a primit numele seismologului sîrb care a făcut respectiva descoperire. Nimeni nu avea însă o idee precisă despre ce reprezenta acel spaţiu ori ce se găsea acolo. Nici un geolog ori seismolog, după ştiinţa ei, nu luase vreodată în calcul ipoteza că ar putea fi vorba de o cavemă enormă, plină cu aer - părea o idee mult prea absurdă ca să fie luată în consideraţie.

– Vă rog să arătaţi consideraţia cuvenită oaspeţilor noştri din generaţia a doua şi să ne faceţi loc să trecem, se adresă Arak semenilor săi din Interterra,

adunaţi în jurul lor. Aceştia se dădură la o parte, într-o tăcere respectuoasă. Vă rog, poftiţi, îi invită el pe Suzanne şi pe colegii acesteia, arătînd spre un pasaj care conducea în afara loggiei şi luînd-o înainte. După ce vom părăsi holul de primire a străinilor, vom face o foarte scurtă călătorie pînă la domiciliile dumneavoastră.

Suzanne înainta prin mulţimea privitorilor interterrani, parcă desprinsă de ea însăşi, ca şi cum s-ar fi privit într-un film. Îl simţea pe Perry imediat în spatele său şi pe ceilalţi urmîndu-i îndeaproape. Acum nu mai aveau nici un motiv de spaimă, căci interterranii erau numai zîmbete, schiţînd gesturi timide de salut. Suzanne nu se putea abţine să nu le surîdă, la rîndul ei. „Oare toate astea se întîmplă aievea sau e doar un vis?” se întreba întruna. Dimensiunea într-adevăr fantastică a experienţei venea în contradicţie flagrantă cu răcoarea marmurei atingîndu-i tălpile goale şi cu mîngîierea blîndă a unei brize uşoare pe obrazul său. Mai avusese ea vise de un pregnant realism, dar niciodată nu trăise în somn senzaţii atît de concrete.

– Veţi observa că sînteţi apreciaţi ca nişte adevărate celebrităţi, o trezi Sufa din reverie, întorcîndu-se spre ea. Oamenii din generaţia a doua sînt foarte, foarte populari aici; pur şi simplu împrospătează atmosfera. Mă simt datoare să vă previn că veţi fi foarte solicitaţi.

– Ce vrei să spui prin „oameni din generaţia a doua”? se interesă Suzanne, curioasă la auzul unei expresii pe care o auzea deja a doua oară.

– Sufa, aminteşte-ţi că am hotărît să-i acomodăm de data aceasta pe oaspeţi cu lumea noastră mai pe

îndelete decît am făcut-o pînă acum, o mustră blînd Arak.

– Îmi amintesc, răspunse Sufa; apoi, către Suzanne: vom discuta totul la timpul potrivit şi vă asigur că veţi primi răspuns la toate întrebările.

Mica procesiune ieşi pe o terasă spaţioasă care dădea spre o cavernă subterană colosală. Aveai impresia că te afli, de fapt, în aer liber, înconjurat de lumina zilei. Deşi nu se vedea soarele, plafonul de forma unei uriaşe cupole era de un albastru pal, cum e cerul într-o zi de vară, acoperit de o pîclă diafană. Cîţiva norişori transparenţi pluteau alene pe aripile brizei.

Terasa se găsea pe latura unei clădiri de la marginea unui oraş. Dincolo de balustradă se întindea o panoramă bucolică: dealuri line, vegetaţie bogată, cîteva lacuri şi siluetele îndepărtate ale unor oraşe. Dincolo de toate acestea se ridica un lanţ de munţi, ca un evantai de coloane uriaşe ce sprijineau colosalul dom.

– Aşteptaţi o clipă, vă rog, spuse Arak, apoi vorbi încet într-un microfon minuscul încorporat într-un aparat pe care îl purta la încheietura mîinii.

Cei cinci „oameni din a doua generaţie” contemplau cu gura căscată frumuseţea şi dimensiunile incredibile ale acestui paradis subpămîntean. Era ceva ce imaginaţia lor nu s-ar fi încumetat vreodată să plăsmuiască. Pînă şi scufundătorii rămăseseră fără grai.

– Aşteptăm un taxi, le explică Sufa.

– Asta e Atlantida? întrebă Perry, cu respiraţia tăiată.

– Nici vorbă! făcu Sufa, parcă uşor jignită. Nu e Atlantida; oraşul acesta se numeşte Saranta.

Atlantida se află la est de aici, dar nu se vede - este în spatele acelor coloane care sprijină protuberantele de la suprafaţă, cărora voi le spuneţi Insulele Azore.

– Aşadar, Atlantida există, totuşi? trase Perry concluzia, din ce în ce mai uimit.

– Fireşte, răspunse Sufa. După părerea mea însă, nu e nici pe departe atît de frumoasă cum e Saranta. Este un oraş tînăr, cu oameni care mie mi se par nişte parveniţi şi neciopliţi... Dar, mă rog, veţi avea ocazia să vă formaţi propria părere.

– Gata, a venit, interveni Arak, arătînd spre un fel de farfurie zburătoare care îşi făcu apariţia la baza scărilor.

Vehiculul sosise atît de silenţios, încît n-ai fi putut să-l observi decît dacă, din întîmplare, priveai chiar în direcţia aceea.

– Îmi pare rău că a durat atît de mult, se scuză Arak. Probabil că e aglomeraţie, cine ştie din ce motiv. Vă rog, după dumneavoastră, mai zise el indicîndu-le o deschidere care apăruse ca prin minune în corpul vehiculului.

Coborîră treptele şi intrară în maşinăria care plana nemişcată la cîţiva zeci de centimetri deasupra solului. Avea cam zece metri în diametru şi o cupolă transparentă deasupra, semănînd într-adevăr cu farfuriile zburătoare din revistele cu benzi desenate. În interior, o banchetă circulară căptuşită confortabil cu un material de culoare albă. În mijloc, o masă rotundă, neagră, simplă, fără nici un pupitru de comandă. Arak urcă ultimul şi imediat deschizătura dispăru la fel de misterios şi tăcut precum apăruse.

– Uite, aşa păţim întotdeauna, se plînse Arak după ce aruncă o privire împrejur. Tocmai cînd vrem şi noi

să vă impresionăm, ne vine cîte una din rablele astea, pe cale să fie retrase din circulaţie.

– Nu te mai plînge atît, îl admonesta Sufa. Vehiculul ăsta este foarte bun.

Suzanne îi aruncă o privire scurtă lui Donald, iar acesta îi răspunse ridicînd imperceptibil din sprîncene. Femeia se uită apoi în jurul ei. O armată de întrebări se înghesuiau în mintea ei şi nu ştia cu ce să înceapă. Arak îşi puse palma în centrul mesei rotunde şi se aplecă deasupra ei.

– Palatul de oaspeţi, comandă el, după care, zîmbitor, se aşeză comod pe banchetă.

O clipă mai tîrziu, peisajul de afară începu să se schimbe, într-un gest reflex, Suzanne întinse mîna să se ţină de masă. Constată însă că nu era nevoie, deoarece nu exista nici cel mai mic efect al inerţiei în deplasare şi nu se auzea nici un sunet, de parcă nava stătea pe loc şi decorul era acela care se mişca în jurul lor. Se înălţară la circa o sută de metri, după care aparatul acceleră în plan orizontal.

– În curînd vă vom învăţa şi pe voi cum să comandaţi şi să folosiţi taxiurile aeriene, spuse Arak. Veţi avea tot timpul să exploraţi împrejurimile.

Dădură din cap cu toţii. Echipa de pe *Benthic Explorer* era copleşită de cîte îi era dat să vadă. Traversau centrul unei metropole aglomerate, fremătînd de oameni în drum spre treburile lor, în timp ce mii de alte taxiuri săgetau aerul în toate direcţiile. Suzanne găsea că oraşul e un adevărat paradox - de exemplu, tehnologia futurista în contrast uimitor cu vegetaţia preistorică, amintind de perioada carboniferă de acum trei sute de milioane de ani.

Nu trecu mult şi peisajul înţesat de clădiri cu multe etaje, construite din bazalt negru, fu înlocuit cu unul mai aerisit, semănînd mai degrabă cu o zonă rezidenţială: peluze, copaci, piscine. Dispăruse ca prin farmec şi viermuiala de oameni şi de taxiuri aeriene, făcînd loc unui parc cu plimbăreţi singuratici ori în grupuri mici. Mulţi dintre aceştia erau însoţiţi de nişte animale ciudate pe care Suzanne le califică în sinea ei drept o combinaţie himerică de cîine, pisică şi maimuţă.

Decorul exterior îşi încetinea mişcarea pe măsură ce se apropiau de domeniul unui palat somptuos, împrejmuit cu ziduri. Clădirea centrală avea o cupolă susţinuta de coloane spiralate, negre, în stil doric. În jurul acesteia, pe toată întinderea domeniului, numeroase alte clădiri mai mici, de formă ovală, construite din acelaşi bazalt negru, lustruit. Printre piscine cu apă limpede, grădiniţe cu peluze şi pilcuri de ferigi se strecurau alei şerpuite.

Taxiul zburător îşi opri înaintarea şi coborî vertiginos. O clipă mai tîrziu se deschidea fără nici un zgomot aceeaşi uşă misterioasa în flancul vehiculului.

– Domnişoară doctor Newell, am ajuns la locuinţa dumitale, zise Sufa, invitînd-o să coboare. Am să te însoţesc, continuă ea, ca să mă asigur că nu îţi lipseşte nimic.

Suzanne nu se aşteptase că vor fi despărţiţi. Îi aruncă o privire neliniştită lui Donald care ţinuse morţiş, în tot acest timp, să rămînă toţi împreună.

– Şi ceilalţi? întrebă ea, încercînd să citească ceva în ochii căpitanului. Nu-şi dădu seama însă ce ar fi vrut acesta să facă într-o atare situaţie.

– Arak se va îngriji de instalarea lor; fiecare va avea căsuţa lui, explică Sufa.

– Noi am sperat că vom putea sta împreună, se simţi Suzanne datoare să obiecteze.

– Dar fireşte că veţi sta împreună, o linişti Arak. Palatul acesta şi împrejurimile sînt destinate numai oaspeţilor. Veţi putea lua masa împreună, iar dacă doriţi să dormiţi mai mulţi în aceeaşi casă, nu vă opreşte nimeni.

Suzanne şi Donald îşi încrucişară privirile; acesta din urmă înălţă din umeri, lăsînd-o să înţeleagă că hotărîrea îi aparţine. Se ridică de pe bancheta şi coborî din ciudata navă, urmată îndeaproape de Sufa. Imediat, farfuria zburătoare se puse în mişcare, doar ca să se oprească ceva mai încolo, în faţa unei căsuţe alăturate.

– Haide, o încurajă Sufa, care se oprise văzînd că Suzanne rămăsese în capătul aleii. Aceasta îşi luă ochii de la taxiul aerian şi se grăbi s-o ajungă din urmă pe gazda sa.

– Te vei reîntîlni cu prietenii dumitale la masă, peste puţin timp, o asigură Sufa. Eu nu vreau decît să fiu sigură că ai toate condiţiile de confort. În plus, mă gîndesc că ţi-ar prinde bine o baie răcoritoare în piscină înainte de masă. Mi-aduc aminte că asta a fost prima mea dorinţă după ce am trecut prin procedurile decontaminării.

– Deci, ai trecut şi tu prin ce am trecut noi? se întoarse Suzanne spre ea, contrariată.

– Am trecut, zise Sufa; dar asta a fost acum multă, multă vreme - de fapt, acum mai multe vieţi.

– Pardon?! făcu Suzanne, crezînd că nu auzise bine acea expresie stranie, „acum mai multe vieţi”.

– Haide, trebuie să-ţi iei locul în primire, spuse Sufa, luînd-o pe Suzanne de braţ. Întrebările pot să mai aştepte.

Urcară împreună cele cîteva trepte care duceau din alee în casă. Suzanne se opri în cadrul uşii, uimită în faţa decorului ce i se aşternea în faţa ochilor. În contrast izbitor cu exteriorul negru al locuinţei, interiorul era aproape în întregime alb: marmură albă, caşmir alb şi o bogăţie de oglinzi - toate amintind de dormitorul în care fuseseră găzduiţi la început, însă la un nivel de confort mult mai generos. Ca un detaliu suplimentar, o piscină azurie se întindea pînă în afara camerei, alimentată de o cascadă ce se revărsa din perete.

– Nu-ţi place? o întrebă Sufa îngrijorată, căci intrepretase expresia de surpriză de pe chipul Suzannei ca fiind una de nemulţumire.

– Nu-i vorba dacă-mi place sau nu, îi răspunse ea; sînt de-a dreptul copleşită!

– Nu vrem decît să te simţi cît mai bine, o asigură Sufa.

– Dar locuinţele celorlalţi cum sînt? Seamănă cît de cît cu ce se vede aici?

– Sînt identice, zise Sufa, ca, de altfel, toate casele oaspeţilor noştri. Dar, dacă mai doreşti altceva, te rog să-mi spui -sînt convinsă că te putem ajuta.

Suzanne contemplă patul din mijlocul încăperii, aşezat pe o estradă de marmură albă şi acoperit cu un baldachin de jur împrejurul căruia atîmau panglici diafane dintr-un material alb, transparent.

– Te rog să-mi spui ce lipseşte, insistă Sufa.

– Nimic nu lipseşte, o linişti Suzanne. Pur şi simplu îmi taie respiraţia.

– Înseamnă că-ţi place, deci, respiră gazda uşurată.

– E de-a dreptul fantastic, n-am cuvinte!...

Suzanne se apropie de un perete şi atinse marmura alba. Era lustruită ca oglinda şi emana o căldura ce părea a veni din interior. Sufa se îndreptă spre o garnitură mascată de servante şi dulapuri care acoperea tot peretele din partea dreaptă:

– Aici găseşti aparatură video şi audio, schimburi de haine, material de lectură în limba ta, un frigider încăpător plin cu răcoritoare, articole personale de toaletă pe care le vei recunoaşte şi alte lucruri de care ai putea avea nevoie.

– Şi cum se deschide? se interesă Suzane.

– Prin comandă vocală, îi explică gazda şi urmă, arătînd spre una dintre cele două uşi de pe peretele opus: acolo ai obiecte de uz personal.

Suzanne păşi pînă în dreptul garniturii:

– Ce trebuie să spun, mai precis?

– Numeşti obiectul de care ai nevoie şi închei cu o comandă mai fermă, de genul „Te rog!” sau „Acum!”.

– Mîncare, te rog! ordonă Suzanne, uşor jenată.

Se deschise imediat o anumită uşă în corpul de mobilier, dînd la iveală un frigider de dimensiuni considerabile, plin cu tot felul de ambalaje conţinînd băuturi răcoritoare ori alimente solide de diverse culori şi consistenţe.

Sufa se aplecă şi aruncă o privire înăuntru, cotrobăind printre doze şi cutii.

– Trebuia să-mi închipui, comentă ea, ridicîndu-se. Deşi eu am comandat cîteva specialităţi, mă tem că nu ţi-au pus decît gama obişnuită. Dar nu-i nimic, dacă ai vreo dorinţă specială, îţi va fi pe loc îndeplinită de o clonă de serviciu.

– Ce înseamnă „clonă de serviciu”? se interesă Suzanne, tresărind la auzul ciudatului termen.
– Clonele de serviciu sînt cei care execută toate muncile brute în Interterra.
– Ne-am întîlnit pînă acum cu vreunul dintre aceştia?
– Nu încă; preferă compania celor de-o seamă cu ei şi nu apar decît atunci cînd sînt solicitaţi.
Suzanne dădu din cap. Înţelesese însă cu totul altceva decît îşi închipuia Sufa - şi anume, că în societăţile bazate pe asuprire, comportamentul şi atitudinile celor oprimaţi erau înfăţişate de stăpînii lor într-o lumină care îi scutea pe aceştia din urmă de orice sentiment de vinovăţie.
– Aceste clone de serviciu sînt cu adevărat clone? mai vru să ştie Suzanne.
– Absolut, răspunse Sufa. Sînt clonaţi din timpuri străvechi. Îşi au originea în nişte umanoizi primitivi, oarecum înrudiţi cu aceia pe care voi, oamenii, îi cunoaşteţi sub numele de neandertalieni.
– Cum adică „noi, oamenii”? Care e diferenţa dintre noi şi voi, în afară de faptul că sînteţi toţi de o frumuseţe ieşită din comun?
– Te rog... imploră Sufa.
– Ştiu, ştiu, fără întrebări, zise Suzanne. Numai că pînă şi răspunsurile voastre la întrebările cele mai simple nasc un şir de alte întrebări.
– Sînt convinsă că totul vă pare foarte confuz încă, spuse Sufa rîzînd. Aşa cum v-am mai spus, experienţa ne-a învăţat că e mai bine să nu grăbim lucrurile în procesul de adaptare la lumea noastră.
– Asta ar însemna ca aţi mai avut şi alţi vizitatori ca noi în trecut, trase Suzanne concluzia.

– Desigur - chiar foarte mulţi, în ultimii zece mii de ani.

Suzanne rămase literalmente cu gura căscată.

– Zece mii de ani, ai spus?...

– Exact. Înainte de asta nu ne interesa deloc cultura voastră.

– Vrei să spui că...

– Te rog, o întrerupse Sufa, respirînd adînc. Nu mă mai întreba nimic deocamdată, decît dacă are legătură cu condiţiile de cazare. Insist, zău aşa.

– Fie, se dădu bătută Suzanne. Aşadar, cum fac să chem o clonă de serviciu?

– Tot aşa, prin viu grai. În Interterra, aproape totul se obţine în acest fel.

– Pur şi simplu, strig: „Clonă de serviciu”?

– „Clonă de serviciu” sau doar „Serviciu”, îi explică Sufa. Apoi, desigur, trebuie să adaugi o comandă care îţi convine, pe un ton imperativ.

– Aş putea încerca acum?

– De ce nu?

– Serviciu, vă rog! strigă Suzanne, uitîndu-se în ochii Sufei.

Nu se întîmplă nimic, însă.

– N-ai strigat destul de autoritar, îi explică Sufa. Mai încearcă o dată.

– Serviciu, vă rog! repetă Suzanne, adăugind o porţie generoasa de decibeli.

– Acum e mult mai bine, zise Sufa. Dar nu trebuie să strigi aşa de tare; nu volumul contează, ci hotărîrea. Umanoizii trebuie să ştie fără dubiu că le soliciţi prezenţa. Altminteri, sînt programaţi să nu apară, ca să nu devină stînjenitori.

– Ai folosit cu bună ştiinţă termenul „umanoizi”? întrebă Suzanne.

– Fireşte, zise Sufa. Clonele de serviciu arată foarte omeneşte, deşi sînt o combinaţie de elemente androide, piese biomecanice confecţionate şi părţi umanoide. Sunt jumătate maşini, jumătate organisme vii care îşi poarta singure de grijă şi chiar se reproduc.

Suzanne o privea pe Sufa cu un amestec de groază şi perplexitate din care aceasta din urmă nu reţinu decît groaza.

– Nu-ţi face nici o grijă, spuse gazda pe un ton liniştitor. E foarte uşor de tratat cu ei şi sînt extrem de serviabili. Vei vedea că sînt nişte creaturi minunate, de fapt. Singurul neajuns, pe care l-au moştenit de la strămoşii lor umanoizi, este acela că nu pot vorbi; însă de înţeles, te înţeleg perfect.

Suzane rămăsese nemişcată, holbîndu-se la Sufa. Nu mai avu timp să zică nimic, căci chiar atunci se deschise una din uşile care se aflau în faţa şirului de dulapuri, lăsînd să pătrundă în încăpere o femeie cu forme statuare. Suzanne trebui să recunoască în sinea ei că se aşteptase la apariţia grotescă a unui robot şi nicidecum la această frumuseţe fascinantă, cu trăsături clasice şi păr blond, cu tenul alb, aproape translucid, şi nişte ochi negri, pătrunzători. Purta o salopetă de mătase neagră, cu mîneci lungi.

– Iată un minunat exemplar de clonă de serviciu feminină, zise Sufa. Vezi cercelul acela ca o toartă mare, de la urechea ei? Toate poartă aşa ceva - n-am înţeles niciodată prea bine de ce, dar bănuiesc că e un semn de distincţie ori de apartenenţă. Vei mai observa că e foarte atrăgătoare, ca şi exemplarele masculine, de altfel. Dar cel mai important lucru pe care-l vei constata este solicitudinea ei. Cere-i orice doreşti şi va face tot

posibilul să te servească, în măsura în care nu-i afectează instinctul de conservare.

Suzanne îşi împlîntă privirile în ochii femeii: erau ca doua iazuri întunecate. Trăsăturile feţei, de o frumuseţe la fel de sculpturală ca ale Sufei, erau însă total inexpresive.

– Are şi ea un nume? întreba Suzanne.

– Nici vorbă, chicoti Sufa. Asta chiar că ar complica lucrurile. Nu vrem să personalizăm relaţiile noastre cu clonele de serviciu. Acesta este şi motivul pentru care nu au fost programate să vorbească.

– Dar spui că face tot ce-i cer?

– Absolut, întări Sufa. Orice: îţi spală hainele, îţi pregăteşte baia, îţi umple frigiderul, îţi face masaj, dacă vrei îţi schimbă şi temperatura apei în piscină. Orice nevoie ai.

– Deocamdată cred că ar fi mai bine să plece, zise Suzanne, simţind că o trece un fior la gîndul că se află în preajma unei fiinţe jumătate om, jumătate maşină.

– Du-te, te rog! îi ordonă Sufa femeii, care plecă la fel de discret precum apăruse.

– Desigur, data viitoare cînd vei chema o clonă e foarte probabil că va veni altcineva, zise Sufa întorcîndu-se spre Suzanne. Aşa se întîmplă, vine acela care este disponibil.

Suzanne dădu din cap ca şi cînd ar fi înţeles; adevărul era însă că nu înţelegea mare lucru.

– Şi de unde vin ei?

– De sub pămînt, răspunse Sufa.

– Locuiesc în caverne?

– Bănuiesc, zise vag Sufa. N-am coborît niciodată pînă acolo şi nici nu cunosc pe cineva care s-o fi făcut. Dar gata, destul cu clonele de serviciu!

Trebuie să ajungem în sala de mese. Dacă vrei, poţi să faci repede o baie sau să înoţi în piscină, dar să ştii că prea mult timp nu avem.

Suzanne îşi simţea gîtul uscat; înghiţi în sec. După o atare avalanşă de informaţii îi venea greu să ia pînă şi o decizie simplă. Se uită înspre piscină. Apa era acum mai curînd verde decît azurie şi suprafaţa ei unduitoare părea să o cheme.

– Poate că ar fi o idee bună să înot puţin, reuşi ea să zică în cele din urmă.

– Excelent. Ai haine curate şi pantofi în şifonier. Eu am să te aştept afară - nu de alta, dar simt că ţi-ar face bine cîteva minute de singurătate, să-ţi mai tragi sufletul.

– Cred că ai dreptate, recunoscu Suzanne.

10.

Sala de mese era într-o clădire asemănătoare ca dimensiuni şi înfăţişare cu locuinţele, numai că nu avea pat. Şi aici găseai aceeaşi deschidere amplă către exterior, care nu avea însă vedere spre grădinile întinse cu iarbă şi pîlcuri de ferigă, ci spre impunătorul pavilion central. În mijlocul încăperii se afla o masă lungă, asemenea celei din ultima cameră a traseului de decontaminare. Pînă şi taburetele ca nişte perne înalte, cilindrice, aminteau de camera aceea.

Toţi membrii grupului sosiră cam în acelaşi timp. Expresia de pe chipurile lor trăda însă stări sufleteşti diferite. Richard şi Michael refuzau cu încăpăţînare orice gînd ori presimţire sumbră; se simţeau în al nouălea cer, ca doi copii lăsaţi în voie în parcul de distracţii al visurilor lor, profitînd cu lăcomie de tot ce li se oferea. Perry, la rîndul său, era impresionat de posibilităţile şi înlesnirile acestei lumi, păstrînd

însă o aparenţă mult mai sobră decît cei doi nechibzuiţi. Suzanne era, în continuare, mai degrabă confuză decît emoţionată; nu renunţase încă pe de-a întregul la ideea că ar fi cu toţii cobaii unui experiment de hipnoză colectivă, pe care îl trăia fiecare în rezonanţă cu propria fire. Cît despre Donald, acesta făcea nota separata de toţi ceilalţi, încrîncenat în convingerea că întreaga poveste nu era decît o păcăleală sofisticată care avea să aibă un final nefast.

Conversaţia gravita în jurul a două subiecte: călătoria cu farfuria zburătoare şi minunatele condiţii de cazare. Richard şi Michael erau cei mai entuziaşti, mai ales după ce aflară că servitorul Suzannei fusese o femeie. Richard nu-şi putu abţine o aluzie la dorinţele care ar putea fi satisfăcute de o creatură atît de docilă. Oripilată, Suzanne îl taxă pe loc, fără echivoc:

– Încearcă să te porţi ca un reprezentant al unei rase civilizate!

Mîncarea avea ceva în comun cu aceea cu care fuseseră trataţi la decontaminare: aceeaşi variaţie ciudată a gustului perceput de fiecare dintre ei. Doar prezentarea era alta - mai sofisticată şi mai apetisantă, cu feluri de mîncare servite de doi bărbaţi foarte arătoşi, îmbrăcaţi în salopete de mătase neagră cu mînecă lungă, închise cu fermoar în faţă. Amîndoi purtau cîte un cercel în ureche, de forma unui inel.

Deodată, Donald trînti zdravăn furculiţa de aur pe farfuria de aur dinaintea sa. Pereţii de marmură amplificară nefiresc zăngănitul produs, ceea ce o făcu pe Suzanne să scape la rîndul ei furculiţa din mînă, trădîndu-şi astfel încordarea. Richard, care

tocmai povestea cum a sărit el în piscină, rămase cu fraza neterminată şi cu gura plină de ceea ce pretindea el că ar fi un profiterol de zile mari, iar Michael se înecă cu o înghiţitură de plăcintă de cartofi dulci, chipurile.

– Cum naiba puteţi, măi, să mîncaţi în situaţia asta? urlă căpitanul.

– Care situaţie? bolborosi Richard, atît cît îi permitea dumicatul pe care nu apucase să-l înghită. Apoi aruncă o privire rapid prin încăpere, crezînd că au fost invadaţi, cumva.

– Care situaţie?! se întoarse Donald spre Richard, îngî-nîndu-l sarcastic în timp ce clătina din cap, cu o expresie de dispreţ suveran. De mult mă chinuie o dilemă, continuă el: scafandrii ăştia profesionişti ori sînt proşti de la mama lor, şi atunci e de înţeles că-şi aleg aşa o meserie, ori presiunea şi gazul inert pe care-l respiră le distruge şi bruma de neuroni pe care-i aveau la început.

– Ce pălăria mea vrei să zici cu asta? sări Michael, brusc ofensat.

– Îţi spun imediat ce vreau să zic, îl ţintui Donald cu asprime. Uită-te mai bine în jurul tău! Unde mama naibii ne aflăm? Ce facem noi aici? Cine sînt oamenii ăştia care umblă îmbrăcaţi de parcă s-ar duce la festivitatea de terminare a nu-ştiu-cărui colegiu?

Urmară cîteva momente de tăcere adîncă, timp în care toată lumea ocolea privirea incendiară a fostului comandant de submarine. În sinea lor, recunoşteau că-şi dăduseră toată silinţa să ocolească aceste întrebări.

– Eu ştiu unde sîntem, se apără Richard, spărgînd tăcerea. Sîntem în Interterra!

– Auzi-l, Doamne! făcu Donald, dîndu-şi ochii peste cap şi ridicîndu-şi braţele într-un gest de descurajare. Aşadar, sîntem în Interterra, ai? Şi asta explică totul, nu-i aşa? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că nu explica nimic! Nu explică nici unde sîntem, nici ce facem aici, nici cine sînt oamenii aceştia. Iar acum ne-au mai şi izolat în locuinţe separate.

– Au promis că ne vor spune tot ce vrem să ştim, interveni Suzanne. Ne-au rugat să avem răbdare...

– Răbdare! se strîmbă Donald. Îţi spun eu ce-i cu noi aici: sîntem prizonieri, asta e!

– Ei, şi? făcu Richard.

Se lăsă din nou liniştea. Michael lăsă furculiţa din mînă, ruşinat de reproşurile căpitanului. Richard se întoarse la plăcuta îndeletnicire de a-şi savura desertul, înfruntîndu-l obraznic cu privirea pe Donald. Suzanne şi Perry încremeniseră ca simpli spectatori, ca de altfel şi cei doi servitori. Printre îmbucături, Richard puse problema:

– Dacă noi sîntem prizonieri, aş vrea să văd şi eu cum îi tratează oamenii ăştia pe prieteni. Uitaţi-vă şi voi la locul ăsta; pe bune, nu-i fantastic? Dacă nu vrei tu să mănînci, nu mînca, Fuller! Mie-mi place chestia asta, aşa că du-te şi te plimbă!

Donald sări de pe scaun cu intenţia de a se repezi la Richard, însă Perry reuşi să-i despartă la timp, înainte de a se ajunge la pumni.

– Terminaţi, voi ăştia! Am ajuns să ne mîncăm între noi? Pe de altă parte, aveţi amîndoi dreptate: habar n-avem unde sîntem şi de ce sîntem aici, dar totuşi sîntem trataţi bine - ba chiar prea bine, aş putea spune.

Perry dădu drumul braţului lui Donald cînd simţi că muşchii acestuia se relaxează şi aruncă o privire în

direcţia celor doi servitori, întrebîndu-se dacă îi tulburase întru cîtva această mica altercaţie. Chipurile lor păstrau însă aceeaşi lipsă de expresie pe care o afişaseră de la începutul mesei. În timp ce îşi aranja tunica, Donald urmări privirea lui Perry.

– Spune dacă n-am dreptate, mormăi el. Ăştia şi-au pus paznicii să stea cu ochii pe noi şi cînd mîncăm.

– Eu nu cred că aşa stau lucrurile, îl contrazise Suzanne; apoi adăugă pe un ton ridicat: Servitori, plecaţi, vă rog!

Fără nici o ezitare, cele două clone dispărură prin una din cele trei uşi ale sălii de mese.

– Gata, s-a rezolvat cu spionii gazdelor, zise Suzanne.

– A, asta nu înseamnă nimic, se încăpăţînă Donald, cu ochii roată prin încăpere. Probabil că au microfoane şi camere de filmat ascunse peste tot.

– Hei, ia ascultaţi, se băga Michael în discuţie, mă tot uit la tacîmurile şi la vesela asta şi mă-ntreb: or fi chiar din aur sau e doar panaramă?

– M-am gîndit şi eu la asta mai devreme, spuse Suzanne, cîntărindu-şi furculiţa în mînă. Oricît de surprinzător ar părea, eu cred că e din aur.

– Pe bune?! sări Michael, cîntărind şi el farfuria şi furculiţa. Păi atunci, se cheamă că avem aici o mică avere!

– În fine, recunosc că pînă acum am fost trataţi cumsecade, le întoarse Donald atenţia asupra subiectului lui preferat.

– Şi... crezi cumva că s-ar putea schimba ceva? îl întrebă Perry.

– Se poate schimba cu o sută optzeci de grade, cît ai zice peşte, zise Donald pocnind din degete. În momentul în care au obţinut de la noi ce le trebuie,

nu putem şti ce se va întîmplă. Sîntem la mîna lor, asta e.

– S-ar putea schimba, dar nu cred că se va întîmplă, îl contrazise Suzanne.

– Cum poţi fi aşa de sigură?

– Nu pot spune că sînt sigură, admise ea. Dar hai să gîndim logic: oamenii aceştia, oricine ar fi ei, sînt mult prea avansaţi ca să aibă nevoie de ceva de la noi. Dimpotrivă, eu cred că noi sîntem cei care avem de învăţat lucruri extraordinare de la ei.

– Ştiu că am tot evitat subiectul ăsta pînă acum, interveni Perry; dar ia spune, cînd zici că sînt atît de avansaţi, ar trebui să înţelegem că vorbeşti despre extratereştri?

Întrebarea îi cufundă din nou pe toţi în muţenie. Nimeni nu ştia exact ce să mai creadă, necum ce să mai zică.

– Adică... Oameni de pe altă planetă, asta vrei să spui? rupse Michael tăcerea.

– Nu ştiu nici eu exact ce ar trebui să înţelegem, reluă Suzanne. Dar amintiţi-vă de drumul făcut pînă aici în farfuria zburătoare... Pare a fi o tehnică de levitaţie magnetică, ceva de care nici unul dintre noi n-a auzit pînă acum. În plus, ne-au spus că ne aflăm sub fundul oceanului, ceea ce şi mie mi-e încă greu să-mi imaginez. Trebuie să vă spun că discontinuitatea Mohorocičić este o realitate însă şi pînă astăzi n-a putut nimeni s-o explice.

Richard îşi flutură mîna într-un gest de neîncredere:

– Mai lăsaţi-o moartă cu extratereştrii! Doamne Sfinte, păi n-aţi văzut cum arătau fetele alea? Măi, frate, eu am văzut o groază de filme cu

extratereştri, dar nici unul nu arăta ca oamenii ăştia!...

– Mă rog, ar putea să-şi modifice înfăţişarea după placul nostru, sugeră Suzanne.

– Mda, făcu Michael, aşa mă gîndeam şi eu mai devreme, că visăm, că altminteri n-am putea să vedem nişte oameni aşa frumoşi...

– Ei, vezi? Uite d-aia nu mă sinchisesc eu, sări Richard; pentru mine nu contează decît ce e-n mintea mea şi, dacă eu cred că-s grozavi, sînt grozavi şi cu asta basta!

– Rămîne pe primul plan chestiunea mobilului lor, zise Donald. Noi nu am ajuns aici întîmplător - e clar că puţul acela ne-a supt, literalmente. E clar că vor ei ceva de la noi, altfel am fi fost morţi pînă acum.

– Cred că ai dreptate, am fost aduşi aici cu intenţie, îl susţinu Suzanne. Sufa mi-a mai strecurat cîte ceva - de exemplu, mi-a confirmat că am fost supuşi la proceduri de decontaminare.

– Dar de ce să ne fi decontaminat? se miră Perry.

– Asta nu mi-a spus; dar a mai lăsat să-i scape că au mai avut şi alţi vizitatori ca noi în trecut.

– Ei, asta-i chiar interesant, se învioră Donald. Şi? Ţi-a spus ce s-a întîmplat cu ei?

– Nu, asta nu mi-a spus.

– Fraţilor, n-aveţi decît să vă daţi voi de ceasul morţii, le zise Richard dispreţuitor, după care îşi lăsă capul pe spate, urlînd în gura mare: Clonelor, la ordin!

Apărură îndată doi umanoizi, un bărbat şi o femeie. Richard ochi femeia şi aruncă o privire conspirativă în direcţia lui Michael.

– Ce-avem noi aici?! exclamă el în şoaptă, cu un entuziasm nestăvilit.

– Richard, îl apostrofă Suzanne, promite că nu vei face nimic care să pună grupul nostru într-o lumină proastă ori, mai rău, să ne atragă necazuri!

– Dar cine eşti tu, maică-mea? îi replică el în doi peri. Apoi, către clona feminină: Ce-ar fi să-mi mai aduci nişte desert, drăguţă?

– Da, da, şi mie! i se alătură Michael, bătînd cu furculiţa în farfuria de aur.

Donald dădu să se ridice, însă Perry îl opri:

– Lasă, fără violenţă; n-are nici un rost...

Richard îi aruncă un rînjet provocator lui Donald, savu-rînd furia şi frustrarea acestuia.

Fondul muzical în surdină care inundase încăperea în tot acest răstimp fu întrerupt de un semnal plăcut ce anunţă apariţia vioaie a lui Arak. Acesta purta veşmintele obişnuite, la care adăugase un mic detaliu: o panglică de catifea albastră în jurul gîtului, legată cu o fundă simplă - se asorta de minune cu culoarea ochilor săi, de altfel.

– Salut, prieteni, le zise el plin de exuberanţă. Sper că masa a fost pe gustul vostru.

– Grozavă, îi răspunse Richard. Dar din ce-s făcute toate astea? Nu de alta, dar n-arată deloc a fi ce crezi că e după ce-o guşti.

– În cea mai mare parte, e vorba de proteine şi carbohidraţi vegetali extraşi din plancton, explică Arak. Aşadar, continua el frecîndu-şi bucuros mîinile, v-aţi mai gîndit la petrecerea de care v-am pomenit mai devreme? Nici n-aveţi idee cîţi oameni din Saranta se bucură de sosirea voastră în oraşul nostru. Am fost nevoiţi să limităm accesul, pînă la urmă. Ştiţi, nu ajung foarte mulţi vizitatori din lumea voastră în oraşul nostru - în orice caz, mult mai puţini decît în Atlantida, spre est, ori în Barsama, la

vest. Toată lumea arde de nerăbdare să vă cunoască. Ei, şi aici se pune întreba-rea-cheie: aveţi plăcerea să veniţi la pavilionul central sau sînteţi prea obosiţi în urma decontaminării?

– Unde-i pavilionul? se interesă Michael.

– Uite, acolo, întinse Arak braţul către capătul deschis al încăperii. Serbarea se va ţine chiar aici, la pavilionul de pe domeniul palatului de oaspeţi. Este foarte convenabil - de fapt, putem merge pe jos, nu sînt decît vreo sută de metri pînă acolo. Ce spuneţi?

– Pe mine pune-mă pe listă, se grăbi Richard. Eu nu ratez nici o sindrofie.

– Nici eu, i se alătură Michael.

– Splendid! exclamă Arak. Şi ceilalţi?

Se lăsă o tăcere stînjenitoare. În cele din urmă, Perry îşi drese glasul şi zise:

– Arak, drept să-ţi spun, sîntem puţin nervoşi.

– Eu aş folosi un cuvînt mai tare, supralicita Donald. Zău aşa, înainte de a ne hotărî ce să facem, am vrea să ştim şi noi cine sînteţi şi unde ne aflăm. Ne-am dat seama că prezenţa noastră aici nu e deloc întîmplătoare. Ca să nu ne mai dăm după deget, ştim că am fost, pur şi simplu, răpiţi.

– Vă înţeleg foarte bine şi îngrijorarea, şi curiozitatea, răspunse Arak întinzînd mîinile cu palmele în sus, într-un gest conciliant. Totuşi, vă rog să aveţi încredere în experienţa mea, cel puţin pentru seara aceasta. Am mai primit oaspeţi din lumea voastră, e drept că nu foarte mulţi şi niciodată un grup aşa de numeros, dar suficienţi ca să ştiu ce e spre binele vostru. Mîine vă voi răspunde la toate întrebările.

– Dar de ce să mai aşteptăm? insistă Donald. De ce nu ne spui acum?

– Nici nu vă daţi seama cît de mult v-au solicitat procedurile de decontaminare.

– Măcar ne poţi spune cît au durat procedurile astea? profită Suzanne de ocazie ca să mai smulgă un răspuns.

– Ceva mai mult de o lună, în timpul vostru.

– Adică, am dormit o lună de zile?! făcu Michael, perplex.

– În principiu, da, zise Arak; ceea ce este stresant atît pentru creier, cît şi pentru restul organismului. Mîine vă veţi confrunta cu o nouă ploaie de informaţii surprinzătoare, pe care am aflat din experienţă că oaspeţii noştri le asimilează mai bine dacă sînt odihniţi. Chiar şi o singură noapte de odihnă este un cîştig foarte important. De aceea, vă rog să vă relaxaţi în seara aceasta, fie aici, împreuna, fie, dacă preferaţi, singuri în camerele voastre, dar cel mai bine ar fi să veniţi la petrecerea dată în cinstea sosirii voastre.

Perry îl scrută cu atenţie pe Arak, ai cărui ochi albaştri îi susţinură privirea emanînd o sinceritate pe care n-o putea nega.

– Fie, zise el; oricum, nu cred că pot să dorm deocamdată, aşa că o să vin, dar mîine am să-ţi aduc aminte de promisiunea făcută.

– Mi se pare corect, consimţi Arak; apoi, către Suzanne: domnişoară doctor Newell, care este alegerea dumneavoastră?

– Vin şi eu, spuse ea.

– Minunat, se bucură Arak. Şi dumneata, domnule Fuller, cum hotărăşti?

– Eu rămîn. În împrejurările date, îmi vine greu să cred că m-aş putea simţi bine la o petrecere.

– Prea bine, zise Arak, frecîndu-şi bucuros mîinile. Mă bucur ca ne onoraţi în majoritate. Ar fi fost o dezamăgire pentru mulţi dacă m-aş fi întors singur. Domnule Fuller, îţi înţeleg şi îţi respect sentimentele. Îţi doresc odihnă plăcută. Dacă ai nevoie de ceva, clonele îţi stau la dispoziţie.

Donald dădu din cap morocănos.

– Să mergem atunci, îi invită Arak pe ceilalţi, arătînd spre ieşirea cea mare din capătul sufrageriei.

– Ni se dă şi ceva de mîncare la cheful ăsta? întrebă Richard.

– Fireşte, îl linişti Arak, cele mai alese bunătăţi pe care le poţi găsi în Saranta!

– Ei, atunci renunţ la suplimentul de desert, zise scafandrul aruncînd lingura pe masă, după care se ridică în picioare şi trase un rîgîit zdravăn.

Suzanne îi aruncă o privire ucigătoare:

– Richard, ai puţin respect măcar pentru ceilalţi, dacă pentru tine nu ai, şuieră ea.

– Dar ce-am făcut? se eschivă marinarul cu un zîmbet nevinovat. Doar n-am tras nici un pîrţ în compania asta de simandicoşi, nu?

Arak rîse cu poftă.

– Richard, tu ai să fii senzaţia serii, zise el. Eşti de un primitivism încîntător!

– Faci mişto de mine? se încruntă marinarul.

– Nicidecum, îl linişti Arak. Vei fi la mare preţ, te asigur! Aşadar, să mergem să facem onorurile casei! îi îndemnă el cu un gest larg, luînd-o înainte spre ieşire.

– Vineee! făcu Richard ridicînd degetul mare în direcţia lui Michael, în semn de triumf. La fel de

exuberant, acesta din urma îi răspunse cu un gest similar, strigînd în gura mare:

– Să vină distracţia!

Cei doi scafandri profesionşti îl urmară îndeaproape pe Arak. Suzanne îi aruncă o privire întrebătoare lui Perry care ridică din umeri, oarecum încurcat:

– Mi se pare cea mai mare trăsnaie să mergi la o petrecere în situaţia noastră; pe de altă parte, sînt de părere că, dacă tot ne-am înhămat la căruţă, nu ne rămîne altceva mai bun de făcut decît s-o tragem cu graţie... Donald, eşti sigur că vrei să rămîi?

– Foarte sigur, răspunse acesta morocănos. Dar dacă voi doi vreţi să fraternizaţi, n-aveţi decît.

– Eu merg în speranţa că mai pot afla cîte ceva, nicidecum ca să fraternizez, cum zici tu, îl taxă Suzanne, ofensată.

– Hai odată! o strigă Perry, care ajunsese la ieşire.

– Ne vedem mai tîrziu, îi zise Suzanne căpitanului şi se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalţi, care traversau deja peluza.

Donald rămase să rumege spusele lui Arak, în care simţea că nu poate avea încredere totuşi. Nu de alta, dar i se părea din cale afară de mieros, iar tot acest exces de ospitalitate nu-i inspira decît bănuiala unei capcane, într-un fel sau altul. Nu putea renunţa în ruptul capului la gîndul că amabilitatea debordantă a gazdelor nu avea alt scop decît acela de a le slăbi vigilenţa.

Fostul ofiţer de marină se întoarse să privească prin portalul de la celălalt capăt al sufrageriei. Grupul petrecăreţilor era la jumătatea drumului care îi despărţea de marele pavilion. Donald se răsuci la loc şi rămase cu ochii la cei doi servitori clone care

stăteau în picioare lîngă perete, neclintiţi, înfăţişarea lor era atît de omenească, încît îi venea greu să creadă că erau, cum spusese Arak, pe jumătate roboţi. Poate că şi asta nu era decît încă o minciună, gîndi căpitanul.

– Servitor, mai vreau de băut, comandă el.

Clona feminină luă carafa de pe bufet şi se îndreptă spre masă. Avea părul roşcat şi tenul de o paloare translucidă. Se apleca din mijloc să-i umple pocalul lui Donald cînd acesta, pe neaşteptate, o apucă strîns de încheietura mîinii. Degetele lui înregistrară din prima clipă răceala pielii ei. Femeia nu tresări şi nu răspunse în nici un fel, ci turnă mai departe băutura din carafă. Donald îşi înteţi strînsoarea, ca să provoace o reacţie oarecare. După ce umplu cupa însă, ea se îndreptă din mijloc şi îndepărta carafa, antrenînd în mişcare mîna încleştată a lui Donald. Acesta rămase perplex, consta-tînd forţa cu totul ieşită din comun a femeii. Îşi lăsă capul pe spate, privind ţintă în ochii ei. Cu o totală lipsă de expresie, ea îi susţinu privirea, fără să încerce să se elibereze din strînsoare. În cele din urmă căpitanul îşi retrase mîna, înfrînt.

– Cum te cheamă? o întrebă el, însă nu obţinu nici un răspuns.

Nu observa la ea nici un semn de viaţă, în afara respiraţiei regulate. Nici măcar nu clipea.

– Îţi ordon să vorbeşti! insistă Donald.

Nu avu succes nici de data asta. Se uită spre bărbatul care nu se clintise din locul lui, însă nici acesta nu dădea semne că ar fi dispus să comunice.

– Cum se face că numai voi munciţi, iar ceilalţi nu fac nimic? mai încercă Donald să-i ispitească.

Văzînd că nici de data aceasta nu scoate o vorbă de la ei, le ordonă să plece. Clonele ieşiră ascultătoare pe aceeaşi uşă prin care veniseră. Rămas singur, Donald se ridică de la locul său, se îndreptă spre uşa cu pricina şi o deschise. Nu văzu decît o scară coborînd în întuneric. Închise uşa la loc, traversă sufrageria şi se opri sub portal, contemplînd priveliştea.

Lumina de afară, atît de puternică pînă mai adineauri, slăbise în intensitate, imitînd fidel un asfinţit natural. Îi văzu pe Arak şi suita lui, care nu mai aveau mult pînă să ajungă la pavilionul central. Clătină gînditor din cap, întrebîndu-se încă o dată dacă nu cumva trăia un vis. Totul era, în mintea lui, un amestec sîcîitor de bizar şi concret. Îşi simţea aievea braţele, faţa, constatînd contrariat acuitatea tuturor senzaţiilor tactile.

Donald Fuller trase adînc aer în piept. Intuiţia îi spunea că se află în faţa celei mai grele şi mai importante misiuni din cariera sa. Nu-i rămînea decît să-şi cheme în ajutor îndelunga sa experienţă şi rodul antrenamentelor speciale - mai cu seamă acele antrenamente pentru cazul în care ajungi prizonier de război.

11.

Richard şi Michael simţeau, ca să folosim limbajul colorat, că fac pe ei de frică - însă legea lor nescrisă era să nu recunoască niciodată o aşa ruşine. Întocmai ca atunci cînd se aflau în cine ştie ce primejdie în timpul vreunei scufundări, ei se simţeau datori să afişeze o bravadă exagerată, menită a le ascunde frica.

– Crezi că la cheful ăsta o să vină şi fetele alea de le văzurăm mai devreme? aruncă Richard către

Michael, în timp ce mergeau la cîţiva paşi în urma alaiului, îndreptîndu-se către pavilionul în care avea loc petrecerea.

– Păi, n-avem decît să sperăm! veni răspunsul lui Michael.

Mai făcură cîţiva paşi în tăcere. Le ajungeau la urechi frînturi din conversaţia lui Arak, Perry şi Suzanne, însă nu se sinchiseau cîtuşi de puţin de discuţia lor.

– Tu chiar crezi că am dormit o lună şi mai bine? îl întrebă Michael pe Richard.

– Ia ascultă, doar n-ai de gînd să te înmoi, îl luă Richard la rost.

– Nu, măi, întrebam şi eu...

Pentru Michael somnul nu era chiar o binecuvîntare, căci încă de mic copil îi fusese plin de coşmaruri. De cîte ori adormea, îl trezea scandalul făcut de taică-său care se întorcea beat şi o bătea pe mama lui, iar cînd încerca şi el să intervină avea parte de acelaşi tratament dureros. În cele din urmă, noţiunea de somn ajunsese să se suprapună, în mintea lui, cu aceste episoade nefericite. De aceea, ideea că ar fi putut dormi o lună încheiată îl făcea pe Michael să intre în panică.

– Alo, e cineva acasă?...

Era vocea lui Richard, care îşi luase colegul la o serie sănătoasă de palme peste faţă. Trezit brusc din sumbrele adu-ceri-aminte, Michael îl plesni peste mîini, iritat:

– Termină, tîmpitule!

– Măi, bagă-ţi bine-n cap, pe noi ne doare-n cot de toată panarama asta, auzi tu? E clar că se întîmplă daravele puturoase p-acilea, da' pe noi ne doare-n şapcă, da? Noi mergem să ne distrăm, nu ca fătălăul

ăla de Fuller, da? Păi mie mi-a-junge să-l aud vorbind şi m-apucă fericirea că ne-au dat afară din Marina lor împuţită. Altfel, am fi înghiţit şi acum ordine de la indivizi de teapa lui, ia gîndeşte-te!

– Păi, sigur că mergem să ne distrăm, se învioră Michael. Doar că mă gîndeam şi eu, vezi tu... e cam nasol să ştii c-ai tras pe linia moartă atîta vreme...

– Gata, nu te mai gîndi, că te faci legumă de-a binelea, i-o tăie Richard.

– Bine, am terminat, încheie Michael.

Auziră chiar atunci glasul Suzannei, care îi îndemna să se grăbească, şi văzură că tot restul grupului se oprise să îi aştepte. Richard nu rată ocazia să-şi verse năduful:

– Uite, colac peste pupăză, mai trebuie s-o suportăm şi pe coana cloşcă...

Grupul se reuni în faţa treptelor ce duceau la intrarea în marele pavilion.

– E totul în regulă? îi întreba Suzanne pe scufundători.

– Roz bombon, o asigură Richard, reuşind chiar să-şi stoarcă un zîmbet.

– Arak tocmai ne-a spus ceva care s-ar putea să vă intereseze şi pe voi. Cred că aţi observat cum se întuneca, exact ca atunci cînd apune soarele.

– Da, am observat, răspunse Richard morocănos.

– Aşadar, şi aici există zi şi noapte; şi am mai aflat că sursa luminii este bioluminiscenţă.

Amîndoi scafandrii ridicară ochii.

– Se văd stele, remarcă Michael.

– Acelea sînt, de fapt, concentrări relativ mici de bioluminiscenţă, îl lămuri Arak. Am vrut să reconstituim lumea aşa cum o cunoşteam - continua el -, ceea ce, desigur, include şi ciclul circadian. Spre

deosebire de lumea voastră însă, aici zilele şi nopţile sînt mai lungi şi sînt egale pe tot parcursul anului, care este şi el mai lung decît la voi.

– Prin urmare, voi aţi trăit în lumea de afară înainte să vă mutaţi aici, dedesubt, trase Suzanne concluzia.

– Perfect adevărat, confirmă Arak.

– Şi cînd s-a petrecut mutarea? continuă ea să-l descoase.

Arak rîse şi ridică mîinile, ca într-un gest de apărare.

– Să nu ne lăsăm duşi de valul curiozităţii, spuse el. Am hotărît că mîine este ziua întrebărilor, vă mai amintiţi?

– Incă una şi gata, interveni Perry. E o întrebare simplă, te asigur. Care sînt sursele voastre de energie, aici?

Arak lăsă să-i scape un oftat de exasperare.

– E ultima întrebare, promit - cel puţin, pentru seara asta.

– Eşti om de cuvînt? îl tachina Arak.

– Fără-ndoială, îl asigură Perry.

– Avem două surse principale de energie, începu gazda să explice. Prima este energia geotermală, pe care o extragem din miezul Pămîntului. Aici se pune însă problema de a elimina excesul de căldură, ceea ce facem prin două metode: una, eliberăm magma sub presiune în zone pe care voi le numiţi lanţuri muntoase suboceanice, iar a doua, recurgem la răcirea cu apă de mare recirculată. Pentru asta e nevoie de mari cantităţi de apă, ceea ce ne convine de minune, pentru ca avem şi ocazia de a filtra planctonul. Neajunsul este că prin procesul acesta se încălzeşte apa oceanului şi se creează curenţi

submarini, dar voi v-aţi obişnuit de mult cu ei - în special cu acela căruia îi spuneţi Curentul Golfului. Al doilea procedeu prin care obţinem energie este fuziunea. Mai precis, separăm oxigenul şi hidrogenul din apă - pe primul îl respirăm, iar pe acesta din urmă îl fuzionăm. Vom discuta despre toate astea mai pe larg mîine; în seara asta însă, vreau să faceţi noi cunoştinţe şi, mai ales, să vă simţiţi cît mai bine.

– Gînd la gînd cu bucurie, zise Richard. Dar, ia spune, e rost de ceva udătură sau e o petrecere uscată?

– Mărturisesc că nu înţeleg expresiile acestea, se scuză Arak.

– E vorba de băuturi alcoolice, îi explică Richard. Aveţi oarece material din ăsta la îndemînă?

– A, bineînţeles, îl asigură Arak. Avem vin, bere şi o tărie specială căreia îi spunem „cristal”. Vinul şi berea seamănă cu ale voastre, dar „cristalul” e altceva - şi vă sfătuiesc să-l consumaţi cu prudenţă pînă cînd vă obişnuiţi cu el.

– Nici o grijă, bătrîne, se avîntă Richard; eu şi Michael sîntem meseriaşi vechi la chestiuni de-astea.

– Gata, hai la chef! sări Michael nerăbdător.

Au trebuit să-i împingă de la spate pe Suzanne şi Perry, care rămăseseră încremeniţi în urma explicaţiilor date de Arak. Mai cu seamă Suzanne, de fapt, căci primise două dezlegări cu totul neaşteptate la tainele oceanografiei şi anume: vulcanii submarini şi curenţii oceanici, în special Curentul Golfului. Acestea erau două dintre enigmele lumii ştiinţifice.

Alaiul, condus de Arak, urcă treptele. Cînd treceau printre două dintre coloanele masive ce susţineau

impresionanta cupola, Suzanne surprinse expresia de nerăbdare exploziva de pe chipul lui Richard. „Cine ştie ce-ar mai putea face împieliţatul la băutura”, se gîndea ea cu îngrijorare.

– Vezi, sa nu-ţi dai în petic cumva, încercă femeia să-l tempereze.

Richard o măsură cu o privire încărcată de dispreţ.

– Să ştii că nu glumesc, Richard, insistă Suzanne. Nu ştim la ce ne mai putem aştepta şi nu vrem să dăm peste necazuri şi mai mari decît cel în care ne aflăm, oricum. Dacă e musai să bei, măcar fă-o cu măsură.

– Mai du-te şi te plimbă, o afurisi Richard cu obrăznicie, apoi grăbi pasul şi îl ajunse din urmă pe Arak chiar în momentul cînd se deschideau două uşi masive de bronz.

Oaspeţii fură întîmpinaţi de murmurul înăbuşit al unei mulţimi de glasuri ricoşînd între pereţii de marmură ai uriaşului pavilion. Se găseau pe un balcon circular străjuit de o balustradă. Merseră pînă în capul unei scări ample, de unde putură contempla sala imensă de bal, cu un bazin de apă în mijloc, iluminat astfel încît să pară un uriaş giuvaier din piatră acvamarin. Bazinul era înconjurat de un brîu de piatră lat de circa trei metri şi nu mai înalt de două palme. De jur împrejurul sălii, numeroase scări de marmură urcau spre balconul de deasupra. Sala era înţesată de lume.

– Măiculiţă, asta da, petrecere! exclamă Richard, cu ochii holbaţi. Păi, aici sînt cel puţin o mie de oameni!

– Ar fi fost de zece ori pe-atît dacă am fi avut loc, spuse Arak.

Toată lumea purta aceleaşi costume simple de mătase albă, cu excepţia celor cîtorva servitori-clone, îmbrăcaţi în salopetele lor negre. Aceştia se plimbau printre oameni, ducînd în mînă tăvi încărcate cu mîncare şi cupe de aur. Fiecare invitat purta la gît o fundă de catifea, întocmai ca Arak: aceeaşi mărime, aceeaşi legătură, aceaşi formă - doar culorile erau diferite. Şi, bineînţeles, toate femeile erau de o frumuseţe răpitoare, iar bărbaţii cum nu se poate mai bine făcuţi şi chipeşi.

Vestea sosirii oaspeţilor străini se răspîndi ca focul într-o pădure uscată. Un val de tăcere rupse frazele la mijloc, înghiţind zumzetul conversaţiilor împletite, şi toate capetele se înclinară pe spate, ca un lan unduind în bătaia vîntului. O mulţime mută, încremenită în aşteptare, la picioarele nou-veni-ţilor. O privelişte impresionanta, într-adevăr.

Arak ridica braţele deasupra capului, ţinînd palmele îndreptate spre public:

– Salutări tuturor! Am marea plăcere să vă anunţ că toţi oaspeţii noştri, cu o singură excepţie, ne onorează cu distinsa lor prezenţă la sărbătorirea sosirii lor în Saranta.

Scurta prezentare fu întîmpinată cu urale ce izbucniră din toate piepturile şi cu mîini ridicate în acelaşi gest de salut pe care-l făcuse Arak, cu numai cîteva clipe înainte.

– Veniţi! îşi invită interterranul oaspeţii, coborînd treptele mari de marmură.

Richard şi Michael ţopăiau nerăbdători, urmaţi de Suzanne şi Perry, mult mai rezervaţi.

– Nu se poate, e fantastic! şopti Richard, fremătînd. Fii alent la splendoarea asta de fetiţe! Parc-am fi la o expoziţie de toalete de noapte, nu alta!

– Oricare din ele ar putea lua premiu-ntîi, îl completă Michael.

– E greu să-ţi păstrezi cumpătul, şopti Suzanne în urechea lui Perry. Mă simt ca într-o superproducţie cinematografică din anii '50, gen Cecil B. de Miile.

– Înţeleg ce spui, răspunse Perry. Mă face şi pe mine să simt cam ce înseamnă să fii în pielea unei vedete. Văd că oamenii ăştia se bucură de-adevăratelea că ne văd. Şi uite ce tineri sînt toţi! Majoritatea arată sub douăzeci şi cinci de ani!

– Aşa-i, dar sînt şi foarte mulţi copii - văd cîţiva care nu pot să aibă mai mult de trei-patru anişori.

– Foarte puţini maturi şi bătrîni, într-adevăr, întări Perry.

Mulţimea se retrăsese ca să le facă loc, însă de îndată ce coborîră treptele se îmbulziră care mai de care, cu braţele ridicate şi palmele întinse în faţă. Instinctiv, Suzanne şi Perry se dădură înapoi cîţiva paşi, în ciuda căldurii evidente cu care erau întîmpinaţi. Richard şi Michael, dimpotrivă, se lăsară cu totul în voia gazdelor şi repede pricepură că toată lumea căuta să le atingă palmele - salutul cu care Arak o întîmpinase pe Suzanne în loggia de la capătul traseului de decontaminare. Scafandrii fură bucuroşi să le facă pe plac.

– Vă iubesc pe toţi! strigă Richard exuberant, alegînd totuşi să atingă mai degrabă palmele frumoaselor tinere decît pe cele ale bărbaţilor. Într-un entuziasm debordant, chiar le sărută pe cîteva dintre ele - ceea ce avu drept rezultat o schimbare bruscă în atitudinea mulţimii.

Speriate, femeile îşi pipăiră buzele, apoi îşi priviră degetele, ca şi cînd s-ar fi aşteptat să vadă sînge. Hotărît lucru, sărutul nu făcea parte din panoplia

ritualurilor de apropiere între interterrani. Richard îi aruncă o privire vinovata lui Michael, speriat şi el de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– N-am putut să mă abţin, se scuză Richard, încurcat.

Cele trei femei care primiseră botezul sărutului se uitară uimite una la alta şi izbucniră în rîs, după care se aruncară asupra lui Richard toate deodată, să-i întoarcă gestul. Mulţimea îi aclamă încîntată şi cei doi fură înconjuraţi din nou, mai abitir ca la început. După cîteva încercări stîngace de a-i săruta, cele trei femei se retraseră cu graţie, să le facă loc şi altora. Un zîmbet şiret încreţi obrazul lui Richard.

– Cred că va trebui să le învăţăm cîte ceva pe puicuţele astea, zise el cu un rînjet de plăcută anticipare. Incidentul îl încuraja să-şi pună în aplicare mai serios talentele demonstrative.

Văzîndu-şi prietenul la lucru, Michael se grăbi să-l ajute. Fură însă curînd întrerupţi de o clonă de serviciu care, la sugestia lui Arak, le oferi de băut.

Rezerva pe care o afişaseră Suzane şi Perry începea să se topească în faţa atîtor irezistibile manifestări de simpatie. Înconjuraţi de figuri pe cît de frumoase, pe atît de prietenoase, atingeau în stînga şi-n dreapta palmele care se întindeau spre ei. Erau şi mulţi copii dintre cei pe care îi văzuseră la început şi Suzanne, impresionată de inteligenţa şi de engleza fără cusur a unei fetiţe, nu se putu abţine să n-o întrebe cîţi ani are.

– Dar fu cîţi ani ai? îi întoarse copila întrebarea, fără să-i dea răspuns.

Suzanne dădu să-i răspundă, cînd fu întreruptă de un bărbat care ar fi putut foarte bine să joace rolul unui zeu grec într-un film al lui Cecil B. de Miile.

Bărbatul o întrebă dacă locuieşte împreună cu altcineva. Nu avu timp să răspundă nici la această întrebare care, ce-i drept, i se păru cam ciudată, că un altul, ceva mai în vîrstă, dar cu nimic mai puţin arătos, o rugă să-i spună dacă îşi cunoaşte părinţii.

– Daţi-mi voie o clipă, interveni Arak, strecurîndu-se între Suzanne şi admiratorii ei. După cum ştiţi, le-am cerut oaspeţilor noştri să-şi amîne curiozitatea pînă mîine. Ei bine, cinstit este să procedăm şi noi la fel şi să dedicăm această seară minunatului eveniment pe care îl trăieşte Saranta. Aşadar, să ne bucurăm!

– Hei, Arak! îl strigă Richard din mijlocul unui grup de admiratori, ridicînd o cupă de aur deasupra capului. Ăsta-i „cristalul” de care vorbeai?

– Exact, îi strigă Arak la rîndul său, ca să acopere zarva.

– E fantastic! îmi place de nu mai pot, urlă Richard.

– Mă bucur, îi răspunse interterranul.

– Încă ceva, continuă Richard: Voi n-aveţi oarece muzică pe-aici? Nu de alta, dar ce chef e ăla fără muzică?

– Chiar aşa! îl susţinu Michael, prompt.

– Servitori, muzică! tună glasul lui Arak.

Cîteva clipe mai tîrziu o melodie în surdină le mîngîie urechile, strecurîndu-se miraculos prin larma care domina uriaşa sală. Aducea îndeaproape cu ceea ce auziseră în camera de primire de la secţia de decontaminare. Michael lăsă să-i scape un hohot dispreţuitor.

– Nu vrem muzică de lift, strigă Richard în direcţia lui Arak. Vrem ceva mai ritmat şi cu başi, ceva pe care să poţi dansa!

Arak lansă o altă comandă către clone şi curînd muzica fu schimbată. Cei doi scafandri schimbară priviri uimite: ce-i drept, erau şi başi, era şi ritm, dar nu semăna cu nici un fel de muzică din cîte auziseră ei pînă atunci.

– Ce naiba mai e şi-asta? făcu Michael, aplecîndu-şi urechea să audă mai bine.

– Habar n-am, zise Richard.

Îşi ţinea ochii închişi, unduindu-şi gîtul în pas cu muzica. Apoi făcu cîţiva paşi clătinaţi, ondulîndu-şi şoldurile. Mişcările caraghioase stîrniră chicoteli din partea fetelor pe care le adunase în jurul lui.

– Vă place, ai? le îmbie Richard, iar femeile dădură vesele din cap.

Spre uimirea celor din jur, vajnicul scafandru duse cupa de aur la gură şi o dădu peste cap dintr-o dată; apoi o puse jos pe podea, o înşfăcă pe prima femeie care-i căzu la îndemînă şi îşi făcu loc prin mulţime către platforma ridicată ce înconjura bazinul din mijlocul sălii, în rîsetele admiratorilor care se retrăgeau din calea lor, să le facă loc. Odată ajuns la brîul de piatră, Richard se urcă pe el dintr-o săritură, trăgînd femeia după el. Se întoarse cu faţa spre ea şi, pentru o clipă, i se tăie răsuflarea. Frumuseţea care îi caracteriza pe toţi interterranii nu mai era o noutate pentru el, însă femeia aceasta i se părea că străluceşte chiar şi printre ei.

– Eşti uluitoare, o complimentă el într-o şoaptă uşor împleticită.

– Mulţumesc, zise ea. Şi tu eşti foarte chipeş.

– Găseşti? făcu Richard, plăcut surprins.

– Mai eşti şi foarte amuzant, adăugă femeia.

– Mă bucur, bîigui el clătinîndu-se pe picioare.

Preţ de o clipă vederea i se tulbură, iar imaginea frumoasei femei se estompă înaintea ochilor săi.

– Nu te simţi bine? îl întrebă ea, sesizînd schimbarea.

– Ba da, n-am nimic, o asigură marinarul, simţind nişte furnicături în vîrful degetelor. Cristalul ăsta e trăsnet, nu alta!

– E băutura mea preferată, zise femeia.

– Ei, atunci e şi a mea, se solidariza Richard. Ia ascultă, vrei să te-nvăţ să dansezi?

– Ce înseamnă asta, mai precis? se interesă ea.

– Aşa, cum făceam eu mai înainte, numai că acum o facem împreună.

Richard închise ochii şi repetă piruetele pe care le făcuse cîteva minute mai devreme, dar nu trecu nici o secundă că trebui să-i deschidă la loc şi să-şi recapete echilibrul. Şi de data aceasta, mulţimea îl răsplăti cu urale şi aplauze la scenă deschisă, cerîndu-i să mai facă. Întorcîndu-se cu faţa la public, Richard făcu o plecăciune caraghioasă, ce avu drept efect urale şi mai puternice. Reveni apoi la perechea lui şi prinse a se scutura şi a se răsuci în tot felul de contorsiuni urmînd, pe cît mai putea, ritmul muzicii. Femeia îl privea foarte curioasă şi amuzată, dar nu-i venea deloc la îndemînă să-l imite. Singura figură pe care o putea realiza cu oarecare sorţi de izbîndă era să-şi ridice mîinile în aer şi să le mişte aşa cum făcea Richard.

– Lasă-mă să-ţi arăt eu, zise acesta şi o apucă pe femeie de şolduri încercînd s-o facă să şi le mişte în ritmul muzicii. Ea nu reuşea defel să prindă ideea, însă se distra grozav pe seama propriilor mişcări stîngace, ca de altfel întreaga adunare.

Suzanne şi Perry priveau neputincioşi, măcinaţi de sumbre presimţiri. Pe Suzanne o îngrijora starea lui Richard, iar Perry nu putu să nu fie de acord cu ea. Nu puteau să nu observe însă ce succes imens aveau bufoneriile lui.

– Prietenul vostru e tare distractiv, auzi Perry un glas în spatele său.

Întorcîndu-se, dădu cu ochii de o tînără drăgălaşă, să tot fi avut vreo optsprezece ani, cu ochi vioi, de un albastru pal, care îi aminteau de cei ai Suzannei, şi cu un surîs molipsitor. Fata, de un farmec dezarmant, îl depăşea în înălţime cu cîţiva centimetri buni. Ridică palma, iar Perry o atinse timid cu palma sa, îmbujorîndu-se.

– Pe mine mă cheamă Luna, se prezentă ea cu un glas care îl făcu pe Perry să simtă că îl lasă genunchii.

– Eu sînt Perry.

– Ştiu, zise Luna. Eşti foarte atrăgător şi ai dinţi mai albi decît Richard.

– Mulţumesc, reuşi el să îngaime dînd din cap şi îmbu-jorîndu-se mai tare.

Ochii Lunei se îndreptară spre mulţimea adunată în mijlocul sălii.

– Tu poţi să dansezi ca Richard? întrebă ea.

Perry se uită şi el la scafandrul care intrase într-o demonstraţie de break-dance. În clipa aceea se rotea vertiginos, cu umerii pe podea şi cu picioarele în aer.

– Mda, cred că pot, răspunse el pe un ton neutru. Poate că nu chiar atît de bine ca el, totuşi. El e ceva mai extravertit decît mine. Dar, ca să fiu sincer, n-am mai dansat de cîţiva ani buni.

– Eu cred că Richard e la fel de bun ca oricare din clo-nele-animatori, zise Luna, fascinată de străinul care îşi etala talentul spre desfătarea publicului.

– Sînt sigur că Richard n-a mai primit un astfel de compliment pînă acum, comentă Perry cu subtilă maliţiozitate.

Michael, nedezminţit imitator al colegului său, culese la întîmplare una dintre femeile care-l înconjurau şi sări împreună cu ea pe brîul de piatră. Nici nu apucă bine să se avînte în iureşul dansului, că se trezi cu o duzină de frumuseţi care-l împresurară, intrind în joc una cîte una şi străduindu-se să-şi mişte braţele şi şoldurile după muzică, ceea ce nu le era deloc uşor. De altfel, şi cei doi scufundători se chinuiau din greu să-şi coordoneze mişcările cu ritmul care nu le era tocmai familiar.

Cîţiva tineri interterrani prinseră curaj şi se avîntară pe ringul de dans. Asta îl irită pe Richard care, fără să se oprească din fascinantele piruete, îşi croi drum către fiecare dintre ei, doborîndu-i de pe platformă cu cîte o lovitură zdravănă din şold. Privitorii primiră noua figură rîzînd cu gura pînă la urechi, ca de altfel şi victimele corecţiei lui Richard, încredinţaţi fiind că şi asta face parte din regulile jocului.

După o jumătate de oră de dans continuu, ajunseră la capătul puterilor. Ca de fiecare dată, Richard fu cel care luă iniţiativa: cu braţele întinse, cuprinse cîteva tinere şi se prăbuşi împreună cu ele, într-un vacarm de chicoteli. Michael nu întîrzie să-şi imite mentorul şi astfel grămada de trupuri crescu, într-o încîlceală de braţe, picioare şi torsuri transpirate, sumar acoperite. Aşa cum erau, trîntiţi la podea,

băieţii reluară jocul atingerii palmelor, la care fetele răspundeau fericite cu sărutări. La o comandă a lui Arak apărură cîteva clone de serviciu aducînd un nou rînd de băuturi.

– E un loc de vis, nu alta, strigă Michael după ce sorbi o înghiţitură din cupa de aur.

– Săracul Mazzola, îşi căină Richard coechipierul absent. Ce-ar mai fi dat bătrînul clopotar să aibă şi el parte de toate minunăţiile astea!

– Auzi, tu din ce crezi că e făcut cristalul ăsta? îl întrebă Michael, cu privirea cufundata în lichidul perfect incolor din cupă.

– Ce mă interesează pe mine? chiţăi Richard, îmbrăţişînd o tînără ce i se cuibărise la piept. În gestul său îşi vărsă pe piept tot conţinutul cupei, spre veselia nereţinută a celor de faţă.

– Michael, am ceva pentru tine, interveni o brunetă cu ochi albaştri.

Tolănit pe spate, acesta îşi întoarse privirea spre femeia care apăruse la marginea platformei, surîzătoare, cu un bor-cănel în mînă.

– Ce, frumoaso? întrebă el.

– Vreau să-ţi dau puţină caldorfină, zise ea desfăcînd capacul vasului şi întinzîndu-i-l. Michael vîrî un deget în borcan şi îl scoase plin de un fel de pastă.

– E mai mult decît îţi trebuie, spuse fata, dar nu-i nimic.

– Scuze. Şi ce fac cu asta?... Îşi duse la nas degetul mînjit şi constată că nu are nici un miros.

– Întinde gelul pe palmă, zise ea. Voi face şi eu la fel şi apoi ne atingem palmele.

– Hei, Richie, aici e ceva nou de văzut! zise Michael ridicîndu-se şi căutînd cu privirea în jur. Dar Richard

nu catadicsi să răspundă, fiind prea ocupat să-şi facă rost de o nouă porţie de băutură.

Michael îşi întinse cuminte crema în palmă şi se uită întrebător la splendoarea de fată care i-o dăduse. Cu ochii pe jumătate închişi şi cu o expresie visătoare pe chip, frumoasa întinse încet mîna către Michael, iar acesta îi imita gestul.

După ce şi-au atins palmele, reacţia tînărului nostru a fost fulgerătoare şi puternică. Deschise ochii mari, după care pleoapele îi căzură încet, cufundîndu-se într-o mare de plăcere nemaitrăită pănă atunci. Extazul copleşitor pe care Michael îl trăia îi paraliză toţi muşchii şi cîteva minute nu mai putu să mişte. Cînd norul de plăcere s-a risipit şi acesta era din nou stăpîn pe mişcările sale, înşfăcă borcanul din măna femeii. Îl căută cu privirea pe Richard, se repezi la el şi-l prinse strîns de braţ.

– Richie, urlă el, trebuie să încerci chestia asta!

Richard încercă să-şi scape braţul din prinsoare, dar

Michael nu se lăsă, ţinîndu-l ca într-un cleşte.

– Hei, nu vezi că sînt ocupat? se răsti Richard, care se chinuia să sărute două fete în acelaşi timp.

– Trebuie neapărat să încerci chestia asta! repetă Michael şi îi întinse borcanul.

– Ce aiureala mai e şi asta? întrebă Richard împingînd borcanul cu cotul.

– Ce să fie, cremă pentru mîini.

– Ce?! Şi mă întrerupi doar pentru o amarîtă de cremă de mîini? se încrunta Richard, nevenindu-i să creadă. Ce naiba e cu tine?

– Încearc-o, spuse Michael însufleţit. În viaţa ta n-ai folosit o asemenea cremă de mîini. Ascultă-mă, e mai bună decît cocaina. E dinamită, ce mai!

Richard oftă plictisit, dar se supuse. Dădu la o parte capacul borcanului, luă puţină cremă şi se dădu cu ea pe mîini.

– Poftim. Şi acu' cam ce-ar trebui să se întîmple? cîrîi el.

– Atinge palma unei fete, îl instrui Michael.

Richard se întoarse spre una din cele două fete cărora le dăduse lecţii de sărutat pînă atunci, însă fata îi făcu semn să aştepte; luă la rîndul ei puţină cremă, o întinse în palmă şi apoi atinse palma bărbatului. Efectul a fost identic cu ceea ce i se întîmplase lui Michael: preţ de un minut, Richard fu cuprins de extaz.

– Măiculiţă! exclamă el. Parc-ar fi fost orgasm, nu alta! Ia mai dă-mi!

Michael îi smulse însă borcanul din mînă.

– Fă-ţi şi tu rost, îi spuse.

Richard se repezi din nou la borcan, dar Michael îi dădu peste mînă.

Ceva mai departe, Perry, care îi explica Lunei ce înseamnă să fii preşedinte al companiei Benthic Marine, se simţi bătut uşurel pe umăr. Era Suzanne, cu o privire neliniştită.

– Richard şi Michael s-au luat la harţă, îl anunţă ea, şi asta mă îngrijorează. Arak are grijă să nu stea cu paharele goale şi sînt deja beţi criţă.

– O-o, s-ar putea să avem necazuri, zise Perry uitîndu-se în direcţia celor doi, care se îmbrînceau şi se înghionteau.

– Cred c-ar fi bine să mergem să-i potolim, fu de părere Suzanne.

– Cred că ai dreptate, consimţi Perry, căruia nu-i prea dădea inima ghes să plece de lîngă Luna.

– Lăsaţi-i să se simtă bine, răsună o voce în spatele Suzannei. Tuturor le place de ei; sînt atît de plini de viaţă...

Întorcîndu-se, Suzanne dădu cu ochii de acelaşi bărbat care o întrebase mai devreme dacă locuieşte singură.

– Ne e teamă să nu strice petrecerea cu felul lor de a se purta, îl preveni ea. Nu de alta, dar n-am vrea să profităm în felul ăsta de ospitalitatea voastră.

– Lasă purtarea lor în grija lui Arak. După cum vezi, îi încurajează să bea în continuare.

– Am observat şi eu, zise Suzanne, şi nu cred că e o idee prea bună.

– Lasă-i în seama lui Arak, repetă interterranul. El trebuie să se ocupe de ei, nu tu. Pe de altă parte, aş vrea să stăm de vorbă cîteva minute, în intimitate.

– Aşa? făcu Suzanne, luată prin surprindere.

Mai aruncă o privire spre cei doi insurgenţi şi se mai linişti văzînd că încetaseră hărţuiala şi se lăsaseră din nou în voia dezmierdărilor cu care îi copleşeau femeile adunate în jurul lor. Se uită apoi la Perry, să vadă dacă auzise şi el invitaţia ce i-o lansase interterranul. Auzise, într-adevăr, pentru că îi aruncă un zîmbet complice şi un ghiont de încurajare.

– De ce nu? îi şopti el, aplecîndu-se spre ea. În fond, am fost chemaţi să ne distrăm, iar scafandrii s-au potolit deocamdată.

– Nu te reţin mult, o asigură bărbatul.

– Dar ce vrea să însemne „în intimitate”? îl întrebă Suzanne studiindu-i trăsăturile regulate şi ochii limpezi. Simţi o clipă că i se opreşte inima, căci nu mai văzuse în viaţa ei un bărbat de o frumuseţe

clasică desăvîrşită, cu atît mai puţin să mai fi şi stat de vorbă cu unul.

– Ei, nu chiar în intimitate, răspunse omul cu un surîs dezarmant. Mă gîndeam că ne putem retrage cîţiva paşi sau să urcăm la balcon. Nu vreau decît să-ţi vorbesc o clipă între patru ochi.

– Mă rog, de acord, acceptă ea, uitîndu-se la Perry.

– Mă găseşti aici, cu Luna, o încredinţa acesta, iar Suzanne se lăsă condusă pe treptele ce urcau spre balcon.

– Pe mine mă cheamă Garona, se prezentă gazda, în timp ce urcau scara.

– Eu sînt Suzanne Newell.

– Da, ştiu. Doctor Suzanne Newell, mai precis.

Ajunseră sus şi se sprijiniră de balustradă. Aveau, de aici, o vedere cuprinzătoare asupra mulţimii dinspre care răzbăteau rîsete şi frinturi de conversaţie însufleţită. Petrecerea era, într-adevăr, foarte reuşită. Majoritatea invitaţilor se adunaseră în jurul bazinului, unde scafandrii şi haremul lor erau centrul atenţiei. Toţi oamenii aceştia formau o adunare disciplinata, condescendentă şi respectuoasă. Aceia care se găseau cel mai aproape de „ringul” de dans nu zăboveau prea mult, lăsîndu-le loc şi celor din spate să se bucure de neobişnuitul spectacol.

– Ştiu că nu e frumos să pun stăpînire pe timpul tău, de aceea îţi rămîn recunoscător că îmi acorzi şi mie cîteva clipe, spuse Garona.

– Nu mă deranjează absolut deloc, îi întoarse Suzanne politeţea. Oricum, mi-ai oferit ocazia de a contempla această încîntătoare privelişte dintr-un loc mai retras.

– Am ţinut neapărat să-ţi mărturisesc că eşti o prezenţă de-a dreptul irezistibilă pentru mine.

Suzanne îl privi pe frumosul interterran drept în ochi. În locul zîmbetului onctuos ori şiret la care s-ar fi aşteptat, văzu cu surprindere că acesta o privea cu un surîs cald şi cu o expresie ce sugera sinceritate totală.

– Mai spune-mi o dată, te rog, zise ea.

– Eşti absolut irezistibilă, repetă Garona.

– Chiar aşa? făcu ea, chicotind fistîcită.

– Chiar aşa, o asigură el.

Evitîndu-i privirea, Suzanne îşi plimbă ochii cîteva secunde peste forfota de sub ei, căutînd să cîştige timp pentru a rumega acest atac neaşteptat.

– Mă flatezi, Garona, zise ea în cele din urmă. Cel puţin, asta-i părerea mea. Iartă-mă, dacă-ţi par sceptică, dar cu atîtea femei cu adevărat splendide în jur îmi vine greu să-mi închipui ce te-ar putea atrage la persoana mea. Îmi cunosc limitele, zău aşa; sînt perfect conştientă că nu pot rivaliza cu nici una dintre femeile voastre.

– Poate că-ţi vine greu să crezi, dar ceea ce ţi-am spus e perfect adevărat, o asigură Garona cu acelaşi surîs candid pe chip.

– În cazul ăsta, mă simt sincer flatată, spuse Suzanne. Dar, continuă ea, ai putea să-mi spui de ce mă găseşti atît de atrăgătoare?

– E greu de exprimat în cuvinte, se eschivă Garona.

– Încearcă totuşi, insistă femeia.

– Cred că are legătură cu prospeţimea, cu inocenţa ta. Sau poate pentru că eşti fermecător de primitivă...

– Primitivă? îl îngînă Suzanne încruntîndu-se uşor. Mi-aduc aminte că aşa l-a caracterizat Arak pe Richard.

– Da, şi el are această trăsătură, zise Garona.

– Şi ăsta e un compliment?

– Aici, în Interterra, este.

– Dar ce este Interterra, de fapt? încercă Suzanne să profite de ocazia ivită. Şi de cînd există ea?

Garona zîmbi cu îngăduinţă şi clătină din cap.

– Mi s-a spus că nu am voie să răspund la alte întrebări decît cele care privesc strict persoana mea.

– Pardon, mi-a scăpat, se retrase Suzanne pe un ton uşor sarcastic, dîndu-şi ochii peste cap.

– Nu-i nimic, se mai întîmplă.

– Prin urmare, să mă gîndesc la nişte întrebări personale?

– Nu mă deranjează, se oferi el.

– Ia să vedem, zise ea gînditoare. Aşa: Ai trăit aici din-totdeauna?

Garona izbucni într-un hohot de rîs homeric, atrăgînd atenţia altor doi bărbaţi ce se aflau la parter, chiar dedesubtul lor. Privind în sus, aceştia îl recunoscură pe Garona şi, flu-turînd vesel din mînă, porniră în direcţia scărilor.

– Îmi pare rău că am rîs, se scuză Garona, însă întrebarea ta este încă o dovadă de inocenţă cuceritoare, care te înviorează de-a dreptul. Tare mi-aş dori să ne cunoaştem mai bine. Anunţă-mă cînd oboseşti şi vrei să pleci şi dă-mi voie să te conduc pînă la camera ta, bine? Am mai putea sta o vreme netulburaţi, doar tu şi cu mine, să ne atingem palmele. Ce zici?

Pe măsură ce se dumirea asupra sensului celor auzite, Suzanne simţi că rămîne literalmente cu

gura căscată. În cele din urmă, izbucni într-un hohot ironic de rîs:

– Garona, pur şi simplu nu mai ştiu ce să cred! N-a trecut mult de cînd îmi ziceam că mi-a sosit ceasul, iar acum iată-mă aici, în ţara minunilor, în compania unui bărbat demn de invidia multora, care-mi face şi curte pe deasupra şi vrea să vină la mine acasă. Ce-aş putea să răspund?

– Spune da, atît, o încuraja el.

– Mă tem că sînt încă prea năucită ca să pot da răspunsuri atît de categorice, se eschivă ea.

– Te înţeleg foarte bine; pe de altă parte, aş putea să te ajut să te relaxezi, se oferi el.

Suzanne scutură din cap.

– Nu cred că înţelegi ce vreau să spun, zise ea. E vorba că nu pot gîndi limpede, pur şi simplu.

– M-ai subjugat cu totul şi vreau să fiu cu tine, îi mărturisi el.

– Trebuie să recunosc că meriţi nota zece pentru perseverenţă, reuşi Suzanne să mai spună.

– Vorbim mai tîrziu, se retrase Garona. Iată, vin doi prieteni de-ai mei.

Întorcîndu-se, Suzanne dădu cu ochii de cei doi care fuseseră atraşi de hohotul de rîs al lui Garona. Remarcă în sinea ei că arătau amîndoi la fel de bine ca acesta din urmă dar, ciudat, mergeau braţ la braţ, ca doi îndrăgostiţi.

– Vă salut, Tarla şi Reesta, îi întîmpină Garona. Aţi făcut cunoştinţă cu domnişoara doctor Suzanne Newell?

– Încă nu am avut plăcerea, rostiră cei doi într-un glas, înclinîndu-se cu eleganţă.

Silindu-se să zîmbească, Suzanne se întreba din nou dacă scena aceasta de un farmec straniu,

dimpreună cu toate cîte i se întîmplau, nu erau totuşi un vis.

Richard ştia că se îmbătase, dar mai trecuse el prin beţii şi mai crunte la viaţa lui. Curios lucru însă, ameţeala lui nu avea darul să le îndepărteze pe femeile care îl înconjurau. Era conştient că figurile din jurul său erau mereu altele, dar nu avea nici o importanţă, de vreme ce toate erau la fel de frumoase. La un moment dat se ciocni de Michael atît de tare, încît impactul îi doborî pe amîndoi la pămînt. Văzînd că nici unul n-a păţit nimic, izbucniră într-o cascadă de rîs care le umplu ochii de lacrimi.

– Straşnică petrecere, frăţioare! izbuti Michael să îngaime cînd îşi recăpăta glasul, ştergîndu-se la ochi cu dosul palmei.

– N-o să ne creadă nimeni cînd o să ajungem acasă, zise Richard; mai ales cînd o să le spunem că absolut toate fetiţele de aici sînt disponibile. E ca la vînătoarea de curcani, să vezi şi să nu crezi!

– Chiar aşa, bărbaţii ăştia nici nu se sinchisesc... Hei, ia uită-te la fata de colo!

– Care? întrebă Richard, rostogolindu-se pe o parte şi mijindu-şi ochii în direcţia în care privea Michael.

Văzu, într-adevăr, o roşcată care avea o ţinută statuară plimbîndu-se la braţ cu un tînăr.

– Măi, să fie! exclamă el.

– Eu am văzut-o primul, sări Michael.

– Da, da' eu o s-o agăţ mai întîi.

– Nici să nu te gîndeşti!

– 'Te-n mă-ta, îl înjură Richard străduindu-se să se ridice în picioare.

Michael se repezi şi-l înşfăcă pe Richard de un picior, doborîndu-l la pămînt. Acesta căzu cu capul înainte şi alunecă de pe marginea platformei,

lovindu-se cu fruntea de podea. Nu se lovi, dar îi sări ţandăra, mai ales cînd îl văzu pe Michael trecînd în trombă pe lîngă el şi repezindu-se după fată. Reuşi să-i pună piedică, se aruncă asupra lui şi, prin-zîndu-l de tunică, îi dădu un pumn în nas.

Izbucnirea aceasta de violenţă îi făcu pe cei care participau la petrecere să se retragă speriaţi. Un strigăt înăbuşit răsună din toate piepturile la vederea sîngelui şiroind din nasul lui Michael. Acesta îl îmbrînci pe Richard care se urcase deasupra lui şi îşi adună picioarele sub el. Richard încercă să facă acelaşi lucru, însă croşeul lui Michael îl trimise la podea.

– Saltă, tîrtane! Ridică-te şi luptă, îl zeflemisi Michael clătinîndu-se pe picioare şi plin de sîngele care i se prelingea pe bărbie, de unde picura pe podea.

– Eşti un om mort, mîrîi Richard care se ridicase în patru labe, privindu-şi adversarul chiorîş.

– Lasă gălăgia, secătura! îi aruncă Michael, drept răspuns.

Richard se ridică cu greutate, clătinîndu-se pe picioare, la fel de ameţit ca amicul său.

Făcîndu-şi loc prin mulţimea încremenită, Arak interveni între cei doi bătăuşi.

– Vă rog, zise el, oricare ar fi problema voastră, o putem rezolva.

– La o parte! scrîşni Richard îmbrîncindu-l pe Arak şi lan-sînd un croşeu în direcţia lui Michael. Acesta se feri însă, îşi pierdu echilibrul şi căzu. Richard, de asemenea, se dezechilibra în urma loviturii care nu-şi atinse ţinta.

– Servitori, imobilizaţi-i pe oaspeţi! strigă Arak.

Bătăuşii reuşiră să se ridice din nou şi încercară să-şi mai care cîţiva pumni, fără prea mult succes însă, pînă cînd inter-veniră două clone solide care îi înşfăcară şi îi despărţiră. În acel moment îşi făcu apariţia şi Perry, croindu-şi drum cu coatele printre oamenii adunaţi în jurul scenei fierbinţi.

– Aţi uitat unde vă aflaţi, idioţilor? le strigă el, înfuriat. Pentru numele lui Dumnezeu, terminaţi cu bătaia! Ce v-a apucat?

– El a început, se stropşi Richard.

– Ba el a început, nu se lăsă Michael mai prejos.

– Nu, el!

– Ba el!

Perry nu mai avu timp să intervină pentru a opri schimbul infantil de învinuiri, căci poznaşii izbucniră în acelaşi timp în hohote de rîs şi, ori de cîte ori se uitau unul la celălalt, rîdeau şi mai abitir. În curînd toată lumea rîdea în jurul lor, cu excepţia lui Perry şi a celor două clone. La o comandă a lui Arak aceştia îi eliberară din strînsoare pe cei doi buclucaşi care imediat îşi loviră palmele ridicate deasupra capului.

– De ce s-au bătut? îl întrebă Arak pe Perry.

– Au băut prea mult din cristalul ăsta al vostru, îl lămuri Perry.

– Poate că ar fi bine să le dăm ceva mai slab, sugeră Arak.

– Da, sau chiar să nu le mai dai nimic.

– Dar nu vreau să stric petrecerea, zise Arak. Ei doi fac deliciul tuturor!

– Mă rog, e petrecerea voastră, în fond, se resemnă Perry.

Richard şi Michael se îndreptară spre platformă.

– Uite ce e, îi şopti Richard amicului său, hai să dăm la pace pentru roşcovană.

– S-a făcut, zise Michael.
– Zi tu, par sau impar?
– Par, se hotărî Michael.
Numărară pînă la trei şi dădură la iveală, amîndoi, cîte un singur deget, spre satisfacţia lui Michael.
– S-a făcut dreptate! strigă el, cu faţa numai zîmbet.
– La naiba! pufni Richard cu năduf.
– Da' unde Dumnezeu s-a dus? întrebă Michael.
Cei doi scafandri o căutară din ochi pe fata cu pricina.
– Uite-o colo, zise Richard, arătînd cu degetul. E tot cu prăpăditul ăla mărunţel.
– Gata, mă-ntorc imediat!
Evitînd privirea însoţitorului ei, Michael se îndrepta cu paşi mari spre fata care îl privea deja cu interes.
– Salut, frumoaso! Pe mine mă cheamă Michael.
– Pe mine, Mura. Eşti rănit?
– Aiurea! Nu moare bătrînul Michael dintr-un bobîrnac peste nas, ce crezi!
– Noi nu sîntem obişnuiţi să vedem sînge, spuse Mura.
– Ascultă, zise Michael, n-ai vrea să vii să ne frecăm amîndoi palmele? Ştii, avem şi noi mica noastră petrecere, acolo, lîngă bazin.
– Mi-ar plăcea foarte mult să ne atingem palmele, zise fata. Dar dă-mi voie mai întîi să ţi-l prezint pe Sart.
– Da, mă rog... salut, măi, Sart, îi aruncă Michael în răspăr. Ai o mămică tare frumuşică, ştii? Dar ce-ar fi să te duci tu să te joci cu niscaiva prieteni, acum?
Sart şi Mura chicotiră, dar Michael nu era deloc amuzat.
– E distractiv, aşa-i? făcu el, iritat.

– Mai degrabă surprinzător, aş spune, zise Mura.
Michael se întinse şi o apucă pe Mura de mînă.
– Hai, drăguţă, îi zise el; apoi, către tînărul de lîngă ea: Ne mai vedem noi, Sart.
Cu Mura la remorcă, Michael făcu ţanţoş cîţiva paşi apro-piindu-se de Richard şi grupul său. Acesta era încadrat de două femei a căror specială afecţiune pentru scafandru era viziblă. Meeta şi Palenque, cum le introduse Richard, una blondă şi alta brunetă, erau două exemplare incredibil de apetisante.
– Richie, ţi-o prezint pe Mura, spuse Michael mîndru pînă în vîrful urechilor.
Richard se prefăcu că nu observă şocanta claie de păr roşu şi, luîndu-l pe după umeri, îl întrebă pe Michael cine e pretendentul. Acesta întoarse capul mirat şi nu mică-i fu iritarea cînd văzu că băiatul se ţinea scai de ei, la o oarecare distanţă.
– Ia-ntinde-o mă, de-aici! se răsti Michael încruntat.
Dar Mura, ignorîndu-l, îi făcu semne încurajatoare băiatului şi cînd acesta ajunse lîngă ei, ea i-l prezentă lui Richard.
– Hei, Sart, îmi pare bine de cunoştinţă, zise Richard voios. Şi pe tine, Mura, îmi pare bine să te cunosc. Ce-aţi zice să vă luaţi ceva de băut şi să luaţi loc aici, lîngă noi?
– Ne-ar bucura foarte mult, gînguri Mura.
– Într-adevăr, adăugă şi Sart.
Cu ochii scînteind de turbare înăbuşită, lui Michael îi venea să-i tragă una lui Richard, văzînd cum îi suflă de sub nas noua cucerire.
– Şi tu, Mickey, mieună insinuant Richard. Hai, frate, aşază-te şi relaxează-te! Ai să te simţi

excelent. La urma urmei, suntem o familie mare şi fericită, nu-i aşa?

Comentariul lui Richard declanşă o cascadă de rîsete şi urale în rîndurile celor prezenţi, ceea ce-l făcu pe Michael să se simtă şi mai iritat, dar şi un pic jenat. Pînă la urmă, îşi călcă pe inimă şi se aşeză.

– Ia ascultă Mickey, continuă Richard, micuţa şi drăgălaşa mea scoică aurie, Meeta, tocmai mi-a spus ceva interesant: cică aici, în Interterra, toată lumea se dă în vînt după înot.

– Pe bune? se însufleţi Michael, cu chipul radiind de parc-ar fi avut un reflector deasupra. Şi nu i-ai spus că noi chiar mîncăm o pîine dînd din mîini şi din picioare? Că sîntem profesionişti, adică?

– Ei, cum să nu? îl linişti Richard. De spus le-am spus, dar nu sînt sigur că au înţeles prea bine despre ce vorbeam; am impresia că ăştia nu prea ştiu ce-i aia muncă.

– Dacă înotul e muncă la voi, asta înseamnă că vă place să înotaţi? interveni Meeta.

– Te cred şi eu că ne place să înotăm, sări Michael.

– Ei, atunci ce-ar fi să facem o baie? propuse fata.

– Chiar, de ce nu? i se alătură şi Mura. În fond, v-ar prinde bine să vă răcoriţi un pic, băieţi.

– E o idee excelentă, întări Sart.

– Voi vreţi să înotăm chiar acum? întrebă Richard, cu ochii la albastrul îmbietor al apei din piscină.

– La cît sîntem de transpiraţi şi de încinşi, e un moment cum nu se poate mai potrivit, zise Palenque.

– Dar ce ne facem cu hainele? puse Richard problema. O să ne udăm fleaşcă.

– Noi nu înotăm îmbrăcaţi, zise Meeta.

Cei doi scafandri schimbară priviri uimite.
– Bag seamă că locurile astea ne oferă surprize din ce în ce mai plăcute, comentă Richard.
– Ei, cum rămîne? insistă Meeta. Ce spun înotătorii profesionişti?
Richard înghiţi în sec. Pur şi simplu îi era teamă să deschidă gura, ca nu cumva să se trezească din visul acesta frumos.
– Eu zic să-i dăm bătaie, ce mai! strigă Michael entuziasmat.
– Excelent, se bucură Meeta sărind în picioare şi ajutînd-o pe Palenque să se ridice. La rîndul său, Sart îi întinse o mînă Murei. Cît ai clipi din ochi, interterranii se dezbrăcară cu cea mai firească lipsă de pudoare şi, dezvelindu-şi trupurile în toată splendoarea lor, plonjară şi se îndreptară înot spre centrul bazinului, cu mişcări îndelung exersate.
Luaţi pe nepregătite, Richard şi Michael rămaseră cu gura căscată, privind la oamenii din jurul lor. Mai mare încă le fu mirarea văzînd că nimeni nu părea să fie surprins, în afară de Perry. Se uitară unul la celălalt.
– Păi, ce mai aşteptăm? zise Richard cu un surîs şmecher, muiat în aburii alcoolului.
Cu gesturi nerăbdătoare, cei doi scufundători se grăbiră să scape de haine, ţopăind caraghios spre piscină. Michael se împiedică în pantaloni în timp ce Richard, care fusese ceva mai îndemînatic, înota deja voiniceşte spre centrul bazinului, unde apa era mai puţin adîncă. Acolo fu întîmpinat de Palenque şi Meeta care îl copleşiră literalmente, băgîndu-l cu capul la fund. Richard era încîntat de zbenguiala frenetică a fetelor, însă nu după multă vreme constată că nu mai poate respira. Între timp

ajunsese şi Michael, care începu acelaşi joc cu Mura; Sart şi Palenque se îndepărtaseră înot, iar Richard se retrăsese împreună cu Meeta să se odihnească, într-un loc unde apa le ajungea pînă sub bărbie. Exuberantă, fata nu mai contenea cu atingerea palmelor şi cu mîngîierile.

– Richard, Richard, Richard, striga ea fericită de fiecare dată cînd îşi lipea palma de a lui. Pot să spun că eşti cel mai şarmant primitiv dintre toţi străinii pe care i-a primit Saranta, dacă nu chiar întreagă Interterra, de cîteva mii de ani încoace.

– Eu credeam că doar maică-mea mă place, se apără Richard în glumă.

– Cum, tu ai cunoscut-o pe mama ta? Asta-i chiar ciudat, remarcă Meeta.

– Cum să n-o cunosc pe maică-mea? Ce, tu n-o ştii pe mama ta?

– Nu, răspunse Meeta rîzînd. Nimeni din Interterra nu-şi cunoaşte mama. Dar să lăsăm asta, acum... Ce-ar fi să mergem în camera ta?

– Ei, asta da, propunere, se bucură Richard. Dar ce facem cu prietena ta, Palenque? Ei ce-i spunem?

– Ce vrei tu, zise Meeta indiferentă. Dar cel mai simplu ar fi să o invităm şi pe ea; sînt sigură că n-ar avea nimic împotrivă să vină cu noi. Şi Karena vrea să vină, după cîte ştiu eu.

Richard se străduia să pară cît mai nonşalant, ca nu cumva să se observe cît era de năucit de atîta noroc ce se abătea pe capul lui. Îi părea chiar rău că băuse prea mult.

Pe drumul dintre pavilion şi sala de mese se înşira un grup gălăgios. Suzanne, Perry şi cei doi scafandri cîntau cît îi ţinea gura melodii vechi de Beatles, susţinuţi de însoţitorii lor care, surprinzător,

cunoşteau şi ei cuvintele. Suzanne mergea alături de Garona, Perry la braţ cu Luna, Richard era înconjurat de Meeta, Palenque şi Karena, iar Michael îi avea lîngă el pe Mura şi pe Sart. Deşi nu băuseră foarte mult - în orice caz, nici pe departe cît Richard sau Michael -, Suzanne şi Perry constatau că aburii alcoolului li se urcaseră totuşi la cap. Se cam chercheliseră şi se simţeau în al nouălea cer.

Cînd petrecerea începuse să dea semne de oboseală, Arak îşi luase rămas-bun de la ei, cu promisiunea de a se întîlni cu toţii a doua zi dimineaţă. Le-a urat odihnă plăcută şi le-a mulţumit că acceptaseră invitaţia la serbare.

– Hei, strigă Richard, după ce isprăviră de cîntat *Come Together;* voi, ăştia, n-aveţi ceva cîntece de prin partea locului?

– Cum să nu, spuse Meeta.

Fără întîrziere, interterranii se puseră pe cîntat şi, cu toate că textul era în limba engleză, ritmul era la fel de neregulat ca al melodiilor pe care le auziseră în seara aceea, la petrecere.

– Ajunge! le striga Richard. Sună ca naiba; hai să ne întoarcem la Beatles.

– Richard, să nu fim egoişti, îl admonesta Suzanne.

– Lasă, nu-i nici o supărare, preferăm cîntecele voastre, interveni Meeta împăciuitor.

– Michael, ce naiba faci cu paharele alea? îşi întrebă Richard colegul care ducea cu el cîteva cupe goale.

– I-am cerut voie lui Arak şi mi-a spus că pot să le iau. Sînt din aur şi cred că pot scoate de pe urma lor un camion nou-nouţ, cu banii jos!

Richard se întinse şi îi smulse din mînă una din cupe.

– Hei, dă-mi-o înapoi, ceru Michael.

– Treci la primire, îi spuse Richard rîzînd. Ţi-o pasez în lung de linie.

Michael o încărcă pe Mura cu restul cupelor după care, clătinîndu-se pe picioare, se îndepărtă să primească pasa. Cu o mişcare expertă Richard aruncă în aer cupa, ca pe o minge de fotbal american; aceasta poposi, învîrtindu-se, drept în mîinile lui Michael. Demonstraţia fu întîmpinată cu aplauze, la auzul cărora Michael încercă o reverenţă care îl dezechilibra şi îl trimise la pămînt. Aplauzele se înteţiră, fiind însoţite, de data aceasta, de chicoteli amuzate.

– Noi avem animale de casă care se joacă în felul acesta, remarcă Mura.

– Cînd am sosit cu taxiul aerian, zise Suzanne, am văzut şi eu nişte animale din astea care păreau a fi rezultatul unor încrucişări de specii.

– Asta şi sînt, confirmă Mura.

– La voi există jocuri sportive? întrebă Richard în timp ce Michael, întors printre ei, îşi lua în primire restul cupelor de aur.

– Nu, noi nu avem sporturi, zise Meeta. Sau te referi cumva la jocuri mentale?

– Da' de unde! Vreau să zic hochei, fotbal, chestii d-astea.

– Nu, repetă Meeta; noi nu avem competiţii fizice.

– Dar de ce? vru Richard să ştie.

– Nu avem nevoie; de altfel, nici nu sînt sănătoase, îi explică ea.

– Vezi, de-asta sînt toţi bărbaţii ăstora nişte pămpălăi, şopti Richard către Michael, care dădu din cap aprobator.

– Ce-ar fi să cîntăm *Lucy în the Sky with Diamonds,* propuse Suzanne. Nu de alta, dar se potriveşte bine cu situaţia.

Nu peste mult timp, cu refrenul pe buze, amicii noştri intrau victorioşi în sala de mese, clătinîndu-se pe picioare. Aici era întuneric, însă interterranii aprinseră lumina printr-un truc numai de ei ştiut, deocamdată. Tocmai cînd voia să-i întrebe cum procedaseră, Perry dădu cu ochii de Donald care, de bună seamă, şezuse pe întuneric în tot acest timp. Pe chipul fostului ofiţer de marină se citea o expresie la fel de cruntă ca atunci cînd îl părăsiseră cu toţii pentru a pleca la petrecere.

– Măi, să fie! exclamă Richard. Ia te uită, dom' căpitan a rămas la post ca o suliţă înfiptă!

Michael înaintă pînă la masă unde îşi depuse mîndru prada, cu larma de rigoare. Ţopăind ţanţoş şi trăgînd după el cele trei achiziţii feminine, Richard se postă în faţa lui Donald, de cealaltă parte a mesei.

– Aşadar, domnu' amiral Fuller, începu el, salutînd comic; bănuiesc că distinsul nostru anturaj precum şi prada de război aici de faţă sînt de ajuns să te lămurească despre cîte ai pierdut...

– Ce să spun, mor de necaz, veni răspunsul sarcastic al comandantului.

– Nici nu-ţi închipui ce grozav a fost, măi, sclifositule, îl luă Richard peste picior.

– Eşti beat, marinare, îi arunca Donald cu dispreţ. Noroc că unii dintre noi îşi mai pot ţine totuşi cumpătul.

– Ce vorbeşti, dom'le! Ştii ce, hai să-ţi spun eu care-i problema ta, se răţoi Richard aţintindu-l pe Donald cu un deget nesigur. Tu încă ai impresia că

eşti în nenorocita aia de marină, asta e! Ei, află că nu mai eşti, bine?...

– După ce că eşti prost, mai eşti şi dezgustător, îi şuieră căpitanul.

În clipa aceea, Richard simţi că vede negru înaintea ochilor. Cu o mişcare violentă le dădu pe femei la o parte şi se aruncă peste masa de marmură, luîndu-l pe Donald pe nepregătite. În ciuda ameţelii, reuşi să-l încalece pe acesta din urmă şi să-i administreze cîţiva pumni, ce-i drept, lipsiţi de forţă. Donald se apără încolăcindu-şi atacatorul cu braţele şi amîndoi se rostogoliră într-o îmbrăţişare înverşunată. Din fericire, nu erau într-o poziţie din care să-şi poată face prea mare rău unul celuilalt, în afară de înghionteli şi lovituri scurte şi înfundate. În furia lor aprinsă loviră masa, de pe care se rostogoliră cu zgomot cupele de aur aduse de Michael.

Interterranii se retrăseseră îngroziţi cîţiva paşi, însă Suzanne interveni să-i despartă, ajutată de Perry. Reuşiră într-un tîrziu, nu fără greutate, şi observară cu toţii că de data aceasta era rîndul lui Richard să sîngereze pe nas.

– Ticălos nenorocit, bolborosi el atingîndu-şi nasul şi privindu-şi degetele pline de sînge.

– Ai noroc că nu sîntem singuri, că altfel cred că te omoram, îi spuse Donald.

– Ajunge, se răsti Perry; terminaţi cu certurile şi cu bătăile! Sînteţi mai ridicoli decît nişte copii, ce Dumnezeu!

– Idiot ce eşti! îi mai aruncă Donald agresorului său, smulgîndu-se din braţele lui Perry şi îndreptîndu-şi tunica de mătase.

– Cretinule! nu se lăsă nici Richard mai prejos, îndepăr-tîndu-se de Suzanne şi căutîndu-şi prietenele din priviri. Haideţi, fetelor, le zise el, haideţi la mine în cameră, să nu-i mai văd mutra ăstuia!

Richard înaintă cîţiva paşi spre cele trei femei care însă se întoarseră şi, fără un cuvînt, ieşiră în fugă din încăpere. El se repezi în urma lor, dar se opri la marginea peluzei, căci fugarele erau deja la jumătatea drumului către pavilion. În zadar le chemă, cu mîinile făcute pîlnie la gură.

– Cred că e cazul să mergi la culcare, îi striga Suzanne. Ajunge cîte necazuri ai stîrnit într-o singura noapte!

Richard se întoarse, dezamăgit şi furios. Trase o înjurătură zdravănă şi lovi cu palma în masă atît de tare, încît toată lumea tresări.

Ferindu-se să fie văzut, Perry împinse uşa locuinţei sale şi o invită pe Luna să intre înaintea lui. De multă vreme nu se mai aflase într-o asemenea postură cu o femeie şi n-ar fi putut spune dacă emoţia lui se datora unui sentiment de vinovăţie conjugală ori apropierii de o femeie mult mai tînără decît el. Unde mai pui că era ameţit de băutură şi, mai mult decît atît, femeia asta superbă îi făcea nepreţuitul dar de a se simţi atrasă de el. În timp ce se străduia să-şi ascundă nervozitatea, Perry nu putu să nu observe că şi Luna era destul de agitată.

– Să te servesc cu ceva? îi oferi el. Ar trebui să am pe aici şi băutură, şi ceva de mîncare, mai adăugă, privind-o cum se apleacă să încerce temperatura apei din piscină.

– Nu, mulţumesc, îi răspunse ea şi se întoarse, plimbîndu-se prin cameră fără vreun scop anume.

– Pari neliniştită, îi spuse Perry şi, negăsind altceva mai bun de făcut, se aşeză pe pat.

– Chiar sînt, recunoscu fata. N-am mai văzut niciodată pe cineva purtîndu-se aşa cum a făcut-o Richard.

– Nu e cel mai bun ambasador al nostru, se apără Perry.

– Sînt mulţi oameni ca el în lumea voastră?

– Din păcate, cei de teapa lui nu sînt chiar o raritate, se văzu Perry nevoit să recunoască. De obicei, totul pleacă de la antecedentele unor abuzuri în familie, care se transmit apoi din generaţie în generaţie.

Luna scutură din cap.

– Dar ce poate stîrni aceste abuzuri? continuă ea să se intereseze.

Oarecum încurcat, Perry se scărpină în creştet. Nu avea nici un chef să se lanseze într-o discuţie pe teme sociologice şi nici nu se simţea în stare de aşa ceva. Pe de altă parte, privirea serioasă a Lunei îl făcea să se simtă dator să spună ceva.

– Păi, ia să vedem... Mă rog, nu m-am gîndit nici eu prea mult la aspectele astea, dar pot spune că în societatea noastră o mare parte a nemulţumirilor se datorează pretenţiilor exagerate ale oamenilor, combinate cu un sentiment de îndreptăţire. Foarte puţini oameni sînt cu adevărat mulţumiţi.

– Nu înţeleg, zise Luna.

– Să-ţi dau un exemplu, reluă PeiTy. Dacă cineva îşi ia un Ford Explorer şi apoi dă cu ochii de o reclamă la Lincoln Navigator, Explorer-ul nu-i mai place defel.

– Astea ce sînt? întrebă Luna, nelămurită.

– Nişte chestii, acolo, am dat un exemplu. Şi uite-aşa, ni se bagă pe gît tot felul de reclame publicitare care au darul să ne convingă că niciodată nu am pus mîna pe ceea ce trebuie, de fapt.

– Nu pot să înţeleg lăcomia asta, zise fata. În Interterra nu există aşa ceva.

– Vezi, de-asta îmi vine greu să-ţi explic, îi răspunse Perry. În orice caz, cele mai mari nemulţumiri se manifestă în familiile sărace, care deţin cele mai puţine lucruri în comparaţie cu ceilalţi, şi asta-i face pe membrii acestor familii să-şi verse năduful unii pe ceilalţi.

– Ce trist, constată Luna; şi înspăimîntător, totodată.

– Aşa se pare, zise Perry. Dar noi nu sîntem obişnuiţi să privim lucrurile astfel, pentru că ni se spune mereu că ăsta-i însuşi motorul economiei noastre.

– E ciudat să trăieşti într-o societate care încurajează violenţa, comentă fata. Pe noi ne sperie, pentru că aici, în Interterra, nu cunoaştem violenţa.

– Deloc, deloc?

– Absolut. N-am pomenit niciodată ca o persoană să lovească o altă persoană. Pur şi simplu mi se înmoaie genunchii cînd mă gîndesc la asta.

– Atunci aşază-te, o invită Perry bătînd uşor patul, cu un gest timid şi stîngaci.

Luna înainta spre pat şi se aşeză lîngă el, cu un aer cît se poate de firesc. O întrebă, încercînd să-şi ascundă sfiala pe care o simţea în apropierea ei:

– Ai cumva ameţeli? Ţi-e rău?...

– Nu, n-am nimic, îmi revin imediat.

O privi în ochii de un albastru deschis şi, o vreme, simţi că nu poate scoate o vorbă. Într-un tîrziu, îi zise:

– Ştii, eşti foarte tînără…

– Tînără? Nu înţeleg ce legătură are asta cu ce discutam.

– Păi, cum să-ţi spun...

Perry nu-şi găsea cuvintele; nici el nu ştia, de altfel, dacă se referă la reacţia ei faţă de comportamentul lui Richard ori la propria reacţie în faţa ei.

– Cînd eşti foarte tînăr, ai mai puţină experienţă decît atunci cînd eşti mai în vîrstă, şi poate de aceea nu ai avut timp încă să vezi acte de violenţa…

– Ascultă, la noi nu există violenţă, îl întrerupse Luna. A fost eliminată complet. Pe de altă parte, nici nu sînt chiar atît de tînără pe cît crezi. Cîţi ani îmi dai?

– Ştiu şi eu, cam douăzeci, zise Perry fistîcit.

– Bag de seamă că acum tu eşti cel încurcat.

– Păi, chiar sînt un pic, recunoscu el. Mi-ai putea fi fiică, în fond.

– Te asigur că am mai mult de douăzeci de ani, îl linişti Luna zîmbind. Asta te face să te simţi mai bine?

– Într-un fel. De fapt, nici nu ştiu de ce mă simt atît de neliniştit. Totul în jur este extraordinar de frumos şi totuşi e ceva care mă apasă.

– Te înţeleg, zise ea şi, surîzînd, îşi ridică palmele pe care Perry le atinse cu sfială.

– Ce-i cu jocul ăsta cu palmele? o întrebă el.

– Aşa ne arătăm noi dragostea şi respectul, îi explică ea. Nu-ţi place?

– Dacă e vorba de dragoste, eu prefer sărutul, zise el.

– Aşa cum făcea Richard mai devreme?
– Mă rog, sînt şi tehnici mai delicate decît ce ai văzut la Richard.
– Arată-mi, îi ceru Luna.
Perry respiră adînc, se aplecă şi o sărută blînd pe gură, apoi se retrase. Uimită, Luna îşi atinse uşor buzele cu vîrfurile degetelor.
– Nu-ţi place? o întrebă el.
– Nu-i vorba de asta, numai că degetele şi palmele mele sînt mai sensibile decît buzele... Hai, mai arată-mi!
– Eşti sigură? făcu Perry sfios, înghiţind un nod.
– Sînt sigură, zise ea trăgîndu-se mai aproape şi privindu-l cu ochi visători. Eşti de-a dreptul fermecător, domnule preşedinte al lui Benthic Marine...
Perry o învălui cu braţele şi o întinse pe cuvertura albă de caşmir.
Michael era în al nouălea cer, pentru că Mura întruchipa femeia visurilor lui. Nici nu şi-ar fi putut dori mai mult. Nu-l mai deranja nici măcar prezenţa lui Sart, care se scălda în piscină şi îi lăsa să-şi vadă de treabă. Michael simţea ca se topeşte pur şi simplu, cînd extazul îi fu brutal întrerupt de o bătaie în uşă. Se gîndi mai întîi să nu dea atenţie, însă apoi se răzgîndi şi, gol puşcă, se îndreptă spre uşă cu paşi împleticiţi. Se simţea parcă mai beat ca oricînd.
– Care naiba mai eşti? întrebă el.
– Eu, Richard, prietenul tău, veni răspunsul.
– Care-i problema? făcu Michael, deschizînd uşa.
– Nu-i nici o problemă, i-a răspuns Richard. M-am gîndit că poate ai nevoie de ajutor, mă-nţelegi…
Îmbibat în alcool, creierul lui Michael avu nevoie de cîteva secunde bune ca să prelucreze aluzia

colegului său. Aruncă o privire peste umăr către Mura, care aştepta întinsă pe pat, apoi se uită în ochii lui Richard.

– Mă, tu faci mişto de mine? îi aruncă acestuia din urmă.

– Aş, replică musafirul nepoftit, cu un zîmbet şmecher.

– Auzi, Mura, strigă Michael peste umăr; te superi dacă vine şi Richard pe la noi?

– Numai dacă promite să fie băiat cuminte, răspunse ea.

– Auzi ce zice doamna, se întoarse Michael către Richard, cu un surîs şiret lipit pe o mină ce se voia surprinsa. Deschise uşa lăsîndu-l pe Richard să intre şi, în timp ce amîndoi se îndreptau spre pat, Mura îşi întinse amîndouă braţele cu palmele îndreptate înainte.

– Veniţi încoace, primitivii mei buclucaşi, îi invită ea; vreau să ne atingem palmele împreună.

Bărbaţii schimbară priviri uimite şi Michael se căţără înapoi în pat, în vreme ce Richard se grăbi să se elibereze de costumul de mătase şi să se lungească şi el alături de Mura.

– Măi, fraţilor, dar văd că voi sînteţi tare generoşi cu iubirea, îi zise el fetei.

– Aşa este, încuviinţă ea, sîntem plini de iubire, e bogăţia noastră.

Cei doi scufundători se lăsară în voia valurilor de plăcere stîmite de braţele primitoare ale Murei. Nu putea fi vorba de sex, fiindcă erau prea beţi pentru aşa ceva - şi totuşi, nici c-ar fi putut fi mai fericiţi.

De la capătul celălalt al piscinei, Sart observase şi el sosirea lui Richard, a cărui persoană îi provoca un amestec neînţeles de repulsie şi atracţie. Era, mai

mult, un soi de curiozitate. Obosit de atîta înot, ieşi din apă şi se şterse, după care se îndreptă spre grupul fericiţilor. Mura îl întîmpină cu un surîs; avea braţele încolăcite în jurul celor doi buclucaşi, care între timp adormiseră buştean sub mîngîierile ei. Îl invită pe Sart să se aşeze pe pat şi să-l preia pe Richard, ceea ce îi permitea ei să se concentreze asupra lui Michael.

La început, Sart se mulţumi să-l mîngîie pe Richard pe spate, cum făcuse şi Mura. Se plictisi însă repede şi începu să improvizeze, masîndu-i braţul şi umărul. Pielea lui Richard îl intriga pe Sart; nu avea aceeaşi consistenţa ca pielea inter-terranilor şi, pe deasupra, mai erau şi tot felul de mici imperfecţiuni. Îşi mută apoi atenţia asupra capului, unde observase o uşoară umflătură vineţie, chiar acolo unde începea părul. Richard deschise ochii chiar în momentul în care Sart se apleca să vadă mai bine pata aceea ciudată, atingînd-o uşor cu degetul. Sart îi zîmbi serafic şi începu din nou să îl mîngîie tandru.

– Ce naiba faci, mă?! urlă Richard la el, dîndu-i peste mînă şi coborînd din pat anevoie, cu mişcări de om beat.

Sart se ridică la rîndul lui, întrebîndu-se dacă nu cumva semnul de deasupra urechii lui Richard era deosebit de sensibil şi dacă n-ar li fost mai bine să nu-l atingă. Mişcarea bruscă a lui Richard îl trezise şi pe Michael. Somnoros şi ameţit, acesta se ridică în capul oaselor, neluînd în seamă braţul Murei încolăcit în jurul lui. Dădu cu ochii de Richard clătinîndu-se la marginea patului şi aruncîndu-i priviri furibunde lui Sart, care avea un aer de stînjenit, parcă de vinovăţie.

– Care-i treaba, Richie? îl întrebă cu un glas dogit, împleticind cuvintele.

Fără să răspundă, Richard continua să se holbeze la Sart în timp ce se freca după ureche.

– Sart, ce s-a întîmplat? întrebă şi Mura.

– Am atins buba lui Richard, dindărătul urechii, explică acesta. Îmi cer iertare...

– Michael, vino aici! se răsti Richard pe un ton ce nu admitea replică; se îndepărtă apoi în direcţia piscinei, făcîndu-i semn amicului său să-l urmeze.

Michael se ridică în picioare, amorţit în urma somnului insuficient. Îl urmă pe Richard şi se îndepărtară amîndoi, suficient cît să nu fie auziţi. Lui Michael îi era limpede că prietenul său era din cale-afară de supărat.

– Ia zi, care-i treaba? îl întrebă din nou, în şoaptă.

Richard îşi şterse gura cu dosul mîinii fixîndu-l cu privirea pe Sart, peste umăr.

– Cred că m-am lămurit acum de ce nu se sinchisesc papagalii ăştia că ne tăvălim cu muierile lor, îi răspunse Richard, tot pe şoptite.

– Ei, de ce? întrebă Michael, curios.

– Cred că sînt cu toţii o adunătură de ciudaţi.

– Pe bune? făcu Michael, trăgînd şi el cu coada ochiului spre Sart. Îi trecuse şi lui prin cap ideea asta la un moment dat, văzînd atîţia bărbaţi care se ţineau de braţ la festivitatea din seara aceea; pe urmă uitase însă, prins în focul petrecerii.

– Pe bune, întăii Richard, şi mai am ceva să-ţi spun: piti-cania aia scîrboasă de colo mă tot freca pe spate şi pe cap, iar eu am crezut tot timpul că era mîna fetei.

Michael izbucni în rîs, deşi era limpede că lui Richard numai de glumă nu-i ardea.

– Ce te distrează? se răsti el.
– Pun pariu că Mazzola s-ar distra copios pe chestia asta, răspunse Michael.
– Dacă-i spui lui Mazzola, te strîng de gît, şuieră Richard.
– Ce să spun! îi spuse batjocoritor Michael. Dar, pînă una-alta, ce ai de gînd să faci?
– Eu cred că ar trebui să-i arătăm avortonului ăstuia ce credem noi despre ăi de teapa lui. Pentru Dumnezeu, mă mîngîia peste tot! N-am de gînd să stau cu mîinile încrucişate şi cred că trebuie să-i lămurim pe indivizii ăştia că nouă nu ne stă în caracter aşa ceva.
– De acord cu tine, zise Michael. Şi ce propui să facem?
– Mai întîi, să scăpăm de fată.
– A, nu! făcu Michael, dezamăgit. Chiar crezi că trebuie?
– Fără discuţie, îl repezi Richard. Şi mai lasă mofturile; poţi să-i spui să se întoarcă mîine, în fond. Important e să-i dăm individului o lecţie, şi la chestia asta nu avem nevoie de spectatori. Ar zbiera ca din gura de şarpe şi ne-am trezi imediat cu vreo două gorile androide pe cap.
– În regulă, se resemna Michael trăgînd adînc aer în piept şi îndreptîndu-se spre pat.
– Îi e rău lui Richard? se interesa Mura.
– Nu, n-are nimic, o linişti Michael. Doar că e obosit. De fapt, amîndoi sîntem obosiţi, mai bine zis, sîntem de-a dreptul terminaţi. Unde mai pui că ne-am şi îmbătat, cred că ai observat asta.
– Nu m-a deranjat cu nimic, spuse Mura. Eu m-am simţit foarte bine.

– Ei, mă bucur, zise Michael. Dar acum poate c-ar fi mai bine să amînăm pentru mîine jocul de-a atinsul palmelor. Adică, ar fi bine să pleci, asta vreau să spun.
– Desigur, consimţi Mura fără şovăire, apoi coborî din pat şi începu să se îmbrace. Sart îi urmă exemplul.
– Nu vreau să-ţi faci o impresie greşita, mai zise Michael. Aş vrea să ne vedem din nou mîine.
– Nu-ţi face griji, înţeleg că sînteţi obosiţi. Sînteţi oaspeţii noştri, iar mîine, dacă doriţi, am să mă întorc.
În timp ce îşi lega cordonul brodat în jurul taliei, Sart aruncă o privire spre Richard, care rămăsese lîngă bazinul de înot. Văzîndu-i privirea, lui Michael îi veni o idee:
– Sart, tu poţi să mai rămîi puţin; Richard vrea să-şi ceară scuze că te-a speriat cînd a sărit din pat.
Sart se uită înspre Mura, care dădu din umeri:
– Faci cum ţi-e voia, prietene.
Sart îşi mută privirea asupra lui Michael, care îi zîmbi, făcîndu-i cu ochiul.
– Dacă oaspeţii doresc să mai rămîn, mai rămîn, zise el şi se îndreptă spre pat cu o umbră de şovăiala.
– Perfect, zise Michael.
Mura termina de îmbrăcat şi îşi luă rămas-bun pe rînd de la Richard şi Michael, atingîndu-şi palmele. Le spuse că s-a bucurat mult de compania lor şi că e nerăbdatoare să-i întîl-nească din nou a doua zi; apoi, înainte de a închide uşa, le ură noapte bună.
Urmară cîteva clipe de tăcere apăsătoare. Richard şi Michael se uitau fix la Sart, iar acesta îşi plimba

privirea de la unul la celălalt. Într-un tîrziu, stînjenit, se ridică.

– Poate doriţi să mai comand ceva de băut, rupse el tăcerea, de dragul conversaţiei.

Richard clătină din cap, cu un zîmbet forţat, apoi se apropie de Sart păşind ca un om care nu ştie precis unde îi sînt picioarele.

– Atunci, poate ceva de mîncare? insistă Sart.

Richard clătină iar din cap. Între timp, se apropiase de

Sart, care făcu instinctiv un pas înapoi.

– Eu şi cu prietenul meu avem să-ţi spunem ceva foarte important, zise Richard.

– Aşa e, îl aproba Michael, apropiindu-se şi el cu un mers la fel de nesigur, pînă cînd Sart, nevoit să se tot retragă, fu înghesuit într-un colţ, între pat şi perete.

– Ca să n-o mai lungim, preluă Richard discuţia, şi ca să fim bine înţeleşi de la bun început, nouă nu ne plac ciudaţii de teapa ta.

– De fapt, ne cam scot din minţi, întări Michael.

Ochii lui Sart se plimbau între cele două chipuri rînjite, buhăite de băutură.

– Poate că ar fi mai bine să plec, încercă el, nervos.

– Nu înainte de a ne asigura că înţelegi despre ce vorbim, zise Richard.

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi prin „ciudaţi”, recunoscu Sart.

– Homo, poponari, pidosnici, înşiră Richard pe un ton batjocoritor. N-are importanţă cuvîntul; problema e că nouă nu ne plac indivizii cărora le plac bărbaţii, înţelegi? Şi am o vagă bănuială că mătăluţă faci parte din categoria asta.

– E adevărat că îmi plac bărbaţii. Îmi plac toţi oamenii, în fond, declară Sart.

Richard se uită spre Michael şi apoi din nou la Sart.

– Ştii, nouă nu ne plac nici bisexualii.

Sart dădu să se repeadă spre uşă, însă Richard îl apucă de un braţ în timp ce Michael îl înşfăcă de păr. Richard îi prinse şi celălalt braţ şi, cu un hohot triumfător, i le răsuci pe amîndouă la spate. Sart se zbătu să scape, fără nici un rezultat însă, mai ales că Michael îl ţinea strîns de păr. După ce îl imobilizară, Michael îi îndesă un pumn în stomac şi băiatul se încovoie de durere. Îi dădură drumul, rîzînd. Sart făcu cîţiva paşi împleticiţi, încercînd disperat să-şi recapete suflul. Chipul său căpătase o culoare vineţie.

– Aşa, iubiţel, îl zeflemisi Richard. Am să te învăţ minte să-ţi mai pui labele jegoase pe mine.

Richard îi săltă capul lui Sart cu mîna stîngă şi îl pocni cu dreapta o lovitură dură, un upercut rău, împins cu toată greutatea corpului. A doua lovitură îl prinse pe Sart în plină figură, îi strivi nasul şi-l azvîrli îndărăt. În cădere, capul său se izbi de colţul ascuţit al noptierei de marmură, care-i pătrunse cîţiva centimetri în ceafă.

Cu totul absorbit de durerea ascuţită care îi ardea încheieturile degetelor, Richard nu realiză pe moment consecinţele fatale ale pumnului său formidabil. Înjurînd birjăreşte, îşi freca de zor mîna vătămată.

Michael privea stupefiat trupul fără vlagă al lui Sart şi sîngele care şiroia din rana înspăimîntătoare, împreună cu bucăţi de ţesut cerebral. Se trezi la realitate instantaneu şi, aplecîndu-se deasupra

nefericitului care horcăia, strigă într-o şoaptă răguşită:

– Richard, avem o problemă!

Richard nu răspunse. Era încă sub imperiul durerii şi străbătea camera cu paşi mari, fluturîndu-şi mîna lovită, cu degetele răsfirate.

– Richard! strigă Michael, ridicîndu-se. Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta-i mort!

– Mort? îngînă Richard, uitînd complet de durere la auzul cuvîntului fatal.

– Mă rog, aproape. S-a lovit de măsuţa asta nenorocită şi şi-a spart capul.

Poticnindu-se pe picioare, Richard se îndreptă spre Michael, cu ochii aţintiţi asupra trupului nemişcat al lui Sart.

– Măi să fie, am dat-o în bară! exclamă el.

– Acum ce facem, ai? se răsti Michael. De ce-a trebuit să-l pocneşti aşa de tare?

– N-am vrut, măi, pe onoarea mea! urlă Richard.

– Ei, şi acum ce facem? repetă Michael.

– Habar n-am, zise Richard, năuc.

În clipa aceea Sart îşi dădu ultima suflare şi horcăitul încetă cu totul.

– Asta e, s-a prăpădit, zise Michael, scuturat de un fior. Trebuie să facem ceva, şi asta cît mai repede!

– Poate c-ar trebui s-o ştergem de aici, spuse Richard.

– N-avem cum s-o ştergem de-aici, se lamentă Michael. Unde să ne ducem? Nu-ţi dai seama că nici măcar nu ştim unde ne aflăm?

– Bun, lasă-mă să mă gîndesc, zise Richard. Rahat, n-am vrut să-i fac rău!...

– Mie-mi spui? îi aruncă Michael, sarcastic.

– Mă rog, nu chiar în halul ăsta, se corectă Richard.

– Şi dacă intră cineva peste noi? puse Michael problema.

– Ai dreptate, zise Richard. Trebuie să ascundem cadavrul.

– Unde? se repezi Michael.

– Nu ştiu! zbieră Richard aruncînd priviri disperate prin încăpere. Dar cred că asta ar trebui să facem, adăugă, uitîndu-se la amicul său.

– Perfect. Unde?

– Ajută-mă să-l ridic, mai întîi, zise Richard, după care răsturnă trupul neînsufleţit al lui Sart şi îl apucă de subsuori.

Michael îl apucă pe Sart de picioare şi, împreună, îl ridicară de pe podea.

12.

Începutul unei noi zile nu se deosebea cu nimic aici de apariţia zorilor pe faţa Pămîntului. Lumina crescu treptat în intensitate făcînd să dispară „stelele” de pe uriaşa cupolă, ale cărei culori trecură de la indigo intens la un roz pal şi, în cele din urmă, la albastrul curat al cerului senin. Saranta se trezea la viaţă.

Dintre pămîntenii nou-veniţi, Suzanne fu prima care se trezi o dată cu prima geană de lumină artificială. Marmura albă, oglinzile şi piscina din încăpere îi treziră un fior: aşadar, aventura suprarealistă pe tărîmul interterran nu fusese, la urma urmei, doar un vis!...

Răsucindu-şi capul într-o parte, dădu cu ochii de Garona care încă dormea, întors pe o parte, cu faţa către ea. O cuprinse mirarea la gîndul că îşi îngăduise cu atîta uşurinţă să rămînă în compania unui străin peste noapte, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Singura rezervă manifestată fusese refuzul ei categoric de a se dezbrăca, drept pentru care

rămăsese în tunica şi pantalonii scurţi de peste zi. Să fi fost de vină infima cantitate de tărie pe care o băuse în seara precedentă ori înfăţişarea chipeşului bărbat şi vorbele sale cuceritoare? Pentru că, oricît de greu i-ar fi venit să recunoască, atracţia fizică era totuşi un argument hotărîtor în alegerea Suzannei atunci cînd era vorba de un bărbat. Acesta era, de altfel, motivul care o făcuse să tot amîne despărţirea definitivă de actorul acela din Los Angeles, multă vreme după ce relaţia lor fusese compromisă.

De parcă i-ar fi simţit privirea aţintită asupra lui, Garona deschise ochii şi zîmbi visător. Suzanne constată resemnată că remuşcările o cam ocoleau.

– N-am vrut să te trezesc, reuşi să îngaime, observînd că bărbatul de lîngă ea arăta la fel de atrăgător în lumina fumurie a zorilor pe cît îi apăruse cu o seară înainte.

– Să nu-ţi pară rău, îi spuse Garona. Sînt fericit să mă trezesc şi să văd că sînt tot alături de tine.

– Cum faci tu că reuşeşti întotdeauna să spui exact ceea ce trebuie? îl întrebă Suzanne cu toată sinceritatea, fără nici o umbră de ironie.

– Nu fac decît să spun ceea ce ştiu că mi-ar plăcea să aud şi eu.

Suzanne dădu din cap gînditoare. „Iată regula de aur într-o variantă *sui-generis*”, îşi zise ea. Garona se rostogoli şi dădu să o cuprindă în braţe, însă ea se feri cu abilitate, strecurîndu-se jos din pat.

– Te rog, Garona, hai să nu o luăm de la capăt; cel puţin, nu acum.

Bărbatul se întinse la loc pe pat, privind-o nelămurit pe Suzanne.

– Nu-ţi înţeleg reţinerea, mărturisi el. Să fie oare pentru că nu mă placi?

Femeia lăsă să-i scape un geamăt ce voia să exprime o uşoară dezamăgire:

– Of, Garona, cu toată subtilitatea şi rafinamentul tău, nu-mi pot imagina de ce îţi vine atît de greu să înţelegi. Ţi-am mai spus şi aseară, mie îmi ia ceva timp pînă să ajung să cunosc un om.

– Dar ce vrei tu să cunoşti? Mă poţi întreba orice despre viaţa mea personală.

– Uite ce este, zise Suzanne. De plăcut te plac foarte mult şi asta-i limpede de vreme ce te-am primit la mine, pentru că de obicei nu procedez aşa cu oameni pe care de-abia i-am întîlnit. Cu tine am făcut o excepţie şi nu-mi pare rău deloc. Dar nu-mi cere prea mult - gîndeşte-te numai, la cîte noutăţi încerc să mă adaptez...

– Dar e de-a dreptul nefiresc, zise Garona uimit. N-ar trebui să-ţi laşi sentimentele să depindă de tot felul de lucruri.

– Aici te contrazic: nu pot să las toate toanele de moment să-mi dicteze cum să mă port. Asta se numeşte instinct de conservare şi ar trebui să-l ai şi tu. La urma urmei, nu ştii nimic despre mine - poate că am un soţ ori un iubit...

– Presupun că ai, zise Garona. De fapt, m-ar surprinde să nu ai. Oricum, asta n-are nici o legătură.

– Frumos, n-am ce spune! exclamă Suzanne punîndu-şi demonstrativ mîinile în şolduri. N-o avea nici o legătură pentru tine, dar pentru mine contează!...

Se întrerupse brusc, frecîndu-şi ochii încă grei de somn. Se trezise doar de cîteva minute, dar se simţea deja epuizată nervos.

– Hai să nu mai discutăm despre asta acum, îl rugă ea pe Garona. Ziua asta va fi şi aşa destul de încărcată. Arak a promis că ne va răspunde la întrebări şi, crede-mă, am un sac întreg.

Se îndrepta spre una din multele oglinzi ale încăperii şi se strîmbă la propria imagine. Dincolo de toată grozăvia şi de frămîntările prin care trecuse, nu putea să nu observe cu ciudă că înfăţişarea ei nu era tocmai prilej de mîndrie, cu părul lung de numai un centimetru.

Garona se aşeză pe marginea patului întinzîndu-şi oasele.

– Voi, oamenii din generaţia a doua, prea luaţi toate lucrurile în serios, zise el.

– Nu ştiu ce tot spui cu „a doua generaţie”, răspunse Suzanne, dar eu, una, cred că am motive întemeiate să iau lucrurile în serios. În fond, n-am venit aici de bunăvoie ci, aşa cum a spus şi Donald, am fost, pur şi simplu, răpiţi. Şi nu cred că trebuie să-ţi amintesc că asta înseamnă aduşi cu forţa.

Arak se ţinu de cuvînt şi îşi făcu apariţia îndată după micul dejun, întrebînd dacă e toată lumea pregătită pentru şedinţa de iniţiere. Spre deosebire de Donald, Perry şi Suzanne nu încercau să-şi ascundă nerăbdarea; cît despre cei doi scufundători, aceştia manifestau un total dezinteres. Mai mult chiar, îşi pierduseră cu totul tupeul lor cel de toate zilele şi arătau mai degrabă ca nişte căţei plouaţi. Perry puse atitudinea lor pe seama mahmurelii şi nu întîrzie să-i împărtăşească Suzannei părerea lui.

– Nici nu-i de mirare, după cît au băut, îl aprobă aceasta. Apropo, tu cum te simţi?
– Excepţional, pe toate planurile, o asigură el. Cum e cu prietenul Garona, a stat mult la tine?
– A stat ceva, răspunse ea evaziv. Dar Luna?
– Tot aşa, zise Perry. În tot acest timp, amîndoi îşi ocoleau privirile.
De îndată ce fură gata cu toţii, Arak îi conduse spre o clădire emisferică mai mică decît pavilionul în care avusese loc recepţia din seara trecută, altminteri foarte asemănătoare cu acesta. Perry şi Suzanne stăteau aproape de Arak, Donald îi urma la cîţiva paşi, iar scufundătorii încheiau plutonul.
– Eu totuşi cred că ar trebui să-i spui lui Donald, insista Michael pe lîngă Richard. Poate ştie el mai bine ce-ar trebui să facem.
– Ce mare scofală crezi c-ar face prăpăditul ăla? Puştiul e mort oricum, şi n-o să-l învie Fuller.
– Dar poate ne dă el o idee unde să ascundem corpul; mi-e frică să nu-l găsească cineva. Nu de alta, dar n-aş vrea să afli ce le fac ăştia ucigaşilor.
– Ia stai puţin - cum adică, să aflu eu? se opri brusc Richard, sesizînd nuanţa.
– Păi, tu l-ai omorît, nu? se spălă Michael pe mîini.
– Şi ce, tu nu l-ai lovit?
– Da' nu l-am omorît, se apără Michael. Şi de fapt toată treaba a fost ideea ta.
Richard îi aruncă amicului său o privire crîncenă:
– Ascultă, măi, scîrnăvie, amîndoi sîntem băgaţi pîn' la gît în porcăria asta care s-a întîmplat în camera ta, nu a mea. Deci, ce păţesc eu, păţeşti şi tu, să-ţi fie clar!
– Hei, voi doi, haideţi mai repede! îi strigă Arak.

Înconjurat de restul grupului, acesta îi aştepta pe cei doi în dreptul unei uşi deschise. Clădirea arăta ca o cupolă de dimensiuni reduse, compactă, fără nici o fereastra.

– Indiferent de cum stau lucrurile, şopti Michael nervos, chestia e că hoitul nu e deloc bine ascuns. Trebuie să-l întrebi pe Donald dacă nu cumva are el o idee mai bună. O fi el un prăpădit de fost ofiţer, da' prost nu e.

– Bine, fie ca tine, consimţi Richard în silă.

Grăbiră amîndoi pasul ca să-i ajungă din urmă pe ceilalţi şi fură întîmpinaţi de zîmbetul amabil al lui Arak. Acesta intră primul, urmat de Suzanne şi Perry. Cînd să treacă pragul, Donald se pomeni tras de mînecă de Richard. Acesta se uită la el smucindu-şi nervos braţul, dar fără să se oprească din mers.

– Dom' comandant Fuller, stai aşa o secundă, îi şopti Richard.

Donald îi aruncă o privire dispreţuitoare, continuîndu-şi drumul. Arak îi conducea de-a lungul unui coridor ce urma circumferinţa clădirii.

– Vreau să-mi cer scuze pentru azi-noapte, începu Richard, care-şi potrivise pasul cu al lui Donald şi îl urma îndeaproape.

– Pentru ce? întrebă Donald pe un ton glacial. Pentru prostie, pentru că te-ai îmbătat sau pentru că te-ai lăsat dus de nas de oamenii ăştia?

– Pentru toate trei, să zicem, îi cîntă Richard în struna, muşcîndu-şi buza. Ne-au luat prin surprindere, ce s-o mai dăm după deget. Dar nu despre asta vreau să vorbim.

– Dar despre ce, marinare? îl luă Donald de sus, pe un ton cîtuşi de puţin conciliant. Zi mai repede ce ai

de zis, fiindcă nu vreau să pierd nimic din discuţiile interesante care ne aşteaptă.

– Păi… nu ştiu cum să zic… ar fi vorba de...

Fălosul scufundător îşi pierduse cu totul obişnuita bravadă. Se vede treaba că Donald avea ceva care îl intimida.

– Hai, marinare, dă-i drumul odată, îl somă căpitanul tăios.

– Michael şi cu mine sîntem de părere s-o ştergem cît mai repede din Interterra asta, încercă Richard s-o ia mai pe ocolite.

– Zău? Cită inteligenţă ascund dovlecii ăştia ai voştri, i-o tăie Donald sarcastic. Presupun că revelaţia asta genială v-a picat dis-de-dimineaţă, nu? Ei bine, poate c-ar trebui să vă reamintesc că de fapt nici nu ştim unde sîntem, pînă cînd se hotărăşte Arak să ne lumineze. Aşa că, imediat ce aflăm cum stau lucrurile, poate mai stăm de vorbă.

Donald dădu să plece, însă Richard îl înşfăcă de braţ, cu o mişcare disperata. Donald aruncă o privire incandescentă spre mîna care îl apucase.

– Dă-mi drumul pînă nu mă enervez de-a binelea, şuieră el.

– Bine, dar…

– Destul, marinare! îl repezi Donald smucindu-şi braţul din strînsoare şi tăind orice posibilitate de a continua discuţia. Se îndepărtă apoi în pas grăbit şi intră, aplecîndu-şi capul, prin uşa de la capătul coridorului, să-i prindă din urmă pe ceilalţi.

– De ce naiba nu i-ai spus? îl luă Michael la rost pe Richard.

– Nici tu nu i-ai spus, da? se apără acesta.

– Păi nu, pentru c-ai zis că vorbeşti tu, zise Michael ridicîndu-şi braţele într-un gest de disperare. Ce să

spun, mare cuvîntător! Şi bunica s-ar fi descurcat mai bine ca tine. Chestia e că sîntem tot de unde-am plecat; şi trebuie să recunoşti şi tu, repet, cadavrul ăla nu e-n cea mai bună ascunzătoare - ce facem dacă dă careva peste el?

– Nici nu vreau să mă gîndesc, zise Richard. Dar a fost cea mai bună soluţie de moment.

– Poate ar fi fost mai bine să rămînem în cameră, propuse Michael.

– Asta nu rezolvă nimic, îl contrazise Richard. Hai să mergem acum, măcar să aflăm şi noi unde sîntem şi după aia ne-om mai gîndi cum s-o ştergem de aici.

O luară amîndoi pe urmele lui Donald şi se pomeniră într-o încăpere circulară cu un diametru de circa zece metri, cu tavanul bombat şi fără ferestre. Un şir de douăsprezece scaune turnate dintr-o bucată înconjurau spaţiul din mijlocul camerei, uşor convex. Arak şi Sufa se aşezaseră chiar în faţa intrării, iar în dreapta lor şedea o pereche de necunoscuţi care, deşi purtau aceeaşi îmbrăcăminte albă ca toată lumea, nu erau, parcă, la fel de arătoşi. Suzanne şi Perry se aşezaseră la stînga Sufei şi a lui Arak, iar Donald făcea opinie separată, lăsînd mai multe scaune libere între el şi ceilalţi.

– Richard, Michael, vă rog să luaţi loc unde vă place, ca să putem începe, îi invită Arak pe ultimii sosiţi.

Richard ţinu să se aşeze lîngă Donald şi dădu din cap în direcţia lui. Drept răspuns, acesta se îndepărtă ostentativ, rezemîndu-se de braţul opus al scaunului. Michael, fireşte, ocupă locul de lîngă Richard.

– Vă urăm din nou bun venit în Interterra, începu Arak. Astăzi veţi afla noutăţi captivante, în urma cărora veţi înţelege cît sînteţi de norocoşi.
– Ce-ar fi să începi prin a ne spune cînd plecăm acasă? îl întrerupse Richard.
– Mai taci odată! se răsti Donald la el.
– Richard, zise Arak rîzînd cu poftă, îţi apreciez spontaneitatea şi impulsivitatea, dar te rog să ai răbdare.
– Mai întîi, preluă Sufa discuţia, vrem să faceţi cunoştinţă cu doi distinşi cetăţeni ai oraşului nostru. Sînt sigură că discuţia cu ei vă va fi de mare ajutor pentru că, asemenea vouă, şi ei au venit tot din lumea de deasupra. Aşadar, vi-i prezint pe Ismael şi pe Mary Black.
Cei vizaţi se ridicară şi se înclinară. Din obişnuinţa, Michael se pomeni aplaudînd, dar se opri imediat ce-şi dădu seama că o făcea de unul singur. Suzanne şi Perry se uitau la ei cu ochii măriţi de curiozitate. Ismael, un bărbat slab, cu trăsături ascuţite şi ochii înfundaţi în orbite, luă cuvîntul:
– Mary şi cu mine vă urăm, la rîndul nostru, bun venit. Ne aflăm aici pentru că am trecut şi noi, odată, prin ceea ce urmează să treceţi voi acum şi sperăm să vă putem ajuta. Pentru început, vă sfătuim să nu încercaţi să absorbiţi prea mult dintr-o dată.
– Crezi cumva că se referă la crema aia nemaipomenită cu care ne-am dat pe mîini aseară? şopti Michael aplecîndu-se spre Richard.
– Gura! îl repezi Donald. Dacă aveţi de gînd să tot între-rupeţi, mutaţi-vă de lîngă mine!
– Gata, gata, făcu Michael, împăciuitor.

– Mulţumesc, Ismael, zise Arak; apoi, privind pe rînd la nou-veniţi, adăugă: Sper că veţi ţine seama cu toţii de sfatul soţilor Black. Cred că e bine să ne împărţim sarcinile: Sufa şi cu mine vă vom sta la dispoziţie cu informaţiile, iar Ismael şi Mary vor face completările de rigoare.

Suzanne se aplecă înspre Perry, cu o expresie de îngrijorare pe faţă:

– Ce vrea să spună cu „completările de rigoare”? Cît timp crezi că au de gînd să ne ţină aici?

– Habar n-am, zise Perry, frămîntat şi el de aceeaşi problemă.

– Înainte de a începe, am să vă dau cîte un dispozitiv de comunicare audio-video, zise Sufa deschizînd o cutie mare pe care o adusese cu ea. Scoase din ea cinci pachete, fiecare pur-tînd o eticheta cu un nume scris cu majuscule, şi le înmînă pe rînd destinatarilor.

Richard şi Michael smulseră ambalajul asemenea unor copii care se reped hămesiţi asupra cadourilor de Crăciun; Suzanne şi Perry îşi deschiseră pachetele cu oarecare încetineala, iar Donald şi-l puse pe al său pe genunchi, nedesfăcut.

– Am aici o pereche de ochelari şi un ceas fără cadran, zise Michael dezamăgit, probînd ochelarii care aveau o formă aerodinamica şi lentile transparente.

– Este un sistem de telecomunicare activat prin voce, adaptat să răspundă la amprenta vocală a posesorului, explică Sufa. Prin urmare, nu le puteţi schimba între voi. Mai tîrziu vă vom arăta şi cum sa le folosiţi.

– Dar ce fac chestiile atea? întrebă Richard care, între timp, îşi proba şi ochelarii.

– O mulţime de lucruri, răspunse Sufa. Fac legătura cu banca centrală de informaţii, care afişează datele prin ochelari, în plan virtual. De asemenea, asigură legătura audio-vi-deo cu oricine din Interterra. Mai asigură şi alte servicii, cum ar fi comanda unui taxi aerian - dar le veţi afla pe toate la timpul lor.

– Haideţi să începem, zise Arak activînd o comandă pe consola dinaintea sa.

Ecranul convex, întunecat, se coloră într-un albastru fosforescent.

– Primul lucru despre care trebuie să vorbim este noţiunea timpului, începu Arak. Este, poate, subiectul cel mai delicat pentru oameni ca voi, fiindcă în Interterra timpul prezintă aspecte foarte diferite de acelea cu care sînteţi obişnuiţi pe Pă-mînt. Savantul vostru, domnul Einstein, a recunoscut relativitatea timpului în funcţie de reperul observatorului. Aici vă veţi confrunta cu multe ipostaze ale acestei relativităţi. Cea mai simplă, de exemplu, este vîrsta civilizaţiei noastre. Din perspectiva pămîntenilor, civilizaţia noastră apare incredibil de veche, însă în sistemul nostru de referinţă şi în cel al întregului sistem solar, lucrurile nu stau tocmai aşa. Civilizaţia voastră se măsoară în milenii, a noastră în milioane de ani, iar a sistemului solar în miliarde...

– Pentru Dumnezeu, chiar trebuie să ascultăm toată vorbăria asta? se plînse Richard. Eu speram că o să ne spuneţi unde naiba ne aflăm.

– Dacă nu veţi înţelege lucrurile de bază, atunci tot ce vă voi spune vi se va părea incredibil, ba chiar lipsit de sens.

– Dar ce-ar fi s-o iei invers, insistă Richard; ce-ar fi să ne spui mai întîi unde ne aflăm şi după aceea, restul.

– Richard! se răsti Suzanne. Potoleşte-te odată!

Richard îşi dădu ochii peste cap, mai mult pentru Michael, care îşi manifesta şi el nerăbdarea încrucişîndu-şi picioarele întruna.

– Aşadar, timpul nu este o constantă, reluă Arak. După cum spuneam, savantul vostru, isteţul domn Einstein, a recunoscut acest fapt; a greşit însă afirmînd că viteza luminii ar fi limita superioară a mişcării. Nimic mai fals - deşi, trebuie să recunoaştem, e nevoie de o concentrare imensă de energie ca să spargi acest plafon. Ca să facem o comparaţie cu un aspect din viaţa obişnuită, ne putem gîndi la cantitatea suplimentară de energie necesară trecerii dintr-o stare de agregare în alta: lichefierea unui solid sau trecerea unui lichid în stare gazoasă. Ei bine, trecerea unui obiect dincolo de viteza luminii seamănă cu un astfel de transfer într-o altă „stare de agregare”, într-o dimensiune în care timpul este elastic şi se raportează doar la spaţiu.

– Măi, fir-aş al mamei, asta ce glumă mai e?! îşi pierdu Richard din nou răbdarea.

Donald se ridică şi se mută într-un alt fotoliu, mai departe de cei doi scufundători.

– Aveţi puţină răbdare, reluă Arak imperturbabil, şi concentraţi-vă asupra ideii că timpul nu este o constantă. Ia gîndiţi-vă: dacă timpul chiar este relativ înseamnă că poate fi controlat, manipulat, schimbat! Asta ne duce cu gîndul la ideea de moarte. Ascultaţi cu atenţie! La suprafaţa Pămîntului, moartea constituie o condiţie a evoluţiei,

iar evoluţia este singura justificare a morţii. Însă pentru fiinţa care a evoluat pînă la stadiul cunoaşterii desăvîrşite, moartea nu mai este o necesitate, ci o risipă.

Cum auziră de moarte, Richard şi Michael se făcură mici în fotoliile lor. Perry ridică mîna, iar Arak îl invită din priviri.

– Acum putem să punem întrebări? ceru Perry.

– Da, fireşte, îi răspunse Arak cu amabilitate. Nu aţi fost invitaţi la o prelegere, ci mai degrabă la un seminar. Vă rog totuşi să puneţi întrebări despre cele ce v-am spus deja, şi nu despre ceea ce credeţi că ar urma să vă spun.

– Ai vorbit despre măsurarea timpului, începu Peny. Să înţelegem că voi aveţi o civilizaţie mai veche decît cea de pe Pămînt?

– Aşa este, zise Arak. Şi aş mai putea spune că diferenţele sînt greu de imaginat pentru experienţa voastră de cunoaştere. Istoria noastră documentară începe cu aproape şase sute de milioane de ani în urmă.

– Ia mai lasă vrăjeala, măi! îl luă Richard în zeflemea. E imposibil, astea-s poveşti vînătoreşti - adică, vrei să spui că voi sînteţi mai bătrîni ca dinozaurii?

– Mult mai bătrîni decît dinozaurii voştri, confirmă Arak. Perplexitatea voastră este însă perfect explicabilă şi tocmai de aceea nu e bine să ne grăbim, pentru că vrem să vă lămurim pas cu pas asupra realităţilor din Interterra. Nu vreau să insist prea mult asupra acestui aspect, dar va fi mult mai bine pentru voi să vă adaptaţi treptat la situaţia voastră prezentă.

– Mă rog, foarte frumos din partea voastră, spuse Richard. Dar ce-ar fi să ne daţi şi oarece dovezi despre bazaconiile astea pe care ni le tot înşiraţi? Nu de alta, dar încep să cred că tot balamucul ăsta e un soi de înscenare meşteşugită, şi parcă n-am chef să pierd vremea pe aici ca prostul.

Nici Donald şi nici Suzanne nu mai interveniră să-l potolească pe Richard care, de data asta, chiar vorbise pe sufletul lor. Suzanne se gîndi că totuşi ea ar fi pus problema în termeni mai civilizaţi. Arak însă nu dădea nici cel mai mic semn că ar fi fost cîtuşi de puţin ofensat.

– Foarte bine, zise acesta, răbdător. Vă vom arăta dovezi pe care să le puteţi pune în legătură cu istoria civilizaţiei voastre. Noi observăm şi înregistrăm evoluţia civilizaţiei umane dintr-a doua generaţie încă de la începuturile ei.

– Ce vrei să spui, de fapt, cu această „a doua generaţie”? îl întrerupse Suzanne.

– Veţi înţelege îndată, o linişti Arak. Mai întîi, haideţi să vedeţi cîteva imagini interesante. După cum ziceam, noi am observat nestînjeniţi evoluţia civilizaţiei voastre, pînă acum vreo cincizeci de ani, de cînd accelerarea bruscă a progresului tehnologic pe Pămînt a mărit riscul să fim detectaţi. Am încetat să mai folosim vechile porţi de acces, cum este şi aceea prin care aţi fost aduşi voi în Interterra ori cea din Barsama, oraşul care se învecinează cu noi la apus. S-a dispus ca amîndouă să fie sigilate cu magmă, însă din cauza tergiversărilor birocratice ale clonelor androide s-a tot întîrziat aplicarea decretului.

– Măi să fie, da' limbă lungă mai eşti! izbucni Richard. Ne arăţi odată probele alea sau nu?

– Vorbeşti de caverna în care a eşuat submarinul nostru? interveni Suzanne. Aceea este ceea ce numeşti o „poartă de acces”?

– Exact, spuse Arak.

– În mod normal este plină cu apă de mare? continuă ea.

– Din nou ai ghicit, îi confirmă el.

– Nici nu-i de mirare, atunci, că muntele submarin Olympus n-a fost detectat de Geosat, trase ea concluzia, întorcîndu-se spre Perry. Masa muntelui e insuficientă pentru a fi percepută de un gravimetru.

– Haideţi, măi, nu mai tărăgănaţi atît! se văicări Richard. Hai să vedem probele, da?

– Bine, Richard, zise Arak. Uite, spune ce perioadă din istoria voastră ai vrea să căutăm în baza noastră de date. Şi dacă e foarte veche, e cu atît mai bine, ca să vă convingeţi că nu e vorba de nici o minciună în cele ce vă spun.

Richard îi ceru ajutor lui Michael din priviri.

– Gladiatorii! sări Michael. Ce-ar fi să vedem nişte gladiatori romani?

– Ce-i drept, avem lupte de gladiatori înregistrate, zise Arak pe un ton şovăitor; însă pentru vizionarea scenelor de violenţă există o cenzură foarte strictă şi e nevoie de o dispensă specială din partea Consiliului Bătrînilor. Poate vreţi să alegeţi totuşi o altă epocă...

– Asta-i de-a dreptul ridicol! strigă Richard.

– Ţine-ţi firea, marinare! îl repezi Donald.

– Dacă înţeleg eu bine, vrei să spui că aveţi aici înregistrări din toată istoria omenirii şi că vrei să ne arăţi cîte ceva la alegerea noastră?

– Chiar aşa, zise Arak.

– Ce-ai spune de Evul Mediu, atunci?

– E o perioadă cam lungă; n-ai vrea să fie mai specifica?

– Păi, să zicem, Franţa secolului al paisprezecelea.

– Asta e în timpul Războiului de o Sută de Ani, constată Arak, dezumflat. E ciudat că pînă şi dumneata, domnişoară doctor Newell, îţi alegi imagini din vremuri violente. Dar nu-i de mirare, pentru că mai toată istoria generaţiei a doua e un şir de violenţe.

– Poţi să ne arăţi oameni petrecînd altfel, nu neapărat lupte, îl ajută femeia.

Arak atinse tastatura consolei şi se aplecă să vorbească într-un microfon situat în centrul acesteia. Aproape imediat, lumina din încăpere scăzu în intensitate şi pe ecranul din podea prinseră a se derula cu mare viteză imagini neclare. Se rezemară cu toţii de parapetul ce-i despărţea de ecran, privind cu sufletul la gură.

Nu peste mult timp imaginile îşi încetiniră goana, apoi se stabiliră la o scenă în trei dimensiuni, de o incredibilă claritate şi în culori perfect naturale. Era un lan de grîu într-o zi de vară tîrzie, totul văzut de la o înălţime mai mică de două sute de metri. Cîţiva cosaşi se odihneau, iar uneltele lor erau împrăştiate în dezordine în jurul unor pături pe care adăstau merinde modeste. Scena era însoţita de ţîrîitul greierilor.

– Aici nu e nimic interesant şi nu dovedeşte nimic, spuse Arak după ce aruncă o scurtă privire. În afară de veşmintele aspre ale oamenilor, nu e nimic care să ne spună în ce epocă ne aflăm. Să mai căutăm...

Înainte să aibă cineva timp să răspundă, ecranul fu din nou cotropit de imagini tulburi în goană

ameţitoare - care, după numai cîteva clipe, încetini şi apoi se opri cu totul.

– Ei, aici e mult mai bine, făcu Arak, mulţumit.

Aveau acum în faţă un castel ridicat pe o stîncă, unde tocmai se desfăşura un turnir. Perspectiva era, de data aceasta, mult mai înaltă decît la scena dinainte, iar culorile vegetaţiei din jurul castelului te duceau cu gîndul la luna octombrie. Curtea era înţesată de o mulţime agitată, ale cărei glasuri se auzeau ca un murmur înăbuşit. Toată lumea purta haine tipic medievale, viu colorate; flamuri heraldice se zbăteau semeţe în suflarea vîntului. În mijlocul curţii se întindea un gard lung şi scund, la capetele căruia doi cavaleri făceau ultimele pregătiri pentru un asalt. Caii lor, bogat împodobiţi, fremătau de nerăbdare, bătînd mărunt din copite.

– Cum aţi obţinut imaginile astea? întrebă Perry, fascinat de spectacol.

– Cu un aparat de înregistrare standard, îi explică Arak.

– Bine, dar de unde s-a filmat? Dintr-un elicopter, cumva?

Arak şi Sufa pufniră în rîs.

– Iartă-ne, se scuză Arak în numele amîndurora, dar elicopterele sînt produsele tehnologiei voastre; noi nu avem aşa ceva. Pe de altă parte, un astfel de aparat ar fi mult prea vizibil. Imaginile au fost luate de la o înălţime de circa şase mii cinci sute de metri, dintr-o capsulă mică, silenţioasa, telecomandată, care zboară în cîmp antigravitaţional.

– Auzi, mare şmecherie, spuse Richard; treburi d-astea fac şi ăia de la Hollywood tot timpul, aşa că astea nu-s dovezi.

– Dacă asta e o scenă de film, zise Suzanne, atunci pot să spun că e cea mai realistă filmare pe care am văzut-o vreodată.

Femeia se aplecă să vadă mai bine detaliile care, după părerea ei, depăşeau cu mult performanţele studiourilor de la Hollywood.

Între timp, sub ochii lor, scutierii celor doi cavaleri în armură se retraseră cîţiva paşi, iar luptătorii îşi coborîră lăncile în poziţie orizontală. În ţipăt de trompete, caii porniră în asalt, de o parte şi de cealaltă a gardului despărţitor. Urletul mulţimii creştea pe măsură ce se apropiau. Cu numai o clipă înaintea întîlnirii impetuoase a celor doi cavaleri, ecranul rămase pustiu, revenind la albastrul fosforescent de la început. Apăru apoi un mesaj afişat: „Scenă cenzurată. Adresaţi-vă Consiliului Bătrînilor”.

– Mama mă-sii! izbucni Michael. Tocmai acum, cînd eram cu sufletul la gură. Cine naiba o fi cîştigat, tipul în verde sau ăla în roşu?

– Richard are dreptate, îl întrerupse brusc Donald, fără să-l ia în seamă. Scenele astea se pot regiza fără prea mare dificultate.

– Tot ce se poate, zise Arak, fără umbră de ofensă în glas. Numai că eu pot să vă arăt orice doriţi - or, e imposibil să fi regizat noi toate scenele de istorie a celei de-a doua generaţii de oameni pe care le solicitaţi voi pe moment, după bunul plac.

– Hai să încercăm ceva mai vechi, propuse Perry. Bunăoară, un moment din era neolitică, în acelaşi loc în care se afla castelul acesta.

– Bine gîndit! îl lăudă Arak. Vom derula înapoi în timp începînd de acum zece mii de ani, iar coordonatele locale vor rămîne aceleaşi. Să vedem

dacă aparatul găseşte vreo scenă în baza lui de date.

Ecranul prinse viaţă din nou, într-o sarabandă de imagini fugare care, de data aceasta, se derulară vreme îndelungată. Suzanne atinse braţul lui Perry, care se aplecă spre ea.

– Eu cred că scenele astea sînt reale, şopti ea.

– Şi eu, îi răspunse el. Îţi dai seama cu ce tehnologie avem de-a face?!

– Pe mine, una, mă preocupă mai puţin tehnologia, decît faptul că locul ăsta e cît se poate de concret şi deci n-are rost să ne mai facem iluzii cum că totul ar fi un vis.

– Ah! exclamă Arak. Văd că a găsit ceva care se plasează în timp cu vreo douăzeci şi cinci de mii de ani în urmă.

În timp ce vorbea, imaginile îşi încetiniră ritmul pînă cînd derularea se opri cu totul. Imaginea înfăţişa aceeaşi proeminenţă stîncoasă pe care, de data aceasta, nu se mai afla nici un castel, în schimb, stînca se termina cu un ţanc în mijlocul căruia se deschidea o mică grotă. În jurul acestei intrări, un pîlc de oameni din Neanderthal înveşmîntaţi în blănuri şedeau chirciţi, absorbiţi în meşterirea unor unelte grosolane.

– Într-adevăr, pare a fi acelaşi loc şi se vede mult mai clar, comentă Perry în timp ce imaginea se focaliza asupra scenei casnice din faţa grotei.

– În vremurile acelea nu aveam motive de îngrijorare că navetele noastre ar putea fi observate, explică Arak; prin urmare, puteam coborî nestingheriţi pînă la treizeci de metri înălţime, ca să le studiem comportamentul.

Văzură, la un moment dat, cum unul din oamenii aceia, care răzuia o blană de animal, se ridică în picioare să-şi îndrepte oasele şi priveşte în sus. O expresie de perplexitate i se aşterne pe chip şi rămîne literalmente cu gura căscată, lăsînd să i se vadă dinţii puternici, pătraţi.

– Ei, da, comentă Arak, iată una dintre situaţiile în care navetele noastre antigravitaţionale au fost văzute. Bietul om a crezut probabil că e vizitat de zei.

– O, Doamne, zise Suzanne; uite, încearcă să le atragă atenţia celorlalţi!

– Aveau un limbaj foarte limitat, spuse Arak. Ştiu însă că exista, în aceeaşi eră, o altă subspecie pe care voi aţi de-numit-o omul de Cro-Magnon şi a cărei exprimare verbală era mult mai dezvoltată.

Omul de Neanderthal ţopăia mormăind şi arăta cu braţul înspre aparatul de filmat. Cîteva femei îşi adunară copiii şi dispărură în grotă, în timp ce altele se repezeau afară. Un bărbat mai curajos se aplecă, luă de pe jos o piatră cam de mărimea unui ou şi o azvîrli în sus. Proiectilul se apropie crescînd în prim-plan, apoi dispăru într-o latură a imaginii.

– N-aruncă rău, observă Michael. Sînt sigur că băieţii de la Red Sox l-ar putea folosi cu succes pe post de atacant central.

Arak atinse consola şi imaginea se stinse, iar încăperea fu inundată de lumină. Se întoarseră cu toţii la locurile lor. Arak şi Sufa îi priviră pe rînd pe vizitatorii care, preţ de cîteva clipe, rămaseră muţi. Pînă şi Richard părea că şi-a pierdut cuvintele. În cele din urmă, Perry sparse tăcerea:

– Care e data prezumtivă a ultimei înregistrări?

– După calendarul vostru, zise Arak cu ochii pe consolă, ar fi fost paisprezece iulie, 23 342 înainte de Hristos.

– Dar nu v-a îngrijorat faptul că aparatul vostru a fost văzut? îl întrebă Suzanne, care fusese foarte impresionată de chipul îngrozit al neandertalianului.

– Ce-i drept, ai noştri începeau deja să fie preocupaţi de pericolul de a fi descoperiţi, recunoscu Arak. Au existat chiar propuneri, în aripa conservatoare, de a extermina fiinţele inteligente de pe faţa Pămîntului.

– Dar ce motiv de îngrijorare aveaţi în faţa unor oameni primitivi ca aceia? întrebă Perry.

– Pur şi simplu, nu voiam să fim descoperiţi, zise Arak. Fireşte, nivelul primar al civilizaţiei voastre de acum douăzeci şi cinci de mii de ani nu era de natură să ne pună probleme; ştiam însă că lucrurile nu vor rămîne aşa. Navele noastre au mai fost văzute şi în timpurile voastre moderne, şi asta e chiar o problemă. Din fericire, mărturiile au fost întîmpinate cu neîncredere sau, dacă nu, cel puţin cu convingerea că navele acestea vin de pe alte planete ale universului şi nicidecum din chiar adîncul Pămîntului.

– Ia stai puţin, îl întrerupse brusc Donald. Nu-mi place să stric spectacolul nimănui, dar eu nu cred că aţi dovedit ceva cu o reprezentaţie pe care o poţi monta foarte frumos cu imagini computerizate. De ce nu vreţi să terminaţi cu toată mascarada şi să ne spuneţi pe cine reprezentaţi de fapt şi ce vreţi de la noi?

Tăcere. Arak şi Sufa se aplecară unul spre celălalt, şuşotind între ei, apoi se consultară cu Ismael şi

Mary. După un scurt sfat de taină gazdele îşi reluară locurile, iar Arak îl privi pe Donald drept în ochi.

– Domnule Fuller, scepticismul dumneavoastră este explicabil, deşi nu sîntem siguri că toţi ceilalţi vă împărtăşesc suspiciunile. Poate că mai tîrziu vor putea să vă influenţeze opiniile. Fireşte că veţi beneficia şi de alte dovezi pe parcursul instructajului şi nu mă îndoiesc că, în cele din urmă, veţi fi pe deplin convinşi. Între timp, mă văd nevoit să vă mai pun răbdarea la încercare pentru cîtăva vreme.

Fără nici un cuvînt de răspuns, Donald îi susţinu cu îndîrjire privirea lui Arak.

– Aşadar, zise acesta din urmă, daţi-mi voie să vă prezint în continuare istoria Interterrei, pe scurt. Pentru aceasta, trebuie să pornim de pe terenul vostru - de pe Pămînt, adică. Toţi savanţii voştri ştiu că acolo viaţa a început la vreo cinci sute de milioane de ani după ce s-a format planeta şi că evoluţia ei a consumat cîteva miliarde de ani. Ceea ce nu ştiu ei este că noi, oamenii din prima generaţie, am apărut acum vreo cinci sute cincizeci de milioane de ani, pe parcursul primei etape a ciclului evolutiv. Ei bine, oamenii de ştiinţă de pe Pămînt nu cunosc aceste lucruri pentru că aproape toate mărturiile fosilizate din acea perioadă au dispărut în timpul a ceea ce noi numim Era întunecată. Despre asta, mai tîrziu însă. Avem cîteva imagini despre începuturile civilizaţiei noastre, dar nu sînt de bună calitate.

Lumina din încăpere scăzu treptat. Suzanne şi Perry schimbară o privire scurtă, dar nu spuseră nimic. Ecranul din mijloc le atrase subit atenţia cînd, după obişnuita perioadă de fluctuaţii luminoase provocate de derulare, se opri asupra unui cadru

filmat, de data aceasta, în plan orizontal. Decorul semăna cu ceea ce eroii noştri văzuseră deja în Interterra: clădirile aveau aceleaşi forme, doar că nu erau negre, ci albe. Personajele, surprinse în toiul îndeletnicirilor zilnice, semănau mai degrabă cu oamenii obişnuiţi: nu toţi aveau trăsături desăvîrşite, ca ale celor de acum.

– Imaginile astea ne fac să zîmbim la gîndul că am fost odată atît de primitivi, zise Sufa.

– Într-adevăr, o susţinu Arak. În vremurile acelea încă nici nu aveam clonele androide.

Suzanne îşi drese glasul, încercînd să-şi facă drum prin hăţişul de informaţii pe care le debita Arak. Era şi ea om de ştiinţă, însă prelegerea acestuia îi dădea peste cap tot ce ştia ea despre evoluţie, în general, şi despre evoluţia rasei umane în particular.

– Vrei să spui că imaginile astea au fost luate acum cinci sute cincizeci de milioane de ani?

– Exact, confirmă Arak, abţinîndu-se să rîdă - ca şi Sufa, de altfel - la vederea unui om care încerca să ridice un bloc de piatră. Iertaţi-ne ilaritatea, se scuză el; n-am mai văzut de mult aceste imagini. Pe vremea aceea eram şi noi împărţiţi într-un fel de naţionalităţi, care însă au dispărut după primii cincizeci de mii de ani ai istoriei noastre. Tot atunci au dispărut şi războaiele, după cum vă puteţi lesne imagina. Vedeţi, suprafaţa terestră era cu totul altfel decît în zilele noastre, iar noi pe aceea am încercat să o reproducem aici, în Interterra. Pe atunci nu exista decît un continent imens şi un ocean uriaş.

– Şi ce s-a întîmplat? De ce s-a retras civilizaţia voastră sub pămînt? întrebă Suzanne.

– Asta s-a întîmplat în Era întunecată, zise Arak. După aproape un milion de ani de evoluţie paşnică,

am depistat semne de rău augur într-o galaxie apropiată. La scurtă vreme s-a declanşat cataclismul: explozii în lanţ de supernove, care au trimis pe Pămînt suficiente radiaţii cît să risipească stratul de ozon. Cu asta ne-am fi putut descurca noi, însă investigaţiile savanţilor noştri au mai descoperit că aceste evenimente galactice mai tulburaseră şi echilibrul delicat al populaţiei de asteroizi din sistemul nostru solar. Era limpede că planeta noastră urma să fie, literalmente, bombardată, cum deja mai păţise odată în fazele ei primordiale.

– Ţineţi-mă, fraţilor, că nu mai suport! se tîngui Richard.

– Lasă gălăgia, Richard, îl admonesta Suzanne, fără să-şi ia ochii de la Arak. Aşadar, Interterra a fost forţată să se retragă dedesubt...

– Exact, reluă Arak. Se ştia că suprafaţa Pămîntului nu va mai putea fi locuită; situaţia era disperată. Am cercetat sistemul solar pentru a găsi un loc de retragere - fără succes, însă. Cît despre explorarea altor galaxii, nu ajunseserăm încă la tehnologia deplasării în timp. S-a propus atunci, ca singură şansă de supravieţuire, să ne mutăm sub Pămînt sau, mai bine zis, sub ocean. Lucrul acesta s-a realizat într-un timp miraculos de scurt, pentru că tehnologia noastră permitea realizarea unui astfel de proiect. Şi, la scurtă vreme după aceea, Pămîntul a fost măturat de radiaţii mortale, scuturat de bombardamentul asteroizilor şi de transformări geologice dramatice. Am fost la un pas de pieire, chiar sub stratul protector al oceanului, fiindcă la un moment dat temperaturile uriaşe ameninţau să-l evapore, pur şi simplu. Pe faţa Pămîntului a dispărut orice formă de viaţă, cu excepţia cîtorva specii de

bacterii primare, cîţiva viruşi şi nişte alge albastre-verzui.

Ecranul se stinse brusc şi încăperea fu inundată de lumină. Nimeni nu scotea un cuvînt.

– Ei bine, rupse Arak tăcerea, acum aveţi un rezumat al istoriei interterrane şi o bază de date ştiinţifice. Sînt sigur că aveţi întrebări.

– Cît a durat Era întunecata? începu Suzanne.

– Peste douăzeci şi cinci de mii de ani, veni răspunsul.

Copleşită de-a binelea, Suzanne clătina din cap. Pur şi simplu, nu-i venea să creadă, şi totuşi relatarea era foarte logică din punct de vedere ştiinţific. Unde mai pui că se limpezeau multe lucruri în legătură cu situaţia în care se găseau ei acum.

– Dar de ce aţi rămas în subteran? întrebă Perry. De ce n-aţi revenit pe Pămînt, în cele din urmă?

– Din două motive, zise Arak. În primul rînd, aveam aici tot ce ne trebuia şi ne adaptaserăm foarte bine la mediu. În al doilea rînd, în decursul următorului ciclu evolutiv au apărut pe pămînt bacterii şi viruşi la care noi nu fuseserăm niciodată expuşi. Cu alte cuvinte, în momentul cînd clima terestră devenise din nou accesibila, biosfera ne era deja ostilă, iar un efort de readaptare ar fi cerut sacrificii serioase. Iată de ce am preferat să rămînem aici, cu atît mai fericiţi şi mulţumiţi cu cît eram la adăpost de capriciile naturii.

– Da, acum înţeleg de ce a trebuit să fim trecuţi printr-un filtru de decontaminare atît de sever, comentă Suzanne. Trebuia să fim perfect sterili, nu-i aşa?

– Exact, confirmă Arak. Totodată, era necesară adaptarea voastră la mediul microbiologic de aici.

– Prin urmare, reveni Suzanne, înţeleg că, pe Pămînt, evoluţia a trecut prin două cicluri cu rezultate sensibil asemănatoare.

– Cam aşa ceva, zise Arak. S-au mai înregistrat diferenţe la unele specii. La început ne-am mirat şi noi, dar mai tîrziu am ajuns la concluzia că era firesc, de vreme ce originea era aceeaşi, la nivelul celulei ADN. În ambele cazuri viaţa multicelulară a evoluat, în fond, pornind de la aceeaşi algă al-băstrui-verzuie, în condiţii climatice asemănătoare.

– Aşadar, de aceea spuneţi că noi sîntem a doua generaţie, iar voi prima generaţie.

– Iată că ai înţeles imediat, doctor Newell, aşa cum ne şi aşteptam de altfel, o complimentă Arak cu un surîs de satisfacţie.

– Studiile ştiinţifice confirmă acest lucru, într-o oarecare măsură, zise ea întorcîndu-se spre Donald şi Perry. Dovezile geologice şi oceanografice conduc la concluzia unui singur mare continent iniţial, căruia i s-a spus Pangaea.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, interveni Arak, însă acel continent primar la care ne referim noi este altul decît Pangaea, care a luat fiinţă *de novo*1 în decursul transformărilor geologice din a doua jumătate a Erei întunecate. Cataclismul dinainte a scufundat complet continentul nostru, înghiţit de astenosferă2.

– Foarte interesant, zise Suzanne, îngîndurată. Acesta este, probabil, motivul pentru care nu dispunem de mărturii fosilizate din primul ciclu evolutiv.

Remarca Suzannei îl făcu pe Arak să zîmbească din nou admirativ.

– Perspicacitatea dumitale este, într-adevăr, impresionantă, doctor Newell, şi nu face decît să confirme aşteptările noastre încă dinainte de a sosi printre noi.
– Înainte de a sosi? Asta ce vrea să mai însemne?
– A, nimic, adăugă repede Arak. Nu, absolut nimic. Poate că ar trebui să le reamintim colegilor dumitale că din Pangaea a rezultat prin ruperea şi deplasarea plăcilor configuraţia continentală de astăzi.
– Aşa este, zise Suzanne privindu-l cercetător, cu sentimentul că acesta îi ascundea ceva.
Femeia îşi mută privirea spre Donald şi Perry, întrebîndu-se cît de mult înţelegeau ei din expunerea interterranului -cît despre Richard şi Michael, care arătau ca nişte şcolari plictisiţi, era limpede că erau cu totul depăşiţi.
– Aşadar, reluă Arak, frecîndu-şi mîinile cu intenţia de a inspira auditoriului o notă de entuziasm: sînt convins că toate aceste informaţii v-au copleşit pe toţi. Este, într-adevăr, o experienţă şocantă să vezi cum ţi se demontează un întreg edificiu de cunoaştere bazat pe concepte prefabricate şi general acceptate. Tocmai de aceea am ţinut cu tot dinadinsul să nu ne pripim şi să vă facem să înţelegeţi lumea noastră pe îndelete, pas cu pas. Bunăoară, acum cred că ar fi potrivit să vă arătăm la faţa locului cîte ceva din felul cum trăim noi.
– Vrei să spui că dăm o raită prin oraş? sări Richard de la locul lui.
– Dacă nimeni nu are ceva împotrivă…
– Eu sînt gata, se repezi acelaşi Richard.
– Şi eu, veni ecoul dinspre Michael.
– Bun; şi ceilalţi?
– Eu merg, se alătură Suzanne.

– Fireşte că merg şi eu, confirmă Perry cînd privirea lui Arak se opri asupra lui.

1 „Din nou”, în limba latină, în text (n. tr.).
2 Strat geologic aflat între 50 şi 200 km adîncime (vezi şi notele din *Glosar).*

Donald se mulţumi să aprobe cu o mişcare a capului.

– Excelent! se bucură Arak, ridicîndu-se în picioare. Vă rog să mai rămîneţi puţin la locurile voastre, pînă cînd eu şi Sufa vom face pregătirile necesare.

Cu aceasta îi întinse o mînă Sufei, care se ridică la rîndul ei, şi ieşiră amîndoi din încăpere. Perry fu primul care sparse tăcerea, clătinînd din cap:

– Eu, unul, mă simt ca lovit de bombe. Totul devine din ce în ce mai greu de crezut.

– Mie nu-mi vine să cred nimic din toate astea, întări Donald.

– Culmea ironiei, mie mi se pare totul atît de fantastic încît mi-e greu să cred că nu e adevărat, zise Suzanne. Unde mai pui ca toate se cam leagă pe linie ştiinţifică.

Apoi, privind către Ismael şi Mary Black, care stătuseră cuminţi în tot acest răstimp:

– Oameni buni, spuneţi-ne povestea voastră; e adevărat că aţi venit din lumea noastră?

– E adevărat, confirmă Ismael.

– De unde anume? întrebă Perry curios.

– Din Gloucester, statul Massachussetts, îl lămuri Mary.

– Pe bune? sări Michael de la locul lui. Păi, şi eu sînt din Massachussetts - din Chelsea. Aţi fost pe acolo?

– Am auzit, dar n-am fost, zise Ismael.

– Nu-i om de pe Ţărmul de Nord care să nu fi fost în Chelsea, se răţoi Michael, iritat. Nu de alta, dar acolo e unul din capetele podului Tobin.
– N-am auzit niciodată de podul Tobin, mărturisi Ismael, spre consternarea lui Michael.
– Dar cum aţi ajuns voi aici, în Interterra? întrebă Richard.
– Am avut un mare noroc, care a dat şi peste voi, de altfel, spuse Mary.
– Nu cumva făceaţi şi voi scufundări? încercă Perry.
– Nu, răspunse Ismael. Navigam dinspre Insulele Azore spre America şi am fost surprinşi de o furtună teribilă. Ne-am fi putut îneca, la fel ca toţi ceilalţi de pe vas. Dar, cum a spus şi Mary, am avut norocul să fim salvaţi. Am fost, literalmente, supţi în adîncul aceluiaşi puţ de acces prin care aţi ajuns voi aici şi am fost apoi readuşi la viaţă de interterrani.
– Cum se numea vasul? întrebă Donald.
– *Furtuna,* zise Ismael. Un nume parcă predestinat, după cum s-a văzut. Era o goeletă din portul Gloucester.
– Goeletă?! sări Donald, încruntat. Şi în ce an se întîmpla treaba asta?
– Păi, ia să vedem, zise Mary. Eu aveam pe atunci şaisprezece ani; asta înseamnă o mie opt sute unu.
– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Donald tre-cîndu-şi mîna peste craniul pleşuv, proaspăt ras, şi strîngînd crîncen din pleoape. Şi tot vă mai întrebaţi de ce sînt sceptic, măi, fraţilor?!
– Mary, asta a fost acum două sute de ani şi mai bine, îi atrase Suzanne atenţia.
– Da, ştiu, zise Mary. E greu de crezut, dar nu-i aşa că e minunat? Uitaţi-vă ce tineri arătăm!

– Şi vrei să credem că aveţi peste două sute de ani? interveni Perry.

– Va mai dura o vreme pînă cînd veţi înţelege lumea în care aţi intrat, spuse Mary. Tot ce pot să vă spun este că ar trebui să renunţaţi la orice idei preconcepute cît timp nu ştiţi încă totul. Îmi amintesc foarte bine cum ne simţeam şi noi sub bombardamentul acesta de informaţii. Ca să nu mai vorbim că pentru noi a fost cu atît mai greu, cu cît tehnologia era, la vremea aceea, cu mult în urma nivelului de astăzi pe Pămînt.

– Nu pot decît să susţin cele spuse de Mary, zise şi Ismael. Amintiţi-vă ce v-a spus Arak la începutul instructajului: timpul are cu totul alte valori în Interterra. De fapt, interterranii nici nu mor aşa cum mor pămîntenii.

– Asta să i-o spui lu' mutu', strecură Michael în şoaptă.

– Lasă gura! îi şopti Richard speriat, printre dinţi.

13.

Taxiul aerian în care călătoreau acum nu li se părea eroilor noştri cu nimic mai acătării decît acela care îi transportase cu o zi înainte, deşi Arak spunea că e un model mai nou, cu mult superior. Oricum ar fi stat lucrurile însă, vehiculul îşi duse pasagerii la fel de silenţios şi lin de pe domeniul oaspeţilor pînă în oraşul care fremăta de viaţă.

– De obicei, imigranţii sînt instruiţi o săptămînă întreagă în sala de conferinţe înainte de a se aventura în oraş, zise Sufa. Asta, pentru a se evita pe cît posibil şocul intelectual şi emoţional. În cazul vostru, sperăm să nu ajungem la concluzia că ne-am pripit.

– Voi ce părere aveţi în privinţa asta? îi întrebă Arak. Sau, dacă aveţi oarecare propuneri, sîntem bucuroşi să vă ascultam.

Pămîntenii schimbară priviri întrebătoare, fiecare aşteptînd o reacţie sau un răspuns din partea celorlalţi. Sufa nu greşise spunînd că situaţia era de natură să producă stupefacţie. Ajungea să te gîndeşti, bunăoară, la puzderia de taxiuri care se încrucişau din toate direcţiile, cu viteze ameţitoare - era mare minune că nu se întîmpla nici un accident!

– Aşadar, n-are nimeni nimic de zis? insistă Arak.

– Totul este, într-adevăr, copleşitor, recunoscu Perry, aşa că e greu să ai o părere. În ceea ce mă priveşte, cu cît văd mai multe, cu atît mai bine. Cele spuse de voi devin mai credibile pe măsură ce trăiesc tot felul de experienţe noi - cum ar fi aceste taxiuri aeriene, de exemplu.

– Şi acum ce urmează să ne arătaţi? interveni Suzanne.

– Ei, asta a fost, într-adevăr, o chestiune delicată, zise Arak. Tocmai de aceea ne-a luat atît de mult timp să punem la punct organizarea: ne-a fost greu să ne hotărîm de unde să începem.

Nici nu apucă Arak să termine de vorbit, că vehiculul îşi opri înaintarea şi începu să coboare vertiginos, după care se opri. Apăru imediat o deschidere într-un perete unde, cu o clipă înainte, nu existase nici măcar o fisură care să fi indicat prezenţa unei portiere.

– Dar cum se deschid uşile astea? întrebă Perry.

– Printr-o metamorfoză la nivel molecular, răspunse Arak invitîndu-i pe pasageri să coboare.

– Halal explicaţie, îi şopti Perry la ureche Suzannei în timp ce se ridica de pe banchetă.

Taxiul aerian se oprise în faţa unei clădiri nu prea înalte, fără ferestre, căptuşită cu acelaşi bazalt negru ca toate celelalte construcţii. Avea înfăţişarea unui trunchi de piramidă cu muchiile înclinate la şaizeci de grade, laturile de circa treizeci de metri la bază şi înălţimea de aproape şapte. Puţinii oameni care se aflau în jur se apropiară curioşi la apariţia nou-veniţilor.

– Sper că nu vă deranjează faima, spuse Arak. După cum v-aţi dat seama probabil încă de aseară, toată lumea din Saranta a aflat despre sosirea voastră.

Oamenii care se îmbulzeau în jurul lor erau totuşi poli-ticoşi. Aceia care se aflau mai în faţă îşi întindeau palmele, dornici de atingerea care pecetluia prietenia. Richard şi Michael făceau onorurile cu multă generozitate, mai ales cu reprezentantele sexului frumos. În aceste condiţii, Arak trebui să-şi asume rolul de jandarm pentru a permite grupului să intre în clădire. Ce-i drept, mulţimea nu insistă dincolo de uşă, rămî-nînd plină de respect afară.

– Îmi place locul ăsta din ce în ce mai mult, zise Richard.

– Mă bucur, zise Arak.

– Toată lumea este deosebit de prietenoasă, remarcă Suzanne.

– Fireşte, o aprobă Sufa; este în firea noastră să fim aşa. Pe de altă parte, sînteţi cu toţii foarte amuzanţi...

Suzanne aruncă o privire scurtă în direcţia lui Donald, să-i vadă reacţia. Acesta din urmă nu făcu decît să încline imperceptibil din cap, ca şi cînd

replica auzită nu făcea decît să-i confirme suspiciunile.

Se pomeniră într-o încăpere mare, pătrată, cu pereţii negri de data aceasta, şi nu albi cum se obişnuiseră. Decorul era auster, fără nici o mobilă, iar singura uşă era aceea prin care intraseră ei. Mai erau în încăpere cîţiva interterrani care se uitau la pereţii goi şi care se însufleţiră brusc cînd dădură cu ochii de pămînteni. Arak îi conduse pe aceştia din urmă pînă în faţa unui perete, unde se opri şi murmură ceva în microfonul-brăţară. Sub ochii lor, peretele dispăru la fel de misterios ca la taxiuri, dînd la iveală un soi de cămăruţă la fel de goală.

– Am să te rog totuşi, zise Perry, să-mi explici mai pe îndelete, odată, cum funcţionează închiderea şi deschiderea uşilor ăstora.

Pipăind peretele micii încăperi în care Arak îi invitase să intre, Perry se gîndi că, după consistenţă şi temperatură, ar putea fi ceva asemănător fibrei de sticlă.

– Da, desigur, îi răspunse Arak, concentrat asupra aparatului de emisie de la mînă. O clipă mai tîrziu deschizătura dispăru şi simţiră cu toţii cum îşi pierd greutatea şi se prăbuşesc o dată cu încăperea. Instinctiv, se agăţară unii de alţii.

– Aoleu! strigă Michael. Cade şandramaua!

– Nu-i decît un ascensor, îi linişti Arak şi izbucniră cu toţii în rîs, ruşinaţi.

– Asta-i bună, da' de unde să ştiu eu? se apără Michael, crezînd că el era ţinta hohotului de rîs colectiv.

– Să revenim la subiectul principal, zise Arak. În timp ce ne gîndeam ce să vă arătăm mai întîi, eu şi Sufa am ajuns la concluzia că ar fi mai bine să

facem altfel de cum aţi face voi, pe Pămînt. Adică, în loc să vă facem o expunere a vieţii noastre de la naştere pînă la moarte, ne-am hotărît să vă arătăm traseul invers.

Arak chicoti încîntat de propria ghiduşie, iar Sufa i se alătură, la fel de veselă. Suzanne, de la care probabil că aşteptau o remarcă, avea însă altă preocupare.

– Se pare că ne ducem mult în jos, remarcă ea.

Într-adevăr, deşi nu percepeau nici un zgomot şi nici o mişcare, senzaţia de relativă pierdere a greutăţii trăda o cobo-rîre foarte rapidă.

– Aşa este, ne ducem mult în jos, confirmă Arak; şi, prin urmare, o să ne fie ceva mai cald aici.

Ascensorul încetini la un moment dat, ceea ce îi făcu pe toţi să se crispeze instinctiv. Perry se sprijini din nou de perete şi simţi că temperatura acestuia crescuse. În fine, liftul îşi deschise „uşa”, iar gazdele ieşiră în fruntea grupului. De aici, trei coridoare luminate puternic porneau în trei direcţii diferite: unul, drept înainte, altul, spre dreapta şi altul spre stînga. Toate trei ofereau un studiu clasic de perspectivă şi puteai vedea cum din fiecare se deschid, în unghi drept, o mulţime de alte coridoare. În faţa ascensorului aştepta deja un vehicul mic, deschis. Principiul de funcţionare părea să fie acelaşi ca al taxiurilor aeriene, întrucît şi acesta era suspendat la aproape un metru deasupra solului.

Arak le făcu semn să urce. Perry şi Suzanne urcară împreuna cu Sufa, însă Donald şovăi în prag, blocîndu-i, efectiv, pe Richard şi pe Michael. Comandantul privi de-a lungul coridoarelor ce păreau nesfirşite. Aerul era într-adevăr cald, aşa

cum îi anunţase Arak, iar ţeasta lui Donald era plină de broboane de sudoare.

– Te rog, îl invită interterranul, indicîndu-i un scaun de pe platforma micului autobuz antigravitaţional.

– Asta arată mai degrabă ca o închisoare, observă Donald bănuitor.

– Nu este o închisoare, îl asigură Arak. Nu există închisori în Interterra.

Michael îi aruncă o privire lui Richard şi îi făcu un semn complice, de bucurie.

– Dacă nu e închisoare, atunci ce este? întrebă Donald.

– E o catacombă, zise Arak. Nu-ţi face griji: sîntem în perfectă siguranţă şi, oricum, nu am venit aici decît pentru o scurtă vizită de instruire.

Parcă împotriva voinţei lui, Donald se urcă în transportor, urmat îndeaproape de Richard şi Michael. Mă rog, nu era la închisoare, dar nici gîndul că se află într-un cimitir subteran nu era de natură să-l consoleze.

Ultimul urcă Arak şi, odată aşezat, vorbi în microfonul de pe consola vehiculului. În cîteva secunde zburau de-a lungul coridorului cu viteza unui tren expres - nu lipsea decît şuierul vîntului în urechi. Rostul unui astfel de vehicul deveni curînd explicabil, mai ales că senzaţia de viteză era amplificată de apropierea pereţilor. În numai cîteva minute, parcurseseră o distanţă considerabilă în adîncurile a ceea ce se dovedea a fi un uriaş labirint subteran. După un sfert de oră şi cîteva viraje ameţitoare în unghi drept, transportorul îşi încetini goana şi se opri.

Un şir neîntrerupt de mici încăperi se deschideau pe laturile coridoarelor. Arak îşi îndreptă însoţitorii

către una dintre acestea. Donald nu se sfii să-şi arate rezervele şi se postă cît mai aproape de intrare. În pereţii camerei se aliniau o mulţime de nişe. Arak se îndreptă spre una din ele, aflată cam la înălţimea pieptului, şi scoase de acolo o casetă neagră, cam de mărimea unei cutii de pantofi, şi o carte.

– E multă vreme de cînd nu am mai fost pe aici, zise, ştergînd praful de pe cele două obiecte. Iată, continuă el ridicînd caseta, acesta este mormîntul meu; iar aceasta carte conţine o listă cu toate datele deceselor mele anterioare.

– Altă gogoaşă! bombăni Richard. Acum oi mai vrea să te credem că te-ai sculat din morţi, nu? Şi nu doar o dată, ci de nu ştiu cîte ori! Hai, măi omule, vino-ţi în fire!

Suzanne se pomeni dînd uşor din cap, într-un gest aproape involuntar de susţinere a cuvintelor lui Richard. Ca să vezi, tocmai cînd începuse să creadă că tot ce spusese Arak pînă atunci era adevărat, vine acum cu o afirmaţie care sfidează complet logica bunului-simţ. Se uită la Perry, cău-tînd în atitudinea lui o confirmare a propriei indignări. Acesta însă rămăsese fascinat de cartea pe care interterranul i-o pusese în mînă.

Arak ridică cu grijă capacul casetei, privi înăuntru, după care o dădu celorlalţi să o inspecteze. Suzanne aruncă o privire furişă, temîndu-se parcă de ceea ce ar putea să vadă înăuntru. Spre uimirea ei, nu erau decît nişte şuviţe de păr. Arak şi Sufa îşi zîmbiră unul altuia, amuzaţi de confuzia pămîntenilor.

– Să vă explic, zise Arak. În casetă se află cîte o şuviţă de păr pentru fiecare din trupurile mele anterioare. Ele, trupurile, au fost redate astenosferei

magmatice, de care acum sîntem destul de aproape. Vedeţi bine, aşadar, că în Interterra totul se reciclează.

– Eu nu înţeleg ce e cu cartea asta, spuse Perry răsfoind paginile ce conţineau sute de coloane cu cifre scrise de mînă. Acestea nu aveau însă nici o noimă dacă era să te iei după datele calendarului gregorian.

– Nici nu aveţi cum să înţelegeţi deocamdată, îi răspunse Arak cu un zîmbet şugubăţ. Veţi înţelege mai mult cînd vom ajunge în sala de procesare - adăugă, luînd cartea din mîinile lui Perry şi punînd-o la loc în nişă, alături de casetă.

Nelămuriţi şi tulburaţi, pămîntenii îl urmară pe Arak spre transportorul antigravitaţional. Drumul de întoarcere pînă la ascensor li se păru că durează mai puţin decît la venire.

– Să ştiţi că aceasta scurta vizită n-a reuşit să ne lumineze cu nimic, le spuse Suzanne, bosumflată, gazdelor.

– Aveţi răbdare şi veţi înţelege, o asigură Arak în timp ce intrau în lift.

Nivelul la care coborîră era înţesat de interterrani ai primei generaţii printre care se învîrteau şi cîteva clone.

Aglomeraţia era atît de mare, încît nou-veniţilor le venea greu să stea în grup compact, mai ales după ce au fost recunoscuţi de cîţiva localnici care participaseră la recepţia din seara trecuta. Şi, ca de obicei, favorurile celor care doreau să-şi atingă palmele cu oaspeţii înclinau către Richard şi Michael.

În situaţia dată, Arak şi Sufa izbutiră cu greu să-şi ducă mica turmă pînă în dreptul unui panou uriaş,

pe care erau trecute numele a sute de persoane, urmat fiecare de numărul unei camere şi ora programării. Arak scrută lista pînă cînd dădu peste un nume pe care îl cunoştea.

– Ia te uită, o făcu el atentă pe Sufa, indicîndu-i numele de pe panou. Reesta s-a hotărît să treacă dincolo. Are loc rezervat la camera treizeci şi şapte. Nici că se putea mai bine, zău aşa! Este unul dintre saloanele mai recente, cu toată aparatura la vedere.

– Era şi timpul să se hotărască, zise Sufa. De ani de zile se tot plîngea că trupul ăsta i-a făcut numai necazuri.

– Şi este exact ceea ce ne trebuie noua acum, întări Arak.

– Atunci, cred că ar trebui să dau o fugă pînă la Incubatoare, propuse Sufa, ca să pregătesc lucrurile şi să le anunţ pe clone că venim în curînd cu grupul.

– Excelentă idee, fu de acord Arak. Venim şi noi cam într-o oră; vezi dacă poţi aranja să asistăm la o naştere pînă atunci.

– Am să încerc, promise ea. Şi ce-ar fi ca, după aceea, să-i ducem să vadă locurile noastre?

– Asta şi aveam de gînd să fac; numai să avem timp pentru toate.

– Pe curînd, atunci, mai zise Sufa şi îşi atinse uşor palmele de ale lui Arak, înainte să plece.

– Haideţi, încercaţi să nu vă împrăştiaţi, îşi îndreptă Arak atenţia asupra grupului pe care îl avea în grijă. Dacă se pierde cineva, întrebaţi de camera treizeci şi şapte.

Interterranul deschise drumul, făcîndu-şi loc prin îmbulzeala de oameni care căscau gura la panoul din faţa lor. Suzanne se străduia din răsputeri să rămînă cît mai aproape de el.

– „A trece dincolo” are aici aceeaşi implicaţie eufemistică pe care o are la noi? îl întreba ea.

– Nu chiar aceeaşi, dar asemănătoare, răspunse acesta, atent la cei doi scafandri care căutau să atingă toate palmele feminine întîlnite în cale. Richard, Michael, ţineţi aproape, le strigă el. O să ave'i timp berechet pentru salutul palmelor diseară, cînd aveţi program de voie!

– Va trebui să asistăm la ceva asemănător eutanasiei? insistă Suzanne.

– Da de unde! o linişti Arak.

– Ismael şi Mary spuneau că voi nu muriţi la fel ca noi.

– Asta da, cu siguranţă, zise Arak, după care se văzu nevoit să se oprească şi să se întoarcă după Richard şi Michael care fuseseră între timp înconjuraţi. În timp ce se străduia să-i elibereze pe cei doi scafandri, Suzanne se întoarse spre Perry:

– Eu, una, nu sînt pregătită să asist la scene morbide.

– Nici eu, o îngînă acesta.

– Poate era mai bine dacă acceptam noi un instructaj ceva mai lung înainte de excursia asta, mai zise ea, cu o nuanţă de umor în glas.

Perry rîse forţat.

Arak îi recuperă pe Richard şi pe Michael şi rămase lîngă ei pentru a-i ţine la distanţă de mulţimea de admiratori. Suzanne, Perry şi Donald îi urmară îndeaproape şi, în această formaţie, reuşiră în cele din urmă să ajungă în faţa camerei treizeci şi şapte. Pe uşa mare de bronz trona un basorelief întruchipînd un cîine cu trei capete. Surprins, Perry asocie pe loc strania sculptură cu Cerberul, paznicul

tărîmului morţilor din mitologia greacă, şi se grăbi să îi atragă atenţia lui Arak asupra observaţiei sale.

– Ei bine, îi răspunse acesta zîmbind, nu noi l-am preluat de la grecii voştri, ci invers.

– Vrei să spui că grecii s-au inspirat din Interterra?

– Exact.

– În urma unui experiment ratat, zise Arak. Acum cîteva mii de ani, un grup de atlanţi entuziaşti s-au supus procedurilor de adaptare la viaţa de afară, animaţi de intenţia grandioasă de a revoluţiona mersul societăţii pămîntenilor. Din păcate, după cîteva secole de strădanii zadarnice, am ajuns la concluzia că nu se poate face nimic pentru a-i dezbăra pe pămînteni de năravurile lor violente şi experimentul a fost întrerupt. Au rămas totuşi cîteva vestigii interterrane după scufundarea insulei pe care o ridicaseră, cum ar fi liniile noastre arhitectonice, conceptul de democraţie şi cîteva detalii din propria mitologie primitivă, printre care se regăseşte şi acest Cerber.

– Aşadar, interveni Suzanne cu sufletul la gură, legenda Atlantidei se sprijină pe realitate!

– Absolut, zise Arak. Atlantida şi-a ridicat la suprafaţă una dintre porţile de acces, formînd o insulă nu departe de Strîmtoarea Gibraltar.

– Hei, iar întindeţi pelteaua? sări Richard nerăbdător. Uite care-i treaba, ori intrăm odată, ori, dacă nu, noi ne întoarcem în sala aia mare, că acolo măcar e mişcare!

– Bine, bine, iertaţi-mă, se grăbi Arak să liniştească spiritele; apoi către Suzanne, în timp ce deschidea uşa: o să mai vorbim despre atlanţi altă dată, dacă vrei.

– Neapărat! zise ea, înflăcărată, după care se întoarse spre Perry: ştii, din dialogurile lui Platon reiese că, într-adevăr, Atlantida era situata în largul Gibraltarului.

– Zău? făcu Perry neatent, atras de larma şi mişcarea din spatele uşii masive de bronz.

Nu era nimic morbid, cum se temuse Suzanne. Dimpotrivă, nimeriră în toiul unei petreceri de proporţii mai modeste, dar care le amintea de recepţia din noaptea trecută, încăperea, de mărimea unei camere de zi spaţioase, găzduia cam o suta de oameni, toţi înveşmîntaţi în obişnuita mătase albă. Excepţie făcea un singur bărbat, al cărui costum roşu sărea în ochi. Într-o nişă spaţioasă săpată în peretele din fund văzură o maşinărie care-ţi amintea întru cîtva de aparatele Roentgen, avînd forma unei gogoşi uriaşe. Alături, o masă pe care se aflau o casetă şi un registru aidoma celor cu care Arak le făcuse cunoştinţă în cripta de dedesubt.

– Arak! Ce surpriză frumoasă! strigă omul în roşu, după care se scuză în faţa celor cu care stătea de vorbă şi se grăbi să-i întîmpine pe nou-veniţi. I-ai adus şi pe oaspeţi, văd - fiţi bineveniţi, cu toţii!

– Doamne, pe omul ăsta l-am văzut ieri-seară! şopti Suzanne în urechea lui Perry. N-arată deloc ca unul care se pregăteşte să-şi ia adio de la viaţă...

Într-adevăr, îşi aminti că era unul din cei doi bărbaţi care îi interpelaseră, pe ea şi pe Garona, la recepţie. Nu părea să aibă nici patruzeci de ani, iar părul negru şi des, pielea întinsă şi ochii scăpărători îl făceau să arate ca un model de frumuseţe masculină.

– Păi, aici n-ai zice că e vorba de un priveghi, remarcă Peny.

– Îţi mulţumesc, Reesta, zise Arak. M-am gîndit că nu te va deranja să-i aduc şi pe oaspeţii noştri la mica ta petrecere. I-ai cunoscut pe toţi la recepţia de aseară?

– Am avut onoarea să o cunosc pe domnişoara doctor Newell, răspunse Reesta înclinîndu-se zîmbitor şi apoi întinzînd palma deschisă înspre Suzanne care, sfioasă, o atinse uşor.

– Dă-mi voie să ţi-i prezint pe Perry, Donald, Richard şi Michael, făcu Arak onorurile, indicîndu-i pe fiecare în parte.

Richard şi Michael nu se sinchiseau prea mult însă, căci erau mai mult interesaţi de femei. Pe cîteva dintre acestea le cunoscuseră deja noaptea trecuta.

– Sufa şi cu mine am hotărît să-i punem la curent pe oaspeţii noştri cu unele aspecte ale culturii noastre, continuă Arak. Ne-am zis că e mai bine s-o facem de data aceasta pe viu, fără prea multe explicaţii, ca să nu mai prelungim starea aceea de dezorientare pe care ţi-o dă îndoiala.

– Foarte bine gîndit, îl aproba Reesta, fără rezerve. Dar vă rog, poftiţi, îi invită el cu un gest larg. Aşadar, ei nu ştiu ce sărbătorim noi aici? mai întrebă în timp ce oamenii din a doua generaţie intrau în încăpere.

– Nu prea, zise Arak.

– Ah, cît mă înviorează atîta inocenţă, comentă Reesta.

– Te anunţ că tocmai am făcut o vizită la nişa mea funerară. Am ţinut să nu le dau totuşi explicaţii prea amănunţite.

– Ai procedat cum nu se poate mai bine, îi făcu Reesta un semn complice cu ochiul, adăugind un ghiont prietenesc în semn de compliment. Îşi plimbă

apoi privirea de la unul la altul, înainte de a se opri asupra Suzannei. Astăzi e o zi importantă pentru mine, rosti el solemn. Astăzi, acest trup al meu va muri.

Suzanne nu-şi putu reţine o tresărire la auzul acestor cuvinte. Nu numai înfăţişarea, dar şi mişcările omului arătau o sănătate perfectă. Vorbele sale îi făcură pînă şi pe cei doi scafandri să ciulească urechile.

– A, dar nu trebuie să o luaţi în tragic, se grăbi Reesta să-i liniştească, mai ales văzînd reacţia Suzannei. Aici, în Interterra, întîmpinăm aceste momente cu un soi de uşurare; rareori, poate, simţi o umbră de iritare. În ceea ce mă priveşte, pot spune că era şi timpul - nu de alta, însă de la bun început am avut tot felul de necazuri cu acest trup. Au trebuit înlocuite mai multe organe, iar genunchii mi-au fost înlocuiţi de două ori pînă acum. În fiecare zi mai apare cîte o problemă - a fost un chin neîntrerupt, ce mai... Şi unde mai pui că azi-dimineaţă am primit o veste cu adevărat îmbucurătoare: perioada de aşteptare s-a redus la patru ani, din lipsă de solicitări. Nu ştiu care-i motivul, dar se pare că nu prea se îmbulzeşte lumea să moară, zilele astea.

– Doar patru ani! exclamă Arak. Asta-i chiar minunat! Mă miram eu cum de te-ai hotărît aşa de repede, cînd nu mai demult decît săptămîna trecută îmi spuneai ca ai nişte planuri pentru următorii ani.

– Ei, da, e o hotărîre pe care-ţi tot vine s-o amîni, recunosc. Dar acum nu vreau cu nici un chip să scap ocazia acestei oferte neaşteptate.

– Scuzaţi-mă că vă întrerup, zise Perry. Ca să înţeleg şi eu mai bine: care este durata medie de viaţă în Interterra?

– Depinde despre ce vorbim, începu Reesta, cu o sclipire jucăuşă în ochi. E o mare diferenţă între trup şi *esenţă,* în ceea ce priveşte durata vieţii.

– În general, un corp rezista între două şi trei sute de ani, interveni Arak. Desigur, pot fi şi excepţii.

– Da, după cum a trebuit să constat şi eu, pe pielea mea, îl completă Reesta. Eu îl am pe acesta de o sută optzeci de ani; a fost cel mai rău corp din toate cîte am avut pînă acum.

– Vreţi să spuneţi că în Interterra funcţionează principiul dualismului minte-trup? întrebă Suzanne.

– Într-adevăr, aşa este, surise Arak, asemenea unui tătic mîndru de copilul lui. Doctor Newell are o minte foarte pătrunzătoare, adăugă el către Reesta.

– Se vede, confirmă acesta.

– Despre ce tot trăncăniţi voi acolo? se vîrî Richard în discuţie.

– Dacă ai sta să asculţi, în loc să te holbezi împrejur, poate că ţi-ai face o idee, îl mustră Suzanne.

– Oh, pardon! se maimuţări Richard, imitînd accentul britanic.

– Dar ce vreţi să spuneţi voi prin *esenţăl* continuă să se intereseze Perry.

– Mintea, personalitatea, toate atributele existenţei spirituale a omului, spuse Arak. Pe scurt, tot ceea ce îţi conferă identitatea. Iar aici, în Interterra, *esenţa* trăieşte la nesfirşit şi este transferată dintr-un corp uzat într-altul nou, intacta.

Perry şi Suzanne se năpustiră în acelaşi timp cu o ploaie de întrebări, apoi Perry încercă să se abţină în

favoarea ei. Arak însă ridică mîinile, oprindu-i pe amîndoi:

– Să nu uităm că am venit aici nechemaţi. Sînt sigur că aveţi multe întrebări de pus - de fapt, acesta a fost şi scopul vizitei noastre. Am să vă explic însă detaliile mai tîrziu, pentru că nu e frumos să întrerupem acest răgaz de reculegere. Apoi, întorcîndu-se spre Reesta: îţi mulţumesc, prietene. Nu te mai deranjăm, acum. Felicitări şi odihnă plăcută.

– Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, zise Reesta. Mă simt onorat că i-ai adus pe oaspeţi cu tine. Prezenţa lor a dat un plus de strălucire reuniunii noastre.

– Vom comunica mai tîrziu, spuse Arak, conducîndu-şi grupul spre ieşire. Cînd ai să mori?

– Curînd, îi răspunse Reesta, pe un ton lipsit de orice emoţie. Mai avem camera rezervată cîteva ore... Dar, ia stai!

Arak se opri şi se întoarse către prietenul său.

– Mi-a venit o idee, zise acesta cu însufleţire. Poate că vizitatorii noştri din generaţia a doua ar vrea şi ei să vadă cum mor!

– Este o propunere deosebit de generoasă, zise Arak. Ar fi, într-adevăr, foarte instructiv, însă nu vrem să-ţi impunem să te grăbeşti.

– Nu-mi impuneţi deloc, insistă amfitrionul, entuziasmat de idee. M-am săturat, oricum, de petrecere, iar ei pot continua şi fără prezenţa mea fizică.

– Ei, atunci primim, consimţi Arak întorcîndu-i din drum cu un gest pe Richard şi Michael care, plictisiţi de-a binelea, ieşiseră deja pe coridor.

– Sper că nu-i vorba de vreun spectacol sinistru, îi şopti Suzanne lui Arak.

– În nici un caz, dacă stau să mă gîndesc la un anumit gen de spectacole cu care vă distraţi voi pe Pămînt, îi replică Arak.

Reesta comunică ceva la microfonul-brăţară, după care făcu un tur atingînd palmele tuturor celor prezenţi, ceea ce avu darul de a încălzi atmosfera. Apoi, în uralele adunării, se apropie de masa pe care aşteptau caseta şi registrul; îşi tăie o şuviţă de păr pe care o aşeză în casetă şi înscrise data în registru. Uralele crescură în intensitate.

Lîngă aparatul din fundul încăperii se deschise o uşă care, bineînţeles, nu existase pînă atunci; intrară două clone ţinînd în mînă cîte o cupă de aur. Reesta luă cupele şi, în faţa asistenţei care tăcu brusc, le goli pe rînd. Urmară aplauze, la care Reesta se înclină în faţa oaspeţilor interterrani şi a pămîntenilor.

Cele două clone îl ajutară să intre, cu picioarele înainte, în pîntecul misteriosului aparat din spatele încăperii. Cînd îi dispăru şi capul în deschizătura, apăru deasupra o oglindă înclinată care îi permitea să-i vadă în continuare şi să fie văzut de cei din cameră. După un ultim semn de rămas-bun, Reesta închise ochii şi se relaxă ca şi cum s-ar fi pregătit să se culce.

Una din clone se apropie de aparat şi puse palma pe un pătrat alb, care declanşa pe dată un bîzîit şi o lumina roşiatică inundă interiorul aparatului. Brusc, Reesta holbă ochii, iar trupul îi înţepeni preţ de cîteva clipe, după care se muie ca o cîrpă. Îşi dădu ochii peste cap, bărbia îi căzu lăsînd gura întredeschisă şi rictusul morţii îşi puse amprenta pe chipul său.

Întreaga asistenţă se cufundă în tăcere. Lumina roşie din interiorul aparatului dispăru o dată cu bîzîitul. Un zgomot ca acela făcut de o aspiraţie puternică, urmat de bufnitura unei supape ce se închide şi trupul lui Reesta se făcu nevăzut într-o clipă.

Oamenii rămaseră într-o tăcere încremenită. Suzanne îşi simţea sufletul şi mintea tulburate; sub orice formă i s-ar fi înfăţişat, moartea o impresiona profund. Îndrăzni o privire timidă în direcţia lui Perry care, la fel de stupefiat, ridică din umeri.

– Deci, asta-i tot? sparse Richard tăcerea.

Arak îi făcu semn să tacă şi să aştepte. Michael îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, lăsînd să-i scape un căscat. Deodată, toate microreceptoarele prinseră viaţă, inclusiv cele ale pămîntenilor. Deşi Ismael şi Mary Black le dăduseră acestora instrucţiuni elementare despre cum să le folosească vorbind în microfon pe un ton ferm, nici unul dintre ei nu apucase să le folosească, de parcă ar fi şi uitat de ele. E lesne de închipuit aşadar de ce tresăriră toţi cinci la auzul glasului lui Reesta venind dinspre ciudatele brăţări.

– Vă salut, prieteni, zise glasul. E totul în ordine, decesul a decurs fără complicaţii. Ne revedem peste patru ani, dar între timp nu uitaţi să mai luaţi legătura cu mine.

Interterranii izbucniră într-un strigăt de bucurie, după care nu mai conteneau să-şi atingă palmele unii celorlalţi, plini de entuziasm.

– Văd că moartea nu-i mare lucru pentru ăştia, îi şopti Michael lui Richard.

– Mda, îi răspunse acesta tot în şoaptă, dar eu cred că-i valabil doar atunci cînd se petrece în felul ăsta, nu oricum...

– Ei, ar cam fi momentul să plecăm, zise Arak şi, cît putu mai discret, îşi conduse micul grup afară, pe coridor, şi de acolo înspre ascensoare.

Suzanne şi Perry aveau o mulţime de întrebări, însă Arak îi domoli spunîndu-le să mai aştepte. Nu de alta, însă stru-nirea lui Richard şi a lui Michael îi solicita toată atenţia şi efortul. Cît despre Donald, acesta era la fel de impasibil şi mohorît. Cînd se adunară cu toţii într-unui din ciudatele taxiuri zburătoare, Perry remarcă:

– Mă tem că vizita aceasta a stîrnit mai multe întrebări decît răspunsuri.

– Înseamnă că şi-a atins scopul, răspunse Arak încuviin-ţînd din cap. Atinse apoi masa rotundă şi neagră din mijloc şi ordonă: La centrul de incubare, te rog!

Intrarea dispăru imediat, peretele farfuriei zburătoare redeveni compact şi vehiculul demară în viteză, în plan orizontal.

– De fapt, la ce am asistat noi acum? întrebă Suzanne.

– La decesul actualului trup al lui Reesta, îi explică Arak, rezemîndu-se comod de spătarul banchetei. Răsufla uşurat, căci însoţirea în public a unui grup atît de numeros de pămînteni neiniţiaţi din a doua generaţie era o experienţă nouă pentru el.

– Şi ce s-a întîmplat cu trupul? continuă Richard cu întrebările.

– A fost scufundat în astenosfera magmatica.

– Dar ce se întîmplă cu sufletul lui? fu rîndul lui Perry să iscodească.

– Îmi vine destul de greu să vă explic lucrurile acestea, spuse Arak după o pauză în care îşi căuta cuvintele. Totuşi, cred că veţi înţelege despre ce este vorba dacă vă spun că amprenta memoriei şi a personalităţii sale a fost transferată în baza noastră de date centralizate.

– Sfinte Sisoe! exclamă Michael. Ia uitaţi-vă numai, în faţa clădirii de colo! Să fiu al naibii dacă ăla nu e un afurisit de Corvette!

Invitaţia spontană fu irezistibilă pentru toţi, smulgîndu-i din mrejele explicaţiilor captivante ale lui Arak şi îndreptîn-du-le privirile în direcţia arătătorului întins al marinarului. Văzură, într-adevăr, o limuzină Chevrolet Corvette, prinţesă între automobile la vremea sa, acum năpădită de o crustă de scoici. Maşina trona pe un soclu de bazalt în faţa unei construcţii ce avea aspectul unei grămezi de cuburi de felul acelora cu care se joacă copiii, îngrămădite unele peste altele.

– Ce să caute o Corvette aici? continuă Michael să se mire în timp ce trecură în viteză pe lîngă neaşteptata apariţie. E un model şaij'doi, am avut şi eu una d-asta, numai că era pe verde...

– Clădirea aceea este Muzeul de Istorie a Pămîntului, le explica Arak, iar automobilul a fost expus afară ca un simbol curent al culturii voastre.

– Arată ca vai de mama lui, mai observă Michael aşe-zîndu-se la loc.

– Fireşte, zise Arak; doar a stat în apă vreme îndelungată înainte de a-l lua noi. Dar să ne întoarcem la întrebarea lui Perry. Aşadar, cînd clona de serviciu a iniţiat secvenţa de operaţii pentru deces, lui Reesta i s-a extras întregul complex mental şi a fost depozitat, ca să zic aşa, pentru o

reconstituire integrală. Este vorba de memoria lui, personalitatea, sentimentele, conştiinţa de sine şi chiar modul său de gîndire.

Pămîntenii rămăseseră cu ochii aţintiţi asupra inter-terranului, într-o tăcere încărcată de uimire.

– Prin urmare, *esenţa* lui Reesta nu numai că poate fi reconstituită integral, continuă Arak, dar îl putem consulta şi putem sta chiar la taifas cu el, graţie microaparatelor de emisie-recepţie pe care le purtăm cu toţii la mînă. Mai mult chiar, centrul nostru media ne poate oferi şi imaginea lui virtuală în timpul conversaţiei, sub înfăţişarea ultimului corp pe care l-a purtat aici, printre noi.

– Dar ce se întîmplă dacă cineva moare înainte de a intra în maşinăria aia de transferare? puse Richard problema.

– Asta nu se întîmplă, pentru că în Interterra moartea este un exerciţiu planificat.

– Asta-i chiar prea de tot, răbufni Perry. Îmi vine atît de greu să cred ce-mi aud urechile, încît nici nu ştiu ce să mai întreb.

– Nici nu mă surprinde, zise Perry. Tocmai de aceea am hotărît, împreună cu Sufa, să vă lăsăm să vedeţi cu ochii voştri ce se întîmplă, mai degrabă decît să vă povestim noi despre toate acestea.

– Mie, uneia, îmi vine greu să înţeleg cum poate fi transferată mintea omului într-un computer, mărturisi Suzanne. După cîte ştiu eu, inteligenţa, memoria, personalitatea sînt funcţii ale conexiunilor dendritice de pe scoarţa cerebrală - or, aici vorbim.despre numere fabuloase, de ordinul a miliarde de neuroni, fiecare putînd să aibă pînă la o mie de conexiuni...

– Într-adevăr, sînt foarte multe informaţii, consimţi Arak; însă, privind lucrurile la scară cosmică, nu-i nici pe departe atît de covîrşitor pe cît ni s-ar părea. Cît despre legăturile dendritice, ai dreptate, sînt foarte importante. La centrul nostru de preluare a informaţiilor chiar asta se face: se reproduc reţelele dendritice la nivel molecular cu ajutorul atomilor izomerici de carbon bivalent. Rezultatul este asemănător unei amprente - de fapt aşa îi şi spunem, amprentă mentală.

– Pe mine m-aţi pierdut cu totul, se dădu bătut Perry.

– Nu dispera, îl încuraja Arak. Amintiţi-vă ce v-am spus, acesta e doar începutul. Veţi avea tot timpul să puneţi totul cap la cap. De fapt, vizita pe care o facem acum la Incubatoare vă va lămuri ce facem cu amprentele mentale.

– Ce adăposteşte acest Muzeu de Istorie a Pămîntului? se interesă, în sfirşit, şi Donald.

Intervenţia neaşteptată a comandantului întrerupse şirul gîndurilor lui Arak. Acesta rămase cîteva clipe descumpănit.

– Mai precis, ce se află expus acolo, în afară de epava acelui automobil? reluă Donald.

– Fel şi fel de obiecte, răspunse vag interterranul. Este o colecţie de exponate care reflectă istoria şi cultura oamenilor din generaţia a doua.

– Şi de unde provin toate?

– În majoritatea lor, de pe fundul oceanului - relicve ale tragediilor maritime şi ale războaielor voastre. În afară de asta, sînteţi într-atît de nesăbuiţi, încît aţi transformat oceanul într-o imensă ladă de gunoi. Nici nu vă puteţi închipui cît de elocvente sînt gunoaiele şi resturile în reconstituirea unei culturi.

– Aş vrea să vizitez muzeul ăsta, îşi exprimă Donald dorinţa.

– Cum doreşti, zise Arak înălţînd din umeri. Eşti primul om venit de deasupra care se arată interesat de acest subiect. Trebuie să mărturisesc că mă surprinde, dacă mă gîndesc la cîte minunăţii şi noutăţi vă oferă Interterra. Nu de alta, dar sînt convins că nimic din ce se află în acest muzeu nu îţi este necunoscut.

– Nu toţi oamenii sînt la fel, replică Donald laconic.

Cîteva minute mai tîrziu, taxiul aerian ajunse la centrul de incubare şi îşi depuse pasagerii în faţa scărilor de la intrarea principală. Clădirea era o versiune în negru a Parte-nonului din Atena. Cînd Perry menţionă asemănarea, Arak îi reaminti că lucrurile stăteau, de fapt, invers, ca şi în cazul Cerberului preluat de greci. În fond, adăugă el, centrul de incubare din Interterra avea o vîrstă respectabilă, care însuma multe milioane de ani.

Ca şi arhiva necrologică, aceasta construcţie era situată într-o zonă mai puţin aglomerata a oraşului. Cu toate acestea, apariţia pămîntenilor avu din nou darul de a atrage o mulţime de curioşi. Ca şi mai înainte, Arak se văzu nevoit să intervină ferm între năstruşnicii scufundători şi pădurea de palme întinse ale entuziaştilor interterrani. Cu oarecare greutate acesta reuşi, în cele din urmă, să-i bage pe toţi înăuntru.

Aici, interiorul oferea o privelişte cu totul diferită de ceea ce văzuseră la arhiva mortuară. Era multă lumină şi predomina culoarea alba, ca şi la palatul oaspeţilor. Pe de alta parte, nu puteai să nu observi forfota clonelor ce umblau de colo-colo, fiecare cu treburi precise.

Arak îşi conduse grupul într-o încăpere lăturalnică. Aici dădură cu ochii de o mulţime de rezervoare mici de oţel care îi treziră Suzannei imaginea unor bioreactoare în miniatură. Acestea erau legate între ele printr-o reţea complicată de ţevi şi cordoane ce te duceau cu gîndul la o linie de asamblare de înaltă tehnicitate. Atmosfera era caldă şi umedă. Cîteva clone monitorizau tot felul de aparate de măsură şi control.

– Aici nu e partea cea mai interesantă, zise Arak; dar e mai bine să începem cu începutul. Rezervoarele acestea adăpostesc culturi de ţesut ovarian şi testicular. Ovulele şi spermatozoizii se împerechează la întîmplare; se scanează cromozomii pentru a detecta eventuale imperfecţiuni moleculare, după care se combină la nivel microzomial. Germenii rezultaţi în urma acestui proces sînt apoi testaţi înainte de a-i lăsa să fertilizeze. Dacă doreşte cineva să arunce o privire, există un hublou de vizitare.

Cu aceste cuvinte, Arak le indică un vizor binocular undeva, de-a lungul liniei de asamblare. Suzanne fu singura care se arătă interesata. Se aplecă deasupra vizorului şi prinse chiar momentul în care un ovocit era fecundat de un spermatozoid activ. Totul se petrecu cît ai clipi din ochi; apoi zigotul fu retras şi alţi doi gameţi fură injectaţi în camera de fecundare.

– Mai doreşte cineva? întrebă Arak după ce Suzanne se îndreptă din şale, părăsind vizorul.

Nu, nu mai dorea nimeni.

– În regulă, zise Arak. Haideţi să mergem mai departe, la hala de gestaţie, unde vom urmări o fază mai interesanta.

Cu aceasta, o luă înainte de-a lungul sălii gărneţilor şi îi conduse într-un soi de hangar uriaş, de mărimea mai multor terenuri de fotbal puse cap la cap. Aici se aflau nenumărate rînduri de rafturi pe care se înşirau nenumărate sfere transparente. Sute de clone roiau printre rînduri verificînd atent fiecare balon. Intuind despre ce era vorba, Suzanne lăsă să-i scape o exclamaţie înăbuşită.

– Zigoţii reproduşi în urma procesului de fertilizare sînt încă o dată verificaţi pentru detectarea unor eventuale anomalii cromozomiale, reluă Arak explicaţiile. Cînd se confirmă lipsa oricărui defect şi se ajunge la numărul corect de celule, ei sînt implantaţi într-unui din baloanele acestea şi sînt lăsaţi să se dezvolte.

– Ne dai voie să privim mai de aproape? ceru Suzanne.

– Fireşte, răspunse Arak. Doar de-asta am şi venit, să vedeţi cu ochii voştri.

Merseră cu toţii la pas, fără grabă, de-a lungul unui culoar de cîteva sute de metri, pe marginile căruia se aliniau mii de baloane transparente. Suzanne era fascinată şi îngrozită totodată. Fiecare balon conţinea un embrion în suspensie, de vîrste şi mărimi diferite. La baza fiecărei sfere puteai vedea o placentă amorfă, de culoare vineţie.

– E atît de artificial totul! comentă Suzanne, oripilată.

– Într-adevăr, aşa este, confirmă Arak.

– Aici, în Interterra, reproducerea se face numai prin ectogeneză? întreba Suzanne.

– Absolut, zise Arak. O chestiune atît de importanta cum e reproducerea nu poate fi lăsată la voia întîmplării.

Suzanne se opri să privească un embrion nu mai mare de doisprezece centimetri, care dădea din minusculele braţe şi picioruşe de parcă ar fi înotat. Femeia clatină din cap, îngîndurată.

– Te tulbura procesul de reproducere? o întrebă Arak.

– Este vorba, zise ea încuviinţînd din cap, de mecanizarea unui proces care, după părerea mea, ar fi mai bine să fie lăsat în seama naturii.

– Natura este nepăsătoare, argumentă Arak. Pe de altă parte, noi putem face lucrurile mult mai bine şi nu sîntem deloc nepăsători.

Femeia înălţă din umeri, gîndindu-se că nu avea nici un rost să se lanseze într-o polemică. Porni din nou, la pas, printre rafturi.

– Astea sînt la fel ca sferele în care aţi stat voi doi, le spuse Perry lui Richard şi lui Michael.

– Hai, nu mă-nnebuni! exclamă Richard.

– Ia te rog! se răsti Suzanne la el, enervată. M-am săturat de limbajul ăsta pe care parcă vă simţiţi obligaţi să-l folosiţi, amîndoi!

– Mă rog de iertăciune, Maiestatea voastră, dacă v-am ofensat, i-o întoarse Richard.

– Conteinerele acestea sînt, într-adevăr, asemănătoare cu acelea de care vorbeşti, dar nu sînt identice, interveni repede Arak ca să preîntîmpine o ceartă tocmai acolo, în hala de incubare.

Suzanne se opri brusc şi privi într-unui din baloanele transparente, rămînînd cu gura căscată. În interior era un copil care arăta cel puţin de doi ani.

– Copilul acesta de ce se mai afla încă în incubator? întrebă ea.

– Dar e perfect normal să fie acolo, o asigura Arak.
– Normal?! exclama femeia. Dar la ce vîrstă sînt... deversaţi? mai întrebă, ezitînd în căutarea unui cuvînt cît mai potrivit.
– Poţi spune „născuţi”, căci şi la noi se mai foloseşte termenul, o corectă Arak. Sau, dacă vrei un termen mai tehnic, „eliberaţi”.
– Mă rog, cum zici, făcu Suzanne, care simţea deja că-i vine rău la vederea copilului închis în balonul plin cu lichid. I se părea un act de adevărată cruzime. Aşadar, la ce vîrstă sînt eliberaţi copiii? întrebă ea.
– De obicei nu mai devreme de patru ani, zise Arak. Aşteptăm ca encefalul să se dezvolte suficient pentru a primi amprenta mentală. De asemenea, nu vrem să riscăm contaminarea creierului cu informaţii naturale haotice în exces.
Suzanne şi Perry schimbară o privire cu subînţeles.
– Haideţi, îi chemă Sufa; o să avem în curînd o naştere. Am făcut tot posibilul să amîn lucrurile ca să puteţi asista şi voi, aşa că trebuie să ne grăbim.
Cu aceasta, Sufa se întoarse pe călcîie şi o luă la fugă în direcţia din care venise, iar Arak îşi îndemnă ciracii în urma ei. Trebuiau mai întîi să treacă prin sala de implant cerebral ca să ajungă apoi în sala de naşteri. Aici însă, la implanturi, Suzanne simţi că i se înmoaie genunchii.
Sala avea cam un sfert din mărimea halei de gestaţie. Erau şi aici conteinere transparente pline cu lichid care, în loc de embrioni, găzduiau copii de patru ani care arătau ca nişte adevăraţi îngeraşi. Fiecare copil era suspendat în fluid, într-o poziţie fixă şi, în ciuda vîrstei relativ avansate, erau încă legaţi de cordoane ombilicale şi placente.

– Nu cred că vreau să văd aşa ceva, se opuse Suzanne cînd Arak o împinse uşor înainte.

Toţi ceilalţi se adunară însă, cu gura căscată, în jurul primului conteiner. Capul copilului era imobilizat de parcă ar fi fost pregătit pentru o intervenţie chirurgicală pe creier. Un retractor ţinea pleoapele deschise, iar ochii erau menţinuţi în poziţie fixă cu ajutorul unor suturi foarte fine. Dintr-un aparat care semăna cu un soi de tun porneau două fascicule luminoase care traversau conteinerul transparent pentru a se împlînta în ochii serafici ai copilului. Fasciculele tremurau în impulsuri de o frecvenţă foarte mare.

– Ce se întîmplă aici, de fapt? îndrăzni Perry, căruia i se părea ca asistă la o adevărată tortură.

– Nu vă speriaţi, nu există nici un risc şi nici o durere, zise Arak alăturîndu-se grupului şi îndemnînd-o pe Suzanne să facă la fel.

– Puştiul arată de parc-ar trage în el cu tunul, observă Michael.

– Numai o civilizaţie violentă ca a voastră poate da naştere la asemenea asociaţii, replică interterranul. Nici vorbă de aşa ceva. Revin la analogia cu transferul de informaţii, pe care am făcut-o mai înainte, cînd eram la arhiva mortuară. Ei bine, acestui copil i se transferă amprenta mentală a unei persoane căreia i s-a reţinut *esenţa* în Banca de Date. Ceea ce vedeţi aici nu este decît procedura de implantare a memoriei.

Suzanne înaintă şovăielnic, ţinîndu-şi mîna la gură, ca un copil care urmăreşte un film de groază: speriat de ce vede, dar totodată incapabil să-şi desprindă ochii de pe ecran. O treceau fiori privind

îngeraşul acela răstignit. În mintea ei, imaginea întruchipa biotehnologia împinsă pînă la nebunie.

– Aţi văzut la arhiva mortuară că extragerea amprentei mentale nu durează decît cîteva secunde, îşi continuă Arak lecţia. Implantarea acesteia este însă cu totul altceva. Întrucît nimeni nu a descoperit pînă acum o cale de acces mai bună decît retina, trebuie să recurgem la aceeaşi tehnică primitivă bazată pe impulsuri laser de joasă intensitate. Fireşte, traseul via retină se justifică, pentru că aceasta este, încă din stadiul embrionar, legătura creierului cu exteriorul. Metoda funcţionează, într-adevăr, numai că rapiditatea lasă de dorit; de fapt, tot procesul poate dura pînă la treizeci de zile.

– Doamne, iartă-mă! nu se putu abţine Richard. Vrei să spui că bietul copilaş trebuie să stea spînzurat în halul ăsta o lună de zile?!...

– Credeţi-mă, nu există nici cea mai mică urmă de suferinţă, îi asigură din nou Arak.

– Dar ce se întîmplă cu propria *esenţă* a copilului? se interesa Suzanne.

– Chiar acum, în timp ce vorbim, i se induce *esenţa,* împreună cu un excepţional fond suplimentar de cunoştinţe şi experienţă, o lămuri Arak surîzînd cu mîndrie.

Suzanne dădu din cap, deloc aprobator însă. Pentru ea, toată treaba asta era exploatare, pur şi simplu. Să agăţi un suflet bătrîn de un trup nou-născut i se părea un soi de parazitism. Implantarea unei amprente mentale străine echivala cu răpirea unui trup de copil.

– Arak! repede, altfel pierdem evenimentul, strigă Sufa din pragul uşii de la celălalt capăt al încăperii.

– Haideţi, îi îmboldi Arak; e foarte important, acum veţi vedea produsul finit!

Bucuroasa să scape de priveliştea copilului răstignit în lichidul amniotic, Suzanne se grăbi să-l urmeze pe Arak, evitînd cu tot dinadinsul să se mai uite în vreunul din conteinerele pe lîngă care trecea. Donald, Richard şi Michael rămaseră mai în urmă, captivaţi de ceea ce vedeau. La un moment dat, Michael întinse un deget, cu intenţia de a întrerupe fascicolul laser, însă Donald îl lovi peste mînă, mîrîind:

– Fără tîmpenii, marinare!

– Ei da, ce să spun, să nu piardă copilul tocmai lecţiile de pian, îl luă Richard în rîs.

– Măi, a naibii ciudăţenie! făcu Michael ocolind contei-nerul transparent şi încercînd să privească pe ţeava tunului cu laser.

– Ei, gîndeşte-te şi la partea bună a lucrurilor, zise Richard. E mult mai uşor decît să te chinui cu şcoala. Dacă-i fără nici o durere, cum zice Arak, mie, unuia, mi-ar fi convenit. Aoleu, zău că n-am putut să sufăr şcoala!

– Se vede de la o poştă, îl înţepă Donald cu dispreţ.

– Haideţi, trebuie să vedeţi asta! îi chemă Arak din uşă.

Se grăbiră cîteşitrei să se alăture celorlalţi, pe care îi găsiră în sala următoare. Erau adunaţi cu toţii în jurul unei adîncituri tapisate cu mătase, ce se afla la baza unui tobogan din oţel inoxidabil. Acesta din urmă ieşea din perete, prin două uşi batante. În mijlocul adînciturii tapisate şedea un îngeraş de fetiţă de vreo patru anişori, purtînd deja tradiţionalul veşmînt interterran. După toate aparenţele, sosise

de curînd alunecînd pe tobogan, iar acum se învîrteau în jurul ei cîteva clone de serviciu.

– Bine aţi venit, domnilor, îi întîmpină Arak pe nou-ve-niţi. Apoi, arătînd spre fetiţă: V-o prezint pe Barlot.

– Salut, puştoaico, îşi maimuţări Richard glasul şi dădu să o ciupească de obraz pe fetiţă.

– Vă rog, zise Barlot ferindu-se de mîna intrusului. Nu e bine să fiu atinsă în următoarele cincisprezece-douăzeci de minute, fiindcă tocmai am ieşit de la uscător, iar terminaţiile mele nervoase trebuie să se adapteze mai întîi la mediul aerian.

Cuvintele copilului îl făcură pe Richard să se retragă, uimit.

– Aceşti trei bărbaţi sînt şi ei de curînd sosiţi de pe suprafaţa Pămîntului, zise Arak arătînd spre Donald, Richard şi Michael.

– Cinci vizitatori deodată! Ce şansă extraordinară, exclamă Barlot. Sînt fericită să am o astfel de onoare chiar din prima zi.

– Ştiţi, se simţi Arak dator cu o explicaţie, noi tocmai îi uram lui Barlot bun venit din nou în lumea noastră.

– Aşa este, încuviinţă ea, şi trebuie să spun că e minunat să mă văd reîntoarsă în lumea formelor fizice.

Fetiţa îşi contemplă mînuţele; le întoarse pe o parte şi pe cealaltă, apoi le întinse în faţă. Îşi privi apoi picioarele, miş-cîndu-şi degetele.

– Pare a fi un corp bun - cel puţin deocamdată, adăugă ea, chicotind.

– Eu cred că este un corp superb, întări Sufa. Şi ce albastru frumos au ochii! Data trecută ai avut tot ochi albaştri?

– Nu, însă am mai avut înainte. Îmi place variaţia şi cîteodată las la voia întîmplării selectarea culorii ochilor.

– Cum te simţi? se pomeni Suzanne întrebînd. I se părea o întrebare prostească, însă în împrejurările date nu se putea gîndi la nimic mai potrivit. I se părea de-a dreptul şocant contrastul dintre vocea puerilă şi exprimarea îngrijită a unui adult şcolit.

– În primul rînd, îmi este foame, mărturisi copila. Apoi, ard de nerăbdare să ajung acasă.

– Cît timp ai stat în rezervă, dacă pot să spun aşa? fu rîndul lui Perry să întrebe.

– Noi spunem că stăm „în memorie”, îl corectă Barlot. Ei bine, cred că au fost vreo şase ani - acesta era timpul afişat atunci cînd am fost extrasă. Mie însă mi se pare că a fost ieri. Cît timp ne aflăm în memorie, *esenţa* noastră nu este programată să înregistreze timpul.

– Nu te dor ochii? îndrăzni Suzanne.

– Cîtuşi de puţin, răspunse Barlot. Presupun că te referi la micile hemoragii sclerotice pe care, fără îndoială, le am.

– Aşa este, recunoscu pămînteanca, privind ochii injectaţi ai copilei.

– Sînt urmele suturilor de fixare a globului ocular, explica Barlot.

– Ai vreo amintire din timpul cît ai stat în acvariu? interveni şi Michael, provocînd rîsul cristalin al fetei.

– E prima dată cînd aud pe cineva spunîndu-i contei-nerului de implant „acvariu”, comentă ea amuzată. Ei bine, nu; prima amintire conştientă de cînd mă aflu în acest trup -ca de altfel, în toate trupurile de pînă acum - este momentul cînd m-am

trezit pe banda rulantă, în compartimentul de uscare.

– Nu te stresează experienţa extracţiei, a depozitării în memorie, a reimplantării într-un nou trup? continuă Suzanne seria întrebărilor.

– Nu, zise Barlot după un moment de gîndire. Singurul lucru care mă stresează este că trebuie să aştept pînă la pubertate ca să mă bucur din nou de viaţă din plin...

Cuvintele fetiţei stîrniră hohote de rîs din partea lui Arak şi a Sufei, cărora li se alăturară Richard şi Michael.

* * *

Oprirea taxiului zburător fu urmată de deschiderea „portierei”, prin acelaşi procedeu de dematerializare a unui dreptunghi în peretele său.

– Aici este casa noastră, zise Sufa arătînd spre o clădire asemănătoare acelora de la palatul de oaspeţi.

Era una dintre alte cîteva sute de construcţii asemănătoare, apropiate între ele, în stil Levittown. Lipseau, ce-i drept, peluzele generoase din jur.

– Arak şi cu mine ne-am gîndit că ar fi interesant să vedeţi cum locuim noi şi, de ce nu, să luăm şi o gustare. Dacă nu vă simţiţi prea obosiţi, noi vă invităm să-ne faceţi o vizită.

– Mi-ar prinde bine o îmbucătură, sări Richard.

– M-ar bucura mult să vă văd casa, spuse şi Suzanne. Sînteţi foarte ospitalieri.

– Eu, unul, mă simt onorat, i se alătură Perry.

– Eu mor de foame, zise Michael.

Donald se mulţumi să încuviinţeze din cap.

– Perfect, zise Sufa şi coborî din vehicul împreună cu Arak, invitîndu-i pe ceilalţi să-i urmeze.

Interiorul nu era cu mult deosebit de ce văzuseră la centrul de primire a oaspeţilor. Marmura pereţilor, aşternu-turile şi cuverturile, precum şi mulţimea oglinzilor erau şi aici de culoare albă; apoi, exista şi aici aceeaşi piscină care făcea legătura cu exteriorul. Mobilierul era foarte discret, iar singurul element decorativ îl reprezentau cele cîteva tablouri holografice de felul acelora pe care eroii noştri le întîlniseră în secţia de decontaminare.

– Poftiţi, vă rog, îşi invită Sufa oaspeţii, care intrară unul cîte unul, contemplînd decorul.

– Parc-ar fi apartamentul meu din Ocean Beach, zise Michael.

– Hai, măi, lasă vrăjeala! îl luă Richard la rost altoindu-i o scatoalcă prietenească peste cap.

– Toate casele din Interterra sînt deschise spre exterior? întrebă Perry.

– Da, răspunse Arak. Paradoxal, noi, care trăim în interiorul planetei, căutăm o legătură permanentă cu exteriorul.

– Dar cum mai poţi încuia o aşa casă? puse Richard problema.

– În Interterra nimic nu se încuie, îl lămuri Sufa.

– Şi nu fură nimeni nimic? întrebă Michael, curios.

Arak şi Sufa chicotiră amuzaţi, apoi îşi revenirăşi se scuzară.

– Să ne iertaţi că rîdem, zise Arak, dar sînteţi foarte nostimi. Sînteţi atît de imprevizibili în ceea ce spuneţi, şi acest lucru vă face tare simpatici.

– Presupun că asta se datorează fermecătorului nostru primitivism, spuse Donald.

– Exact, încuviinţă Arak.

– Nu există hoţie în Interterra, reveni Sufa asupra subiectului. Este inutil, pentru că toată lumea are

din belşug tot ce-şi doreşte. În afară de asta, nimeni nu posedă nimic. Proprietatea privată a dispărut încă de la începuturile istoriei noastre. Noi, interterranii, folosim doar atît cît avem nevoie.

Se aşezară. Sufa chemă clonele de serviciu, care nu întîr-ziară să apară, împreună cu un animal de casă de felul celor pe care oaspeţii îi zăriseră mai deunăzi din taxiul zburător. Privit de aproape, acesta arăta şi mai bizar: era o combinaţie stranie de cîine, pisică şi maimuţă. Din prima clipă, arătarea se repezi glonţ spre musafiri, ceea ce-l făcu pe Arak să tune cu o voce autoritară:

– Sark, fii cuminte!

Comanda stăpînului îl încremeni pe bietul animal, care se mulţumi să-i măsoare plin de curiozitate pe oamenii veniţi de aiurea, amuşinînd cu un năsuc neastîmpărat ce aducea cu al unui cîine. Avea cam un metru înălţime cum stătea ridicat pe labele dinapoi, terminate cu cinci degete distincte, care îţi aminteau de picioarele unei maimuţe.

– A naibii ciudăţenie, zise Richard.

– Este un homid, explică Sufa; un exemplar deosebit -nu-i aşa că e adorabil?

– Vino aici, Sark, şi nu-i deranja pe musafiri! îl chemă Arak.

Sark trecu fără întîrziere în spatele lui Arak şi, înălţîndu-se pe labele dinapoi, prinse a-l scărpina în cap pe acesta.

– Aşa, bravo, îl lăudă stăpînul.

– Mîncare pentru oaspeţi, comandă Sufa clonelor de serviciu care dispărură fără întîrziere.

– Sark ăsta parc-ar fi o amestecătură de mai multe animale, remarcă Michael.

– S-ar putea spune şi aşa, zise Arak. Sark este o himeră creată din timpuri imemoriale şi păstrată, de atunci încoace, prin donare. Este un animal de casă cu totul deosebit. N-aţi vrea să-i vedeţi cîteva dintre giumbuşlucuri?

– Cum să nu, zise Richard, căruia animalul i se părea mai degrabă un experiment biologic scăpat de sub control.

– Da, şi eu, i se alătură Michael.

Arak se ridică în picioare şi îi făcu semn lui Sark să iasă din cameră; apoi o luă pe urmele animalului, invitîndu-i pe cei doi scafandri să-l însoţească în curte. Aceştia se conformară şi, cînd ieşiră, îl văzură pe Arak scormonind într-o tufă de ferigă.

– Gata, am găsit, zise gazda, apoi se ridică ţinînd un băţ de cauciuc în mînă. Ei, acum n-o să vă vină să credeţi. E foarte amuzant!

– Ia să vedem, făcu Richard, neîncrezător.

Arak se aplecă întinzînd băţul către Sark, iar acesta îl luă voios, sporovăind ca o maimuţă. Cu o smucitură, animalul azvîrli băţul care zbură pînă în celălalt capăt al grădinii. Arak îl urmări cu privirea pînă cînd ateriză, după care se întoarse către cei doi:

– Frumoasă aruncare, nu?

– Mda, recunoscu Michael; nu-i rău, cel puţin pentru un homid.

Un zîmbet uşor ironic se desenă pe faţa lui Richard.

– Staţi un pic, să vedeţi şi restul, zise Arak şi alergă să aducă înapoi băţul de unde căzuse. I-l dădu încă o dată lui Sark, iar acesta repetă figura, aruncînd jucăria cam în acelaşi loc ca prima dată. Arak se duse din nou după el. Obosise întru cîtva căci, la întoarcere, avea un uşor gîfiit.

– Ei, ce părere aveţi? Năzdrăvanul ăsta mic e-n stare s-o ţină tot aşa cît e ziua de lungă. De cîte ori îi aduc băţul, îl va arunca.

Cei doi marinari se priviră cu subînţeles; Michael îşi dădu ochii peste cap, iar Richard îşi înăbuşi un hohot de rîs.

– A sosit mîncarea! îi anunţă Sufa din casă.

Arak îi întinse băţul lui Richard:

– Nu vrei să încerci?

– Renunţ de data asta, răspunse acesta. Nu de alta, dar mor de foame.

– Atunci haideţi să mîncăm, zise Arak, plin de amabilitate; apoi aruncă băţul înapoi în tufa de ferigă şi o luă înainte spre intrare, urmat îndeaproape de Sark.

– Locul ăsta mi se pare din ce în ce mai ciudat, îi strecură Richard lui Michael printre dinţi în timp ce ocoleau piscina.

– Mie-mi spui?! zise Michael. Nici nu-i de mirare că nu s-au sinchisit cînd am luat cupele de aur, ieri seară. Auzi, nimic nu aparţine nimănui! Păi, zău aşa, înseamnă că n-ar deranja pe nimeni dacă am pleca de aici cu o avere întreagă!

Clonele de serviciu aduseseră, o dată cu mîncarea, şi o masă pliantă pe care o întinseseră în mijlocul unui cerc de şapte scaune. Arak şi scafandrii se alăturară celorlalţi, iar Sark se căţără pe spătarul scaunului stăpînului său şi începu să-l scarpine pe acesta după urechi. Fără întîrziere, toată lumea îşi concentra atenţia asupra mîncării. În liniştea stînjenitoare care urmă, Arak se gîndi că evenimentele zilei îi copleşiseră pe oamenii aceştia din a doua generaţie.

– Ei bine, rupse el tăcerea, aici ne petrecem noi cea mai mare parte a timpului. Dacă vă interesează ceva în legătură cu noi, întrebaţi-ne!

– Cu ce vă ocupaţi voi aici? încercă Suzanne, mai mult de dragul conversaţiei. Era bucuroasă, cel puţin deocamdată, să mai renunţe un pic la problemele serioase care îi bîntuiau mintea.

– Ne delectăm trupul şi mintea, spuse Arak. Citim pe săturate şi privim o mulţime de programe holografice de divertisment.

– În Interterra nu se munceşte? întrebă Perry.

– Unii mai muncesc, zise Arak. Însă munca nu este o obligaţie, iar cei care o fac, nu fac decît ce le place. Treburile de rutină intră în sarcina clonelor de serviciu. Cît despre munca de monitorizare şi programare, aceasta se face de către Centrul de Informaţii. În felul acesta, oamenii sînt liberi să-şi urmărească propriile preocupări.

– Dar clonele de serviciu nu se supără? interveni Donald. Ei nu fac niciodată grevă, nu se revoltă?

– Da' de unde! făcu Arak zîmbind. Clonele sînt... cum să spun... sînt ca nişte animale domestice. Au fost concepute să semene cu oamenii numai din considerente estetice; altminteri, creierul lor este cu mult mai mic. Funcţiile lobului frontal sînt limitate, prin urmare nevoile şi interesele lor sînt deosebite de ale noastre. Lor le place să muncească şi să fie de folos.

– Asta miroase a exploatare, remarcă Perry.

– Da, s-ar putea, zise Arak; însă aceasta este şi destinaţia maşinilor, nu? Eu nu cred că voi aveţi sentimentul că sînteţi exploatatorii automobilelor voastre. Comparaţia ar fi poate şi mai relevanta dacă automobilele din lumea voastră ar avea şi părţi

biologice, pe lîngă cele mecanice. Sînt convins că maşinile voastre se deteriorează dacă nu le folosiţi, nu? Ei bine, aşa e şi cu clonele noastre: nu pot suporta stagnarea. Dacă nu muncesc şi nu simt că au un rost, devin apatice şi intră în regresie.

– Înfăţişarea lor omenească ne stînjeneşte, recunoscu Suzanne.

– Nu trebuie decît să-ţi aduci aminte de fiecare dată că nu sînt oameni, o încurajă Sufa.

– Există mai multe tipuri de clone? se interesă Perry.

– În linii mari, arată cam la fel, zise Arak. Sînt însă programate diferit: ca servitori, muncitori sau animatori, mascul ori femelă.

– La capacităţile voastre tehnologice, de ce nu folosiţi roboţi? reveni Donald în discuţie.

– Bună întrebare, răspunse Arak. Cu mult timp în urmă, am avut androizi; însă, ca orice maşinărie, se mai stricau şi trebuiau reparaţi. Trebuia să construim la infinit alţi androizi care să repare androizi, ceea ce era incomod, dacă nu chiar ridicol. Am rezolvat problema abia cînd am învăţat să combinăm organicul cu mecanicul, ceea ce a dus la proiectarea clonelor, o soluţie cu mult superioară oricărui android. Clonele îşi poartă singure de grijă, se întreţin şi se reproduc în limitele unei populaţii stabile.

– Extraordinar!

Exclamaţia lui Perry fu întărită de încuviinţarea tăcută a Suzannei. Se aşternu din nou liniştea, iar cînd terminară de mîncat, Sufa propuse:

– Cred că ar fi bine să vă conducem la locuinţele voastre de la palatul de oaspeţi. Aveţi nevoie de ceva timp ca să meditaţi la cele văzute şi auzite

astăzi. Şi, oricum, nu vrem să vă suprasolicităm chiar din prima zi; întotdeauna există un mîine, încheie ea surîzînd amabil şi ridicîndu-se de pe scaun.

– Nici nu ştii cîtă dreptate ai cînd spui că avem nevoie de timp, consimţi Suzanne, ridicîndu-se la rîndul ei. Eu, una, mă simt deja împovărată de cîte am văzut. Fără să exagerez cu nimic, pot spune că a fost cea mai uluitoare, copleşitoare şi fascinantă zi din viaţa mea.

După ce Arak şi Sufa îi lăsară pe cei doi scafandri la locuinţa lui Michael, acesta rămase cîteva clipe, şovăitor, în faţa uşii, în timp ce Richard aştepta cuminte înapoia lui.

– Tu ce crezi c-o să găsim înăuntru? îl întrebă Michael cu teamă.

– Măi, să fie! izbucni Richard nervos. De unde vrei să ştiu eu dacă nu deschizi odată afurisita aia de uşă?!

Michael trase de clanţă. Păşiră amîndoi peste prag şi aruncară o privire de jur-împrejur.

– Crezi c-o fi fost careva pe-aici în lipsa noastră? îndrăzni Michael.

– Da' tu ce crezi, cap sec? îl luă Richard la rost, dîndu-şi ochii peste cap. Nu te uiţi că patul e aranjat şi că s-a făcut curăţenie? Uite, ţi-au stivuit pînă şi cupele şi platourile pe care le-ai cărat după tine de la chef şi din sala de mese.

– Poate-or fi fost doar clonele, zise Michael.

– Poate, îl îngînă amicul său.

– Crezi că hoitul mai e acolo unde l-am pus noi?

– Păi, n-avem decît să ne uităm, spuse Richard.

– Bine, mă uit eu.

– Stai aşa! îl opri Richard apucîndu-l de braţ. Mai întîi vreau să văd dacă avem cale liberă.

Richard cercetă locul cu atenţie, pînă dincolo de piscina semiinterioară. Într-un tîrziu, constatînd că nu era nimeni prin preajmă, se declară mulţumit şi se întoarse alături de prietenul său.

– E-n regula, vezi cum e cu mortul.

Michael se proţăpi în faţa bufetului şi comandă:

– Băutură, te rog!

Uşa frigiderului se deschise, dînd la iveală o mulţime de ambalaje cu băutura şi mîncare.

– Arată la fel cum l-am lăsat, constată Michael.

– Ei, nu-i rău, făcu Richard.

Michael se aplecă şi scoase cîteva ambalaje dindărătul cărora se ivi chipul livid al lui Sart. Ochii lipsiţi de viaţă îl pironeau acuzator pe Michael, care se grăbi să îndese la loc ambalajele pentru a scăpa de înfiorătoarea imagine. Sart era primul cadavru pe care-l vedea Michael, de la moartea bunicului său. Numai că pe bunicul îl văzuse aşezat frumos în sicriu, îmbrăcat în costum. Unde mai pui că bătrînul arăta ca orice moşneag de nouăzeci şi patru de ani.

– Ei, hai că putem respira uşuraţi, spuse Richard.

– Deocamdată, îl temperă Michael. Asta nu înseamnă că nu pot să-l găsească în noaptea asta ori mîine. Ar fi mai bine să-l scoatem şi să-l îngropăm sub una din tufele alea de ferigă.

– Şi cu ce săpăm, cu linguriţa?

– Atunci hai să-l ducem acasă la tine şi să-l băgăm în frigiderul tău. Mie mi se face părul măciucă să-l ştiu aici.

– Nu putem risca să-l tot cărăm de colo-colo, obiectă Richard. O să rămînă acolo unde este.

– Atunci să schimbăm camerele, propuse Michael. Adu-ţi aminte, în fond, că tu l-ai omorît, nu eu...

– Am mai avut o dată discuţia asta, şuieră Richard cu ochi ameninţători, tăioşi ca o lamă. Şi am hotărît că am intrat împreună în rahatul ăsta. Acum fă bine şi tacă-ţi fleanca, nu vreau să mai aud nimic de hoitul ăsta.

– Ce-ar fi să-i spunem lui Fuller?

– Nuuu... m-am răzgîndit între timp.

– Cum adică, de ce?

– Pentru că idiotul ăla înţepenit n-o să găsească nici el vreo soluţie mai bună despre ce să facem cu mortul. Şi, de fapt, nu cred că avem motiv de îngrijorare, pentru că nimeni n-a întrebat de prăpăditul ăsta toată ziua. În plus, ai auzit ce-a spus Arak, aici nu există închisoare.

– Da, fiindcă nu-s hoţi, sări Michael. Arak n-a spus nimic despre crimă; şi după toată panarama aia pe care am văzut-o, cu mintea scoasă din cap, mie mi-e tare teamă că n-o să le placă deloc treaba asta. Ne-am putea trezi şi noi recíclaţi, ca Reesta...

– Hei, calmează-te! dădu Richard să-l potolească.

– Cum vrei să mă calmez, cu un cadavru în frigider?! urlă Michael disperat.

– Taci odată! îl repezi Richard, pe acelaşi ton. Apoi, cobo-rînd glasul: Măi, omule, ne aude lumea, adună-ţi minţile! Cel mai important lucru pe care-l avem de făcut e să ne cărăbănim de aici cu primul tren, clar? între timp Sart poate sta frumuşel în frigider, ca să nu se împută. Dacă-şi vîră careva nasul şi întreabă de el, o să ne mai gîndim unde să-l mutăm, bine?

– Mă rog, consimţi Michael fără prea mult entuziasm.

14.

Plafonul uriaşei caverne subpămîntene se întuneca treptat simulînd înserarea, întocmai cum se întîmplase în ziua precedenta. Suzanne şi Perry se minunau cît de mult semăna generoasa cupola cu cerul lor de acasă şi priveau cu ochi plini de uimire cum apăreau, rînd pe rînd, stele false ce clipeau ghiduşe pe fundalul amurgului violet. În contrast cu ei doi, veşnic întunecatul Donald ţintuia cu privirea umbrele ce-şi adînceau conturul pe sub tufele de ferigă. Şedeau toţi trei pe iarbă, la vreo cincisprezece metri de intrarea în sufragerie, unde cîteva clone de serviciu se îndeletniceau de zor cu pregătirea cinei. Richard şi Michael, înfometaţi, se postaseră deja în scaune, la masă.

– Este absolut senzaţional, îşi rosti Suzanne gîndul, cu capul dat pe spate şi privirea aţintită în sus.

– Te referi la stelele bioluminiscente? o întrebă Perry.

– La tot, nu numai la ele...

Suzanne era ultima care se alăturase grupului. Făcuse o baie în piscină, în camera ei, şi încercase chiar să tragă un pui de somn, dar, sub povara atîtor noutăţi, e de înţeles că somnul nu se lipise de ea.

– Într-adevăr, cîteva aspecte sînt chiar uimitoare, recunoscu şi Donald.

– Eu nu văd nici un aspect care să nu fie uimitor, supralicita Suzanne, cu privirea îndreptată asupra siluetei întunecate a pavilionului în care avusese loc recepţia de gală din seara trecuta. Gîndiţi-vă numai la faptul că tot acest paradis este, în fond, îngropat dedesubtul oceanului. Mi se pare acum de-a dreptul straniu că mi-a venit să-l pomenesc pe Jules Verne cu a sa *Călătorie spre centrul Pămîntului,* atunci cînd

am început scufundarea. Şi uite, acum chiar sîntem acolo!...

– O coincidenţă năstruşnica, într-adevăr, comenta Perry chicotind.

– O coincidenţă care-ţi face părul măciucă, spuse femeia. Mai ales acum, cînd se pare că tot ce ne-au spus Arak şi Sufa e adevărat, indiferent cît de fantastic ar părea.

– Ce-i drept, n-ai cum să negi toată tehnologia asta la care sîntem martori, aprobă Perry cu însufleţire. Eu de-abia aştept să aflu mai multe amănunte despre biomecanica acestor clone ori despre secretele taxiurilor zburătoare. Dacă am pune mîna pe patentul oricăreia din minunile astea, am deveni miliardari! Ca să nu mai vorbim de turism - păi, vă daţi seama de cererea copleşitoare a puzderiei de curioşi care ar vrea să coboare pînă aici? Programările ar fi de ordinul anilor, asculta-ţi-mă pe mine! într-un fel sau altul, firma Benthic Marine va fi Microsoft-ul veacului următor.

– Relatările lui Arak sînt de-a dreptul extraordinare, recunoscu Donald, cu o urmă de ciudă parcă. Dar sînt cîteva elemente care se pare că vouă vă scapă, din cauza entuziasmului nemăsurat.

– Ce vrei să spui? sări Perry, curios.

– Încercaţi să va daţi jos de pe ochi ochelarii ăia cu lentile roz, zise Donald. Eu am tot aşteptat să se pună măcar o dată problema care ne arde pe noi toţi: ce căutăm noi aici? Noi n-am fost salvaţi de pe o epavă, cum au fost soţii Black, ci am fost atraşi cu tot dinadinsul în aşa-numitul lor puţ de acces. Ei bine, aş vrea să ştiu şi eu de ce!

– Are dreptate Donald, zise Suzanne, căzînd subit pe gînduri. În furtuna evenimentelor am uitat că

sîntem, de fapt, victimele unui act de răpire. Or, asta atrage după sine automat întrebarea: care este rostul nostru aici?

– Mă rog, nu putem spune că nu sîntem trataţi cu toată atenţia, zise Perry.

– Deocamdată, îl temperă Donald. Dar v-am mai spus, asta se poate schimba cît ai clipi din ochi. Măi, fraţilor, am impresia că voi nu vă daţi seama cît sîntem de vulnerabili!

– Eu îmi dau seama cît sîntem de vulnerabili, se repezi Perry, iritat. Păi, la cît sînt de avansaţi oamenii ăştia, ne-ar putea spulbera într-o clipă! Zicea Arak ceva despre călătorii interplanetare, ba chiar intergalactice şi despre călătoria în timp... Pe de altă parte, eu văd că le sîntem simpatici, chiar dacă voi sînteţi de altă părere. Prin urmare, ar trebui să fim ceva mai recunoscători şi să mai lăsăm deoparte răbufnirile paranoice.

– Ce să spun, le sîntem simpatici! se schimonosi Donald. Nu sîntem decît nişte curiozităţi amuzante pentru ei - ne-au spus-o cu gura lor, de atîtea ori! Se distrează pe seama unor primitivi, de parc-ar avea de-a face cu nişte căţeluşi. Ei bine, eu m-am săturat să fiu clovnul lor!

– Dar nu s-ar purta atît de frumos cu noi dacă nu le-am fi dragi, insistă Perry.

– Măi, dar naiv mai poţi să fii! îl luă Donald din scurt. Pur şi simplu, refuzi să-ţi aminteşti că nu sîntem decît nişte amărîţi de prizonieri, că am fost răpiţi, aduşi cu forţa şi că am fost manipulaţi după bunul lor plac în secţia de decontaminare. E clar că am fost aduşi aici dintr-un motiv pe care încă nu l-am aflat!

Suzanne dădu din cap aprobator. Observaţia lui Donald avu darul să-i amintească de nişte cuvinte scăpate de Arak la un moment dat - cuvinte care o făcuseră atunci să înţeleagă că sosirea ei era, oarecum, aşteptată. Comentariul respectiv o făcuse să tresară pe moment, dar îl uitase repede, covîrşită de avalanşa atîtor noutăţi.

– Poate că vor să ne recruteze, se trezi Perry dintr-o dată.

– Pentru ce? întrebă Donald, suspicios.

– Poate că toate eforturile astea pe care le fac cu noi sînt în vederea pregătirii noastre să-i reprezentăm pe Pămînt, continuă Perry cu un entuziasm crescînd. Poate că s-au hotărît, în sfirşit, să ia legătura cu lumea noastră şi vor ca noi să fim ambasadorii lor! Zău aşa, eu cred că am putea onora de minune o astfel de însărcinare, mai ales dacă s-ar face totul prin intermediul companiei Benthic Marine!...

– Ambasadorii lor! îl îngînă Suzanne. Interesantă idee! într-adevăr, nu cred că le surîde ideea adaptării la atmosfera noastră, avînd în vedere lipsa lor de imunitate la bacteriile şi viruşii de deasupra. Pe de altă parte, nu cred că le-ar plăcea nici procedura de decontaminare prin care ar trebui să treacă la întoarcerea în Interterra.

– Exact, zise Perry. Deci, dacă noi am fi reprezentanţii lor, ei n-ar mai trebui să treacă prin nici una din aceste neplăceri.

– Ambasadori? O, Doamne! exclamă Donald, înălţîn-du-şi braţele într-un gest de disperare.

– Acum ce mai ai? îl întrebă Perry pe Donald, care începea să-l calce pe nervi.

– Ştiam eu că voi doi sînteţi nişte optimişti naivi, bombăni Donald, dar chestia asta cu ambasadorii le pune capac la toate.

– Eu cred că e o variantă foarte rezonabilă, încercă Perry să-şi menţină punctul de vedere.

– Ascultă-mă bine, domnule preşedinte al companiei Benthic Marine! izbucni Donald punînd un accent peiorativ pe pomposul apelativ. Aceşti interterrani nu au deloc de gînd să ne mai lase să plecăm de aici şi, dacă n-ai fi un optimist incurabil, ai fi înţeles pînă acum măcar atîta lucru.

Suzanne şi Perry căzură în muţenie, rumegînd spusele comandantului. În sinea lor, şi unul, şi celalalt îşi dăduseră toată silinţa să ocolească această ipoteză, nicidecum să se încumete s-o mai şi pună în discuţie.

– Aşadar, tu crezi că au de gînd să ne fină aici definitiv? îndrăzni Suzanne într-un tîrziu.

Ei da, trebuia şi ea să recunoască un lucru: în toate discuţiile lor, nici Arak, nici Sufa nu pomeniseră absolut nimic despre vreo perspectivă de înapoiere a grupului la nava de la suprafaţa oceanului.

– Da, aşa cred, dacă nu cumva ne-or lăsa să plecăm, replica Donald sarcastic.

– Bine, dar care-i scopul? îngăimă Perry, din al cărui glas dispăruse orice urmă de furie.

– Dar e limpede ca lumina zilei, spuse Donald. Oamenii ăştia s-au ferit să fie descoperiţi mii şi mii de ani, da? Atunci, cum credeţi voi că le-ar putea trece prin cap să ne lase să ne întoarcem acasă, după ce ne-au dezvăluit atîtea lucruri despre lumea lor şi după tot ce am văzut aici?

– O, Doamne! şopti Suzanne îngrozită.

– Crezi că Donald are dreptate? o întrebă Perry, cu frică.
– Mă tem că nu-i chiar lipsit de sens ce spune, zise Suzanne. Oricum, interterranii n-au nici un motiv să se teamă de contaminare acum mai puţin decît în trecut. Pe de altă parte, tehnologia noastră care se dezvoltă pe zi ce trece le dă un motiv în plus de îngrijorare. Or fi ei amuzaţi de comportamentul nostru primitiv, dar bănuiesc că violenţa civilizaţiei noastre îi îngrozeşte.
– Bine, dar ei spun tot timpul că sîntem oaspeţii lor, interveni Perry indignat. Locului unde sîntem cazaţi îi spun palat de oaspeţi - or, oaspeţii nu rămîn veşnic în vizită, nu?... Oricum, eu nu pot rămîne mult aici, adăugă el cu gîndul aiurea; eu am o familie şi deja mă îngrijorează că n-am putut să le dau de veste pînă acum că sînt bine, sănătos.
– Asta-i cu totul altceva, îl întrerupse Donald. Interterranii ştiu foarte multe despre noi şi chiar despre familiile noastre. Cu tehnica lor ultrasofisticată, ne-ar fi putut oferi ocazia de a le transmite celor dragi că n-am murit. Ei bine, faptul că n-au făcut-o este, după părerea mea, încă o dovadă că au intenţia să ne ţină aici definitiv.
– Da, e logic ce spui, oftă Suzanne. Acum o jumătate de oră eram la mine în cameră şi îmi doream să am măcar un prăpădit de telefon ca să-l pot suna pe fratele meu. E singura rudă care ştiu că-mi va duce dorul.
– N-ai familie? o întrebă Donald.
– Mă tem că nu, răspunse ea. Cum-necum, n-am reuşit să încheg acest capitol al vieţii mele. Cît despre părinţi, i-am pierdut pe amîndoi anul trecut.

– Eu am nevastă şi trei copii, zise Donald. Mă rog, pentru interterrani asta nu înseamnă mare lucru, de vreme ce ei au pierdut de multă vreme însăşi noţiunea de părinte.

– Demnezeule! exclamă Perry. Bun, şi atunci ce facem? Trebuie neapărat să găsim o modalitate de a scăpa de aici.

– Hei, lume! strigă Michael din pragul sufrageriei. Haideţi la supă!

– Din nefericire, toate atuurile sînt la ei, zise Donald ignorîndu-l pe Michael, care dispăru înapoi în sufragerie. Nu putem face nimic deocamdată, decît să stăm cu ochii-n patru.

– Ceea ce înseamnă să ne bucurăm de ospitalitatea lor, trase Suzanne concluzia.

– Pînă la un punct, îşi exprimă Donald rezerva; eu, unul, nu sînt dintre aceia dispuşi să fraternizeze cu duşmanul.

– Aici e încurcătura, zise Suzanne. Ei nu se comportă ca nişte inamici; sînt atît de paşnici şi de amabili, încît e greu să-ţi închipui că ar fi în stare să se poarte vreodată urît cu cineva.

– Faptul că sînt ţinut departe de familie este, pentru mine, cea mai mare josnicie, declară Perry sentenţios.

– Nu şi din punctul lor de vedere, îi aminti Donald. De vreme ce reproducerea în Interterra se derulează artificial, cu amprente mentale adulte grefate pe creierul unor copii de patru ani, aici nu mai există de mult familii. Este foarte probabil ca oamenii aceştia să nu mai înţeleagă nici noţiunea de legătură familială.

– Ce naiba faceţi voi acolo pe întuneric, fraţilor? răsună glasul răstit al lui Michael, care ieşise din nou

în pragul sufrageriei. Vă aşteaptă clonele; n-aveţi de gînd să mîncaţi în seara asta?

– Cred că n-ar fi rău, spuse Suzanne. Mie mi-e foame.

– Discuţia asta mi-a cam tăiat pofta, comenta Perry sumbru.

Porniră totuşi spre pata mare de lumină care se revărsa din sufragerie, inundînd peluza întunecată.

– Trebuie neapărat să existe o soluţie, adăugă acelaşi Perry.

– În primul rînd, nu trebuie cu nici un chip să-i stîrnim, zise Donald. Asta ne-ar putea pricinui necazuri.

– Dar ce-am putea face noi să-i stîrnim? întrebă Perry.

– Nu de noi mi-e teamă, ci de imbecilii ăştia de scafandri.

– Dar ce-ar fi să deschidem chiar noi discuţia? propuse Perry. Uite, mîine eu zic să-l întrebam pe Arak dacă vom mai putea pleca, în cele din urmă. Aşa, măcar, ne-am lămuri şi noi.

– S-ar putea să fie riscant, fu de părere Donald. Dacă ne arătăm prea interesaţi de plecare, s-ar putea să ne reducă libertatea de mişcare. Pînă una-alta, avem posibilitatea să chemăm taxiuri zburătoare şi să ne deplasăm după pofta inimii. Ăsta e un privilegiu pe care eu, unul, n-aş vrea să-l pierd, pentru că s-ar putea să avem nevoie de el atunci cînd ni s-ar ivi ocazia de a o şterge de aici.

– Bine gîndit, îl susţinu Suzanne. În schimb, nu văd de ce n-am putea să-i întrebăm despre scopul în care am fost aduşi aici. Din răspunsul lor ne-am putea da seama şi dacă au de gînd să ne ţină definitiv sau nu.

– Da, nu-i rea ideea, consimţi Donald; cu condiţia să nu facem valuri prea mari nici cu chestiunea asta. De fapt, cred c-am să deschid chiar eu discuţia mîine dimineaţă, la întîl-nirea de care ne-a pomenit Arak.

– Cred că-i cel mai nimerit, zise Suzanne. Perry, tu ce crezi?

– Eu, deocamdată, nu ştiu ce să mai cred, mărturisi acesta.

– Haideţi, măi, odată! îi întîmpină Michael, neliniştit. Clonatul ăsta nenorocit nu ne lasă să ne atingem de haleală pînă nu ne adunăm toţi şi are o putere de taur!...

Michael părea că nu minte: o clonă masculină stătea în picioare lîngă masa din mijlocul încăperii, ţinîndu-şi mîinile sprijinite pe capacele mult rîvnitelor vase cu bucate.

– De unde ştiţi că tocmai pe noi ne aşteaptă? întreba Suzanne, ocupînd unul dintre scaunele rămase libere.

– Mă rog, n-avem cum să fim siguri, fiindcă maimuţoiul nu scoate o vorbă, admise Michael. Dar sperăm din tot sufletul că ăsta era motivul şi nu altul - nu de alta, dar eu mă prăbuşesc de foame!

Într-adevăr, imediat ce Perry şi Donald se aşezară la rîndul lor, „maimuţoiul” săltă capacele de pe castroane.

– Bingo! exclamă Richard, în culmea fericirii.

Mîncarea fu servită de îndată şi, preţ de cîteva minute, domni tăcerea. Richard şi Michael erau absorbiţi cu totul să-şi astîmpere foamea, iar ceilalţi mai rămaseră o vreme pe gînduri, rumegînd aspecte ale discuţiei pe care tocmai o purtaseră.

– Dar despre ce tot vorbeaţi acolo, în întuneric? îi întrebă Richard la un moment dat, după care slobozi un rîgîit copios. Văd că aveţi toţi niştre mutre de înmormîntare... Ce să spun, voioasă adunare, adăugă el, văzînd că nu primeşte nici un răspuns.

– Cel puţin, noi avem maniere la masă, îl admonesta Donald.

– Mai du-te-n moaş-ta, îl complimentă Richard.

– Ştiţi, mie mi se pare de-a dreptul o ironie, zise Suzanne, gînditoare.

– Ce, manierele lui Richard? prinse Michael mingea, izbucnind într-un hohot de rîs.

– Nu, reacţia noastră la Interterra, continuă Suzanne fără să-l bage în seamă.

– Adică, ce vrei să spui? ceru Perry lămuriri.

– Păi, gîndiţi-vă la toate cîte sînt în jurul nostru, începu ea. Parcă am fi ajuns în paradis, cu toate că nu e în cer, aşa cum ni-l imaginăm noi dintotdeauna. Oricum, găseşti aici tot ce şi-a dorit omul, conştient sau nu: tinereţe, frumuseţe, belşug şi nemurire! E chiar ca un paradis, nu?

– La chestia cu frumuseţea subscriem şi noi, ce zici, Mikey? îi făcu Richard cu ochiul acestuia.

– Şi unde vezi tu ironia? o întrebă Perry pe Suzanne, ignorînd remarca lui Richard.

– În spaima noastră de a rămîne aici, zise ea. Toată lumea visează să ajungă în paradis, iar noi ne temem că n-o să putem pleca!

– Cum adică, n-o să putem pleca? tresări Richard, dintr-o dată atent.

– Eu nu văd nici o ironie, zise Donald. Dacă i-aş avea pe ai mei cu mine, poate aş rămîne. Aşa însă, nu pot. Pe de altă parte, mie nu-mi place să fiu

forţat. Poate că sună aiurea, dar eu pun preţ pe libertatea mea.

– Dar o să plecăm de aici, nu-i aşa? insistă Richard.

– După părerea lui Donald, nu prea, îi răspunse Perry.

– Dar trebuie să plecăm, ce naiba! sări Richard înfierbîntat.

– Şi de ce-ar trebui, marinare? îl interpelă Donald. Ce te face pe tine atît de nerăbdător să părăseşti paradisul ăsta, cum zice Suzanne?

– Eu vorbeam în general, nu era chiar o părere personală! se apără Suzanne, uşor iritată. Nu de alta, dar felul în care am văzut astăzi cum îşi rezolvă ei nemurirea aici m-a cam dat peste cap, să fiu sinceră.

– Eu nu ştiu despre ce tot vorbiţi voi, se vîrî Richard din nou; dar eu ştiu că vreau s-o şterg de-aici cu primul tren.

– Şi eu la fel, îi ţinu Michael isonul.

În încăpere răsună un sunet delicat de clopoţel, cum nu mai auziseră pînă atunci. Se uitară nelămuriţi de la unul la altul, însă nu apucară să spună ceva, că uşa se deschise şi, iată, îşi făcură apariţia Mura, Meeta, Palenque şi Karena. Alaiul frumoaselor era teribil de bine dispus. Mura se îndreptă fără şovăire spre Michael cu palma întinsă, în tradiţionalul gest de salut al interterranilor. După o scurtă atingere, ea se aşeză pe marginea scaunului lui Michael. Meeta, Palenque şi Karena îl înconjurară pe Richard, care sări în picioare.

– V-aţi întors, puicuţelor! le întîmpină el cu entuziasm, alingîndu-şi palma cu fiecare şi apoi îmbrăţişîndu-le pe rînd.

Femeile îi salutară cu o mişcare a capului pe Suzanne, Donald şi Perry, după care îi dăruiră lui Richard întreaga atenţie. Acesta era de-a dreptul ameţit de plăcere. Dădu să se prăbuşească înapoi pe scaun, însă ele îl împiedicară, spu-nîndu-i cît erau de nerăbdătoare să meargă la el în cameră, să înoate în bazin împreună.

– Da, mă rog, sigur, se bîlbîi fericitul; apoi îl salută mili-tăreşte pe Donald înainte să iasă pe uşă, înconjurat de mini-haremul său.

– Haide! îl zori Mura pe Michael. Hai să mergem şi noi, ţi-am adus ceva în dar!

– Ce, ce? făcu Michael curios, lăsîndu-se tras înspre uşă.

– Un vas de caldorfină! Am auzit că ţi-a plăcut.

– Şi încă cum! strigă Michael în culmea bucuriei, apoi dispărură pe uşă împreună.

Cei rămaşi nu avură timp să rostească o vorbă, că din nou răsună clopoţelul care anunţa, de data aceasta, intrarea Lunei şi a lui Garona. Aşadar, interterranii se regrupau în jurul partenerilor din seara trecută.

– O, Suzanne! gînguri Garona, atingîndu-i palma femeii. Toată ziua am aşteptat să mai petrec o noapte cu tine!

– Perry, iubitule! exclamă şi Luna, cu afectare. Mi s-a părut o zi atît de lungă! Sper că nu te-a obosit prea tare...

Suzanne şi Perry erau deopotrivă de încurcaţi: nu ştiau dacă să se simtă încîntaţi ori, mai degrabă, jenaţi de asemenea dulcegării amoroase. Amîndoi bîiguiră nişte răspunsuri nelămurite în timp ce se lăsau traşi de pe scaune de către vizitatori.

– Păi, cred că noi plecăm, mai apucă să zică Suzanne către Donald în timp ce Garona o ducea tandru către peretele deschis al sufrageriei.

– Da, şi ne ducem unde vor ei să ne ducă, îi mai zise şi Perry, luat la remorcă de Luna.

Donald le făcu un semn cu mîna, plictisit, însă nu spuse nimic. Rămase singur sau, mai bine-zis, în compania celor două clone necuvîntătoare.

Michael era în al nouălea cer; nu-şi amintea ca vreo femeie aşa de atrăgătoare să-i mai fi dat atîta atenţie vreodată. La insistenţele ei, au prins a face piruete şi a se zbengui pe gazonul înnegurat, în drum spre locuinţa lui. Imaginea părului ei bogat fluturînd în vînt îl înnebunise pe Michael care, dacă nu ar fi ameţit, ar fi continuat aşa la nesfirşit.

Aşadar, el se opri într-un tîrziu, însă decorul refuza să se oprească. Nemaiputîndu-se ţine pe picioare, vajnicul marinar se poticni şi se prăvăli la pămînt, cu Mura peste el. Rîdeau amîndoi necontrolat, fără să se mai oprească. Se ridicară cu greu, clătinîndu-se pe picioare, apoi porniră în fugă către căsuţă. Odată ajunşi acolo, se opriră amîndoi gîfiind. Michael trase de două ori aer în piept, dar nu-i fu de ajuns să-i treacă ameţeala. Silueta Murei, pusă în evidenţă de veşmîntul mulat pe trup, îi asmuţea dorinţele la culme.

– Ei, zise el, ce-ai vrea să facem mai întîi? Vrei să înotăm puţin?

– Nu, răspunse ea cu glasul uşor voalat, privindu-l provocator. Nu, nu vreau să înot acum. Ieri seară erai prea obosit pentru intimităţi şi m-ai gonit înainte de a te putea face fericit.

– Dar nu-i adevărat! Am fost foarte fericit! protestă el.
– Să înţeleg că Sart te-a făcut fericit?
– Ei, nici vorbă! Ce întrebare mai e şi-asta? sări Michael în sus, ofensat peste măsură.
– Stai, nu te enerva, încercă să-l calmeze femeia, uimită de reacţia lui. Nu vreau să insinuez nimic. Şi, în fond, nu-i nimic rău în a te desfăta şi cu parteneri de acelaşi sex...
– Auzi, la mine nu ţine treaba asta! Nu ţine deloc, e clar? se răsti el.
– Michael, te rog, linişteşte-te, îl rugă Mura. De ce eşti aşa de agitat?
– Ba nu sînt deloc agitat! i-o întoarse el, în doi peri.
– Te-a supărat Sart cu ceva?
– Nu, n-am nimic cu el, făcu Michael nervos.
– Ceva te-a supărat totuşi, insistă ea. Sart a rămas peste noapte? Ştii, astăzi nu l-am văzut toată ziua.
– Nu!... Nu! se bîlbîi marinarul. A plecat imediat după tine... imediat după ce Richard i-a cerut scuze că s-a înfuriat pe el... E băiat bun totuşi.
– De ce s-a înfuriat Richard pe el?
– Nu ştiu, zise Michael iritat. Ascultă, chiar trebuie să vorbim toată noaptea despre Sart? Eu credeam că ai venit să mă vezi pe mine.
– Aşa şi este, îl linişti Mura, lipindu-se de el şi mîngîin-du-l pe piept. Degetele ei îi simţeau inima zbuciumîndu-se. Cred că ai avut o zi grea, îi zise. Hai să ne liniştim; ştiu eu exact ce-ţi trebuie pentru asta.
– Ce-mi trebuie?
– Intinde-te pe pat, îi spuse ea, iar eu am să te mîngîi pe corp şi am să-ţi masez muşchii.
– Ei, aşa da, mai vii de-acasă...

– Şi cînd te linişteşti, ne vom atinge palmele unse cu caldorfină.

– Excelent, puişor, zise Michael, regăsindu-şi calmul. Hai, să-i dăm drumul.

– Bun, vin imediat, şi Mura îl împinse uşor spre pat. Docil, acesta se întinse pe cuvertura moale.

Mura se duse să ia băuturi răcoritoare din frigider. Rosti comanda în şoaptă, în receptorul de la mînă, ca să nu-l deranjeze pe Michael. Mica lui izbucnire o făcea să creadă că acesta trecea prin momente de încordare nervoasă şi că avea nevoie de multă atenţie şi delicateţe. Propria experienţa îi mai arătase şi înainte cît de agitaţi puteau deveni pămîntenii din-tr-a doua generaţie, din te miri ce.

Femeia fu mirată să descopere că frigiderul era plin ochi.

– Măi, să fie! exclamă ea. Dar ce ai tu aici?

În urma scurtei altercaţii în privinţa lui Sart, ardoarea lui Michael se potolise considerabil. Stătea tolănit pe pat cu faţa în jos dar, în locul gîndurilor de caldă anticipare a celor ce aveau să urmeze, mintea lui fu năpădită de amintirea discuţiei din timpul mesei de seară: aşadar, exista posibilitatea ca grupul lor să nu mai poată pleca din Interterra!… Rumegînd sumbra perspectivă, lui Michael îi scăpă observaţia Murei despre frigiderul supraîncărcat. Îşi aminti despre cadavrul lui Sart abia cînd auzi zgomotul cîtorva cutii de hrană şi băutură rostogolite pe podea, dar era deja prea tîrziu…

– Fir-ar! şuieră Michael sărind din pat, ca să dea cu ochii de imaginea de care se temuse cel mai mult: în faţa frigiderului deschis, Mura rămăsese încremenită, în picioare, cu o mînă dusă la gură. Pe

chipul ei era desenată cea mai autentică expresie de groază.

În interiorul frigiderului, obrazul îngheţat şi livid al lui Sart apărea înrămat asimetric de cîteva ambalaje cu alimente. Michael se repezi spre Mura şi o cuprinse cu braţele. Îi simţi dintr-odată corpul moale şi, cu siguranţă, s-ar fi prăbuşit dacă n-ar fi sprijinit-o el.

– Ascultă! Ascultă-mă! îi strigă Michael într-o şoapta groasă, răguşită. Lasă-mă să-ţi explic!

Mura îşi reveni şi se smulse din îmbrăţişarea lui Michael. Întinse o mînă tremurîndă şi pipăi obrazul lui Sart, care era împietrit şi rece ca gheaţa.

– O, nu!... gemu ea, acoperindu-şi faţa cu mîinile. Era lividă şi începu să tremure ca şi cînd un vînt îngheţat ar fi străbătut dintr-o dată încăperea.

Michael dădu să o cuprindă din nou cu braţele, însă ea îl respinse, neputîndu-şi lua ochii de la oribila privelişte, înnebunit, Michael se aplecă să culeagă obiectele căzute şi le îndesă frenetic la loc în frigider, să acopere cadavrul.

– Trebuie să te calmezi, îi spuse el nervos.

– Ce s-a întîmplat cu *esenţa* lui? vru Mura să ştie.

Sîngele i se întorcea năvalnic în obrajii care acum deveniră purpurii. Şocul şi groaza femeii se transformau în mînie.

– A fost un accident, zise Michael. A căzut şi s-a lovit la cap.

Întinse mîna spre ea, dar Mura se dădu un pas înapoi, ţinîndu-l la distanţă.

– Şi *esenţa* lui? insistă Mura, deşi cruntul adevăr îşi făcea deja loc, implacabil, în mintea ei.

– Ascultă, e mort, ce Dumnezeu..., se răsti Michael.

– Deci, *esenţa* lui s-a pierdut! reuşi Mura să tragă concluzia. Mînia ei trecătoare lăsă locul durerii, înecînd în lacrimi smaraldul ochilor.

– Ascultă, fetiţo, îi zise Michael cu un amestec de îngăduinţă şi iritare. Din păcate, puştiul e mort. A fost un accident. Trebuie să te linişteşti.

Lacrimile femeii lăsară loc suspinelor pe măsură ce tragedia îşi contura dimensiunile în adîncul propriei *esenţe.*

– Trebuie să merg să-i înştiinţez pe bătrîni, zise ea întor-cîndu-se pe călcîie şi îndreptîndu-se spre uşă.

– Nu, aşteaptă! se repezi Michael, tăindu-i calea. Ascul-tă-mă, mai zise el apucînd-o cu amîndouă mîinile.

– Dă-mi drumul! ţipă Mura, luptîndu-se să scape din strînsoare. Trebuie să anunţ catastrofa!

– Nu, trebuie să stăm de vorbă, insistă el, străduindu-se să nu-i dea drumul.

– Lasă-mă-n pace! îşi ridică ea glasul deasupra suspinelor, reuşind să-şi elibereze un braţ.

– Taci! striga Michael şi o plesni peste faţă, în speranţa că îi va curma accesul de isterie.

Contrar aşteptărilor, Mura deschise gura slobozind un urlet asurzitor. Temîndu-se că ar putea fi auziţi, Michael îi astupă gura cu palma. Nu fu de ajuns însă. Mura era o femeie înalta şi zdravănă, aşa că reuşi să-i scape din menghina braţelor şi mai dădu un ţipăt, la fel de pătrunzător. Cu oarecare greutate, Michael reuşi să-i pună din nou mîna la gură, dar degeaba: orice ar fi încercat, nu putea cu nici un chip s-o facă să tacă. Atunci, cu un gest impulsiv, o tîrî pînă la bordura piscinei şi se aruncă în bazin împreună cu ea. Cum nici răceala apei nu avu efect, Michael se văzu nevoit să o vîre cu capul sub apă.

Femeia continuă să se zbată, iar cînd Michael o scoase la suprafaţă ca să respire, ea dădu un ţipăt la fel de puternic ca cele dinainte. Speriat, el o împinse din nou dedesubt şi, de data aceasta, o ţinu sub apă pînă cînd zbuciumul ei slăbi, apoi încetă de-a binelea.

Michael slăbi strînsoarea treptat, temîndu-se ca nu cumva femeia să răbufnească iar şi să strige. Nimic din toate acestea însă: corpul ei lipsit de vlagă se ridică la suprafaţa şi rămase nemişcat, cu faţa în jos. Michael o trase pînă la margine şi o ridică pe bordura de marmură. Din nas şi din gura întredeschisă se prelingea un amestec de mucus şi salivă. Privind-o, Michael îşi dădu seama că era moartă şi se simţi cuprins de fiori. Încercă, în zadar, să-şi controleze clănţănitul dinţilor. Aşadar, omorîse un om - un om la care ţinea foarte mult!...

Preţ de o clipă rămase încremenit, întrebîndu-se dacă ţipetele Murei nu fuseseră cumva auzite. Din fericire însă, nimic nu tulbura liniştea nopţii. Cuprins de panică, Michael tîrî corpul neînsufleţit pînă la pat, îl aburcă şi trase cuvertura deasupra. Apoi ocoli în goană piscina şi dispăru afară, în noapte.

Lui Michael nu-i trebuiră mai mult de cîteva secunde să străbată cei cincizeci de metri care despărţeau locuinţa lui de cea a lui Richard.

– Oricine ai fi, vezi-ţi de drum! strigă Richard dinăuntru, ca răspuns la bătăile insistente în uşă.

– Richard, eu sînt! strigă Michael.

– Nu mă interesează cine e! îi răspunse Richard pe acelaşi ton. Sînt ocupat!

– E urgent, Richie, trebuie să vorbim!

Insistenţele lui Michael fură întîmpinate de o serie de înjurături urmate de o scurtă tăcere. În cele din

urmă, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Richard, gol puşcă.

– Sper că nu mă deranjezi pentru un fleac, mîrîi el.

– Avem o problemă, îl anunţă Michael.

– Vezi să nu mai ai tu încă una, acuşi-acuşi, îl ameninţă Richard. Dar ce-ţi veni să faci baie îmbrăcat? îl întrebă apoi, observînd că hainele lui Michael erau ude leoarcă.

– Trebuie să vii neapărat acasă la mine, bîigui acesta, adunîndu-şi cu greu cuvintele.

Richard nu putu să nu observe agitaţia neobişnuită a prietenului său. Aruncă o privire scurtă peste umăr, să se asigure că nici una dintre femei nu se afla în bătaia cuvintelor lor.

– E ceva legat de cadavrul lui Sart? întrebă el în şoaptă.

– Da, din păcate, răspunse Michael.

– Unde-i Mura?

– Păi, tocmai aici e problema. A văzut cadavrul, îl lamuri Michael.

– O, Doamne! gemu Richard. Şi e întoarsă pe dos?

– A luat-o razna de tot, zise Michael. Trebuie să vii cu mine.

– Bine, bine; calmează-te. Şi zici c-a luat-o razna?

– Pe cuvîntul meu, înnebunise de tot. Hai odată, mişcă-ţi fundul!

– Gata, gata, nu urla, îl potoli Richard. Am să vin în cîteva minute; trebuie să-mi expediez haremul întîi.

Michael încuviinţă cu o mişcare a capului, iar Richard îi închise uşa în nas. Michael se întoarse în fugă, se asigură că Mura rămăsese în poziţia în care o lăsase el, apoi îşi schimba hainele cu altele uscate şi începu să facă nervos ture prin cameră, în aşteptarea lui Richard. Acesta se ţinu de cuvînt şi nu

întîrzie mai mult de cinci minute. Din clipa în care păşi peste prag, măsură atent încăperea şi observă că nu era nimic nelalocul său. Nu dădu însă cu ochii de Mura, pe care se aştepta s-o vadă şezînd pe pat, scuturată de suspine.

– Unde e, în baie? întrebă el.

Fără o vorbă, Michael îi făcu semn lui Richard să-l urmeze şi înconjură patul. Cu o mînă tremurîndă trase cuvertura, lăsînd la vedere cadavrul femeii. Tenul odată translucid al Murei căpătase între timp o nuanţa vineţie, iar secreţiile care i se prelingeau din nas şi din gură erau amestecate cu sînge.

– Ceeee?.. făcu Richard, cu răsuflarea tăiată. Se lăsă în genunchi şi pipăi carotida femeii. Constatînd lipsa pulsului, se ridica în picioare. E moarta! constată el, consternat.

– A deschis frigiderul şi a văzut cadavrul lui Sart, îi explică Michael.

– Bun, asta am înţeles, zise Richard, holbîndu-se la amicul său; dar de ce a trebuit s-o omori?

– Ţi-am spus, o luase razna; înnebunise de tot şi ţipa ca din gură de şarpe. Mi-a fost frică să nu trezească tot oraşul.

– Dar de ce naiba ai lăsat-o să deschidă frigiderul? se răsti Richard, supărat.

– Am avut un moment de neatenţie, se scuză Michael.

– Păi, nu puteai să fii şi tu mai atent?!

– Da, ţie ţi-e uşor să vorbeşti, se răţoi Michael. Ţi-am spus că nu vreau să stea hoitul ăla aici... Ar fi trebuit să fie în frigiderul tău, nu în al meu!

– Gata, potoleşte-te, zise Richard. Ia să vedem ce-i de făcut...

– La mine nu mai e loc, îl anunţă Michael. Trebuie s-o ducem în frigiderul tău.

Lui Richard nu-i surîdea deloc ideea de a tîrî cadavrul pînă la locuinţa lui; nu-i venea însă nici o altă idee mai bună şi, pe de altă parte, ştia prea bine că trebuia să acţioneze rapid. Dacă ar da cineva peste Mura, atunci şi Sart ar fi descoperit fără întîrziere. Într-un fel sau altul, şi el era implicat pînă peste cap în toată treaba.

– Bine, bine, consimţi el în silă. Hai să terminăm odată.

Cu mişcări experte, o înfăşurară pe Mura în cuvertură.

Apoi Richard o luă de cap, Michael de picioare şi cărară astfel cadavrul pînă la locuinţa lui Richard, unde îl vîrîră cu oarecare greutate prin uşa care se dovedi a fi cam îngustă.

– Măiculiţă! se plînse Michael. Să cari un mort e ca atunci cînd cari o saltea; e mai greu decît ţi-ai fi închipuit.

– Da, mai ales dacă te apasă şi pe suflet, glumi Richard sinistru.

Odată ajunşi, trîntiră cadavrul fără menajamente în mijlocul camerei, iar Richard porni fără întîrziere să golească frigiderul. Experienţa anterioară îl învăţase că, pentru a înghesui un trup acolo, e nevoie să scoţi absolut tot şi apoi să modifici complet aranjamentul ambalajelor cu provizii.

– Aşa, zise el. Acum, dă-mi o mînă de ajutor.

Mura era mai înalta şi mai grea decît Sart, aşa că le fu ceva mai greu s-o facă să încapă. În cele din urmă, se văzură nevoiţi să renunţe la ultimele cîteva doze cu băutură, care rămaseră afară. După ce reuşi

cu greu să închidă uşa frigiderului, Richard se îndreptă din şale.

– Gata, trebuie să încetăm cu treaba asta, zise el.

– Care treabă? întrebă Michael, nedumerit.

– Mătrăşirea interterranilor. Nu de alta, dar nu mai avem alte frigidere.

– Ce glumă bună, mîrîi Michael. Oare de ce nu-mi vine să rîd?

– Nu mă face să-ţi dau răspunsul pe care-l meriţi, cap sec ce eşti, îl muştrului Richard.

– Ascultă-mă pe mine, e musai să ne roim din Interterra asta, zise Michael. Acum, cu două hoituri pe cap, s-a dublat riscul să dea careva peste unul din ele.

– La asta trebuia să te gîndeşti înainte s-o omori, nătărăule!

– Dacă-ţi spun că n-am avut de ales! urlă Michael exasperat. N-am avut de gînd s-o mătrăşesc, dar n-o mai puteam opri din ţipat.

– Vorbeşte mai încet, îl domoli Richard. Ai dreptate, trebuie să ne roim de-aici. Singura veste bună e că şi Domnia sa amiralul nostru cel înţepat pare a fi de aceeaşi părere.

Suzanne uitase de cînd nu mai înotase complet goală. Senzaţia o înfiora plăcut şi, cu toate că se simţea oarecum stînjenită, mai ales văzînd croiala perfect atletică a trupului lui Garona, nu era într-atît de jenată pe cît se temuse că va fi. În mare parte îi datora recunoştinţă tocmai lui Garona, care îi agrea prezenţa fără rezerve, în ciuda imperfecţiunilor ei fizice.

Ajunsă la capătul bazinului, Suzanne se răsuci în apă şi, împingînd cu picioarele în peretele de

marmură, zvîcni înainte ca o săgeată în direcţia lui Garona, care lenevea şezînd pe marginea piscinei, cu picioarele în apă. Îl prinse de gleznă şi reuşi să-l tragă în apă, unde se îmbrăţişară tandru.

În cele din urmă, obosiţi de atîta hîrjoană, ieşiră din apă. Briza răcoroasă care se strecura dinspre capătul deschis al încăperii o înfioră şi îi făcu pielea ca de găină pe braţe şi pe coapse.

– Mă bucur că te-ai întors în seara asta, mărturisi ea sincer.

– Şi eu mă bucur, zise Garona. Toată ziua am aşteptat să te văd.

– Ştii, nu eram sigură că vei mai veni. Sinceră să fiu, chiar mă temeam că n-o să mai vii. Cred că m-am purtat cam prosteşte ieri noapte.

– Cum adică?

– Ar fi trebuit să fiu mai hotărîtă, se explică Suzane. Ori nu acceptam din capul locului să rămîi, ori, dacă tot am acceptat, să mă fi comportat în consecinţa. Ceea ce am făcut eu a fost un compromis jalnic.

– Eu m-am simţit minunat tot timpul, o linişti Garona. În fond, nu era vorba de un scop anume, în afară de a petrece un timp împreună; ceea ce s-a şi întîmplat, nu?

Suzanne îi aruncă lui Garona o privire încărcată de recunoştinţă. Se gîndea cu ironie amară cum a trebuit să ajungă tocmai hăt, pe un tărîm de poveste, ca să întîlnească un bărbat cu adevărat sensibil, tandru şi tot pe atît de chipeş, îi înmuguri în suflet dorinţa de a pleca împreună cu el în lumea ei, gînd care o trezi brusc la realitate: oare se va mai putea întoarce vreodată în lumea ei? Pe loc, îi reveni în minte şi dădu glas unei alte întrebări chinuitoare, la care nu primiseră încă răspuns:

– Garona, tu poţi să-mi spui de ce am fost noi aduşi aici, în Interterra?
– Îmi pare rău, oftă cel întrebat, însă eu nu pot interveni în programul lui Arak. El este cel care răspunde de grupul vostru.
– Şi dacă mi-ai spune de ce sîntem aici ar însemna că intervii peste el?
– Da, confirmă Garona fără şovăire. Îmi doresc din tot sufletul să fiu sincer şi cît se poate de deschis cu tine, însă în această chestiune sînt legat de mîini şi de picioare. Mă întristează nespus că trebuie să te refuz.
Scrutînd chipul prietenului ei, Suzanne îşi dădu seama că acesta era, într-adevăr, sincer.
– Iartă-mi întrebarea, se retrase ea cu eleganţă, ridicîn-du-şi palma.
Garona făcu acelaşi lucru şi palmele lor se întîlniră într-o atingere blîndă. Buzele Suzannei se relaxară într-un surîs cald; începea să-i placă ciudatul sărut interterran.
– Poate că ar trebui să te întreb cum se descurcă Arak cu instruirea voastră? fu rîndul lui Garona să o descoase.
– Bine, chiar foarte bine, aş zice. Amîndoi, şi el şi Sufa, sînt nişte gazde foarte amabile.
– Cred şi eu, zise Garona. Au avut norocul să primească un grup foarte interesant. Am auzit că v-au dus deja prin oraş. Cum vi s-a părut?
– A fost fascinant; am vizitat sectorul mortuar şi centrul de incubare şi naşteri. Am fost invitaţi şi acasă la Arak şi Sufa.
– Aţi mers cu paşi mari, comentă Garona. Sînt de-a dreptul impresionat - ştii, sînteţi primii oameni dintr-a doua generaţie care progresează atît de

rapid pe parcursul instructajului. Cum ai reacţionat la cele văzute şi auzite? îmi închipui ce experienţă extraordinară trebuie să fi fost pentru tine.

– Trebuie să recunosc că expresia „de necrezut” nu mi s-a părut niciodată mai nimerită.

– Ai văzut şi lucruri care te-au indispus?

Suzanne ezită cîteva clipe, întrebîndu-se dacă Garona voia să audă adevărul ori s-ar fi mulţumit cu platitudini. În cele din urmă alese sinceritatea.

– A fost ceva ce m-a deranjat, zise ea şi pomi să-i descrie reacţia de respingere pe care o avusese la procedura de implantare a *esenţei* individuale.

– Îţi înţeleg punctul de vedere, spuse Garona dînd din cap. Este urmarea firească a mentalităţii iudeo-creştine, care pune mare preţ pe personalitatea individului. Dar te asigur că nici noi nu o neglijăm. Nu neglijăm *esenţa* copilului, ci o adăugăm *esenţei* implantate. Este o simbioză, un proces reciproc avantajos.

– Dar cum se poate măsura *esenţa* unui nou-născut cu aceea a unui adult?

– Aici nu este vorba de nici un fel de competiţie, zise Garona. Amîndoi au numai de cîştigat - deşi, fireşte, copilul este cel care are cel mai mult de cîştigat. Îţi pot spune, ca unul care a trecut prin asta de nenumărate ori, că am fost puternic influenţat de *esenţele* fiecărui trup pe care l-am avut. Este un proces cumulativ, fără nici o îndoială.

– Sună mai degrabă ca un fel de raţionalizare, comentă Suzanne. Am să încerc totuşi să-mi elimin prejudecăţile.

– Aşa să faci, zise Garona. Sînt convins că Arak va reveni asupra acestui aspect în următoarele voastre şedinţe de instruire. Nu uita că excursia de azi n-a

avut scopul de a vă oferi explicaţii complete, cît de a vă ajuta să depăşiţi stadiul firesc de perplexitate prin care trec, la început, toţi cei care ajung în Interterra.

– Mi-am dat seama de asta; ce-i drept, mai uit uneori. Îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte.

– Cu plăcere, zise el.

– Garona, tu eşti un bărbat pe cît de sensibil, pe atît de frumos, îl complimentă Suzanne cu toată sinceritatea. E o plăcere să stea omul alături de tine...

Se pomeni deodată închipuindu-şi cum ar fi să se plimbe amîndoi pe plaja de la Malibu ori să meargă cu maşina pe Autostrada 1, la Big Sur. Unul dintre cusururile Interterrei era că aici nu exista un ocean - element esenţial, de altminteri, pentru universul profesional al oceanografului Suzanne Newell.

– Şi tu eşti o femeie foarte frumoasă, îi spuse el, şi o companie foarte distractivă.

– Datorită fermecătorului meu primitivism, nu-i aşa?

Suzanne îşi dădu seama că Garona intenţionase să-i întoarcă complimentul, dar o deranja cuvîntul „distractiv”, mai ales după comentariul acru al lui Donald.

– Primitivismul tău este într-adevăr fermecător, întări Garona cu toată candoarea.

Suzanne simţi impulsul de a-i mărturisi lui Garona reacţia ei la cuvîntul „primitiv”, dar se abţinu. În stadiul actual al relaţiei lor, prefera să nu-şi manifeste decît sentimentele pozitive.

– Garona, aş vrea să-ţi spun ceva despre mine, îi zise ea, făcîndu-l să ciulească urechile. Vreau să ştii

că nu am nici un alt partener. Am avut odată, e adevărat, dar s-a sfirşit.

– Nu are nici o importanţă, zise el. Singurul lucru important este că eşti aici, acum.

– Pentru mine are, îl contrazise ea, uşor deranjată; are chiar foarte mare importanţă.

15.

Cea de-a doua dimineaţă în Interterra nu li se păru oamenilor din a doua generaţie cu nimic deosebită faţă de prima. Suzanne şi Perry păstrau o discreţie sfioasă asupra experienţelor din noaptea precedentă; în schimb, aşteptau cu nerăbdare să vadă ce le va mai aduce noua zi ce li se aşternea dinainte. Donald, oarecum morocănos, nu le împărtăşea entuziasmul. Richard şi Michael erau mai mult tăcuţi şi încordaţi, iar atunci cînd deschideau gura, nu vorbeau decît despre plecare. Într-un astfel de moment îşi făcu apariţia Arak, ceea ce-l făcu pe Donald să-i reducă la tăcere, cu obişnuita lui severitate.

Arak şi Sufa îşi conduseră oaspeţii în sala de conferinţe unde mai fuseseră şi cu o zi înainte. Aici se dedicară unei noi şedinţe de instruire care dură ore în şir. În cea mai mare parte, discuţiile se concentrară asupra unor probleme de interes ştiinţific, cum ar fi: menţinerea condiţiilor climatice în Interterra, inclusiv mecanismul de producere a ploilor nocturne; folosirea bioluminiscenţei în iluminatul uniform, atît în interior, cît şi în exterior; întrebuinţări ale apei, oxigenului şi bioxidului de carbon; cultivarea hidroponică a plantelor alimentare foto-sintetice şi chimiosintetice.

Cînd imaginile create de ecranul orizontal se stinseră şi se făcu din nou lumină în sală, singurele

persoane care-şi păstraseră atenţia trează se vădiră a fi Suzanne şi Perry.

Donald privea în gol, cufundat în propriile gînduri; cît despre cei doi scafandri, aceştia dormeau buştean. Îi trezi lumina şi, asemenea lui Donald, încercară să dea impresia că fuseseră numai ochi şi urechi tot timpul.

– În concluzie, spuse Arak, făcîndu-se că nu bagă de seamă neatenţia unora, sînt sigur că acum înţelegeţi mai bine motivele pentru care am preferat să rămînem aici, în lumea noastră subpămînteană. Asta, în afară de pericolul contaminării cu microbi. Spre deosebire de toate cîte se întîmplă la suprafaţa pămîntului, noi am reuşit să realizăm aici un mediu ambiant perfect stabil, fără fluctuaţii de climă, ere glaciare sau tot felul de alte dezastre meteorologice. În principiu, avem resurse nelimitate de energie, fără riscul poluării, şi o sursă de hrană perfect adecvată, care se regenerează continuu.

– Planctonul este unica voastră sursă de proteine? întrebă Suzanne care, ca şi Perry, rămăsese fascinată de noile revelaţii.

– Principala sursă, mai precis, zise Arak. Mai rămîn proteinele vegetale. Într-o vreme mai consumam unele specii de peşte, însă am renunţat cînd am constatat că acest lucru ar putea afecta echilibrul vietăţilor mai mari din oceane. Din păcate, se pare că aceasta este o lecţie pe care oamenii dintr-a doua generaţie refuză să o înveţe.

– Mai ales în privinţa balenelor şi a codului, specifică Suzanne.

– Exact, zise Arak, rotindu-şi ochii prin sală. Mai sînt şi alte întrebări?

– Arak, am şi eu o întrebare, îndrăzni Donald.

– Sigur, spuse Arak mulţumit, avînd în vedere că Donald dăduse dovadă de prea puţin interes faţă de discuţiile de pînă atunci.

– Aş vrea să ştiu de ce am fost aduşi aici.

– Eu speram că vrei să întrebi ceva în legătură cu cele discutate astăzi, se eschivă Arak.

– Mi-e greu să mă concentrez asupra unor probleme de ordin tehnic cîtă vreme nu ştiu pentru ce mă aflu aici.

– Înţeleg, zise Arak aplecîndu-se către Sufa şi soţii Black, cu care se sfătui o vreme în şoaptă. Revenind apoi, adăugă: Din păcate, nu vă pot da un răspuns complet, fiindcă ni s-a specificat să nu vă dezvăluim încă principalul motiv pentru care vă aflaţi aici. Vă pot spune însă că unul dintre obiective a fost suspendarea lucrărilor de forare în zona porţii de acces de deasupra oraşului Saranta - şi sînt bucuros să vă anunţ că acest obiectiv a fost îndeplinit. Vă mai pot asigura că veţi afla şi principalul motiv, chiar în cursul zilei de astăzi. Sper că sînteţi mulţumiţi, cel puţin deocamdată.

– Da, mă rog, acceptă Donald. Dar dacă tot urmează să aflăm, nu văd de ce nu ne puteţi spune acum.

– E o chestiune de protocol, zise Arak.

– Da… În calitate de ofiţer de marină, cred că pot înţelege un astfel de argument, consimţi Donald, dînd din cap oarecum dezamăgit.

– Mai aveţi întrebări în legătură cu prezentarea de astăzi?

– Eu mă simt cam năucit deocamdată, recunoscu Perry; dar sînt convins că voi mai avea cîte ceva de întrebat, mai tîrziu.

– Foarte bine, încheie Arak. Atunci, să pornim în excursie. Dintre toate locurile despre care aţi auzit azi, unde aţi vrea să poposim mai întîi?

– Ce-ar fi să ne arătaţi Muzeul de Istorie a Pămîntului? propuse Donald înaintea tuturor.

– Aşa, da! sări şi Michael, brusc înviorat. Locul ăla unde e Corvette-ul.

– Vreţi să vizitaţi Muzeul de Istorie a Pămîntului? repetă Arak cu vădită uimire, expresie pe care o văzu şi pe chipul Sufei.

– Cred c-ar fi interesant, zise Donald.

– Şi eu, i se alătură Michael.

– Bine, dar de ce? Iertaţi-ne mirarea, dar după ce v-am dezvăluit atîtea lucruri noi, sîntem de-a dreptul surprinşi să constatăm că preferaţi să priviţi înapoi şi nu înainte.

– Să zicem că e vorba de o undă de nostalgie, spuse Donald înălţînd din umeri.

Suzanne ar fi preferat să vadă celelalte locuri descrise de Arak. Totuşi, se simţi datoare să-şi susţină colegul, mai mult din solidaritate decît dintr-un real interes pentru respectivul muzeu.

– Dacă vedem exponatele pe care le-aţi ales, ne-am putea face o idee mai clară despre sentimentele voastre pentru lumea noastră, argumentă ea.

– Foarte bine, consimţi Arak. Aşadar, primul popas al zilei îl vom face la Muzeul de Istorie a Pămîntului.

Toată lumea se ridică în picioare şi, pentru prima dată, Donald dădu semne de înviorare. Cînd ieşiră din clădire, el îi ceru lui Arak să-i arate cum se comandă un taxi zburător, iar acesta îi îndeplini dorinţa cu multă solicitudine. Mai mult chiar, cînd se aflară în vehicul, Arak îl puse pe Donald să-şi aşeze

palma pe masa neagră din mijloc şi să comande destinaţia.
– A, e simplu de tot, remarcă Donald văzînd cum vehiculul se înalţă fără zgomot şi fără vreun efort aparent de a învinge inerţia.
– Fireşte, zise Arak. Asta este şi intenţia, să fie cît mai simplu.
Pămîntenii erau de fiecare dată fascinaţi de aceste deplasări cu taxiul aerian şi nu se mai săturau privind panorama oraşului şi a împrejurimilor. Îşi lungeau gîturile să vadă cît mai mult, ceea ce era foarte greu la viteza ameţitoare a ciudatei farfurii zburătoare. Cîteva minute mai tîrziu se găseau deja în faţa intrării muzeului, la vreo cinci metri de epava Chevroletului Corvette, incrustată cu scoici.
– Doamne, ce mult îmi plăceau maşinile astea! oftă Michael coborînd din taxi şi oprindu-se să contemple „monumentul”. O curtam pe Dorothy Drexler pe vremea aceea şi zău că n-aş putea spune care din ele arăta mai bine...
– Şi pe amîndouă le porneai la cheie? îl luă Richard peste picior.
Michael se repezi să-şi altoiască amicul cu palma. Acesta evită cu uşurinţă atacul şi porni un joc de picioare în maniera boxerilor, după care, la rîndul său, simulă un croşeu.
– Fără bătaie! se repezi Donald între ei.
– Ţie şi lui Dorothy vi s-o fi părînd frumos Corvette-ul ăsta, zise Suzanne, dar mie mi-e ruşine că interterranii îl iau drept un simbol al culturii noastre.
– Ce-i drept, ne arată cam superficiali, o susţinu Perry. Unde mai pui că e atît de ruginit şi ponosit.

– Superficiali şi materialişti, adăugă Suzanne. Şi nici nu-i departe de adevăr, dacă stai să te gîndeşti.

– Vă cufundaţi prea adînc în simboluri, interveni Arak. Motivul pentru care l-am aşezat la intrare, ca un fel de efigie a muzeului, este mult mai simplu. Din cauza perfecţionării accelerate a tehnologiei voastre, în ultima vreme sîntem nevoiţi să fim prudenţi şi să păstrăm distanţa cînd vă observăm. Or, de la distanţă, ai putea avea impresia că automobilul este principala formă de viaţă pe suprafaţa Pămîntului şi că oamenii din generaţia a doua funcţionează doar ca nişte roboţi meniţi să-l întreţină.

Suzanne îşi reţinu cu greu un hohot de rîs în faţa unei imagini atît de absurde. Se gîndi mai bine însă şi înţelese că, privind de la oarecare distanţă, ipoteza căpăta oarecare consistenţă.

– Simbolică este, mai degrabă, construcţia muzeului, le atrase Arak atenţia.

Ca la comandă, toate privirile se îndreptară spre clădirea din faţa lor, înaltă de cinci etaje, pe alocuri doar patru. De aproape, construcţia răspîndea o atmosferă sinistră. Se compunea din moduli paralelipipedici, aşezaţi neregulat: unii suprapuşi, alţii alăturaţi în unghi drept, într-o geometrie complicată şi agresivă. Majoritatea modulilor erau prevăzuţi cu ferestre pătrate.

– Construcţia simbolizează arhitectura urbană a oamenilor din cea de-a doua generaţie, le explică Arak.

– E cam urîtă, comentă Suzanne; seamănă cu o adunătură de cutii.

– Da, nu e o încîntare pentru ochi, o aprobă Arak. De fapt, cam aşa sînt majoritatea oraşelor voastre,

cu zgîrie-nori ca nişte cutii ridicate pe reţele rectangulare de străzi.

– Există şi excepţii, îl contrazise Suzanne.

– Cîteva, admise Arak. Din păcate însă, mai toate lecţiile de arhitectură pe care le-au dat atlanţii strămoşilor voştri fie s-au pierdut, fie n-au fost luate în seamă.

– E o clădire enormă, observă Perry.

Într-adevăr, muzeul putea rivaliza cu oricare dintre marile blocuri ale oraşelor moderne.

– Aşa şi trebuie să fie, spuse Arak. Nu uitaţi, colecţia noastră de exponate aduse de pe pămînt acoperă o perioadă de milioane şi milioane de ani.

– Aşadar, muzeul nu expune doar cultura celei de-a doua generaţii de oameni? trase Suzanne concluzia.

– Nicidecum, zise Arak. Aici este etalată întreaga panoplie a evoluţiei la suprafaţa pămîntului. Desigur, din motive lesne de înţeles, ne-am concentrat atenţia mai ales asupra ultimilor zece mii de ani. O mare parte a colecţiilor noastre reprezită acest interval, deşi el nu reprezintă decît o clipă în comparaţie cu întreaga perioadă.

– Dar dinozaurii? întrebă Perry.

– Am conservat un lot restrîns, dar reprezentativ, de specimene, zise Arak. Înspăimîntător de violente creaturi! mai adăugă el scuturînd din cap de parcă i s-ar fi făcut, subit, rău.

– Vreau să-i văd şi eu, se avîntă Perry. De cînd voiam să ştiu şi eu ce culoare aveau dinozaurii!

– Majoritatea erau de un cenuşiu-verzui nedefinit, o culoare de-a dreptul urîtă.

– Haideţi înăuntru, propuse Sufa.

Pătrunseră cu toţii în holul de la intrare, o încăpere enormă cu pereţii din acelaşi bazalt negru ca şi

exteriorul. Iluminatul exponatelor era un aranjament de efect: din tavanul înalt cădeau fascicule vii de lumină care se întretăiau în penumbra sălii, oprindu-se pe diversele obiecte. În pereţii acestei încăperi centrale se deschideau în toate direcţiile mai multe coridoare.

– Dar de ce nu e nimeni? întrebă Suzanne.

Ecoul cuvintelor ei se auzi de cîteva ori în liniştea mor-mîntală. Într-adevăr, oriunde te-ai fi uitat, nu vedeai decît coridoare pustii de marmură.

– Aşa e întotdeauna, explică Arak. Muzeul acesta, foarte important de altfel, nu prea se bucură de popularitate. Cei mai mulţi preferă să nu-şi amintească prea des de ameninţarea pe care o reprezintă lumea voastră pentru noi.

– Te referi la pericolul de a fi detectaţi, specifică Suzanne.

– Exact, zise Sufa.

– Cred că e uşor să te rătăceşti într-un astfel de loc, remarcă Perry privind de-a lungul cîtorva coridoare mute, slab luminate.

– Nu chiar, îl contrazise Arak, arătînd în stînga lui. Începînd de aici, de la algele albastre-verzui, exponatele sînt puse în ordine cronologică. Iar în partea aceasta, continuă el indicînd spre dreapta, avem cultura celei de-a doua generaţii de oameni începînd cu primii hominizi africani şi continuînd pînă în prezent. În orice loc din muzeu poţi afla drumul înapoi urmînd direcţia cronologică a specimenelor.

– Eu aş vrea să văd exponatele care descriu epoca noastră modernă, ceru Donald.

– Cum să nu, zise Arak. Urmaţi-mă; vom tăia drumul peste primele cinci-şase milioane de ani.

Vizitatorii îi urmară pe Arak şi pe Sufa ca un grup de şcolari cuminţi veniţi la muzeu. Ceilalţi o luară înainte, dar Suzannei şi lui Perry le venea să se oprească în faţa fiecărui exponat, mai ales cînd ajunseră în sălile dedicate culturilor egiptene, greceşti şi romane. Nici unul, nici celălalt nu mai văzuseră aşa ceva pînă atunci. Era ca şi cînd cineva s-ar fi cufundat în culisele istoriei, mandatat cu puteri depline să aducă de acolo obiectele cele mai de preţ. Pe Suzanne o fascinau îndeosebi toaletele de epocă, expuse cu mult gust pe manechine în mărime naturală.

– Veţi observa că există o diferenţă apreciabilă în privinţa volumului colecţiilor noastre, le atrase atenţia Arak, care rămăsese aproape de cei doi. Epoca modernă este relativ slab reprezentată însă, pe măsură ce mergem înapoi pe firul istoriei voastre, materialul este tot mai bogat. Cu foarte mult timp în urmă făceam adevărate expediţii, îmbrăcaţi în costume de protecţie, ca să strîngem materiale pentru muzeu. Fireşte, în cele din urmă am fost nevoiţi să renunţăm la aceste practici de teamă să nu fim descoperiţi. Asta s-a întîmplat pe vremea cînd înaintaşii voştri au început să dezvolte scrisul.

– Arak! strigă Sufa, care se afla cu cîteva galerii mai departe. Donald, Richard şi Michael au luat-o înainte, aşa că voi merge eu cu ei!

– Foarte bine, strigă Arak la rîndul lui. Ne întîlnim în sala principală, cam peste o oră!

Sufa aprobă cu o mişcare a capului şi le făcu semn cu mîna.

– Dar de ce vă temeaţi să nu fiţi descoperiţi de popoarele străvechi? întrebă Suzanne. Ei, oricum, nu aveau o tehnologie care v-ar fi putut crea probleme.

– E adevărat, zise Arak, însă ştiam că oamenii celei de-a doua generaţii vor evolua din punct de vedere tehnic, şi nu doream să existe nici un fel de consemnare a vizitelor noastre. Ne-am făcut şi aşa destule probleme cînd a eşuat experimentul atlanţilor - deşi atunci nu erau prea multe motive de îngrijorare, de vreme ce oamenii noştri de primă generaţie fuseseră asimilaţi de cei din generaţia a doua ca fiind de-ai lor.

Suzanne dădu din cap în semn că a înţeles şi îşi îndreptă atenţia către o rochie din perioada minoică, cu o lucrătura foarte elaborată, care lăsa ambii sîni complet la vedere.

– Am adunat o mulţime de exponate dintr-o anumită perioadă a istoriei voastre moderne, zise Arak. N-aţi dori să le vedeţi?

Suzanne îi aruncă o privire lui Perry, care înălţă din umeri.

– Ba da, cum să nu, hotărî ea în numele amîndurora.

Arak îi conduse de-a lungul unei galerii laterale unde tronau o mulţime de exemplare splendide de vase greceşti. Dădură un alt colţ şi urcară apoi o scară la etajul de deasupra, unde se pomeniră într-o galerie uriaşă, literalmente căptuşită cu obiecte din cel de-al doilea război mondial: de la plăcuţe de identificare şi tot felul de insigne pînă la un tanc Sherman, un avion B-24 Liberator şi un submarin absolut intact. Se vedea că toate exponatele din acel loc fuseseră, odată, înghiţite de apele oceanului.

– Măi, să fie! exclamă Perry plimbîndu-se printre obiecte. Adunătura asta arată mai degrabă a magazie de vechituri decît a muzeu...

– E clar că ultimul nostru război mondial v-a alimentat substanţial colecţiile, comentă şi Suzanne, care rămăsese în capul scării împreună cu Arak, nearătîndu-se cîtuşi de puţin interesată de acest sector al muzeului.

– Într-adevăr, o aprobă Arak. Vreme de peste cinci ani de zile fundul oceanului a tot primit obiecte de felul acesta. Nu de alta, dar în ultimele cîteva sute de ani marea a fost singura noastră sursă de „suveniruri”.

– V-a preocupat în mod special escaladarea tehnologică şi operaţională în domeniul submersibilelor? întrebă Suzanne aruncînd o privire în direcţia submarinului.

– Numai în privinţa performanţelor radar, spuse Arak. Mai ales atunci cînd tehnologia sonarelor a început să fie aplicată în alcătuirea hărţilor batipelagice. De fapt, tocmai aceste performanţe ne-au determinat să blocăm unele căi de acces, cum este şi aceea prin care aţi sosit voi.

În timp ce Suzanne şi Arak îşi continuară discuţia pe tema sonarelor şi a ameninţării pe care o reprezentau ele pentru siguranţa interterranilor, Perry cutreieră întreaga expoziţie a celui de-al doilea război mondial. Unele exponate erau în stare perfectă, altele însă erau incrustate cu scoici, la fel ca automobilul din faţa muzeului. Ajuns la capătul galeriei, Perry îşi scoase capul printr-o fereastră ce dădea spre răsărit şi zări în depărtare imensele coloane care susţineau Insulele Azore. Privi apoi în curtea de dedesubt şi simţi cum i se taie răsuflarea:

pe o platformă ataşată la un taxi zburător de proporţii mai mari trona însuşi *Oceanus,* batiscaful companiei Benthic Marine.

– Hei, Suzanne! se pomeni el strigînd. Ia vino să vezi ceva!

Suzanne se grăbi spre el, urmată de Arak. Amîndoi se aplecară pe fereastră şi urmară cu privirea arătătorul lui Perry.

– Hai, lasă-mă! făcu Suzanne. E submarinul nostru! Dar ce caută aici?

– A, da, zise Arak; am uitat să vă spun cît interes a stîrnit submersibilul vostru printre muzeografii noştri. Cred că intenţionează, cu permisiunea voastră, să-l includă printre exponate.

– A suferit defecţiuni? întrebă Perry.

– Neînsemnate, îl linişti Arak. Cîţiva specialişti din rîndul clonelor noastre i-au reparat luminile exterioare şi braţul articulat. Altminteri este intact, în afară de faptul că a fost şi decontaminat. Cunoşti piesele navei?

– Întru cîtva, zise Perry; dar nu atît cît să-l pot conduce. Suzanne ştie mai multe, eu n-am intrat în el decît de două ori.

– Donald este expertul, de fapt, se apără Suzanne. El cunoaşte aparatul ca pe propriile buzunare.

– Excelent, se bucură Arak. Am avea cîteva întrebări în legătură cu sonarul, care s-a dovedit a fi mai sofisticat decît ne aşteptaserăm noi.

– Pe el trebuie să-l întrebaţi, întăii Suzanne.

– Dar pe ce e aşezat batiscaful? vru Perry să ştie.

– Acela e un taxi aerian pentru marfă, îl lămuri Arak.

Michael se străduia să ţină pasul cu Donald care, departe de a avea aerul unui vizitator sîrguincios, naviga prin muzeu cu graba unuia care tocmai a ieşit din tură. La fiecare cîţiva paşi, Michael trebuia să o ia la trap ca să-l ajungă din urmă pe comandant. Sufa şi Richard rămăseseră de mult în urmă.

– De ce naiba te grăbeşti aşa, e vreo întrecere şi eu nu ştiu? îl agăţă Michael, gîfîind.

– Nu-i musai să te ţii de coada mea, îl repezi Donald în timp ce intra într-o altă galerie cu sculpturi şi picturi renascentiste.

– Eu şi Richard sîntem de părere că trebuie s-o ştergem din Interterra cu primul tren, insistă Michael, la capătul puterilor.

– Aţi mai zis asta şi înainte de micul dejun, îi răspunse Donald în răspăr.

Intrară într-o sală ai cărei pereţi erau căptuşiţi cu covoare.

– Noi sîntem cam îngrijoraţi, continuă Michael, muncind din greu să-l taloneze pe fostul ofiţer de marină.

– Şi ce vă îngrijorează, marinare?

– Păi... cum să spun... avem o problemă cu doi interterrani, se bîlbîi acesta.

– Nu mă interesează cîtuşi de puţin problemele voastre personale, îl repezi Donald.

– Dar a fost un accident, zise Michael. Sau, mai bine-zis, două accidente.

Michael fu cît pe-aci să se ciocnească de Donald care se opri brusc, întinzînd spre el un deget ameninţător şi scrîşnind:

– Ascultă, cap pătrat! Voi doi aţi ales să fraternizaţi cu interterranii ăştia; prin urmare, nu vreau să aud nimic despre încurcăturile voastre cu ei, ai înţeles?
– Da, dar…
– Nici un „dar”, marinare! Eu caut o cale să scăpăm de aici şi n-am să vă las, nici pe tine şi nici pe zevzecul celălalt, să-mi puneţi beţe în roate!
– Bine, gata, făcu Michael pe un ton defensiv, ridicînd mîna împăciuitor. Mă bucur că sîntem pe aceeaşi felie, aici. Nici pe mine nu mă interesează decît cum s-o ştergem cît mai repede de aici, aşa că ai tot sprijinul meu.
– Am să ţin minte, îi aruncă Donald cu dispreţ.
– Ai vreo idee despre cum ne-am putea strecura?
– O să fie foarte greu, recunoscu fostul ofiţer. Va trebui să găsim pe cineva dispus să ne dea nişte răspunsuri cumsecade, nu cum face Arak. Informaţiile sînt vitale pentru noi. Cel mai bine ar fi să dăm peste cineva căruia nu-i prieşte locul ăsta, dar care a stat aici destulă vreme ca să ştie şi cum se poate ieşi.
– Aici nimeni nu pare nefericit, comentă Michael. Toată lumea parcă trăieşte într-o veselie nesfirşită.
– Nu mă refeream la interterrani, îl corectă Donald. Arak ne-a dat de înţeles că mai sînt şi alţii din lumea noastră care au rămas pe-aici. Poate că unora le e dor de casă - doar n-or fi toţi ca soţii Black, să se ţină de mînuţă cu ăştia. Nu stă în firea omului să se lase constrîns - mă refer la omul din generaţia a doua, cel puţin. Un astfel de om caut eu.
– Şi cum o să facem?
– Nu ştiu, mărturisi Donald. Trebuie să fim numai ochi şi urechi, să prindem ocazia. Ar fi bine să ne-nvîrtim mai mult prin oraş, pentru că n-o să

facem nici o scofală dacă ne tot pierdem timpul în sala aia de conferinţe.

– Dar nici aici nu-i nimeni, observă Michael măturînd cu privirea decorul pustiu.

– N-am venit aici să-mi fac cunoştinţe, îl lămuri căpitanul. Am sperat să găsesc nişte arme în muzeul ăsta nenorocit, dar n-am văzut pînă acum nici urmă de aşa ceva. Un muzeu de istorie a omenirii care nu expune arme e de-a dreptul ridicol; pacifismul interterranilor ăstora mă scoate din sărite.

– Care va să zică, arme! se dumiri Michael. Mda, isteaţa idee! Drept să-ţi spun, chiar mă întrebam ce te-o fi apucat cu vizitarea muzeului ăstuia.

– Ei, bine, acum ştii, marinare! Şi chiar ai putea să-mi dai o mînă de ajutor. După cum vezi, locul ăsta este imens şi, dacă stăm împreună, n-o să putem acoperi mare lucru.

Dar nici nu apucă Donald să-şi termine fraza, că privirile îi căzură pe o inscripţie de deasupra unei uşi: ACCESUL INTERZIS. Nu mai văzuse aşa ceva în nici o altă galerie a muzeului. Se apropie, urmat îndeaproape de Michael, şi văzu că mai scria ceva dedesubt, cu litere mai mici: NUMAI CU APROBAREA SFATULUI BĂTRÎNILOR.

– Ce-o mai fi şi Sfatul ăsta al Bătrînilor? întrebă Michael peste umărul lui Donald.

– Un fel de for superior de conducere, presupun.

Căpitanul împinse uşa încet şi constată că nu era încuiată, ca de altfel nici o uşă din Interterra.

– Evrika! exclamă Donald dînd cu ochii de cîteva din obiectele expuse acolo, apoi deschise uşa larg şi păşi înăuntru.

Michael îl urmă şi, privind împrejur, lăsă să-i scape un fluierat.

– Nu-i de mirare că n-am văzut nicăieri arme, constată Donald. Se pare că au fost toate adunate în galeria secretă.

Încăperea nu era prea largă, în schimb era foarte lungă, iar exponatele se înşirau pe rafturi aliniate de-o parte şi de cealaltă. Uşa pe care intraseră cei doi se afla cam la jumătatea galeriei. Chiar pe raftul din faţa intrării era o arbaletă împreună cu un snop de săgeţi cu vîrfurile ascuţite ca nişte ace. Michael se aplecă şi luă arbaleta de la locul ei. Nu avusese niciodată ocazia să vadă îndeaproape o astfel de armă.

– Dumnezeule! făcu el, slobozind încă un fluierat de uimire. Da' ştiu că-ţi dă fiori jucărioara asta!

Ciocăni corpul de lemn al arbaletei, care scoase un sunet compact, sănătos; apoi ciupi struna arcului şi constată că nu era cîtuşi de puţin slăbită. Ridică arma în aer şi privi prin cătare.

– Pun pariu că şmecheria asta e încă bună, zise el.

Între timp, Donald o luase în dreapta, însă nu trecu mult pînă să-şi dea seama că alesese direcţia greşită: pe măsură ce înainta, armele expuse erau tot mai vechi, din punct de vedere istoric. Văzu mai încolo o colecţie de săbii scurte, greceşti şi romane; de asemenea, arcuri şi suliţe. Reveni şi trecu pe lîngă Michael care încerca de zor să armeze arbaleta.

– Arcul ăsta e încă zdravăn, observă el cînd, în cele din urmă, reuşi. Potrivi apoi o săgeată în locaş şi îi arătă lui Donald arma astfel încărcată: Ei, ce zici?

– Mda, nu-i rău, zise acesta fără prea multă convingere, continuîndu-şi drumul către celălalt capăt al galeriei. Numai că eu sper să găsesc ceva

mai eficient decît o arbaletă, adăugă el, încurajat cînd văzu cîteva dintre cele mai vechi archebuze.

Michael atinse uşor trăgaciul şi arma se descărcă fără voia lui. Săgeata ţîşni din lăcaşul ei, ricoşă în peretele de bazalt cu un ţiuit, trecu razant pe lîngă urechea dreaptă a lui Donald şi se înfipse adînc într-o poliţă de lemn.

– Dumnezeule mare! răcni fostul ofiţer de marină. Cît pe ce să mă găureşti cu blestemăţia aia!

– Pardon, zise Michael. Abia dac-am atins trăgaciul.

– Pune-o la loc, pînă nu păţeşte ceva unul din noi! se răsti

Donald ameninţător.

– Măcar acum ştim că merge, mai zise Michael pe un ton vinovat.

Pipăindu-şi urechea, Donald scutură din cap într-un gest de dezgust. Din fericire, nu curgea sînge; simţise însă din plin curentul de aer, atît de aproape trecuse săgeata pe lîngă capul lui. Bombănind insulte la adresa clovnilor cu care era silit să-şi împartă soarta, îşi continua drumul de-a lungul galeriei. Nu după mult timp se trezi în faţa unei colecţii de carabine şi pistoale din al doilea război mondial. Spre disperarea lui însă, toate erau deteriorate în urma contactului prelungit cu apa sărată.

Simţea cum îl cuprinde descurajarea cînd, aproape de capătul încăperii, i se înfăţişă un Luger nemţesc - un pistol care, la prima vedere, părea să fie în foarte bună stare. Cu răsuflarea tăiata, Donald întinse mîna după pistol şi îl cîntări în palmă. Spre încîntarea lui, arma arăta impecabil, chiar văzută de aproape. Plin de speranţă, acţionă butonul care

eliberează încărcătorul din toc şi constată, cu un surîs de satisfacţie, că acesta era plin.

– Ai găsit ceva bun? întrebă Michael care, între timp, ajunsese în spatele lui.

Donald împinse încărcătorul la locul lui şi ascultă clinchetul metalic curat, de mecanism bine întreţinut.

– Aşa ceva căutam, zise, ridicînd pistolul în faţa ochilor.

– Marfă! exclamă Michael.

Donald puse cu delicateţe arma în locul de unde o luase.

– Păi ce faci, n-ai de gînd să-l iei? îl întrebă Michael, nedumerit.

– Nu încă, spuse Donald. Mai întîi vreau să ştiu la ce-mi poate fi de folos.

Richard încremeni în loc, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Se afla într-un adevărat tezaur, ticsit cu comori, majoritatea din vremuri străvechi. Nenumărate cupe şi vase mari de aur, statui din ăur masiv, toate răspîndind fascicule concentrate de lumină asupra lor. Într-un colţ, cîteva cufere pline cu dubloni. Era, într-adevăr, un spectacol fascinant.

Ceea ce-l uimea pe Richard şi mai mult era faptul că toate aceste valori nepreţuite erau la îndemînă şi nu protejate îndărătul unor vitrine groase, aşa cum văzuse el în toate muzeele prin care trecuse. Mai mult decît atît, la uşa de la intrarea în muzeul acesta nu era nici măcar un paznic!

– Nu se poate, reuşi el să bîiguie. Doamne, e fantastic! Ce n-aş da eu pentru o roabă plină cu d-astea!

– Îţi plac acceste obiecte? îl întrebă Sufa.

– Dacă-mi plac? Le ador, nu alta, îngăimă el. N-am văzut în viaţa mea aşa ceva... Cred că nici în Fort Knox n-au atîta aur.

– Noi avem depozite întregi cu astfel de lucruri, zise Sufa. De-a lungul anilor s-au scufundat o mulţime de corăbii pline cu aur. Dacă vrei şi îţi face plăcere, pot vorbi să-ţi aducă la locuinţa ta cîteva din ele.

– Adică, chestii d-astea, din ce vedem noi aici?

– Desigur. Ce preferi, statui mari sau obiecte mai mici?

– N-am preferinţe, zise Richard. Dar bijuterii n-aveţi în muzeu?

– Ba da, cum să nu. Dar cele mai multe provin din vremurile de demult. Vrei să le vezi?

– De ce nu?

Mergînd spre galeria bijuteriilor antice, Richard dădu cu ochii de ceva care-l făcu să zîmbească. Printre alte exponate de istorie contemporană, pe un piedestal înalt de aproape un metru şi jumătate, luminat cu tot atîta grijă ca toate celelalte obiecte de valoare, trona un Frisbee!

– Măi, să fie! bombăni Richard apropiindu-se de discul buclucaş, pe marginile căruia zări cîteva urme de colţi ai unui cîine. Ăsta de ce naiba e aici? strigă el către Sufa, care o luase înainte.

Aceasta se înapoie, să vadă la ce se referea oaspetele.

– Nu ştim exact ce este, mărturisi ea. Însă unii presupun că ar putea fi modelul unuia din vehiculele noastre antigravitaţionale, cum sînt taxiurile aeriene ori navele noastre interplanetare. O vreme ne-a fost chiar teamă că am fost spionaţi.

– Ha, ha, bună glumă! izbucni Richard într-un hohot de rîs.

– Nu, nu glumesc, îl asigură Sufa. Obiectul acesta are o formă foarte sugestivă şi, dacă îl învîrteşti, adună dedesubt o pemă de aer care îl face să funcţioneze asemănător unui vehicul antigravitaţional.

– Uite ce-i, ăsta nu-i modelul nici unei nave, bine? Nu-i decît un amărît de Frisbee!

– Şi la ce foloseşte?

– E o jucărie, o lămuri el. Îl arunci învîrtit, aşa cum ai spus, şi-l prinde altcineva. Hai să-ţi arăt...

Richard luă discul de pe piedestal şi îl aruncă uşor, într-un anumit unghi. Jucăria se roti prin aer pînă într-un punct, apoi făcu cale întoarsă şi el o prinse cu delicateţe între degete.

– Asta-i tot, zise el. E foarte simplu, nu crezi?

– Aşa se pare, îl aprobă-Sufa.

– Acum, hai să ţi-l arunc ţie şi tu îl prinzi, aşa cum ai văzut la mine.

Richard se îndepărtă la vreo cincisprezece metri în lungul galeriei, de unde se întoarse şi lansă discul în direcţia Sufei. Aceasta se strădui să-l prindă, însă se vede treaba că îi lipsea îndemînarea: jucăria îi atinse mîna şi căzu la podea cu un zornăit. Richard îşi dădu ochii peste cap în faţa unei asemenea stîngăcii, reveni lîngă Sufa şi îi arătă din nou cum se face. Eforturile lui fură zadarnice însă - la următoarea încercare femeia se dovedi şi mai neîndemînatică decît prima oară.

– Voi nu prea vă daţi în vînt după exerciţii fizice, este? o taxă Richard cu oarecare dispreţ. N-am mai întîlnit pe nimeni pînă acum care să nu fie în stare să prindă un Frisbee.

– Dar care e scopul?
– Nu-i nici un scop, se stropşi el, enervat. E distracţie, pur şi simplu; e un sport, na! Arunci chestia asta de la unul la altul şi, uite-aşa, faci mişcare.
– Mi se pare lipsit de sens, îşi dădu ea cu părerea.
– Măi, oameni buni, dar voi nu faceţi deloc sport aici, în Interterra?
– Ba da, cum să nu? Ne place mai ales să înotăm, dar ne place şi să ne plimbăm ori să ne jucăm cu homizii. Mai este apoi şi sexul - sînt sigură că Meeta, Palenque şi Karena ţi-au arătat...
– Eu mă refeream la sporturi, protestă Richard. Sexul nu e un sport.
– Pentru noi este, îl contrazise ea. Şi este o foarte bună ocazie să faci mişcare.
– Dar n-aveţi nici un sport în care să încerci să-ţi învingi adversarul?
– Cum adică să învingi? întrebă ea, nelămurită.
– Vorbesc despre competiţie, întrecere, explică Richard iritat. Voi nu aveţi nici un joc sportiv de competiţie?
– O, Doamne, nu! exclamă Sufa. Sunt multe ere de cînd am terminat cu astfel de prostii şi am pus capăt războaielor şi violenţei.
– Of, cerule mare! se văită Richard. Auzi, nici un sport! Adică, nu tu fotbal, nu tu hochei, nici măcar golf! Măi, să fie! Şi unde mai pui că Suzanne crede că aici e raiul!...
– Te rog, linişteşte-te, încercă Sufa să-l tempereze. De ce eşti atît de agitat?
– Aşa par, agitat? o întrebă Richard cu candoare.
– Chiar foarte agitat, repetă ea.

– Ei, înseamnă că am nevoie de mişcare, speculă el.

Cu discul de plastic vîrît sub braţ, îşi trosnea nervos încheieturile degetelor. Ştia că e încordat, ştia şi de ce: îl teroriza gîndul că vreo clonă de serviciu ar putea da peste trupul Murei, chircit în frigiderul lui.

– De ce nu iei cu tine acest Frisbee? îi sugeră Sufa. Poate că Michael sau altcineva ar fi bucuros să-ţi fie partener.

– Da, e o idee, acceptă Richard, însă fără prea mare entuziasm.

– Aşadar, iată-ne din nou împreună, se adresă Arak grupului reunit pe terasa din faţa muzeului, după mai bine de o oră petrecută printre exponate.

Sporovăiau cu toţii despre tot ce văzuseră - toţi, mai puţin Richard, care se retrăsese ceva mai departe, jucîndu-se necontenit cu discul de plastic pe care îl lansa şi îl prindea. La baza scării aşteptau trei taxiuri.

– Haideţi să discutăm ce vom face în restul dimineţii, reluă Arak. Sufa îl va însoţi pe Perry la atelierele de construcţii şi reparaţii ale taxiurilor aeriene. Perry, înţeleg că asta ai vrut să vizitezi.

– Într-adevăr, confirmă acesta.

– Ismael şi Mary îi vor conduce pe Donald şi pe Michael la Centrul de Informaţii, continuă Arak, la care Donald încuviinţă din cap. Şi tu, Richard? îl întrebă Arak. Care din cele două obiective îţi surîde?

– Mi-e indiferent, răspunse acesta într-o doară, fără să-şi întrerupă joaca.

– Va trebui să alegi totuşi, insistă Arak.

– Bine atunci, fabrica de taxiuri aeriene, aruncă Richard impasibil.

– Dar Suzanne unde merge? se interesă Perry.
– Doctorul Newell mă va însoţi la o şedinţă a Sfatului Bătrînilor, îl lămuri Arak.
– Aşa, de una singură? observă Perry, care se simţea oarecum răspunzător şi îi aruncă o privire Suzannei.
– E-n ordine, îl asigură ea. Cînd tu erai în submarinul din sala celui de-al doilea război mondial, Arak mi-a transmis că Bătrînii şi-au exprimat dorinţa să discute cu mine pe linie profesională, în calitate de oceanograf.
– Dar de ce singură? insistă Perry. Şi de ce nu cu mine? în fond, sînt directorul unei companii oceanografice, nu?
– Nu cred că-i interesează aspectele comerciale ale domeniului, îl temperă Suzanne. Stai liniştit, nu-ţi face griji pentru mine.
– Eşti sigură?
– Foarte sigură, întări ea bătîndu-l uşor pe umăr.
– Atunci, haideţi să pornim, dădu Arak semnalul. Ne revedem ceva mai tîrziu, la palatul de oaspeţi.
Cu aceste cuvinte, Arak le făcu semn şi o luă înainte, ocolind soclul pe care era cocoţată epava bătrînului Chevrolet şi apoi coborînd treptele largi, către cele trei taxiuri suspendate în aşteptare.

Şi totuşi, Suzanne simţea o uşoară stingherealã văzîndu-se dintr-o dată singură, alături de Arak, în taxiul care-şi luă zborul pe nesimţite. Era prima oară cînd se despărţea de ai ei, exceptînd timpul cînd dormea în camera sa. Se uită înspre Arak, iar acesta îi întoarse privirea, zîmbitor. Constată, încă o dată, că bărbatul de lîngă ea avea o statură demnă de toată aprecierea.

– Îţi place cum decurge instructajul? se interesă Arak, plin de solicitudine. Sau îl găseşti cumva frustrant de rapid ori, poate, prea lent?

– Copleşitor este cuvîntul cel mai potrivit, răspunse Suzanne. Ritmul alert nu mă deranjează, iar frustrată nu mă simt cîtuşi de puţin.

– Grupul vostru a fost o adevărată piatră de încercare în ce priveşte configurarea protocolului de iniţiere şi orientare. Sînteţi atît de deosebiţi unul de celălalt, iar asta îi fascinează pe interterrani, dar îi şi stimulează, în acelaşi timp. Ştii, noi semănăm foarte mult între noi, datorită demersurilor de selectare şi adaptare - oricum, cred că ai observat acest lucru.

– Sînteţi foarte drăguţi cu toţii...

Suzanne simţi îndată cum i se face ruşine de platitudinea pe care o rostise. Totodată, îşi dădu seama că nu prea se gîndise la acest aspect. Acum însă, că Arak aduse vorba, descoperi că este foarte adevărat. Nu doar frumuseţea lor clasică îi făcea asemănători, ci şi faptul că erau toţi la fel de amabili, inteligenţi şi relaxaţi. Era foarte greu să găseşti la interterrani deosebiri temperamentale.

– „Drăguţi” e un cuvînt cu oarecare rezonanţe de igienă socială, remarcă Arak. Sper că nu te plictiseşti cu noi...

Suzanne rîse, uşor ruşinată.

– E greu să te plictiseşti atunci cînd eşti copleşit, spuse ea cu eleganţă. Nu sînt plictisită, fii sigur de asta!

Ochii ei alunecară către panorama fabuloasa a oraşului peste care se întretăiau roiuri de taxiuri zburătoare. Plictisul era ultimul lucru la care s-ar fi gîndit; şi totuşi înţelese foarte bine aluzia lui Arak. Uniformitatea vieţii din Interterra putea deveni, la

un moment dat, obositoare. Paradoxal, chiar unele aspecte care fac din acest tărîm un paradis îl pot transforma, în cele din urmă, într-o lume inertă, anostă.

Gîndurile Suzannei fură împrăştiate de silueta impunătoare a unei construcţii ce domina teşitura pestriţă a oraşului şi de care tocmai se apropiau cu iuţeala. Acea piramida neagră, enormă, cu vîrf strălucitor din aur, îi cuceri atenţia pe de-a-ntregul. Dar ce o uimi mai tare era asemănarea, inclusiv în privinţa proporţiilor, cu marea piramidă egipteană din Gizeh, pe care avusese ocazia s-o viziteze cîndva. Arak surise îngăduitor cînd ea îi pomeni despre strania coincidenţă.

– A fost unul dintre darurile făcute de noi acelei civilizaţii, spuse el. Ne puneam mari speranţe în ei pentru că erau, la început, o civilizaţie destul de paşnică. Am trimis o delegaţie să trăiască printre ei, în zorii istoriei lor, în ideea de a-i ridica deasupra celorlalte popoare care se formaseră şi care erau foarte războinice. Nu a fost un experiment de proporţiile celui din Atlantida, însă şi acesta a eşuat, oricît ne-am străduit noi.

– Le-aţi dat proiectul şi le-aţi arătat şi cum să ridice construcţia? se interesă Suzanne, pentru care Marea Piramidă era una dintre cele mai fascinante enigme ale lumii antice.

– Desigur, confirmă Arak. A trebuit s-o facem. Am vrut să-i învăţăm şi tehnica arcadei, însă au refuzat cu încăpăţînare să creadă că va ţine şi n-au vrut să încerce nici măcar o dată.

Taxiul se opri, deschizîndu-şi „portiera”.

– După dumneavoastră, zise Arak politicos.

Suzanne observă că, imediat ce intrai în piramidă, orice asemănare cu sora ei din Gizeh înceta. Interiorul, departe de a-ţi trezi stări de claustrofobie, era somptuos, din marmură albă, strălucitoare. Păşind alături de Arak de-a lungul unui coridor ce ducea spre centrul clădirii, Suzanne avu o nouă surpriză: dintr-un culoar lateral apăru Garona, care o îmbrăţişa tandru.

– Garona! murmură ea, vădit încîntată, răspunzînd îmbrăţişării bărbatului cu aceeaşi afecţiune. Ce surpriză plăcută! Nu mă aşteptam să te văd pînă diseară... Mai bine zis, speram să te pot vedea în seara asta.

– Fireşte că aş fi venit diseară, îi răspunse el, privind-o în ochi; dar n-am avut răbdare să mai aştept pînă atunci. Ştiam că ai să vii la Sfatul Bătrînilor astăzi, aşa că am venit şi eu, să te aştept.

– Mă bucur mult, îi spuse femeia.

– Haideţi să mergem, îi întrerupse Arak. Consiliul ne aşteaptă.

– Desigur, se conformă Garona, luînd-o pe Suzanne de mînă.

Porniră toţi trei spre sala de consiliu.

– Cum a fost lecţia de dimineaţă? se interesă Garona.

– O adevărată revelaţie, zise Suzanne. Aveţi o tehnologie extraordinară.

– Am avut o sesiune ştiinţifică, îi explică Arak.

– Aţi făcut şi vreo vizită pe teren? mai vru Garona să afle.

– Ne-am dus la Muzeul de Istorie a Pămîntului, îl informă Suzanne.

– Aşa? făcu Garona, pe un ton de surpriză.

– Da, la cererea expresă a domnului Donald Fuller, îl lămuri Arak.

– A fost interesant, zise Suzanne. În orice caz, eu aş fi optat pentru cu totul altceva, mai ales în urma celor aflate la seminarul de azi-dimineaţă.

Se apropiară de o uşă impresionantă din bronz, cu canaturi duble. Pe fiecare dintre acestea se afla, în basorelief, o figură pe care Suzanne o recunoscu a fi un *ank* - simbol al vieţii la vechii egipteni. „Iată, gîndi ea, încă o dovadă de implant cultural aplicat de interterrani civilizaţiilor din generaţia a doua. Oare cîte altele mai datorau pămîntenii acestei lumi atît de avansate?”

Uşile se deschiseră singure, fără nici un zgomot, în clipa cînd ajunseră în faţa lor. Li se înfăţişă o sală circulară cu tavanul în formă de cupolă susţinută de o colonadă. Şi aici, totul era din marmură albă, în afară de capitelurile coloanelor, care erau din aur.

La îndemnul lui Arak, Suzanne păşi peste pragul de marmură, făcu cîţiva paşi timizi, apoi se opri să contemple impunătoarea încăpere. De jur-împrejur tronau douăsprezece fotolii maiestuoase, fiecare aşezat între două coloane de marmură. Toate erau ocupate de persoane -membrii consiliului, bănui Suzanne - a căror vîrstă varia, după înfăţişarea lor, între cinci şi douăzeci şi cinci de ani. Încă o surpriză pentru femeia venită de pe Terra, mai ales că unii erau atît de tineri, încît nici nu ajungeau cu picioarele la podea.

– Poftiţi, doctor Suzanne Newell, se auzi glasul preadolescentul al unei fetiţe căreia i-ai fi putut da cel mult zece ani. Mă numesc Ala, continuă ea, şi astăzi este rîndul meu să prezidez consiliul. Vă rog, nu vă temeţi; ştiu că acest decor pare impresionant,

însă nu dorim decît să stăm de vorbă şi, dacă veţi veni aici, în mijloc, vă vom auzi cu toţii foarte limpede.

– Sînt mai degrabă surprinsă decît speriată, zise Suzanne înaintînd pînă în centrul sălii, dedesubtul celui mai înalt punct al cupolei. Mi s-a spus că sînt invitată la Sfatul Bătrînilor...

– Într-adevăr, confirmă Ala. Eşti ales în consiliu în funcţie de numărul de întrupări prin care ai trecut, şi nicidecum după vîrsta avatarului curent.

– Înţeleg, bîigui Suzanne, încă stînjenită de ideea de a se afla înaintea unui for de conducere alcătuit în parte din nişte copii.

– Sfatul Bătrînilor vă urează bun venit, anunţă Ala, pe un ton oficial.

– Mulţumesc, răspunse Suzanne, negăsind altceva mai potrivit de spus.

– Aţi fost adusă în Interterra în speranţa că ne veţi putea furniza date pe care noi nu le-am putut înregistra, în urma monitorizării sistemelor de comunicaţii de la suprafaţa Pămîntului.

– Despre ce fel de date este vorba? se interesă Suzanne, simţind cum devine dintr-o dată prudentă. Îşi aminti cuvintele lui Donald spunînd că interterranii voiau de la ei ceva anume şi că, după ce şi-ar fi atins scopul, tratamentul lor s-ar fi putut schimba radical.

– Nu trebuie să fiţi alarmată, o linişti Ala.

– Mi-e greu să nu fiu, spuse Suzanne cu sinceritate; cu atît mai mult, cu cît îmi confirmaţi faptul că eu şi colegii mei am fost aduşi în lumea voastră împotriva voinţei noastre - şi trebuie să spun că a fost o experienţă de-a dreptul terifiantă.

– Vă cerem iertare pentru asta, zise Ala, şi am vrea să fiţi convinşi că intenţionăm să vă răsplătim sacrificiul. Însă cei cu adevărat alarmaţi sîntem noi, care răspundem de siguranţa şi integritatea Interterrei. Ştim că, în lumea de deasupra, sînteţi expertă în oceanografie.

– Sînteţi prea generoşi, se apără Suzanne. Eu, una, mă consider încă o începătoare în domeniu.

– Îmi cer scuze, interveni un alt membru al consiliului, de-abia aflat în primii ani ai adolescenţei. Eu mă numesc Ponu şi sînt vicepreşedinte al consiliului de astăzi. Doctor Newell, sîntem la curent cu respectul pe care vi-l poartă colegii de breaslă şi considerăm că acest respect este o garanţie solidă a capacităţilor unui om.

– Mă rog, cum doriţi; aşadar, ce vreţi să aflaţi?

Suzanne găsi cu cale să renunţe la bătălia modestiei care, în împrejurările date, i se părea oarecum ridicolă.

– Mai întîi, zise Ala, aş vrea să mă asigur că aţi fost informaţi de absenţa totală, în mediul nostru, a bacteriilor şi viruşilor de la suprafaţa Pămîntului.

– Arak ne-a vorbit despre asta, îi confirmă Suzanne.

– Presupun, deci, că înţelegeţi proporţiile dezastrului care s-ar produce dacă civilizaţia noastră ar fi descoperită de o civilizaţie ca a voastră.

– Vă înţeleg îngrijorarea în privinţa contaminării, zise Suzanne, dar nu sînt convinsă că rezultatul ar fi neapărat un dezastru, mai ales dacă se legiferează măsurile necesare de protecţie.

– Doctor Newell, nu ne aflăm aici pentru o dezbatere, zise Ala. Trebuie să recunoaşteţi însă că civilizaţia voastră se află într-un stadiu inferior de dezvoltare socială, în care cel mai puternic impuls

motivaţional este interesul personal, iar violenţa este un ingredient al cotidianului. De fapt, ţara dumneavoastră este atît de primitivă, încît permite ca oricine să deţină o armă.

– Cu alte cuvinte, interveni Ponu, distinsa mea colegă vrea să spună că lumea voastră ar putea fi atît de lacomă să-şi însuşească tehnologia noastră, încît nu s-ar mai ţine seamă de problemele noastre speciale.

– Exact, întări Ala. Este un risc pe care nu-l putem accepta - cel puţin cincizeci de mii de ani de-acum încolo, cît i-ar trebui generaţiei a doua să ajungă pe o treaptă superioară de civilizaţie. Asta, desigur, dacă nu va ajunge să se autodistrugă pe parcurs.

– Bine, zise Suzanne. După cum aţi spus, nu facem dezbateri şi, pe de altă parte, m-aţi convins că civilizaţia mea reprezintă un risc pentru a voastră. Plecînd de la această premisă, ce doriţi de la mine?

Tăcere. Suzanne se uită spre Ala, apoi spre Ponu. Cum răspunsul întîrzia să vină, îşi mută privirea asupra celorlalte chipuri din sală. Toţi rămaseră însă muţi şi neclintiţi. Suzanne se întoarse spre Arak şi Garona; acesta din urmă îi surîse încurajator.

– Ei, bine? întrebă ea întorcîndu-se din nou spre Ala, care scoase un oftat.

– Aş vrea să vă pun o întrebare directa, începu ea, o întrebare al cărei răspuns ne-ar putea înspăimînta. De cîţiva ani încoace, pămîntenii au iniţiat mai multe operaţiuni de forare la mare adîncime în ocean, după un model aparent aleatoriu. Noi am urmărit aceste episoade cu îngrijorare crescîndă, fiindcă nu ştim exact care sînt scopurile acestor activităţi. Ştim doar că nu se caută nici petrol, nici gaze naturale, care lipsesc cu desăvîrşire în aceste puncte de foraj.

Nu am descoperit motivele acestor forări nici prin monitorizarea comunicaţiilor care la noi este permanentă.

– Vă interesează, aşadar, să ştiţi de ce *Benthic Explorer* a încercat să pătrundă în muntele submarin? întrebă Suzanne.

– Ne interesează foarte mult, zise Ala. Aţi săpat chiar deasupra uneia dintre porţile noastre mai vechi de acces, iar probabilitatea unei pure coincidenţe este foarte mică.

– Ei bine, n-a fost chiar pură coincidenţă, admise Suzanne, declanşînd un murmur general în rîndul „bătrînilor” din sală. Vă rog, lăsaţi-mă să termin! strigă ea ca să acopere rumoarea. Am săpat în munte ca să vedem dacă putem pătrunde direct în astenosferă. După datele sonarului nostru, părea a fi vorba de un vulcan inactiv care conţine o pungă magmatică plină cu lavă de densitate redusă.

– Decizia de a fora în acel loc s-a bazat cumva şi pe ipoteza existenţei Interterrei?

– Nu, absolut deloc! răspunse Suzanne categoric.

– N-a existat nici o bănuială cu privire la o civilizaţie suboceanică?

– V-am spus, motivele pentru care am forat au fost exclusiv de domeniul geologiei, repetă Suzanne.

Bătrinii se sfătuiră din nou între ei, cu glas tare. Suzanne se întoarse spre Arak şi Garona. De data aceasta, amîndoi surîdeau încurajator.

– Doctor Newell, îi atrase Ala atenţia, din cîte aţi auzit şi citit, în contextul profesiei dumneavoastră, s-a lansat vreodată ipoteza că ar exista Interterra?

– Nu, în cercurile ştiinţifice, nu. S-au scris însă cîteva romane pe tema unei lumi din adîncul Pămîntului.

– Cunoaştem şi noi operele domnului Verne şi ale domnului Doyle, veni Ala în întîmpinare. Dar acestea sînt doar beletristică.

– Aşa este, zise Suzanne. Pură ficţiune. Nimeni nu s-a gîndit că poveştile lor s-ar baza pe fapte reale, deşi tema ar fi putut fi preluată de la un oarecare John Cleves Symmes, care credea, într-adevăr, că pămîntul este gol pe dinăuntru.

Ultimele cuvinte le smulseră bătrînilor un nou val de comentarii tulburi, îngrijorate.

– Ipoteza domnului Symmes a avut cumva rezonanţă în lumea ştiinţifică? dădu Ala glas temerilor tuturor.

– Mai mult sau mai puţin, răspunse Suzanne. Totuşi, în locul dumneavoastră, eu nu mi-aş face griji, pentru că este vorba aici de prima jumătate a secolului al nouăsprezecelea. Pornind de la teoria aceasta, în 1838 Statele Unite au iniţiat una din primele expediţii ştiinţifice, sub comanda locotenentului Charles Wilkes. Scopul iniţial era acela de a descoperi intrarea către centrul Pămîntului, despre care Symmes credea că s-ar afla în dreptul Polului Sud.

Murmurul general atinse, de data aceasta, intensităţi care treziră ecouri în pereţii de marmură.

– Şi care a fost rezultatul acestei expediţii? întrebă mai departe Ala.

– Nimic de natură să afecteze Interterra, se grăbi Suzanne să calmeze spiritele. De fapt, s-a renunţat repede la scopul iniţial. Chiar înainte de pornire, expediţionarii au primit o cu totul altă sarcina - şi anume, de a depista noi bazine de pescuit foci şi balene.

– Prin urmare, teoria domnului Symmes a fost ignorată?

– Cu desăvîrşire, confirmă Suzanne. Şi nici n-a mai revenit în atenţie vreodată.

– Pentru noi este, într-adevăr, o mare uşurare să aflăm acest lucru, zise Ala - mai cu seamă că domnul Symmes avea dreptate într-o oarecare măsură: Polul Sud a fost şi este încă principala noastră ieşire pentru călătorii interplanetare şi intergalactice.

– Stranie coincidenţă, comentă Suzanne. Din păcate, e cam tîrziu pentru o reabilitare a lui Symmes. În orice caz, înţeleg că vreţi să ştiţi dacă secretul vostru se păstrează încă. Ei bine, după toate cunoştinţele mele, aşa este. Dar, dacă tot am ajuns la acest subiect, poate că ar trebui să vă spun că, deşi nimeni nu crede astăzi că Pămîntul e gol pe dinăuntru, există discuţii despre reprezentanţi ai unor civilizaţii avansate care ne-au vizitat ori se află chiar printre noi. Nimeni nu se gîndeşte însă că aceşti vizitatori ar veni din interiorul planetei, ci dimpotrivă, din spaţiul cosmic.

– Cunoaştem şi noi aceste ipoteze care, de altfel, ne sînt foarte avantajoase şi ne-au fost de mare folos în cele cîteva situaţii cînd navele noastre au fost observate de pe Pămînt.

– Ar mai fi de menţionat miturile despre Atlantida -adăugă Suzanne -, care ne-au parvenit din Grecia antică. Dar vă asigur că în lumea ştiinţei acestea sînt privite ca mituri sau, cel mult, ecouri ale unei civilizaţii străvechi, dispărute în urma unei erupţii vulcanice de mari proporţii. N-a existat însă niciodată o teorie conturată despre o civilizaţie umană care trăieşte sub oceane.

Urma o nouă serie de deliberări, timp în care Suzanne se foi stînjenită în fotoliu. Ala puse capăt discuţiilor cu o înclinare a capului, după care se întoarse spre Suzanne:

– Am mai dori să aflăm cîte ceva despre lucrările de forare ocazionale care s-au desfăşurat în ultimii ani în zona de deasupra Sarantei. Nici una dintre acestea nu a vizat culmea vreunui munte submarin.

– Cred că vă referiţi la forajele făcute în sprijinul ultimelor teorii cu privire la deplasările tectonice submarine, o ajută Suzanne. Acestea s-au efectuat pentru colectarea unor eşantioane de rocă pentru analiză şi datare.

O nouă rafală de comentarii aprinse se iscă în rîndul bătrînilor. În final, Ala întrebă:

– A existat vreodată ipoteza că presupusa pungă magmatică la care voiaţi să ajungeţi ar fi fost plină cu aer şi nu cu lavă de mică densitate?

– Din cîte ştiu eu, în calitate de cercetător principal în cadrul respectivului proiect, nu s-a emis o astfel de ipoteză, răspunse Suzanne.

– Trebuia să sigilăm aceste ieşiri cu mult în urmă, izbucni unul dintre bătrîni cu oarecare vehemenţă.

– Nu e momentul pentru reproşuri, interveni Ala cu diplomaţie. Acum discutăm despre prezent. Apoi, întorcînd privirea către Suzanne: Aşadar, în decursul activităţii dumneavoastră profesionale n-aţi auzit de nici o sugestie cu privire la o civilizaţie care ar exista dedesubtul oceanelor, şi nici de vreo teorie în acest sens?

– Numai sub forma unor mituri, aşa cum v-am mai spus, repetă aceasta.

– O ultimă întrebare, zise Ala. Sîntem din ce în ce mai îngrijoraţi de neglijenţa crescîndă a

pămîntenilor faţă de mediul marin. Am aflat, ce-i drept, că această problemă a fost ridicata în mass-media, însă ritmul poluării continuă să crească, la fel şi pescuitul în exces. Întrucît noi depindem într-o oarecare măsură de integritatea apelor oceanice, ne punem întrebarea dacă discuţiile pămîntenilor în acest sens reflectă o preocupare reală ori sînt doar formale?

Suzanne lăsă să-i scape un oftat. Era o problemă care o durea şi pe ea şi ştia prea bine că adevărul era cel puţin descurajant.

– Se fac unele eforturi de a schimba situaţia, încercă ea.

– Răspunsul dumneavoastră ne dă de înţeles că majoritatea nu realizează gravitatea problemei, trase Ala concluzia.

– Poate că aşa este, însă aceia cărora le pasă cu adevărat s-au implicat cu toată seriozitatea.

– Dar poate că publicul larg nu-şi dă seama de rolul covîrşitor pe care-l joacă mările şi oceanele în angrenajul general al mediului ambiant; de exemplu, ştiu ei că planctonul este un factor hotărîtor pentru echilibrul oxigenului şi al bioxidului de carbon la nivel planetar?

Suzanne simţi cum i se ridică sîngele în obraji. Avea oarecum impresia că ea trebuie să poarte povara reproşurilor aduse întregii umanităţi dintr-a doua generaţie. Zise:

– Mă tem că majoritatea oamenilor din mai toate ţările consideră oceanele ca fiind o sursă inepuizabilă de hrană şi, totodată, cea mai încăpătoare şi răbdătoare groapă de gunoi.

– Este un adevăr pe cît de trist, pe atît de îngrijorător, constată Ala.

– Oamenii refuză să privească dincolo de interesele lor imediate, comentă şi Ponu.

– Din păcate, aşa este, recunoscu Suzanne. E un război în care ne-am angajat - atît eu, cît şi colegii mei.

– Ei bine, cam asta a fost, încheie Ala ridicîndu-se din fotoliu şi îndreptîndu-se spre Suzanne, cu palma întinsă.

Îşi atinseră palmele şi Suzanne constată că Ala abia dacă îi ajungea pînă la bărbie.

– Ne-ai fost de mare ajutor, îţi mulţumim, spuse Ala cu sinceritate în glas. Cel puţin în ceea ce priveşte siguranţa Interterrei, ne-ai mai risipit temerile. Drept răsplată, îţi oferim toate roadele civilizaţiei noastre. Vei avea foarte multe de văzut şi de trăit, iar nivelul de cunoaştere la care te afli îţi asigură accesul la mai multă informaţie şi înţelegere decît oricărui alt pămîntean care a ajuns la noi. Mergi cu bine şi bucură-te de toate cîte le vei vedea!

Ropotul de aplauze care urmă avu darul s-o intimideze pe Suzanne. Emoţionată, ea înclină uşor din cap înainte să vorbească, încercînd să acopere aplauzele care nu mai conteneau.

– Mă simt onorată că-mi acordaţi ocazia de a vizita Interterra, spuse.

– Onoarea este de partea noastră, îi răspunse Ala făcînd un gest către Arak şi Garona şi invitînd-o pe Suzanne să-i urmeze.

Ceva mai tîrziu, la ieşirea din marea piramidă, Suzanne se opri o clipă privind înapoi la clădirea impunătoare. Ar fi vrut să-i întrebe pe cei din Sfatul Bătrînilor dacă şederea lor în Interterra era o vizită temporară sau, dimpotrivă, urma ca ei să fie reţinuţi aici pentru totdeauna. De fapt, nu-i întrebase pentru

că se temea de răspunsul lor. Acum însă, îi părea rău că n-o făcuse.

– Te simţi bine? o întrebă Garona, rupîndu-i firul gîndurilor.

– Da, sigur, răspunse ea, reluîndu-şi mersul.

Gîndurile nu-i dădeau pace. Măcar acum aflase motivul pentru care fuseseră aduşi în Interterra: bătrînii voiau să întrebe un oceanograf dacă pămîntenii bănuiau existenţa lumii lor subterane. Nu, nu credea că interteiTanii îi vor trata cu mai puţină cordialitate acum, că şi-au îndeplinit scopul. Pe de altă parte, Suzanne se simţea răspunzătoare pentru necazul tuturor, căci dacă n-ar fi fost ea, nici ei n-ar fi fost răpiţi.

– Eşti sigură că te simţi bine? repetă Garona întrebarea. Pari foarte îngîndurată.

Suzanne se strădui să zîmbească.

– Cum să nu fiu, zise ea, cînd am atîtea noutăţi de digerat.

– Ai adus un mare serviciu Interterrei, îi reaminti Arak. Aşa cum a spus şi Ala, îţi sîntem cu toţii recunoscători.

– Mă bucur, zise Suzanne străduindu-se din greu să-şi menţină surîsul.

Simţea că Donald avusese dreptate spunînd că nu li se va mai da drumul din Interterra şi intuiţia ei presimţea o confruntare iminenta. Date fiind personalităţile puternice ale unora dintre colegii ei, era foarte probabil că situaţia se va înrăutăţi în curînd pînă la violenţă.

16.

– Locul ăsta îmi dă fiori, zise Michael.

– E suspect de pustiu, remarcă Donald, dar şi mai ciudat e că ne-au lăsat să ne vînturăm pe-aici singuri, de capul nostru.
– Sînt foarte încrezători, trebuie să recunoşti.
– Eu aş zice mai degrabă că e vorba de prostie, fu de părere Donald.
Cei doi reprezentanţi ai generaţiei a doua se plimbau nestingheriţi prin Centrul de Informaţii, unde veniseră însoţiţi de Ismael şi Mary Black. Aceştia din urmă înjsă, preferaseră să rămînă afară cîtă vreme vizitau ei clădirea. Donald şi Michael se pomeniră, aşadar, într-un labirint uriaş de coridoare şi încăperi înţesate cu ceea ce păreau a fi hard-urile unei reţele colosale de computere. Nu se vedea nici ţipenie de om, cu excepţia a două clone de serviciu întîlnite într-o încăpere din apropierea intrării.
– Sper să nu ne rătăcim pe-aici, ce zici? îndrăzni Michael privind neliniştit peste umăr la coridoarele care arătau toate la fel.
– Am memorat drumul, îl asigură Donald.
– Precis? Nu de alta, dar am cotit de nu ştiu cîte ori pînă acum.
– Ascultă, cap sec, se înfurie Donald oprindu-se brusc. Dacă ţi-e frică, fă bine şi aşteaptă-mă la intrare.
– Gata, lasă, m-am liniştit, zise Michael grăbit.
– Te-ai liniştit, pe naiba, bombăni Donald reluîndu-şi drumul.
– În fond, de ce-ai vrut să vii aici? îl întrebă Michael după cîteva minute.
– Din curiozitate, să zicem, replică Donald.
– Parc-am fi într-un coşmar, zise Michael, cutremurîndu-se, sau într-unui din filmele alea de groază despre tot felul de maşinării care o iau razna.

– Aici sînt de acord cu tine, marinare! Totul arată de parcă aparatele ar fi preluat conducerea.

– Şi ce crezi că fac toate aparatele astea?

– După cîte a lăsat Arak să se înţeleagă, ele sînt cele care administrează şi monitorizează totul în Interterra - şi tot aici sînt înmagazinate *esenţele* personale ale interterranilor, în aşteptarea unui trup nou. Cine ştie cîţi oameni or fi întemniţaţi în conservele astea chiar acum...

– Ce crezi, ei or şti că sîntem aici, acum? întrebă Michael, simţind că iar îl trec fiorii.

– La asta chiar că nu ştiu ce să spun, îi răspunse Donald.

Preţ de cîteva minute, continuară în tăcere să cutreiere prin labirintul de coridoare.

– Nu-ţi ajunge cît ai văzut? rupse Michael tăcerea la un moment dat.

– Ba da, îi răspunse Donald; parcă aş mai continua puţin totuşi.

– Oare instalaţia asta se şi repară singură?

– Păi, dacă aşa ar sta lucrurile, e cazul să ne întrebăm cine e mai viu aici - maşinile sau oamenii aceştia care par să nu aibă mai nimic de făcut...

Deodată, Donald întinse braţul oprindu-l pe Michael.

– Ce-i, ce s-a-ntîmplat? strigă acesta din urmă, alarmat.

Donald îşi duse degetul la buze, poruncind tăcere.

– Tu n-auzi? şopti el.

Michael ciuli urechile. Într-adevăr, parcă se auzea ceva slab, îndepărtat - un fel de hohote înfundate răzbeau prin liniştea apăsătoare.

– Auzi? repetă Donald întrebarea, la care Michael dădu din cap.

– Parc-ar rîde cineva, zise el.
– E un rîs ciudat, comentă Donald, şi se repetă la intervale regulate.
– Dacă n-aş şti unde sîntem, aş zice că sînt rîsete înregistrate pe bandă, cum auzi la televizor, în serialele de comedie.
– Asta e! făcu Donald, pocnind din degete. Nu ştiam de ce-mi sună a ceva cunoscut.
– Dar e total aiurea! exclamă Michael.
– Hai să vedem de unde vine, zise Donald şi porniră împreună în direcţia din care venea sunetul.
Se opreau la fiecare intersecţie dintre două culoare, pentru a-şi da seama încotro să apuce. Pe măsură ce înaintau, rîsetele creşteau în intensitate şi direcţia sursei lor devenea din ce în ce mai sigură. În fine, după ce dădură un ultim colţ auziră limpede hohotul ce provenea dinr-o încăpere de pe partea stîngă a culoarului în care se aflau. Erau convinşi acum că aveau de-a face cu o comedie televizată, căci se auzeau şi replicile dintre hohotele de rîs.
– Parc-ar fi o reluare din *Seinfeld,* şopti Michael.
– Taci! îl admonestă Donald, lipindu-se de perete şi înaintînd prudent în direcţia încăperii cu pricina.
Spre surprinderea lui, Donald dădu cu ochii de ceea ce semăna foarte mult cu o cameră de monitorizare a unui post de televiziune. Peretele din fund era acoperit cu peste o sută de monitoare, toate aprinse. Majoritatea acestora erau reglate pe diverse canale, iar cîteva expuneau doar mira de testare. Aplecîndu-se ceva mai mult, Donald observă un bărbat aşezat într-un fotoliu alb în mijlocul încăperii, privind către monitoare. Personajul nu aducea cîtuşi de puţin cu modelul interterranului clasic: avea un început de chelie şi

cîteva şuviţe rebele, încărunţite. Pe ecranul din faţa ochilor săi evoluau, într-adevăr, Elaine, George, Kramer şi Jerry.

Revenit în poziţia dinainte, lipit de peretele coridorului, Donald şopti către Michael:

– Ai avut dreptate, e un episod mai vechi din *Seinfeld.*

– Le-aş recunoaşte vocile dintr-o mie, se lăudă scafandrul.

Donald îşi duse din nou degetul la buze:

– E şi un tip care se uită la film şi nu pare deloc a fi interterran.

– Pe bune? îşi şopti Michael uimirea.

– E ciudat, într-adevăr, zise Donald muşcîndu-şi buza de jos în timp ce rumega datele problemei.

– Păi, cum să nu fie?! îl aprobă Michael. Şi acum ce facem?

– Intrăm şi facem cunoştinţă cu tipul ăsta. Poate că ne-am găsit norocul, mai ştii? Dar uite ce-i: mă laşi pe mine să vorbesc, da?

– Eşti invitatul meu, încuviinţă Michael fără ezitare.

– Bun, hai să mergem, se hotărî Donald dezlipindu-se de perete şi trecînd primul pragul încăperii, urmat îndeaproape de Michael.

Se străduiau să păşească fără zgomot, cu toate că televizorul era dat tare şi omul nu i-ar fi auzit oricum apropiindu-se. Donald voia să-i atragă atenţia fără să-l sperie, de aceea păşi în ceea ce presupunea a fi cîmpul vizual periferic al bărbatului aşezat în fotoliu. Fără nici un efect însă, căci omul era absorbit cu totul de spectacol; avea o figură placidă, lipsită de orice expresie, cu ochii lipiţi de micul ecran, pe jumătate acoperiţi de pleoape şi nu clipea deloc.

– Mă scuzaţi, zise Donald, însă glasul lui se pierdu în-tr-unul dintre hohotele de rîs înregistrate pe bandă.

Atunci, Donald întinse mîna şi atinse uşor braţul omului care sări ca ars din scaun. Se dădu speriat înapoi la vederea celor doi intruşi, însă îşi reveni la fel de repede.

– Ia staţi, zise el, vă cunosc - sînteţi din grupul de deasupra, care a venit la noi.

– Eu n-aş spune că am venit, îl corectă Donald; de fapt, am fost răpiţi, pentru că nu ne-a cerut nimeni părerea cînd am fost aduşi aici.

Fostul ofiţer de Marină îl măsură cu privirea pe omul din faţa lui. Nu mai înalt de un metru şaptezeci, slab, cocîrjat, cu ochii înroşiţi, înfundaţi în orbite, trăsături aspre, faţa adînc ridată - era cel mai bătrîn chip şi trup din tot ce văzuse Donald în Interterra.

– Cum, n-aţi naufragiat? întrebă acesta, nedumerit.

– Nicidecum, îi răspunse Donald, după care se prezentă întîi pe sine şi apoi pe Michael.

– Îmi pare bine să vă cunosc, spuse bătrînul cu veselie în glas şi se grăbi să le strîngă mîinile. Speram că voi avea ocazia asta la un moment dat, mai adăugă el. Ei da, aşa ar trebui să se salute oamenii - m-am săturat pînă peste cap de prostia asta cu atingerea palmelor!

– Cum te numeşti? îl întrebă Donald.

– Harvey Goldfarb, dar poţi să-mi spui Harv.

– Eşti singur aici?

– Cum mă vezi şi cum te văd. Întotdeauna sînt singur aici.

– Şi cu ce te ocupi?

– Cu mai nimic, zise Harvey aruncînd o privire scurtă în direcţia monitoarelor. Privesc la televizor, mai ales pe canalele care transmit în New York.

– Ăsta e serviciul dumitale?

– Ai putea să-i spui şi aşa, deşi i-aş zice, mai degrabă, muncă voluntară, pentru că-mi place să mai văd cîte ceva legat de New York. Îmi place foarte mult *în familie,* dar nu se prea mai dau reluări în zilele noastre. Păcat... E bun şi *Seinfeld,* dar nu prea mă prind la poante.

– Dar toată aparatura din camera asta nu serveşte decît în scopuri de agrement? întrebă Donald.

Harvey scutură din cap rîzînd:

– Aş! Interterranii nu se dau în vînt după televizor. În schimb, Centrala de Informaţii din Saranta este una dintre principalele staţii interterrane care recepţionează comunicaţiile de la suprafaţa Pămîntului, ca să verifice dacă nu cumva se face vreo referire la existenţa Interterrei. Tot echipamentul ăsta, adăugă Harvey arătînd cu mîna spre puzderia de monitoare, funcţionează douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă. Apropo, să nu uit: s-a vorbit mult despre voi pe CNN şi pe Internet, cum c-aţi fi dispărut în urma unei erupţii vulcanice submarine.

– Deci, nimeni n-a bănuit că s-ar fi întîmplat ceva anormal? întrebă Donald.

– Absolut deloc, zise Harvey; doar sporovăieli interminabile pe teme geologice. În fine, să revin la mine: aşadar, m-am oferit să vin aici ca să monitorizez emisiunile televizate şi să cenzurez scenele violente.

– Păi, mare lucru nu mai rămîne, rîse Donald sarcastic. De ce-ţi faci griji?

– Ştiu, nu prea are sens, confirmă Harvey. În orice caz, dacă totuşi vor să se uite, nu trebuie să existe nici un strop de violenţă. Nu ştiu dacă voi ştiţi, dar interterranii autentici nu suportă violenţa cîtuşi de puţin - li se face rău, literalmente!

– Aşadar, dumneata nu eşti un interterran autentic.

– Eu? izbucni bătrînelul în rîs. Eu, Harvey Goldfarb? Am eu faţă de interterran?

– Ce-i drept, arăţi ceva mai bătrîn decît toţi ceilalţi.

– Mai bătrîn şi mai urît, pufni Harvey înveselit. Dar ăsta sînt, şi gata! Au vrut să mă convingă să-i las să-mi facă tot felul de năzdrăvănii, chiar să-mi facă părul să crească, dar nu i-am lăsat. Totuşi, trebuie să recunosc că m-au ţinut sănătos - aici n-am ce să le reproşez. Spitalele ăstora sînt ca staţiile service de la noi: intri, ţi se înlocuieşte piesa defectă şi ai plecat. În orice caz, nu sînt interterran; eu sînt new-yorkez get-beget. Am o casă splendidă în cea mai arătoasă zonă din Harlem.

– Harlem a suferit oarecare schimbări în ultima vreme, spuse Donald. De cînd n-ai mai fost acasă?

– Din o mie nouă sute doisprezece sînt în Interterra.

– Şi cum ai ajuns aici?

– Cu puţin noroc şi intervenţia interterranilor, am fost salvat de la înec împreună cu alte cîteva sute de oameni după ce vaporul nostru s-a izbit de un aisberg.

– *Titanic-ul,* cumva? întrebă Donald, uluit.

– Păi dar, care? Eram în drum spre casă, spre New York.

– Deci, o mulţime de pasageri de pe *Titanic* se află acum în Interterra?

– Cîteva sute, pe puţin, zise Harvey. Dar nu sînt toţi în Saranta; mulţi s-au mutat în Atlantida sau în alte oraşe care duceau lipsă de pămînteni. Ştii, interterranii ne găsesc amuzanţi.

– Am cam observat, spuse Donald.

– Atunci, profită cît poţi, îl sfătui Harvey. O dată ce te-ai adaptat vieţii de aici, nu vei mai fi considerat aşa de amuzant, ascultă ce-ţi spun.

– Cred că ai avut o experienţă cumplită, zise Donald.

– Nu, n-aş putea spune că sînt nefericit aici, îl contrazise Harvey. Sînt avantaje şi dezavantaje.

– Mă refeream la noaptea în care s-a scufundat *Titanic-ul.*

– A, da, atunci a fost îngrozitor. Îngrozitor!

– Ţi-e dor de New York?

– Într-un fel, zise Harvey evaziv, lăsîndu-şi dintr-o dată privirea să alunece în gol. De fapt, cred c-o să rîdeţi cînd am să vă spun ce-mi lipseşte - ei bine, Bursa de valori îmi lipseşte. Ştiu că sună ciudat, dar eu m-am ridicat pe propriile speze; am fost agent de bursă şi tare-mi mai plăceau jongleriile financiare!... Am muncit din greu, dar pot spune că a meritat - unde mai pui că emoţiile inerente nu lăsau niciodată loc de plictiseală...

Harvey trase adînc aer în piept şi îi dădu drumul cu un oftat greu, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre Donald:

– În fine, să lăsăm viaţa mea deoparte. Ia spune, cu voi ce s-a întîmplat? Chiar aţi fost aduşi cu forţa în Interterra? Dacă-i aşa, sînteţi primul caz de acest gen, din cîte ştiu eu. Am crezut că aţi fost salvaţi din erupţia vulcanului submarin de care vorbeau la CNN.

– A existat, într-adevăr, o erupţie în momentul respectiv, spuse Donald, însă părerea mea este că n-a fost decît o diversiune abilă menită să mascheze atragerea noastră printr-una din porţile de acces în Interterra. Oricum, noi nu am ajuns aici în urma unui accident al naturii; am fost răpiţi cu un anumit scop, pe care nu l-am aflat încă.

– Nu păreţi prea încîntaţi de Interterra, observă Harvey plimbîndu-şi privirea de la unul la celălalt.

– Eu, unul, răspunse Donald, sînt impresionat - n-ai cum să nu fii impresionat de tot ce vezi aici - dar încîntat nu pot spune că sînt.

– Hmm... făcu Harvey, îngîndurat. Asta chiar că vă situează într-o categorie aparte; toţi ceilalţi care au fost aduşi aici s-au adaptat imediat, fără nici cel mai mic resentiment. Şi cu prietenul dumitale cum rămîne?

– Michael e de aceeaşi părere cu mine, zise Donald, iar Michael confirmă cu o mişcare a capului. Ştii, noi nu suportăm să fim constrînşi în nici un fel, indiferent cît de bune şi frumoase ar părea toate. Dar dumneata cum te simţi, Harv?

Harvey studie atent chipul lui Donald şi mai aruncă o privire scurtă în direcţia lui Michael care tocmai se alăturase unei alte cascade de rîs revărsate din micul ecran.

– Chiar vorbeşti serios? zise el în cele din urmă. Chiar nu te încîntă locul ăsta, cu atîţia oameni frumoşi şi petrecerile lor minunate?

– Repet, nu suportăm constrîngerea.

– Şi chiar vrei să afli părerea mea?

Donald încuviinţă din cap, fără un cuvînt.

– Bine, zise Harvey aplecîndu-se înainte şi coborîndu-şi glasul. Atunci, hai să-ţi spun: dac-ar fi

să ştiu că plec diseară la New York, n-aş mai putea de nerăbdare pîn-atunci. Orice om normal ar înnebuni în liniştea şi perfecţiunea vieţii de aici.

Pe chipul lui Donald înflori un surîs. Pişicherul ăsta bătrîn era pe sufletul lui.

– Sincer îţi spun, aici nu se întîmplă niciodată nimic, continuă Harvey. În fiecare zi, acelaşi lucru, fără greşeală; nimic palpitant, niciodată. Doamne, ce n-aş da pentru o zi măcar la Bursa din New York! Vreau să spun, eu am nevoie de puţină emoţie care să mă facă să simt că trăiesc - o veste mai rea din cînd în cînd sau un necaz, acolo, care să mă facă să apreciez cît de frumoasă e viaţa...

Michael făcu un semn de triumf în direcţia lui Donald, cu pumnul strîns şi degetul mare ridicat, dar acesta nu-l băgă în seamă. În schimb, îl întrebă pe Harvey dacă a părăsit cineva Interterra, vreodată.

– Glumeşti? Doar sîntem tocmai hăt, sub fundul oceanului! Păi, zău aşa, crezi că o poţi lua frumuşel la pas, tro-pa-tropa, în drum spre casă? Dac-ar fi aşa, nu l-ai mai vedea pe bătrînul Harvey Goldfarb cu ochii scurşi în televizor după o firimitură de viaţă... Ehei, aş fi fost de mult acolo, sus, dînd din coate în stînga şi-n dreapta...

– Dar interterranii mai ies, zise Donald.

– Sigur că ies - numai că toate plecările şi sosirile sînt controlate prin Centrala de Informaţii, iar interterranii sînt izolaţi în navele lor, din care nu pot ieşi pînă la întoarcere. Pe de altă parte, de cele mai multe ori îşi trimit doar clonele de serviciu. Nu uita că interterranii sînt foarte prudenţi cînd vine vorba de contactul cu lumea de deasupra: un singur streptococ rătăcit ar produce un adevărat dezastru aici, dedesubt.

– Dar văd că te-ai gîndit serios la chestiunea asta.
– Ba bine că nu, recunoscu Harvey, de fiecare dată cînd visez cu ochii deschişi...
– Cel puţin, în sala asta te mai consolează legătura cu lumea noastră, spuse Donald îndreptîndu-şi atenţia către monitoarele video.
– Ăsta-i şi motivul pentru care mă aflu aici, întări Harvey pe un ton în care răzbătea o uşoară nuanţă posesivă. E o instalaţie fantastică, după cum vezi. Aici îmi petrec mai toată vremea, pentru că pot urmări aproape toate canalele de televiziune mai importante de pe Pămînt.
– Şi instalaţia asta poate să şi transmită sau doar recepţionează? se interesă Donald.
– A, nu, e un sistem pasiv. Interterranii dispun de rezerve nelimitate de energie şi aproape toate lanţurile muntoase de pe glob sînt înţesate de antenele lor, dar nu există aparate de filmat. Sistemul de telecomunicaţii din Interterra este complet diferit şi mult mai sofisticat decît al nostru - de altfel, cred că ţi-ai dat singur seama de asta.
– Dar dacă ţi-am da noi o cameră video standard, compatibilă cu televizorul, crezi că ai putea s-o conectezi la aparatura pe care o ai aici şi să poţi transmite, fără ştirea cuiva?
Harvey se încruntă şi prinse a-şi mîngîia bărbia, gînditor.
– Poate că, dacă aş apela la asistenţa tehnică a unei clone specializate în electronică, s-ar face şi asta. Dar, dă-mi voie să te întreb, de unde faci dumneata rost de o televideocameră?
– Eu ştiu la ce te gîndeşti, se băgă Michael în discuţie făcîndu-i cu ochiul lui Donald. Te gîndeşti la videocamera de pe submarinul nostru, nu-i aşa?

Într-adevăr, cînd se adunaseră cu toţii în faţa muzeului, la terminarea vizitei, Perry şi Suzanne le dăduseră de ştire că l-au văzut pe *Oceanus* în curtea clădirii. Remarca lui Michael îi atrase încă o privire cruntă din partea lui Donald, ceea ce-l făcu să-şi înghită limba, subit.

– Dar nu înţeleg de ce vrei să faci treaba asta, zise Harvey, nedumerit.

– Uite ce-i, Harv, se întoarse Donald spre el, regăsindu-şi calmul. Colegii mei şi cu mine nu sîntem deloc încîntaţi la gîndul de a rămîne aici, pe post de maimuţoi pentru interterrani. Noi vrem să mergem acasă.

– Ia stai puţin, se repezi Harvey; e ceva ce nu-nţeleg: dumneata crezi că montarea unei camere de înregistrare video vă poate scoate din Interterra?

– S-ar putea, zise Donald. Deocamdată, e o simpla idee -o piesă dintr-un puzzle pe care încă nu l-am conceput pe de-a-ntregul. Oricum ar fi, fără ajutorul dumitale nu vom putea duce lucrurile la bun sfirşit. Avem nevoie de dumneata, pentru că te afli aici de mai multă vreme şi ştii cum se trag sforile. Problema este: vrei să ne ajuţi?

– Îmi pare rău, se retrase Harvey clătinînd din cap. Trebuie să înţelegeţi că interterranii n-ar fi deloc încîntaţi de o treabă ca asta. Dacă v-aş ajuta, aş ajunge printre cei mai nepopulari băieţi din cartier şi m-ar da pe mîna clonelor. Interterranii se feresc să facă lucruri urîte, dar pe roboţeii lor nu-i deranjează - ei fac tot ce li se spune.

– Dar de ce să te intereseze părerea interterranilor cînd ai fi alături de noi, în drum spre New York?

– Chiar aşa? sări Harvey de la locul lui, cu ochi sclipitori. Vorbeşti serios? Mă duceţi la New York?

– Ar fi cel mai modest contraserviciu pe care ţi l-am putea face, îl asigură Donald.

* * *

Discul fluorescent Frisbee traversa elegant peluza. Richard executase o aruncare măiastră, trimiţînd jucăria chiar lîngă mîna clonei de serviciu căreia scafandrul îi ordonase să se joace cu el. Acesta însă, în loc să-l prindă, îl lăsă să-i alunece pe lîngă mîna întinsă şi să-l lovească în frunte cu un pocnet sec. Disperat, Richard se plesni la rîndul său cu palma peste frunte, înjurînd ca un adevărat marinar.

– Frumoasă aruncare, Richard, îi strigă Perry stăpînin-du-şi cu greu rîsul.

Perry şedea la intrarea în sala de mese, lîngă piscină, împreună cu Luna, Meeta, Palenque şi Karena. Sufa îi adusese pe cei doi înapoi la palatul de oaspeţi, după vizitarea atelierelor de taxiuri aeriene, înainte să se întoarcă toţi ceilalţi membri ai grupului din incursiunile lor. Richard fusese încîntat, la început, de sosirea aproape simultană a celor trei prietene ale sale, împreună cu Luna, însă se dezumflase repede văzînd că nici una nu era în stare să stăpînească jocul cu discul zburător.

– E pur şi simplu ridicol, se plînse el în timp ce se îndrepta să recupereze discul buclucaş de la picioarele clonei. Ăştia nu sînt nici unul în stare să prindă un amărît de Frisbee, ca să nu mai vorbim de aruncări...

– Richard pare şi astăzi foarte încordat, remarcă Luna.

– Aşa a fost toată ziua, dacă stau bine să mă gîndesc, confirmă Perry.

– Şi ieri seară s-a purtat ciudat şi ne-a trimis atfasă devreme, completă Meeta.

– Ei, asta chiar că nu i se potriveşte, sări Perry de la locul lui.
– Şi nu poţi face nimic? îl rugă Luna.
– Mă îndoiesc; poate doar dacă m-aş duce să mai arunc cu el prostia aia de plastic de cîteva ori.
– Tare aş vrea să se calmeze, insistă Luna.
– Hei, Richard! îl strigă Perry. De ce nu vii încoace să te odihneşti? Nu de alta, dar te oboseşti degeaba.
Răspunsul lui Richard fu un anumit deget ridicat într-un gest obscen. Perry înălţă din umeri.
– Se vede treaba, îi spuse el Lunei, că nu-i în cea mai comunicativa dispoziţie.
– Dar de ce nu te duci acolo măcar, să stai de vorbă cu el? propuse Luna.
Perry se ridică în picioare, mormăind.
– Cînd reuşim să-l aducem acasă la el, i-am pregătit o mică surpriză, zise Meeta. Încearcă tu să-l convingi.
– Voi aţi încercat? întrebă Perry.
– Da, dar a spus că vrea să joace Frisbee.
– Pe naiba! exclamă Perry, scuturînd din cap. Mă rog, hai să-ncerc şi eu.
– Să nu-i pomeneşti de surpriză, îl rugă Meeta. N-ar mai fi la fel de distractiv dacă ar afla despre ce e vorba.
– Da, bine, bombăni Perry, deranjat că trebuia să plece de lîngă Luna.
Se îndreptă înspre Richard care, înfierbîntat, îi tot dădea indicaţii clonei.
– Îţi pierzi vremea, îi spuse Perry. Ăştia nu pot juca jocurile noastre - pur şi simplu, n-au cum să le înţeleagă; performanţa fizică nu face parte din preocupările lor, nu vezi?
Richard se îndreptă din şale, oftînd şi înjurînd.

– Aşa se pare, mama mă-sii de treabă! Dar nu-ţi vine să te oftici, cînd vezi ce trupuri faine au? Problema e că n-au simţul competiţiei nici cît negru sub unghie, şi eu de asta am nevoie. Pînă şi femeile se dau mult prea uşor, nu trebuie să faci nici un efort ca să le cucereşti. Am impresia că am ajuns într-o lume moartă, mă-nţelegi? Măi, ce n-aş da pentru un tras la ţintă cu inele sau un hockey pe role!...

– Uite, se oferi Perry, îţi propun să ne întrecem la înot în bazinul mare de la pavilion - ei, ce zici?

Richard îşi aţinti interlocutorul cu privirea o clipă, apoi azvîrli discul de plastic cît putu mai departe şi trimise clona după el. Acesta, supus, o luă la trap în direcţia indicată. Richard rămase o vreme urmărindu-l cu privirea, după care se întoarse spre PeiTy:

– Nu, mersi. Nu vreau să te bat la înot, e prea puţin ca să-mi înveselească ziua. De fapt, nu vreau decît să plec cît mai repede de-aici. Sunt un pachet de nervi pe chestia asta.

– Problema *plecării* ne chinuie pe toţi, spuse Perry cu glas scăzut; aşadar, toţi sîntem un pic nervoşi, aş zice eu.

– Ei bine, eu sînt mai mult decît un pic, supralicita Richard. Ascultă, ce crezi că ar păţi, aici, cineva care ar comite o infracţiune gravă?

– Habar n-am, recunoscu Perry. Aici nu există infracţiuni grave. Arak a spus că nici închisori nu există. Dar de ce mă întrebi?

Richard privi în depărtare, jucîndu-se cu degetul mare de la picior prin iarbă. Dădu să vorbească, apoi se răzgîndi.

– Ai vrea să ştii ce păţim dacă suntem prinşi încercînd să evadăm?

– Îhî, asta e, se agăţă Richard de explicaţia oferită pe tavă.

– Ei, asta e ceva la care trebuie să ne gîndim cu toţii. Pe de altă parte însă, nu avem nimic de cîştigat dacă punem căruţa înaintea cailor.

– Mda, cred că ai dreptate, zise Richard.

– Pînă una-alta, de ce nu profiţi să te simţi bine alături de cele trei Graţii? îl îmbie Perry arătînd în direcţia lui Palenque, Meeta şi Karena. Du-le în iatacul tău şi mai descarcă-ţi surplusul de energie. Sincer să fiu, eu nu prea le înţeleg, dar se pare că se dau în vînt după tine, toate trei.

– Nu prea-mi vine să le duc la mine-n cameră, mărturisi scafandrul.

– De ce, măi, omule? Care bărbat n-ar visa la aşa ceva? Uită-te şi tu la ele, nici top-modelele nu arată aşa!

– E prea greu de explicat, se retrase Richard încă o dată.

– În fine, orice-ar fi, nu cred că e mai important decît să faci fericite trei sirene înfierbîntate…

– De, ştiu şi eu? Poate că ai dreptate, se lăsă Richard înduplecat, fără prea mare entuziasm.

Smulgînd discul de plastic din mîna clonei de serviciu care i-l adusese cuminte, o luă agale înapoi, spre sufragerie, însoţit de Perry. Cele trei sirene se ridicară în acelaşi timp şi îl întîmpinară cu palmele întinse. Richard le atinse pe rînd, fără nici un chef.

– Gata, mergem la tine? îl întrebă Meeta.

– Bine, haidem, zise Richard. Dar cu o condiţie: nu ne atingem de mîncarea şi băutura din frigiderul meu. De acord?

– Sigur! Oricum, mîncarea e ultimul lucru care ne interesează acum, noi avem cu totul alte gînduri...

Cuvintele Meetei fură urmate de chicoteli conspirative în timp ce toate trei îl înlănţuiră pe Richard pe după umeri. Porniră, cîteşipatru, de-a curmezişul peluzei.

– Vorbesc serios, să ştiţi, ţinu el să se asigure.

– Şi noi la fel, îi răspunse Meeta.

Perry privi în urma lor, apoi se întoarse spre Luna, care îl întrebă:

– Agresivitatea lui Richard se datorează cumva tinereţii lui?

– Nu, îi răspunse acesta, aşezîndu-se lîngă ea. Aşa e el; aşa o să fie şi după zece ani, ba chiar şi după douăzeci.

– Şi asta este din cauza familiei dezorganizate în care presupuneai că a crescut, nu?

– Cred că da, zise el sperînd ca acesta să nu fie începutul încă unei discuţii pe teme sociologice, domeniu în care nu prea se simţea în largul său.

– Mie îmi este mai greu să înţeleg, pentru că noi nu avem familii, continuă femeia. Dar influenţele negative din familie nu pot fi compensate de prieteni, de cunoştinţe, de şcoală?

Resemnat, Perry privi în depărtare încercînd să-şi organizeze ideile.

– Şcoala şi prietenii pot fi de ajutor, într-adevăr. Insă prietenii pot avea uneori şi o influenţa nefastă. Pe de altă parte, există comunităţi unde copiii suferă anumite presiuni sociale care îi ţin departe de binefacerile şcolii şi, de multe ori, pe fondul lipsei de educaţie se însămînţează comportamentele aberante.

– Atunci, înseamnă că un tînăr cum este Richard are toate şansele să se corecteze...

– Ţi-am mai spus, zise Perry pe un ton deja iritat, că Richard nu se va schimba niciodată. Uite ce-i, eu nu sînt sociolog, n-ai vrea să vorbim despre altceva? În plus, la aproape treizeci de ani ai lui nu se mai poate spune că e chiar atît de tînăr.

– Dimpotrivă, e foarte tînăr! se împotrivi Luna.

– Tu vorbeşti? se înfoie Perry.

– Perry, dragule, rîse Luna clipind cochet, cîţi ani crezi că am eu?

– Spuneai că ai peste douăzeci, zise Perry nervos. Deci, cîţi ai? Douăzeci şi unu?

Luna surise clătinînd din cap.

– Ei bine, nu. Am nouăzeci şi patru - vreau să spun, trupul acesta are nouăzeci şi patru.

Perry scoase o exclamaţie piţigăiată, rămînînd cu gura căscată.

* * *

Richard se lăsă convins de cele trei femei să se întindă pe pat, cu faţa în jos şi braţele întinse, depărtate de trup -nu înainte însă de a le mai reaminti de cîteva ori interdicţia de a se apropia de frigider. Fără întîrziere, ele prinseră a-l masa cu un ulei special care îi provoca furnicături. Simţind cum i se relaxează toţi muşchii, Richard închise ochii gemînd de plăcere.

– Aaah! Dar ştiu că vă pricepeţi, fetelor! Mă simt ca peştele în apă, nu alta!

– Şi acesta nu-i decît începutul, gînguri Meeta.

Femeile schimbară priviri complice pe deasupra trupului tolănit al lui Richard, abia ţinîndu-se să nu pufnească în rîs. Dacă ar fi fost ceva mai atent, acesta şi-ar fi dat seama că i se pregătea o surpriza.

După un sfert de oră de masaj intens, Palenque se retrase fără ca Richard să-şi dea seama şi merse tiptil, pe lîngă bordura piscinei, pînă la ieşirea din încăpere, unde făcu un semn cu mîna. Apărură îndată doi bărbaţi care, ţinîndu-şi rîsul, se strecurară neauzit pînă în dreptul patului unde o înlocuiră pe Karena la masaj. Astfel, trupul lui Richard era frămîntat acum de mîinile celor doi bărbaţi şi ale Meetei, în timp ce Karena şi Palenque se concentrară asupra nou-veniţilor. Tabloul amintea de o orgie de pe vremea Romei antice.

– Dacă n-aţi fi fost voi, fetelor, mormăi Richard cu faţa înfundată în perne, aş fi înnebunit complet în locul ăsta. Şi cînd stau să mă gîndesc că nimeni nu mi-a făcut masaj pînă acum... habar n-aveam ce pierd!

Interterranii schimbară priviri aprinse, străduindu-se să-şi provoace unii altora senzaţii cît mai excitante. Complet neştiutor de ce se întîmplă în jurul lui, Richard îşi continua şirul gîndurilor cu glas tare:

– N-am ce să-mi fac, eu sunt un om activ, am nevoie de competiţie - asta-i tot...

Unul din nou-veniţi îşi lăsă mîinile viguroase, masculine, să alunece de-a lungul antebraţelor lui Richard, cu gînd să-i maseze palmele. Simţind că ceva nu e-n regulă, acesta deschise brusc ochii, constatînd că mîinile care-l masau erau la fel de mari ca ale sale.

– Ce naiba...?! izbucni el şi, cu o rapiditate care-i surprinse pe toţi, se răsuci cu faţa în sus dînd cu ochii de cinci chipuri îmbujorate care-l priveau, în loc de trei - ca să nu mai vorbim că două dintre ele erau chipuri bărbăteşti. Ce naiba se-ntîmplă aici?!

urlă el sărind din pat şi răstumînd-o, fără să vrea, pe Palenque.

– Nu-i nimic, Richard, se grăbi Meeta să-l liniştească, văzînd cum furia îi năpădeşte obrajii. Am vrut să-ţi facem o surpriză plăcută şi am organizat o orgie în cinstea ta.

– Surpriză plăcută, zici?! urlă Richard în culmea enervării. Cine naiba sînt papagalii ăştia şi cum au ajuns aici?

– Sunt prietenii noştri, Cuseh şi Uruh, pe care i-am invitat chiar noi.

– Drept cine mă luaţi, ai? se răsti Richard.

– Am venit ca să-ţi facem plăcere, zise bărbatul care se afla cel mai aproape de el şi făcu un pas înainte, cu palma întinsă.

Richard reacţiona prompt cu un croşeu teribil în falca interterran ului, care-l trimise pe acesta învîrtindu-se, drept în perete. Violenţa neaşteptată le smulse tuturor exclamaţii îngrozite.

– Ieşiţi afară! urlă Richard şi, ca să arate că nu glumeşte, mătură de pe măsuţa de toaletă toate cupele de aur, care se împrăştiară cu mare zarvă pe podea.

În timp ce oaspeţii săi nu ştiau cum să se facă mai repede nevăzuţi, Richard privea turbat în jurul lui, în căutarea vreunui obiect pe care să-l facă zob.

Surescitată de goana copilărească, mînă în mînă cu Garona, de-a lungul unei poteci umbrite de frunzele palmierilor, Suzanne scoase un chiot de veselie. Se opriră cînd ajunseră la marginea unui lac cu apă limpede, iar Suzanne rămase înmărmurită cu ochii la priveliştea sublimă, tră-gîndu-şi sufletul.

– E magnific! reuşi ea să îngaime.

Garona întîrzie cu răspunsul, căci alergarea îl obosise şi mai mult decît pe Suzanne.

– E locul meu preferat, rosti el într-un tîrziu, gîfiind încă. Vin de multe ori aici, pentru că mi se pare a fi un colţişor foarte romantic.

– Într-adevăr, aşa este, recunoscu ea. Ce punct cardinal avem în faţa noastră? întrebă apoi, privind pe deasupra altor cîtorva lacuri ce li se aşterneau dinainte, spre lanţul de munţi ascuţiţi ale căror vîrfuri se uneau cu bolta uriaşă de deasupra.

– Vestul, zise Garona între două gîflieli. Munţii aceia sprijină ceea ce voi numiţi Lanţul Median Subatlantic.

– E atît de frumos! zise Suzanne clătinînd uimită din cap. Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

– Plăcerea e de partea mea; mă bucură să te văd mai relaxată.

– Da, cred că sînt, admise ea. Măcar acum ştiu de ce am fost aduşi în Interterra.

– Ne-ai fost de mare ajutor.

– N-am făcut mai nimic...

– Ne-ai liniştit în privinţa forajelor submarine, şi nu-i puţin lucru.

– Dar se forează de ani de zile; ce v-a venit să vă alarmaţi tocmai acum? întrebă Suzanne, nedumerită.

– Atunci era vorba de exploatări petroliere, şi acestea nu ne deranjau. Dimpotrivă, ne conveneau, pentru că ţiţeiul ne dă bătăi de cap: infiltraţiile în construcţiile noastre de mare adîncime pot face ravagii. Ceea ce ne îngrijora erau însă forările arbitrare, căci nu le înţelegeam rostul.

– Ei bine, atunci mă bucur că v-am putut fi de ajutor.

– Trebuie să sărbătorim momentul, zise Garona. Te invit la mine acasă, cîteva ore. E foarte aproape. Ne delectăm cu caldorfină şi apoi luăm masa.

– Aşa, ziua în amiaza mare? se miră Suzanne.

Suzanne fusese o studentă cuminte şi silitoare şi nu prea avusese parte de distracţii, de aceea ideea unei partide de amor în mijlocul zilei i se părea de-a dreptul decadentă - şi totuşi oarecum ispititoare.

– De ce nu? zise Garona pe un ton seducător. *Esenţa* ta va trăi senzaţii de adevărat extaz.

– Simt promisiuni voluptuoase în ce spui, glumi ea.

– Fii sigură că aşa va fi, întări Garona. Hai să mergem!

Cu aceasta, o luă de mînă pe Suzanne şi făcură cale întoarsă pe acelaşi drum pe care veniseră. Casa lui Garona era la doar cinci minute de zbor cu taxiul. Coborînd din vehicul, Suzanne observă că semăna cu locuinţa lui Arak şi a Sufei, numai că împrejurimile păreau ceva mai descongestionate.

– Construcţia este identică, îi explică Garona; noi avem însă mai mult spaţiu pentru că sîntem mai departe de centrul oraşului.

O luă din nou de mînă şi alergară împreună de-a lungul aleii ce ducea la intrarea în casă. Odată intraţi, cei doi se purtară aidoma unor adolescenţi nerăbdători: îşi dezbrăcară în grabă hainele de mătase şi intrară în piscină. Suzanne se avîntă spre capătul opus, tulburată la gîndul că este urmată îndeaproape de Garona. Ajunsă la peretele bazinului, execută o întoarcere prin rotaţie, ca la competiţiile de înot, ieşind din apă chiar în faţa lui. Se îmbrăţişară acolo, în apă, atingîn-du-şi palmele şi rîzînd.

– Sînt în paradis, nici în visurile cele mai frumoase nu mi-aş fi închipuit aşa ceva, declară Suzanne cufundîndu-şi capul într-un gest reflex pentru a-şi da pe spate părul, despre care uitase cît e de scurt.

– Sînt foarte multe lucruri pe care vreau să ţi le arăt, îi spuse Garona. E vorba de milioane de ani de progres neîntrerupt; am să te iau cu mine printre stele, spre alte galaxii...

– M-ai luat deja, i-o întoarse Suzanne, speculînd metaforic.

– Vino, zise el; hai să ne ungem cu caldorfină.

Traversară bazinul înapoi şi Garona o ajută să iasă din apă. Suzanne se miră încă o dată constatînd cît de relaxată se simţea în prezenţa lui, în ciuda faptului că era complet dezbrăcată.

– Te rog, o invită Garona arătînd spre un divan tapisat cu mătase.

– Dar sînt udă leoarcă, obiectă ea.

– N-are importanţă, zise el aplecîndu-se după un vas mic şi desfăcîndu-i capacul.

– Vorbeşti serios? insistă Suzanne, cu ochii la patul imaculat.

– Absolut, o asigură el; apoi îi întinse vasul din care ea luă puţină alifie şi o întinse pe palmă.

Garona făcu acelaşi lucru “şi se tolăniră amîndoi pe divan, cu palmele împreunate. Suzanne simţi o plăcere nemaiîntîlnită năpădindu-i tot trupul. O jumătate de oră făcură dragoste, lăsîndu-se cuprinşi de pasiune într-un crescendo sublim ce se topi în cele din urmă într-o tandră, intimă relaxare.

Suzanne nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atît de apropiată de un om. Niciodată nu se mai dăruise cu atîta încredere şi nu simţise această lipsă totală a oricărui sentiment de vinovăţie. Pe acest

tărîm utopic de dincolo de adîncuri, con-strîngerile lumii din care venea ea pur şi simplu nu mai funcţionau. Timpul părea a se fi oprit în loc, eternizînd voluptatea unor senzaţii cum nu mai trăise vreodată...

O voce caldă, feminină, venind de foarte aproape, sparse beţia extatică a Suzannei ca pe un balon de săpun:

– Aşadar, porumbeilor, dacă v-aţi încheiat superba partidă de amor pe care, trebuie să recunosc, a fost o adevărată delectare s-o privesc, vă invit la masă.

Deschizînd ochii, Suzanne se trezi privind uimită chipul unei femei de o frumuseţe răpitoare, cu ochi de un albastru limpede şi păr auriu-deschis. Avea o expresie părintească, asemenea unei mame care-şi contemplă cu mîndrie caldă odraslele adorabile.

Suzanne ţîşni în capul oaselor, trăgîndu-şi în grabă cuvertura peste trupul gol. Mişcarea bruscă îl trezi din amorţeală pe Garona, care se întoarse pe o parte şi deschise, la rîndul lui, ochii.

– Ce spui tu, Alita? întrebă el.

– Haideţi la masă, repetă aceasta, arătînd spre o masa de lîngă piscină, pe care o clonă tocmai aşternea cele de trebuinţă.

– Îţi mulţumesc, dragă, zise Garona ridicîndu-se. Cred că sîntem la fel de înfometaţi, amîndoi.

– Vine şi mîncarea îndată, mai zise Alita, apoi se duse să ajute clona să aşeze trei scaune în jurul mesei.

Garona se întinse, căscă şi începu să se îmbrace. Suzanne se repezi şi ea să-şi ia veşmintele. Dacă pînă mai adineauri nu simţise nici un pic de ruşine, acum o simţea din plin. Îşi trase în grabă pantalonii şi tunica.

– Cine-i femeia aceasta? întrebă ea în şoaptă.
– Alita, răspunse simplu Garona. Hai, vino să mîncăm!
Suzanne nu mai înţelegea nimic. Se lăsă condusă pînă la masă, unde se aşeză cuminte pe scaunul indicat de Garona şi aşteptă să fie servită de clona de serviciu. În vreme ce Alita şi Garona îşi dedicară întreaga atenţie mîncării, ea rămase pe gînduri, jucîndu-se cu furculiţa în farfurie. Se simţea complet vulnerabilă, ca omul prins în flagrant delict.
– Suzanne a fost astăzi la Sfatul Bătrînilor, o informă Garona pe Alita, între două îmbucături. Ne-a dat veşti îmbucurătoare care ne-au fost de mare ajutor.
– Minunat, zise Alita.
– Ne-a asigurat că Interterra a rămas un secret, continuă el cuprinzînd-o pe Suzanne afectuos pe după umeri.
– O, ce uşurare! exclamă Alita cu toată sinceritatea. Aveam, într-adevăr, mare nevoie să ştim acest lucru.
Suzanne nu putu decît să încuviinţeze cu o mişcare a capului, în timp ce gazdele se lansară într-o discuţie aprinsă despre măsurile de siguranţă pe care ar trebui să le ia interterranii pentru a nu fi descoperiţi. În loc să asculte, Suzanne o urmărea pe Alita, uimită să vadă cît putea să fie de calmă această femeie după cele întîmplate. Cît despre ea însăşi, era încă prea tulburată ca să poată mînca ori vorbi. Treptat se linişti şi începu să-şi adune gîndurile. În cele din urmă, curiozitatea învinse şi, profitînd de o pauză în conversaţia celor doi, îndrăzni să întrebe:

– Scuză-mă, Alita, vă cunoaşteţi de mult, tu şi Garona?
Interterranii izbucniră într-un rîs sănătos.
– Iartă-mă, rosti Alita străduindu-se să se stăpînească. Întrebarea ta e perfect firească, dar aici, în Interterra, sună tare ciudat. Cum să-ţi spun, eu şi Garona ne cunoaştem de foarte, foarte mult timp.
– De ani de zile, presupun, încercă Suzanne să obţină informaţii mai precise. În ciuda scuzelor oferite de Alita, se simţea jignită de rîsul lor.
– Desigur, de ani şi ani de zile, confirmă Alita.
– Eu şi Alita am petrecut împreună multe vieţi, explică Garona ştergîndu-şi lacrimile.
– Aha, înţeleg, zise Suzanne încercînd din răsputeri să rămînă calmă. Ce frumos, nu-i aşa?
– Într-adevăr, întări Garona. Alita este... cum să spun... femeia mea permanentă.
– Sau la fel de bine putem spune că Garona este bărbatul meu permanent, interveni Alita.
– Da, e reciproc, zise Garona.
– Ei, dacă-i reciproc, e foarte drăguţ, comentă Suzanne pe un ton sarcastic. Acum, dacă se poate, spuneţi-mi şi mie ce înseamnă „permanent” în Interterra, ca termen social.
– E ceva asemănător căsătoriei din lumea voastră, o lămuri Alita; numai că se prelungeşte de la o viaţă la alta.
Suzanne îşi muşcă buza, abţinîndu-se cu greu să nu izbucnească în lacrimi. Aşadar, după ce i se dăruise cu totul lui Garona, în urma insistenţelor şi complimentelor acestuia, afla că se încurcase cu un bărbat implicat într-o relaţie a cărei vechime nici nu şi-o putea închipui! Avea sentimentul că fusese, pur

şi simplu, violată. O îngrozea propria lipsă de intuiţie - auzi, cîtă prostie din partea ei, să nu-l întrebe măcar dacă e căsătorit!...

– Interesant, reuşi ea să îngaime, punînd şervetul pe masă şi ridicîndu-se în picioare. Vă mulţumesc pentru masă şi pentru toate lămuririle din această după-amiază. Cred că e timpul să mă întorc la palatul de oaspeţi.

– Eşti sigură că vrei să pleci aşa de repede? o întrebă Garona ridicîndu-se, la rîndul său.

– Foarte sigură, zise Suzanne. Apoi, către Alita: Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

– Şi mie la fel, îi răspunse aceasta. Garona mi-a vorbit foarte frumos despre tine.

– Chiar aşa? Drăguţ din partea lui.

– Cred că ne vom vedea destul de des de-aici încolo, zise Alita.

– Poate, răspunse Suzanne fără convingere, după care îl salută pe Garona cu o înclinare a capului şi se îndreptă spre ieşire.

Din doi paşi, Garona fu lîngă ea.

– Te conduc pînă la taxi, se oferi el. Asta, dacă nu vrei să te însoţesc pînă la palatul de oaspeţi.

– Nu-i nevoie, se eschivă ea. Sînt convinsă că aveţi multe de discutat, tu şi Alita.

– Suzanne, mi se pare că te porţi foarte ciudat, zise Garona grăbind pasul ca s-o ajungă din urmă; apoi comandă la repezeală un taxi aerian, folosindu-şi emiţătorul-brăţară.

– Aşa ţi se pare? Dar ştiu că eşti sensibil, nu glumă, îl luă ea peste picior.

– Ce s-a întîmplat, Suzanne? insistă el apucînd-o de braţ.

– A, nimic, doar o măruntă neînţelegere culturală, zise ea tăios, smucindu-şi braţul fără să se oprească din mers.
Garona o ajunse iar din urmă şi o apucă de braţ reuşind, de data aceasta, să o determine să se oprească.
– Hai, te rog, zise el; fii sinceră cu mine, nu mă lăsa să ghicesc...
– Ar fi chiar interesant să te las să ghiceşti - deşi, din punctul meu de vedere, n-ar fi mare lucru.
– Bănuiesc că e ceva în legătură cu Alita.
– Foarte isteţ, îl ironiza ea din nou. Acum, dacă eşti amabil să-mi dai drumul, aş vrea să mă întorc la palatul de oaspeţi.
– Suzanne, aici te afli în Interterra; avem alte obiceiuri aici, va trebui să te adaptezi.
Suzanne îşi împlîntă privirea în ochii negri ai lui Garona. O parte a fiinţei ei nu dorea decît să fie lăsată în pace. Pe de altă parte, o voce lăuntrică îi şoptea că omul nu este chiar atît de vinovat pentru că, în fond, aici nu este Los Angeles.
– Eu am o educaţie foarte diferită, zise ea.
– Ştiu, insistă Garona. Şi tocmai de aceea te rog să nu judeci după legea lumii voastre. Încearcă să nu mai fii atît de posesivă - te poţi bucura de foarte multe lucruri fără să ai neapărat drept de proprietate asupra lor. Noi împărţim totul cu cei pe care-i iubim, iar iubirea e un izvor nesecat.
– Mă bucur pentru voi şi pentru toată iubirea asta pe care o aveţi, îi replică Suzanne. Din păcate, eu nu pot împărtăşi iubirea decît cu o singură persoană.
– De ce nu încerci să priveşti lucrurile din perspectiva noastră?
– În momentul de faţă nu cred că pot, mărturisi ea.

– Nu uita că preceptele moralei voastre pămîntene n-au reuşit să elimine nici lăcomia, nici egoismul şi nici impulsurile distructive.

– Poate că aşa vedeţi voi problema, se apără Suzanne. Însă, morala noastră este foarte bună în creşterea copiilor.

– Mă rog, poate; aici nu este cazul însă.

– Uite ce este, Garona, zise ea punîndu-i mîna pe umăr, tu eşti, probabil, un interterran minunat. Întrucît ne aflăm în Interterra, trebuie să recunosc că aceasta este problema mea, nicidecum a ta, prin urmare, voi încerca să mi-o rezolv singură.

Taxiul zburător apăru ca din senin; ca de fiecare dată, peretele metalic se dematerializă pe o porţiune dreptunghiulară.

– Vrei să comand eu destinaţia? se oferi Garona.

– Prefer s-o fac eu însămi, spuse Suzanne.

– Atunci, am să trec pe la tine diseară, bine?

– La noi, cei din generaţia a doua, circulă o vorbă: „am nevoie de puţin loc de întors”. Hai să lăsăm lucrurile să se mai liniştească, măcar vreo două zile.

Cu aceste cuvinte, Suzanne se urcă în taxi.

– Am să vin totuşi, insistă Garona.

– E treaba ta, îi răspunse ea, prea tulburată ca să mai prelungească cearta. Atinse masa din mijloc cu palma, rosti comanda, apoi îşi luă rămas-bun de la Garona cu o fluturare a mîinii, în timp ce peretele vehiculului se materializa la loc.

17.

– Citesc pe feţele voastre că v-au marcat întru cîtva evenimentele zilei, deschise Arak discuţia.

Spre seară, toţi pămîntenii fuseseră din nou convocaţi în sala de conferinţe pentru a împărtăşi impresiile adunate pe parcursul ultimelor vizite.

Interterranii stăteau în picioare, în centrul cercului de scaune, privindu-şi învăţăceii. Într-adevăr, chipurile acestora din urmă oglindeau cele mai diverse expresii.

Perry era supărat pentru că, exact atunci cînd îi era lumea mai dragă alături de Luna, dăduse buzna Meeta înconjurată de alaiul ei pestriţ, strigînd speriaţi că Richard îşi pierduse minţile de-a binelea. Îngrijorat ca nu cumva comportamentul scafandrului să le strice tuturor socotelile, Perry s-a dus imediat la locuinţa acestuia încercînd, preţ de un ceas, să-l calmeze. Fără succes însă, căci Richard şedea şi acum bosumflat şi tăcut, holbîndu-se la Arak şi Sufa, de parcă ei ar fi purtat întreaga vină pentru problemele sale.

Alături de Perry şedea îngîndurată Suzanne, lingîndu-şi rănile sufleteşti. Mai mult decît atît o apăsa şi gîndul că ea singură purta întreaga răspundere pentru situaţia disperată în care se aflau cu toţii. De altfel, la întoarcere, se grăbise să le mărturisească şi să-şi ceară iertare pentru faptul că numai ea era cauza răpirii lor. Cu toate că tovarăşii ei de suferinţă o asiguraseră, pe rînd, că nu o considerau cîtuşi de puţin vinovată, Suzanne îşi făcea în continuare procese de conştiinţă.

Spre deosebire de ceilalţi, Donald şi Michael erau senini. Arak interpretă aceasta ca pe un indiciu al succesului vizitei lor la Centrul de Informaţii, de aceea, privind în ochii lui Donald, spuse:

– Înainte de a încheia şi ziua de astăzi, aş vrea să ştiu dacă aveţi întrebări sau comentarii în legătură cu cele văzute.

– Aş avea eu o întrebare care sînt convins că ne interesează pe toţi, zise fostul ofiţer de Marină.

– Atunci spune fără întîrziere despre ce este vorba, îl invită Arak.

– Sîntem prizonieri pe viaţă aici?

Toată lumea rămase cu gura căscată, mai ales Suzanne şi Perry, smulşi cu brutalitate din propriile gînduri. Uimirea le era cu atît mai mare, cu cît nimeni altul decît Donald insistase, cu o seară înainte, că nu e bine să atace un subiect care le-ar putea restrînge libertăţile. Cît despre Arak, acesta se arătă mai degrabă dezamăgit decît surprins. Rămase tăcut cîteva momente, adunîndu-şi gîndurile.

– „Prizonieri” nu este deloc cuvîntul potrivit, zise el în cele din urmă. Am putea spune, mai degrabă, că nu veţi fi nevoiţi să părăsiţi Interterra şi că sînteţi bineveniţi în lumea noastră, cu drepturi depline de a vă bucura de toate avantajele -pe care, de altminteri, de-abia aţi început să le cunoaşteţi.

– Dar pe noi nu ne-a întrebat... Începu Perry.

– Aşteaptă! îl întrerupse brusc Donald. Lasă-mă să termin, mai întîi. Arak, vreau să fim bine înţeleşi - tu vrei să spui, de fapt, că nu vom mai putea pleca din Interterra nici dacă vrem, nu-i aşa?

Oarecum jenat, Arak se codi cu răspunsul, iar Sufa se grăbi să-l ajute:

– De obicei, noi evităm acest subiect delicat în primele etape de iniţiere a nou-veniţilor. Am constatat, din experienţele anterioare, că oaspeţii sînt mai bine pregătiţi să abordeze problema aceasta după ce au luat cunoştinţă de toate binefacerile pe care le oferă viaţa aici, la noi.

– Răspundeţi-mi, vă rog, la întrebare, o întrerupse Donald fără menajamente.

– Ajunge un simplu „da” sau „nu”, i se alătură şi Michael.

Arak şi Sufa se sfătuiră în şoaptă. Donald îşi încrucişă sfidător braţele pe piept şi se lăsă pe spate în scaun, în vreme ce tovarăşii lui aşteptau într-o tăcere încordată răspunsul de care atîrna însăşi soarta lor. Într-un tîrziu, Arak dădu din cap, semn că se ajunsese la o înţelegere, şi se întoarse către Donald.

– Bine, zise el, vom spune lucrurilor pe nume. Răspunsul la întrebarea ta este: nu, nu veţi mai putea părăsi Interterra.

– Niciodată? se repezi Perry, speriat.

– Dar nici nu putem lua legătura cu familiile noastre? întrebă Suzanne. Vrem să le spunem că sîntem în viaţă.

– La ce bun? o contrazise Arak. Un astfel de mesaj ar fi o cruzime pentru nişte oameni care nu vă vor mai vedea niciodată şi care deja s-au resemnat la gîndul că v-au pierdut.

– Dar avem copii, se opuse Perry. Cum să nu luăm legătura cu ei?

– E inutil să insistaţi, zise Arak pe un ton ferm. Regret, dar securitatea Interterrei trece deasupra oricăror interese personale.

– Dar n-am cerut noi să venim aici, strigă Perry, mai-mai să izbucnească în lacrimi. Ne-aţi adus să vă ajutăm, ceea ce Suzanne a şi făcut. Eu am o familie!

– Nu putem să rămînem aici, scrîşni şi Richard.

– În nici un caz, îl susţinu Michael.

– Sîntem legaţi sufleteşte de lumea noastră, adăugă Suzanne. Sînteţi şi voi oameni dotaţi cu sensibilitate, cum credeţi că vom putea şterge totul cu buretele?

– Înţelegem cît vă este de greu, zise Arak împăciuitor. Sîntem alături de voi, dar nu uitaţi că aveţi, în schimb, infinite compensaţii. Sincer să fiu, mă miră că nici unul dintre voi nu este încă tentat de cele văzute şi trăite pînă acum. Lucrurile se vor schimba însă. Niciodată nu se întîmplă altfel - şi doar sînt cîteva mii de ani de cînd am tot primit vizite de deasupra...

– Nu mai încerca să ne ispiteşti, îi curmă vorba Donald, cu răceală. În sistemul nostru de valori morale, scopul nu scuză mijloacele. Problema este că noi sîntem constrînşi să facem un lucru, ceea ce este o cruce prea grea de purtat pentru nişte americani, educaţi în spiritul dreptului la opţiune.

– O, te rog, termină cu gogoşile astea patriotice! se răţoi Perry la el. Aici e vorba de drepturile omului, nu de drepturile americanilor!

– Calmaţi-vă! interveni ferm Arak, după care trase adînc aer în piept şi continuă: Este adevărat că sînteţi, într-un fel, constrînşi, pe considerente de securitate a Interterrei. Eu aş zice însă că vă aflaţi, mai degrabă, într-un proces de *reo-rientare* - fiindcă, în cazul vostru, ne lovim de legătura dintre părinţi şi copii. Inocenţa voastră primitivă vă face să optaţi pentru interesele imediate, în defavoarea beneficiilor pe termen lung. Noi, care am trăit un şir de vieţi consecutive, avem o cunoaştere cu mult superioară şi sîntem în măsură să luăm o decizie mult mai raţională. Oare ce vă oferim noi, dacă nu ţinta supremă a tuturor religiilor voastre? Iată, aici aţi ajuns în Paradisul concret!

– Paradis, neparadis, noi nu rămînem aici! se stropşi Richard.

– Îmi pare rău, zise Arak pe un ton sincer, sînteţi aici şi aici veţi rămîne.

Suzanne, Richard, Perry şi Michael îşi aruncară priviri în care se amestecau neliniştea, groaza şi neîncrederea. Cît despre Donald, rămăsese cu braţele încrucişate, într-o atitudine de superioritate demonstrativă.

– Mă rog, oftă Arak, ce-i drept, lucrurile nu s-au desfăşurat conform aşteptărilor. Regret că aţi insistat să discutăm despre asta înainte de vreme, dar vă asigur că veţi ajunge la sentimente mult mai bune pe măsură ce trece timpul.

– Ce ne aşteaptă de aici încolo? întreba Suzanne.

– De obicei, perioada de orientare durează mai mult sau mai puţin de o lună, în funcţie de particularităţile individuale ale fiecărui nou-venit. După aceea, fiecare este repartizat într-un oraş pe care şi-l alege singur.

– Ne poţi spune unde se află aceste oraşe? întrebă Donald.

– Desigur, zise Arak, bucuros să schimbe subiectul şi, rotindu-se în fotoliul său prevăzut cu un tablou de comandă, reduse luminile şi aprinse ecranul orizontal din podea.

O clipă mai tîrziu apăru o hartă enormă a Interterrei sub-atlantice, incluzînd zonele oceanice de deasupra şi coastele continentale. Oraşele erau marcate în portocaliu, albastru ori verde. Sufa se trase deoparte, ca să vadă toată lumea.

– Sînt sigur că aţi văzut cu toţii unde este Saranta, zise Arak.

Atinse consola dinaintea lui şi numele oraşului în care se găseau prinse a clipi portocaliu. Apoi

întreaga imagine fu înlocuită cu harta Interterrei de sub Oceanul Pacific.

– Iată, aici vedeţi oraşele mai vechi de sub Pacific. Veţi avea ocazia să vizitaţi multe dintre ele. Fiecare oraş are trăsături distincte şi sînteţi liberi să alegeţi unde vreţi să locuiţi.

– Ce vrea să însemne culoarea portocalie? întrebă Donald.

– Acestea sînt oraşele-porturi, tuneluri de ieşire pentru călătorii interplanetare, îl lămuri Arak, la fel ca acela prin care aţi intrat voi. Însă majoritatea au ieşit din uz. Uite, aici este Calistral, din sudul Oceanului Indian - probabil singurul care este încă activ. Altminteri, la ora actuală ne bazăm aproape exclusiv pe cosmodromurile, cum le spuneţi voi, de sub Polul Sud.

– Ne mai arăţi o dată cealaltă hartă? îl rugă Donald aplecîndu-se înainte.

– Cum să nu, zise Arak şi readuse deîndată pe ecran porţiunea subatlantică a Interterrei.

– Aşadar, oraşul Barsama de la est de Boston are port interplanetar? se interesă Donald.

– Are, confirmă Arak, dar n-a mai fost folosit de cîteva sute de ani. Aşa mic cum este, Barsama e totuşi un orăşel foarte plăcut.

– Zici că n-a mai fost folosit, îşi continuă Donald ideea. Asta înseamnă că a fost închis, cum s-a întîmplat cu portul de aici, din Saranta?

– Nu încă, dar în curînd va fi închis. Sînt porturi vechi, ale căror puţuri ar fi trebuit obturate de mult, aşa cum am spus şi ieri. Chiar astăzi, Consiliul Bătrînilor a dat un decret pentru accelerarea demersurilor.

Donald dădu din cap în semn că a înţeles, apoi se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi încrucişa din nou braţele pe piept.

– Mai sînt întrebări? zise Arak.

– Cred că sîntem prea năuciţi ca să mai punem întrebări, se simţi Perry obligat să rupă tăcerea.

– Cred că aveţi nevoie să mai staţi o vreme împreună, spuse Sufa, ca să vă adaptaţi mai uşor. Vă recomandăm să staţi de vorbă şi cu Ismael şi Mary, a căror experienţă şi înţelepciune vă pot fi de mare folos.

Din nou, nici un răspuns.

– Bine, atunci, încheie Arak. Vom relua cursul de iniţiere mîine dimineaţă, după o binemeritată odihnă. Să nu uităm că nu v-aţi revenit complet după procedurile de decontaminare. E o experienţă foarte stresantă, care provoacă instabilitate emoţională.

Un sfert de oră mai tîrziu Arak şi Sufa se despărţiră de pămînteni. Aceştia o luară înapoi spre locuinţele lor păşind tăcuţi prin iarba deasă, fiecare cufundat în propriile gînduri. Se însera. Într-un tîrziu, tot Donald fu acela care rupse tăcerea.

– Avem de vorbit, zise el.

– Sînt de aceeaşi părere, îl susţinu Perry. Unde?

– Cel mai bine e afară, dar staţi să ajungem mai întîi în sufragerie, să scăpăm de brăţările astea. Nu m-ar mira ca microfoanele astea să servească şi ca mijloace de supraveghere, printre altele.

– Da, bine gîndit, aprobă Perry, care îşi mai revenise între timp, iar acum simţea cum începe să-l cuprindă furia.

– Vreau să vă cer încă o dată iertare tuturor, vorbi în cele din urmă şi Suzanne. Mă simt îngrozitor de vinovată pentru că aţi fost atraşi aici din cauza mea.
– Tu n-ai nici o vină, zise Perry iritat.
– Nu pe tine sîntem noi supăraţi, o consolă şi Michael, ci pe nenorociţii ăştia de interterrani.
– Propun să vorbim cît mai puţin pînă cînd ne debarasăm de microcomunicatoare, interveni Donald.
Restul drumului pînă la sufragerie îl parcurseră în tăcere. Odată ajunşi, îşi scoaseră brăţările de la mîini şi ieşiră unul cîte unul. Se îndepărtară la vreo treizeci de metri de marginea bazinului care depăşea intrarea amplă a încăperii. Din interior, lumina se revărsa pe peluza întunecată.
– Pînă unde mai mergem? întrebă Perry uitîndu-se peste umăr.
– Cred că ajunge, spuse Donald oprindu-se. Deci, ne-am lămurit cum stau lucrurile, continuă cînd se strînseră toţi în jurul său. Eu v-am spus că aşa o să fie, deşi aş fi preferat să nu am dreptate. Mă rog, cel puţin ştim precis cum stăm...
– Ce să spun, halal consolare, bombăni Perry sarcastic.
– Am rămas surprinsă cînd ai ridicat problema, zise Suzanne. Ce te-a făcut să te răzgîndeşti, tocmai tu, care ne sfătuiai să nu atacăm direct?
– Mi-am dat seama că e mai bine să aflăm cît mai curînd. Dacă vrem s-o ştergem de aici - şi e clar că asta trebuie să facem -, atunci trebuie s-o facem repede.
– Crezi că avem vreo posibilitate? întrebă Suzanne.
– Cred că da, zise Donald. Cea mai bună veste pînă acum este că l-aţi văzut pe *Oceanus* şi că este

intact. Dacă putem ajunge cu el pînă la portul acela din Barsama şi dacă reuşim să inundăm grota şi să deschidem puţul, am avea destule resurse ca să ajungem la Boston.

– N-o să meargă, obiectă Suzanne. La cît sînt de obsedaţi, sînt sigură că interterranii au luat toate măsurile posibile ca să-şi păzească şi să-şi monitorizeze porturile. Chiar dac-am şti ce trebuie să facem, tot n-am putea scăpa.

– Suzanne zice bine, o susţinu Riphard. Pun pariu că şi-au plantat donaţi de-ăştia de-ai lor peste tot.

– De acord, reveni Donald. Dacă nu putem nici să ne strecurăm, şi nici să forţăm ieşirea, atunci trebuie să facem în aşa fel încît să ne dea ei drumul.

– Astea-s poveşti! îl contrazise Perry cu lehamite. N-or să ne dea drumul niciodată, ai auzit doar ce-a zis Arak.

– De bunăvoie sigur că nu, zise Donald. Va trebui să-i forţăm cumva.

– Şi cum propui tu să facem treaba asta? îl provocă Suzanne. Nu uita că avem de-a face cu o civilizaţie foarte avansată, cu posibilităţi şi tehnologii la care noi nici nu visăm încă.

– Îi şantajăm, zise Donald. Trebuie să facem în aşa fel încît să-i convingem că e mai sigur pentru ei să ne dea drumul decît să ne ţină aici.

– Continuă, îl invită Perry cu un glas în care plutea îndoiala.

– Sînt speriaţi ca nu cumva să fie descoperiţi, da? Ei bine, eu mă gîndesc să-i ameninţăm că vom transmite semnale TV care le vor deconspira existenţa.

– Tu chiar crezi că ai noştri o să creadă ce văd? se opuse Suzanne.

– Contează ce cred interterranii, zise Donald.
– Păi, au aici mijloace de emisie TV? puse Perry problema.
– Nu, dar au mijloace de recepţie. Michael şi cu mine am găsit un om dispus să ne ajute.
– Aşa e, întări Michael. E un babalîc din New York, îl cheamă Harvey Goldfarb şi e aici de ani de zile, stă tot timpul la Centrul de Informaţii şi nu-şi scoate nasul din tot felul de programe TV care se dau în reluare. Şi pe el îl ard călcîiele s-o şteargă…
– Şi, ce-i mai important, omul ştie tot despre staţia de monitorizare TV, adăuga Donald. Or, noi avem două camere de înregistrare-redare video la bordul lui *Oceanus,* pe care le putem introduce în reţea să transmită. Goldfarb spune că nu-s probleme cu puterea semnalului, se poate transmite pînă sus.
– Hm, făcu Perry, sună promiţător.
– Mie nu-mi sună chiar aşa, se vîrî din nou Suzanne, clătinînd din cap. Nu văd cum o să meargă. Am înţeles ideea cu ameninţarea, dar cum credeţi voi că i-am putea convinge pe interterrani să facă ceva ce e limpede că nu vor să facă?
– Nici eu nu ştiu exact, deocamdată, recunoscu Donald. Trebuie să ne punem mintea la contribuţie şi să găsim împreună o soluţie. Eu îl şi văd pe Goldfarb cu degetul pe buton, gata să transmită.
– Asta-i tot? întrebă Perry, dezamăgit. Dacă asta este tot ce ai de spus, atunci Suzanne are dreptate: n-o să meargă. Nimic mai simplu decît să trimită o clonă care să-l neutralizeze pe Goldfarb sau, şi mai simplu, să taie curentul. Dacă tot e să-i şantajăm, trebuie să ne gîndim la un şantaj suprapus, ca să zic aşa.

– Mă rog, e un punct de plecare, se apără Donald. V-am spus doar că trebuie să ne stoarcem mintea cu toţii.

– Stai puţin, zise Suzanne întorcîndu-se spre Perry. Adică cum, „suprapus”?

– Ceva care să cuprindă două ameninţări simultane, explică el. În felul acesta, dacă ei reuşesc să neutralizeze una din ele, rămîne cealaltă, înţelegeţi?

– Da, nu-i rău, consimţi Donald. Vă mai puteţi gîndi la vreo altă ameninţare?

Însă nu le venea nimic în minte.

– Aşa, pe moment, nu-mi vine nici o idee, zise Perry.

– Nici mie, recunoscu şi Suzanne.

– Bine, o să pornim atunci de la înregistrările video şi, pe măsură ce însăilăm scenariul, poate apărea şi altceva.

– Dar armele din muzeu? sări Michael de la locul lui.

– Ce, aţi dat peste arme acolo? întrebă Perry.

– Da, e o sală plină, spuse Donald; numai că, din păcate, mai toate sînt o adunătură de vechituri prăpădite adunate de pe fundul oceanului, din vremea grecilor antici şi pînă la al doilea război mondial. Singura piesă mai de Doamne-ajută era un pistol Luger nemţesc.

– Şi crezi că mai funcţionează? insistă Perry.

– S-ar putea, zise Donald. Încărcătorul era plin şi mecanismul părea curat.

– Ei, tot ar fi ceva, mai ales dacă ar merge, se agăţă Perry de idee.

– În orice caz, spuse Donald, un lucru e sigur: n-o să mai fim în stare să facem nimic din momentul în care ne-au împrăştiat prin oraşe diferite.

– Asta aşa-i, aprobă Perry. Ceea ce înseamnă că avem la dispoziţie mai puţin de o lună.

– S-ar putea să avem mult mai puţin de o lună, interveni Richard.

– De ce spui asta? se întoarse Suzanne spre el, curioasă.

– Michael şi cu mine am avut o mică problemă, începu Richard. Şi mă tem că în ziua cînd s-o sparge buba, o să fiarbă cazanele la fundul nostru.

– Richard, taci, nu spune! sări Michael, speriat.

– Ce-i, ce-aţi mai făcut? îi luă Perry la întrebări.

– A fost un accident, bîigui Richard.

– Ce fel de accident? îl descusu Donald.

– Poate ar fi mai bine să v-arăt, zise Richard, şi poate găsiţi voi o soluţie.

– Unde?? urlă Donald înfuriat.

– Ori în camera mea, ori într-a lui Michael - totuna e.

– Ia-o înainte, marinare! mîrîi Donald ameninţător.

Într-o tăcere mormîntală, întregul grup îl urmă pe Richard spre locuinţa acestuia şi intrară în şir indian, ocolind piscina. Richard se duse direct la frigider şi rosti comanda de deschidere. Docilă, uşa se supuse. Richard se aplecă, îşi vîrî mîinile înăuntru şi trase fără menajamente cîteva cutii şi bidoane presurizate, care se rostogoliră cu zgomot pe podeaua de marmură. Ambalajele rămase înăuntru încadrau chipul palid şi îngheţat al Murei, cu o şuviţă de păr lipită de frunte şi urme de spumă însîngerată, acum de un maroniu murdar, îngheţată pe obraz. Suzanne îşi acoperi ochii cu palmele.

– Trebuie să înţelegeţi, a fost un accident, se justifică Richard. Michael n-a vrut s-o omoare; de fapt, el încerca s-o facă să nu mai ţipe şi de-aia a ţinut-o cu capul sub apă.

– O luase razna de tot cînd a văzut corpul băiatului pe care l-a omorît Richard, se smiorcăi Michael.

– Care băiat? vru Perry să ştie.

– Era un maimuţoi pricăjit care se tot ţinea după Mura, l-am cunoscut la chef, răspunse Michael supus.

– Şi cadavrul lui unde e? întrebă Donald.

– L-am vîrît în frigiderul meu, zise Michael.

– Idioţilor! izbucni Perry. Cum a murit băiatul?

– Nu mai are nici o importanţă, spuse Donald. Ce s-a făcut s-a făcut, şi Richard are dreptate: în momentul în care vor da peste cadavre, am dat de naiba.

– Ba cum să nu aibă importanţă! izbucni Suzanne luîndu-şi mîinile de la ochi şi privindu-i mînioasă pe cei doi scafandri. Aţi omorît doi oameni paşnici, nevinovaţi - pentru ce, mă rog?

– S-a dat la mine, explică Richard, şi i-am dat un pumn. A căzut şi s-a lovit la cap; eu am rămas cu gura căscată, că n-am vrut să-l omor...

– Sînteţi amîndoi nişte ticăloşi fără pic de minte, asta sînteţi!

– Gata, gata, interveni Perry, haideţi s-o lăsăm ceva mai moale, că oricum trebuie să rămînem împreună dacă vrem să ieşim cumva de aici.

– Are dreptate Perry, îl susţinu Donald. Dacă e să plecăm, trebuie s-o facem cît mai repede - chiar la noapte, de fapt.

– Sînt de acord, icni Richard aplecîndu-se după ambalajele împrăştiate pe jos, pe care le vîrî înapoi în frigider ca să ascundă chipul neînsufleţit al Murei.
– Ce putem face la noapte? întrebă Perry.
– Destul de multe, cred, zise Donald.
– Mă rog, dacă tot eşti militar, ce-ar fi să preiei comanda? îl invită Perry.
– E toată lumea de acord? vru să ştie fostul ofiţer de marină.
– Eu n-am nimic împotrivă, zise Richard forţînd cu şoldul uşa frigiderului, să se închidă. Cu cît o ştergem mai repede, cu atît mai bine, continuă el.
– Şi eu vreau la fel, se grăbi Michael să se alăture tovarăşului său.
– Tu ce spui, Suzanne? îşi consultă Donald colega.
– Nu-mi vine să cred ce s-a întîmplat, bîigui ea cu privirea pierdută în gol. Degeaba au muncit oamenii ăştia o lună de zile să ne decontamineze, că noi tot am reuşit să le infectăm lumea.
– Ce tot îndrugi acolo? o luă Perry din scurt.
– Parcă ne-ar fi trimis satana să invadăm paradisul, îşi continuă ea firul gîndului.
– Suzanne, eşti în toate minţile? o bruscă Perry zgîlţî-ind-o de umeri şi privind-o drept în ochii mustind de lacrimi.
– Mă doare sufletul, atîta tot, mai zise ea.
– Trei din patru e o majoritate rezonabilă, reveni Donald asupra votului, ignorînd-o pe Suzanne. Uite ce propun eu: Ne luăm microdispozitivele de comunicare, chemăm un taxi şi mergem la Muzeul de Istorie a Pămîntului. Acolo, Richard şi cu mine o să inspectăm submarinul, să vedem dacă totul e cum trebuie. El o să mă ajute să luăm una din camerele video-TV. Perry, tu îl iei pe Michael şi

intraţi în muzeu după arme. Luaţi de acolo tot ce credeţi că ne-ar putea fi de folos, dar nu uitaţi Luger-ul, în primul rînd.

– Mi se pare un plan bun, aprobă Perry. Tu ce faci, Suzanne, nu vii cu noi?

În loc de răspuns, aceasta îşi duse mîinile la faţă frecîndu-şi ochii înlăcrimaţi. Pur şi simplu, nu putea trece peste faptul că ei erau răspunzători de moartea a doi interterrani. Se întreba, oare ce reacţie va trezi în Saranta o astfel de nelegiuire? Două suflete care traversaseră ere întregi erau, acum, pierdute pentru totdeauna.

– Bine, tu rămîi aici, spuse Perry pe un ton blînd. Nu cred că o să lipsim mult.

Suzanne dădu din cap, însă nici nu catadicsi să ridice privirea în urma grupului care se strecură afară, pe lîngă piscină, în schimb, ochii i se lipiră de frigiderul încastrat în perete şi se lăsă din nou în voia plînsului. Confruntarea violentă de care se temuse atîta era pe cale de a se dezlănţui.

18.

Donald trata întreaga operaţiune ca pe un exerciţiu militar, ca de altfel şi cei doi scafandri, a căror experienţă practică o depăşea, de fapt, pe a lui. Aceştia din urmă intrară în rol cu totul, înnegrindu-şi feţele şi veşmintele cu noroi. Ceva mai rezervat, Perry încerca totuşi un sentiment de uşurare la gîn-dul că îşi lua, în sfirşit, soarta în mîini.

– Chiar e nevoie de tot circul ăsta? îi întrebă el pe cei doi.

– Aşa procedam la toate operaţiunile pe timp de noapte cît am fost în Marină, îl lămuri Richard.

Zborul cu taxiul era parcă şi mai palpitant acum, pe întuneric, decît în timpul zilei. Traficul se mai

rărise, în schimb era impresionant să vezi cîte un vehicul tăind întunericul ca o săgeată de lumină.

– Parc-am fi la parcul de distracţii, se veseli Richard după ce trecură foarte aproape de un alt taxi.

– Tare aş vrea să ştiu cum funcţionează chestiile astea, zise Perry. Cînd am fost azi-dimineaţă cu Richard la ateliere, n-am văzut la lucru decît clone de serviciu.

– Nu-mi mai aminti, vizita aia a fost o pierdere de timp sinistră, comentă Richard.

– Ascultă, tu ce crezi despre Suzanne? îl întrebă Donald pe Perry, din senin.

– Ce vrei să spui? tresări acesta.

– Crezi că ar trebui să ne îngrijoreze? Ar putea da peste cap toată operaţiunea?

– Adică să-i înştiinţeze pe interten-ani?

– Cam aşa ceva, zise Donald. Mi s-a părut foarte afectată de cele întîmplate.

– Era afectată, dar cei doi morţi nu erau singura cauză. Mi-a mărturisit că Garona a cam dezamăgit-o; în afară de asta, continua să se învinovăţească pentru prezenţa noastră aici, cum de altfel ne-a şi spus tuturor. În orice caz, nu cred că trebuie să ne facem griji în privinţa ei. O să-şi revină.

– Sper, oftă Donald.

Taxiul încetini, rămase o clipă suspendat şi apoi cobori vertiginos.

– Fiţi pe fază, băieţi, spuse Donald.

Se aflau, într-adevăr, în curtea muzeului. Privind peste calota vehiculului care îi adusese, puteau distinge conturul estompat al lui *Oceanus,* profilat pe fundalul negru al clădirii sumbre de bazalt.

– Uite, acolo e ţinta noastră, le zise Donald. Imediat ce se deschide taxiul, vreau ca toată lumea să se lipească de peretele muzeului, clar?

– Am înţeles, făcu Richard.

Urmară întocmai indicaţiile lui Donald şi, în scurt timp, se aliniară cu toţii de-a lungul zidului de bazalt, scrutînd împrejurimile cufundate în întuneric. Taxiul îşi etanşă fără zgomot peretele şi dispăru fantomatic în noapte. Domnea o linişte deplină, fără nici cel mai mărunt semn de viaţă. Singurele surse de lumină erau stelele false, bioluminiscente şi ferestrele de la parterul muzeului. La vreo cincisprezece metri mai încolo se distingea silueta neagră a submersibilului, odihnindu-se pe platforma unui transportor antigravitaţional.

– Nu văd nici ţipenie pe-aici, şopti Richard.

– Bag seamă că muzeul ăsta nu prea încurajează viaţa de noapte, îi răspunse Michael, tot în şoaptă.

– Reduceţi discuţiile la strictul necesar, ordonă Donald.

– Noroc că e pustiu, răsuflă Perry uşurat. Asta ne înlesneşte mult sarcina.

– Să sperăm că va rămîne aşa, zise Donald; apoi, arătînd spre o fereastră din partea stingă: Perry, ia-l pe Michael şi intraţi pe acolo. La întoarcere ieşiţi prin acelaşi loc. Pe noi ne găsiţi aici, ori lucrăm pe *Oceanus,* ori vă aşteptăm la adăpost.

– Nu crezi că muzeul ar putea să aibă vreun sistem de alarmă? întrebă Perry, precaut.

– Aş! făcu Richard. Nu există nici încuietori, nici alarmă, nimic de felul ăsta. Se pare că pe aici nu fură nimeni.

– Bine, să-i dăm drumul atunci, zise Perry.

Donald le ură succes fluturîndu-şi mîna, iar cei doi se strecurară pînă sub fereastra cu pricina. Icnind din greu, Perry îl ridică pe Michael ajutîndu-l să se prindă cu mîna de pervazul ferestrei. Odată ajuns înăuntru, acesta din urmă se aplecă şi îi întinse o mînă lui Perry. Cîteva secunde mai tîrziu dispărură amîndoi în clădire, iar Donald îşi îndreptă atenţia către submersibil.

– Mergem sau nu? îl întrebă Richard, nerăbdător.

– Hai! răspunse Donald scurt şi o luară la fugă spre navă. Donald mîngîie drăgăstos coca de oţel HY-140.

Întunericul ascundea culoarea sa cărămizie sub masca unui cenuşiu posomorit, însă literele albe de pe turelă ieşeau mîndru în evidenţă. Urmat îndeaproape de Richard, Donald făcu o inspecţie minuţioasă a navei şi rămase impresionat de reparaţiile făcute de interterrani: reflectoarele exterioare şi braţul articulat, care fuseseră distruse în timpul căderii în puţul de acces, erau acum intacte, la locul lor.

– Arată perfect, constată căpitanul. Nu ne rămîne decît să-l ducem pînă la ocean şi gata, sîntem acasă!

– Abia aştept, zise Richard.

Donald deschise un compartiment exterior care conţinea o trusă de scule, scoase de acolo cîteva chei şi i le dădu lui Richard.

– Începi cu videocamera de la tribord, îl instrui el. Scoate-o din locaş, numai. Între timp, eu intru să verific nivelul bateriei. Dacă n-avem curent, nici că avem unde pleca.

– 'Nţeles, făcu Richard.

Donald urcă agil treptele scăriţei de metal care îi era atît de familiară. Ajuns la tambuchi, avu plăcuta surpriză să-l vadă uşor întredeschis. Îl ridică pe de-a întregul şi, înainte de a intra, mai dădu o roată cu privirea, să se asigure că nu era nici un pericol; apoi dispăru în pîntecele întunecat al navei, unde nu se vedea absolut nimic. Cunoştea interiorul însă ca pe propriile buzunare, deci se putea deplasa şi cu ochii închişi - cel puţin aşa credea el, pînă cînd se împiedică de cele două cărţi pe care le adusese Suzanne ca să-l impresioneze pe Perry. Căpitanul lăsă să-i scape o înjurătură, dar nu din cauza cărţilor, ci pentru că, încercînd să-şi recapete echilibrul, se lovise cu mîna de spătarul unuia din scaunele pasagerilor. Bine că n-a căzut, se gîndi; într-un spaţiu aşa de strîmt i-ar fi putut fi fatal. Îşi frecă mîna, să-i treacă durerea şi-şi reluă înaintarea încet, cu multă prudenţă. Pe măsură ce se apropia de cabina de comandă, o geană de lumină filtrată timid prin cele patru hublouri îi înlesni înaintarea. Atent să nu se lovească la cap de vreunul din aparatele şi instrumentele din jur, Donald se aşeză în scaunul pilotului. Auzea prin carcasa de metal zgomotele făcute de Richard, care trebăluia cu cheile asupra şuruburilor.

După ce puse în funcţiune luminile de bord, Donald îşi îndreptă privirea, febril, spre indicatorul de nivel al bateriei electrice şi răsuflă uşurat: slavă Domnului, era destul curent! Vru apoi să verifice presiunea gazului, dar încremeni auzind înapoia lui un zgomot care-i spunea că nu e singur în cabină. Ciuli urechile, ţinîndu-şi respiraţia. Îşi simţea fruntea năpădită de broboane de sudoare. Trecură cîteva secunde care i se părură cît tot atîtea veacuri, dar

zgomotul nu se mai repetă. Se gîndi că poate imaginaţia i-a jucat o festa şi că zgomotul provenise de afară, unde Richard continua să-şi facă de lucru cu videocamera. În clipa următoare un glas răsună în întuneric:

– Domnul Fuller?

– Da, cine eşti? răspunse Donald cu o voce spartă, încercînd în zadar să scruteze bezna din jur.

– Harv Goldfarb, de la Centrul de Informaţii. Ţi-aduci aminte de mine?

Donald se muie ca o cîrpă şi trase adînc aer în piept.

– Ba bine că nu, se răsti el nervos. Ce naiba cauţi aici?

Chipul ridat al lui Harvey apăru în lumina discretă a aparatelor de bord.

– M-ai pus pe gînduri astăzi; de cînd sînt aici, voi sînteţi prima mea speranţă de întoarcere. Mi-era frică să nu uitaţi de mine, aşa că m-am gîndit să dorm aici.

– Domnule Goldfarb, n-aveam cum să te uităm, pentru că avem nevoie de dumneata. Ai verificat televizoarele care transmit de pe Pămînt?

– Da, nu cred că vor fi probleme. Ce aveţi de gînd să transmiteţi?

– Deocamdată nu ştim nici noi, zise Donald. Despre dumneata, despre noi, nu ştiu. Important este să se ştie că putem transmite, să avem cu ce-i ameninţa pe interterrani.

– A, încep să pricep. Şi ei o să vă dea drumul de teamă că Interterra va fi divulgată pe calea undelor, nu?

– Cam aşa ceva.

– Ei bine, n-o să meargă, zise Harvey, sec.

– De ce?

– Din două motive: în primul rînd, m-ar deconecta înainte să apuc să dau drumul la semnal; în al doilea rînd, eu nu fac aşa ceva.

– Dar ai zis că o să ne ajuţi! sări Donald ca ars.

– Da. Şi dumneata ai zis că o să mă duci la New York.

– Aşa este, dar pînă acum n-am stabilit detaliile, recunoscu Donald.

– Detalii, hai? îl zeflemisi Harvey. În fine, ascultă-mă: eu stau aici de multă vreme şi vă pot spune cum se poate ieşi. De cîte ori n-am visat să scap odată de monotonia unui şir interminabil de zile lipsite de griji!

– Sîntem receptivi la propuneri, îl asigură Donald.

– Mai întîi vreau să fiu sigur că mă luaţi cu voi.

– Cu cea mai mare plăcere, promise căpitanul. Deci, care este planul dumitale?

– Submarinul ăsta o să meargă?

– Asta verificam şi eu acum. Avem suficient curent; deci, dacă reuşim să-l dăm la apă, o să meargă.

– Bine, atunci ascultă. În procesul vostru de instruire, aţi ajuns la lecţia despre viaţa veşnică a interterranilor, trecînd dintr-un corp în altul?

– Da, zise Donald. Deja am vizitat locul unde se moare şi am asistat la o separare de trup.

– Jos pălăria, v-au trecut repede la avansaţi, făcu Harvey admirativ. Prin urmare, aţi înţeles că transferul e valabil numai dacă se face înaintea decesului propriu-zis. Cu alte cuvinte, e un proces dirijat. Înţelegi ce vreau să spun?

– Nu sînt sigur, mărturisi Donald.

– Cînd i se extrage memoria, omul trebuie să fie în viaţă, sau, mai bine-zis, creierul trebuie să

funcţioneze normal. Dacă intervine o moarte brutală, s-a terminat povestea. De-asta îi îngrozeşte violenţa şi de-asta au abolit-o de milioane şi milioane de ani. Interterranii sînt incapabili de violenţă şi tocmai de aceea sînt vulnerabili.

– Prin urmare, trebuie să ameninţăm cu violenţa, trase Donald concluzia. Ne-am gîndit şi noi la asta deja.

– Mă refer la ceva mai precis decît violenţa, zise Harvey. Trebuie să-i ameninţaţi, răspicat, cu moartea, moartea definitivă, înainte să mai apuce ei să-şi bage memoria la cutie, dacă mă-nţelegi ce vreau să spun.

– Aha, am înţeles, propui să luăm ostatici.

– Exact, spuse Harvey. Doi, patru, cîţi puteţi - dar să nu fie clone, că ăştia nu contează. Apropo, fiţi atenţi: donaţii n-au reţineri la violenţă, ei execută tot ce li se spune.

– Da, isteaţă idee, comentă Donald. E vorba aici de un şantaj complex...

– Exact, zise Harvey, mîndru. Şi nici nu mai e nevoie să vă strofocaţi degeaba cu videocamere ori alte prostii.

– Îmi place, spuse Donald. Atunci, ieşi dumneata şi spu-ne-i lui Richard să nu mai desprindă camera din locaş. Eu rămîn să verific nivelurile de presiune şi vin imediat.

– Promite-mi că mă luaţi cu voi, insistă Harvey.

– Stai liniştit, faci parte din echipă.

* * *

– Gata, opreşte-te, ordonă Perry. Ştii unde sînt armele ori nu? Ne învîrtim pe-aici ca proştii de douăzeci de minute şi am impresia că nici nu ştii unde mergi.

– Scuză-mă, zise Michael scuturînd din cap, dar eu mă rătăcesc în muzee şi în timpul zilei, dară-mi-te noaptea.
– Încearcă să-ţi aminteşti ceva despre galeria aia, îl îmboldi Perry.
– Era lungă şi destul de strimtă, atît mai ştiu.
– Nu-ţi aduci aminte ce mai era primprejur?
– Stai puţin, se concentra Michael. Da, mi-aduc aminte: scria pe uşă că n-ai voie să intri decît cu permisiunea Consiliului Bătrînilor.
– N-am prea văzut uşi, remarcă Perry uitîndu-se de jur-împrejur. În orice caz, pe aici nu e nici una, aşa că, evident, nu sîntem unde trebuie.
– Mai mi-aduc aminte că ne-am oprit şi într-o galerie cu multe covoare persane, adăugă Michael. A, da, covoarele astea erau chiar după sala cu tot felul de şmecherii din Renaştere...
– Ei, aşa mai vii de-acasă, se însenină Perry. Ştiu unde e; acum schimbăm rolurile, mă urmezi tu pe mine.
Peste cîteva minute dădură, în sfirşit, de uşa cu pricina, care se dovedi a fi în apropierea ferestrei pe unde intraseră.
– Asta e, deci? zise Perry. Păi, dacă-i aşa, se cheamă că am făcut un cerc complet!
– Cred că da, zise Michael deschizînd uşa şi aruncînd o privire înăuntru. Asta e! exclamă el bucuros.
– Era şi timpul, bombăni Perry păşind înăuntru. Ai noştri o să creadă că ne-au pierdut, aşa că hai să-i dăm bătaie!
Se opriră amîndoi la intrare, iar Perry măsură cu privirea sala luminată discret. Lungimea încăperii

oferea un spaţiu de expunere cu adevărat impresionant.

– Ca să fiu sincer, nu mă aşteptam la o selecţie atît de bogată, comentă el.

– În dreapta e armament mai vechi, în stînga mai nou, îl înştiinţa Michael.

– Cred că n-are importanţă ce luăm, atîta vreme cît funcţionează. Oricum, să nu uit să iau Luger-ul.

– Eu am pus deja ochii pe ceva frumos, zise Michael întinzîndu-se după arbaletă şi după tolba cu săgeţi. Din neatenţie, se înţepă la un deget. Măi, să fie, exclamă el, da' ascuţite mai sînt!

– Îţi mai aminteşti pe unde era Luger-ul? îl întrebă Perry.

– În stînga, moşule!

– Să nu-mi spui mie „moşule”, îl ameninţă Perry.

– Păi, doar ce ţi-am zis că armele moderne sînt în stînga!

Perry o luă în direcţia indicata fără a mai catadicsi să răspundă la ultima replică a lui Michael. Îl irita faptul că trebuia să aibă de a face cu aceşti doi scafandri şi se gîndea ca nu mai întîlnise în viaţa lui idioţi mai mari ca ei.

Michael se îndreptă în partea cealaltă. Îşi făcea socoteala că, de vreme ce toate armele erau ruginite şi încrustate cu scoici, mai bune ar fi acelea mai vechi şi mai puţin sofisticate. Dădu peste o colecţie superbă de arme din Grecia antică şi adună un braţ de săbii scurte, pumnale şi scuturi. Mai luă cîteva coifuri şi un pieptar, a căror lucrătură în aur şi pietre scumpe îl atrăgeau ca un magnet. Astfel împovărat, se îndreptă zăngănindu-şi prada spre uşa prin care intraseră.

– Ai găsit ceva? strigă el către Perry.

– Încă nu, răspunse acesta; doar o grămadă de flinte ruginite.

– Eu mă duc să duc chestiile astea la fereastră.

– Bine, vin şi eu imediat ce găsesc pistolul.

Michael adăugă arbaleta peste toate celelalte obiecte pe care le căra şi se îndreptă spre uşă. Nici nu apucă să iasă bine însă, că se ciocni nas în nas cu Richard şi scăpă totul pe jos, cu o larmă de nedescris.

– Lasă gălăgia, tîmpitule! şuieră Richard, pe care zarva amplificată de liniştea mormîntală a muzeului întunecat şi pustiu îl înspăimîntase mai tare decît îl speriase pe Michael întîlnirea neaşteptată.

– Ce-ţi veni să te furişezi aici şi să mă sperii în halul ăsta? îl luă Michael la rost.

– Ce naiba v-a luat atîta timp? se răţoi Richard.

– Nu mai găseam sala, asta e!

Între timp îşi făcu apariţia şi Perry în cadrul uşii.

– Doamne Sfinte, zise el, ce faceţi aici, fraţilor, vreţi să treziţi tot oraşul?

– Nu-i vina mea, se spălă Michael pe mîini, adunîndu-şi averea de pe jos.

– Aţi găsit Luger-ul? vru să ştie Richard.

– Încă nu, spuse Peny. Unde-i Donald?

– S-a întors la palatul de oaspeţi. S-au schimbat planurile de evadare; bătrînul Harvey Goldfarb, care stătea ascuns în submarin, a venit cu altă idee mai buna.

– Zău? Ia spune, făcu Perry curios.

– O să luăm niscaiva ostatici, explică Richard. Inter-terranilor le e aşa o frică de moartea violenta că ar face orice, ne-ar lăsa şi să ne întoarcem cu submarinul dacă luăm cu noi vreo doi dintre ei şi ameninţăm că le facem felul.

– Îmi place ideea, zise Perry. Dar de ce s-a întors Donald fără noi?

– Îl îngrijorează Suzanne, mai ales acum, cînd lucrurile par să se aranjeze. Dar mi-a zis să vă spun să vă grăbiţi. Imediat ce-aţi terminat, chem un taxi să ne ducă înapoi.

– Bine, zise Perry. Veniţi amîndoi cu mine, să găsim mai repede pistolul ăla.

* * *

Taxiul zburător îi aduse pe toţi trei pînă în faţa sufrageriei comune de la palatul de oaspeţi. Perry nu luase decît Luger-ul, pe care îl dibuise în cele din urmă. Scufundătorii coborîră, în schimb, ceva mai greu, împovăraţi fiind de un întreg arsenal străvechi. Îşi puseseră pe ei coifurile şi platoşele, ca să nu mai fie nevoiţi să le care şi pe acestea pe lîngă scuturi, săbii, pumnale şi arbaletă, în zadar încercase Perry să-i convingă să renunţe la armură şi arme - n-au vrut în ruptul capului; spuneau că, odată ajunşi acasă, vor aduna o avere frumuşică pentru toate astea.

Spre surprinderea lor, în sufragerie nu era nimeni.

– Asta-i culmea! exclamă Richard. Mi-a spus că mă aşteaptă aici...

– Să sperăm că nu şi-a pus în gînd s-o şteargă fără noi, spuse Michael, dintr-o dată suspicios.

– Ştiu şi eu? se scărpină Richard în cap. La asta nu m-am gîndit.

– Nu pleacă el fără noi, îi linişti Perry. Doar văzurăm că *Oceanus* este în acelaşi loc şi fără el n-are unde să se ducă.

– O fi la Suzanne, cumva? sugeră Michael.

– Se prea poate, zise Perry.

Armurile marinarilor clănţăniră fără menajamente tot drumul peste pajişte, pînă la locuinţa Suzannei.

– Sînteţi de-a dreptul ridicoli, îi mustră Perry.

– Nu ţi-a cerut nimeni părerea, îi replică Richard în doi peri.

De cum intrară, dădură cu ochii de Donald, Suzanne şi Harvey, aşezaţi pe cîte un scaun la marginea piscinei. Se simţea de la o poştă că atmosfera era încordată.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Perry.

– Avem o problemă, îi răspunse Donald. Suzanne nu crede că e bine ce facem.

– De ce, Suzanne? se întoarse Perry spre ea.

– Fiindcă facem o crimă, spuse ea. Dacă îi ducem pe ostatici sus, vor muri pur şi simplu, pentru că nu sînt adaptaţi la mediu. De cînd sîntem aici am semănat violenţă şi moarte, şi tot prin violenţă şi moarte vrem să ieşim. Din punct de vedere moral, e ceva oribil.

– Da, dar n-am cerut eu să ajung aici, se justifică Perry. N-aş vrea să repet întruna aceeaşi placă, dar nu uita că sîntem ţinuţi aici împotriva voinţei noastre şi cred că asta justifică pînă şi violenţa.

– Tu vrei să spui că scopul scuză mijloacele, or asta este tocmai ceea ce n-ar trebui să acceptăm.

– Eu nu ştiu decît că am o familie de care îmi este dor, zise Perry; şi vreau să-i revăd, orice s-ar întîmpla.

– Te înţeleg foarte bine şi sînt de acord cu tine - sincer! Mă simt răspunzătoare pentru întreaga situaţie şi este adevărat că am fost răpiţi. Însă nu mai vreau să văd crime şi nici nu vreau să văd cum Interterra este distrusă prosteşte. Morala ne obligă

să negociem, pentru că aceşti oameni sînt foarte paşnici.
– Paşnici? sări Richard de la locul lui. Poate vrei să spui plicticoşi!
– Asta da, cu siguranţă, i se alătură Harvey.
– Perry, ţi-l prezint pe Harvey Goldfarb, îşi aduse aminte Donald şi cei doi îşi strînseră mîinile. Nu ştiu ce am putea să negociem, continuă căpitanul. Arak a spus răspicat că vom rămîne aici pentru totdeauna, fără nici o urmă de îndoială. O astfel de afirmaţie anulează orice posibilitate de negociere.
– Cred că ar trebui să mai aşteptăm un timp, propuse Suzanne. Ce-i rău în asta? Poate ne mai răzgîndim noi, poate reuşim să-i convingem pe ei. Nu uitaţi că personalităţile şi psihologia noastră sînt acordate la lumea de deasupra şi că sîntem atît de siguri că noi sîntem „băieţii buni”, încît nici nu ne mai dăm seama că devenim nişte monştri.
– Eu nu mă simt un monstru, se apără Perry. Pur şi simplu, nu aparţin acestui loc.
– Nici eu, îl îngînă Michael.
– Hai s-o luăm altfel, continuă Suzanne. De dragul discuţiei, să presupunem că reuşim să evadăm. Ei bine, ce urmează? Vom divulga existenţa Interterrei?
– E greu să n-o facem, zise Perry. Unde le spunem că am fost o lună sau cît o fx trecut?
– Da, şi eu care sînt aici de aproape nouăzeci de ani, de unde-am apărut? aduse Harvey încă un argument.
– Ei, asta ar fi şi mai greu de explicat, întări Donald.
– Ar mai trebui să le explicăm şi de unde provin toate vasele de aur, armura şi armele astea, adăugă Richard, pentru că, să fie clar, eu le iau cu mine.

– Ca să nu mai vorbim de avantajele pe care le-am avea ca intermediari, zise Perry. Am putea fi de ajutor ambelor părţi şi am ajunge multimilionari. Gîndiţi-vă numai la brăţările astea de comunicare, ce senzaţie tehnică ar produce!

– Vedeţi, asta am vrut să spun: într-un fel sau altul, Interterra ar fi deconspirată. Acum, gîndiţi-vă la civilizaţia noastră, cu lăcomia ei şi cu impulsul ei nestăvilit de a exploata orice. Âştia sîntem, oricît de mult ne-ar displăcea să credem aşa ceva despre noi înşine. Sîntem cumplit de egoişti, atît ca indivizi, cît şi la nivelul naţiunilor. Conflictul ar fi inevitabil - or, în aceste condiţii, gîndiţi-vă că Interterra dispune de forţe şi arme pe care noi nici nu ni le putem imagina. Ar fi un adevărat dezastru, poate chiar sfirşitul civilizaţiei noastre, a oamenilor din generaţia a doua!...

Nimeni nu scoase o vorbă preţ de cîteva minute. Primul care izbucni, rupînd tăcerea fu, bineînţeles, Richard:

– Puţin îmi pasă mie de toate prostiile astea! Eu vreau să plec de-aici, atîta ştiu.

– Clar, fără discuţie, îl susţinu Michael, ca întotdeauna.

– Şi eu, la fel, intră Perry în horă.

– Şi eu, li se alătură Donald. Odată ieşiţi de aici, putem începe negocierile cu domnii interterrani. Nu vom mai fi în situaţia de a ne dicta ei şi, dacă ne vom situa pe poziţii egale, mai putem sta de vorbă.

– Dumneata ce zici, Harvey? îl consultă Perry pe bătrîn.

– Eu de zeci de ani visez să ies de aici, răspunse acesta.

– Atunci, ne-am înţeles - mergem, trase Donald concluzia.

– Fără mine, zise Suzanne. Eu nu mai vreau să am şi alte crime pe conştiinţă. E adevărat, pe mine nu mă leagă o familie; pe de altă parte însă, vreau să dau Interterrei o şansă. Ştiu că nu sînt încă nici pe departe adaptată la viaţa de aici, dar mie îmi place paradisul şi cred că nu strică să-ţi analizezi sufletul, din cînd în cînd.

– Suzanne, îmi pare rău, dar dacă mergem noi, trebuie să mergi şi tu, îi spuse Donald ferm, privind-o drept în ochi. Nu putem lăsa idealurile tale morale să ne pună planul în pericol.

– Şi ce-o să faceţi, o să mă luaţi cu forţa? întrebă femeia, iritată.

– Fără-ndoială, zise Donald. Dă-mi voie să-ţi aduc aminte că au fost cazuri cînd un comandant de trupe şi-a împuşcat propriii soldaţi atunci cînd comportamentul lor ameninţa să compromită operaţiunile.

Fără nici un răspuns, cu o faţă inexpresivă, Suzanne se uită pe rînd la toţi cei prezenţi. Nimeni nu luă cuvîntul în apărarea ei.

– Să ne întoarcem la ale noastre, zise Donald în cele din urmă. Aţi găsit Luger-ul?

– Găsit, raportă Perry. Greu, dar l-am găsit.

– Ia să-l văd, ceru căpitanul.

În momentul cînd Perry scotea pistolul din buzunarul tunicii, Suzanne ţîşni afară din cameră. Primul care reacţiona fu Richard, care dădu drumul la tot ce avea în mîini şi se repezi după ea, fără să ţină seamă de armura cu care era încins. Condiţia fizică excepţională îl ajută să micşoreze rapid

distanţa şi s-o apuce pe Suzanne de încheietura mîinii, curmîndu-i goana. Amîndoi gîfiiau din greu.

– Nu te juca cu Donald, reuşi el să rostească între două respiraţii adînci.

– Puţin îmi pasă, replică ea. Dă-mi drumul!

– O să te-mpuşte, o avertiză Richard. Nu vezi că-i place să se joace de-a armata?

Suzanne se zbătu cîteva clipe, să se elibereze, dar se lămuri repede că Richard era hotărît să nu-i dea drumul. Curînd se adunară cu toţii în jurul ei şi îl văzu pe Donald cu pistolul în mînă.

– Nu-ţi dai seama că mă forţezi să trec la fapte? i se adresă acesta ameninţător.

– Cine forţează pe cine aici, mă rog? îi întoarse Suzanne vorba pe un ton de dispreţ.

– Du-o înapoi, porunci Donald. Trebuie să lămurim odată chestia asta.

Se întoarse spre casă urmat de ceilalţi. Suzanne mai încercă de cîteva ori să scape din strînsoarea de fier a lui Richard, însă renunţă în cele din urmă, lăsîndu-se tîrîtă spre locuinţa ei.

– Adu-o înăuntru şi aşaz-o pe un scaun, spuse Donald peste umăr.

Cînd ajunseră la lumină, Richard observă că mîna femeii se învineţise şi, îngrijorat, îşi slăbi strînsoarea. În clipa aceea Suzanne se smulse şi îl lovi în piept cu toată puterea. Luat pe nepregătite, Richard se dezechilibra prăvălindu-se pe spate în piscină, iar Suzanne dispăru cît ai clipi în noapte, pentru a doua oară.

Deşi era un înotător desăvîrşit, Richard prinse a se zbate cu disperare în apă, copleşit de greutatea armurii. Fără a mai sta pe gînduri, Donald azvîrli pistolul pe un scaun şi plonjă în bazin. Perry şi

Michael dădură şi ei o mînă de ajutor de pe margine, pînă cînd îşi dădură seama că Suzanne le scăpase din nou printre degete.

– Du-te după ea, rămîn eu aici! strigă Perry.

Michael ţîşni ca un arc, dar efortul pe care constată că trebuia să-l facă îl umplu de respect pentru faimoşii războinici de odinioară. Se întrebă: oare cum s-or fi descurcat flăcăii aceia cu armurile avînd în vedere cît erau de grele? Mai cu seamă platoşa îl împiedica să alerge, deşi nici coiful, nici gambierele armurii de pe picioare nu-i uşurau cu nimic treaba. De îndată ce ieşi din conul de lumină revărsat din încăpere, rămase pe loc, orbit de întunericul gros. Deşi nu avea mai mult de un minut avans, Suzanne nu se vedea nicăieri.

Rămase pe loc o vreme, pînă cînd ochii începură a mai distinge cîte o formă din beznă, dar nici urmă de Suzanne. Deodată îi atrase atenţia, dinspre partea dreaptă, o mişcare bruscă şi o pată de lumină vie. Privi într-acolo şi simţi că-i sare inima din piept: la vreo cincizeci de metri mai încolo, în apropierea casei în care luau masa de obicei, poposise un taxi zburător şi uşa era deja deschisă.

Michael o luă din nou la fugă, voiniceşte. Pe măsură ce se apropia de vehicul îşi dădea seama că s-ar putea să rateze: o văzu pe Suzanne urcînd precipitată, aruncîndu-se pe bancheta şi punîndu-şi palma dreaptă pe consola din mijloc.

– Nu! urlă el luîndu-şi un ultim elan disperat spre uşa taxiului încă deschisă.

Dar era prea tîrziu. Într-o clipă, uşa se închise şi Michael se izbi cu platoşa armurii de peretele de metal, producînd un zgomot puternic. Şocul îl trînti la pămînt, coiful se rostogoli zăngănind. În secunda

următoare, taxiul se înălţă cu un fişîit, iar Michael simţi, preţ de o clipă, că nu mai are greutate. Asemenea unui balon cu heliu, se ridică vreo treizeci de centimetri de la sol, după care se prăbuşi înapoi ca un bolovan. A doua buşitură îi stoarse tot aerul din plămîni. Rămase acolo, zvîrcolindu-se de durere, iar cînd îşi recăpăta suflul se ridică în picioare cu greutate şi făcu buimac cale întoarsă.

Între timp, ceilalţi reuşiseră să-l tragă pe amicul său afară din bazin. Ud leoarcă, prăbuşit într-un scaun, Richard tuşea de mama focului. Donald îşi înălţă privirea spre Michael, care dădu buzna în încăpere, complet răvăşit.

– Unde naiba e? se răsti căpitanul.

– A fugit cu un taxi, îngăimă scafandrul.

– Ai lăsat-o să-ţi scape?! urlă Donald ridicîndu-se de lîngă Richard, în culmea furiei.

– N-am putut s-o opresc, se apără Michael. Probabil că a chemat afurisitul ăla de taxi chiar cînd a ieşit de aici.

– O, Doamne! exclamă Donald exasperat, ducîndu-şi o mînă la frunte şi clătinînd din cap. Atîta incompetenţă, nu-mi vine să cred!

– Hei, am făcut tot ce-am putut! se justifică Michael.

– Hai să nu ne certăm, interveni Perry împăciuitor.

Donald aruncă o înjurătură şi prinse a se învîrti în cerc, clocotind ca un cazan sub presiune.

– Mai bine-i trăgeam una-n cap, zise Richard între două accese de tuse.

– Nici n-am început bine operaţiunea, că am şi intrat în criză! zise Donald oprindu-se în loc. Nici nu ştim ce necazuri ne-ar putea aduce femeia asta. Trebuie sa ne mişcăm cît mai repede. Michael,

mişcă-ţi fundul la *Oceanus* şi ai grijă să nu se apropie nimeni de el!

– 'Nţeles! făcu Michael înşfăcîndu-şi arbaleta şi tolba cu săgeţi şi năpustindu-se afară din cameră.

– Avem nevoie de ostatici, cît mai repede, continuă căpitanul.

– Ce zici de Arak şi Sufa? propuse Perry.

– Perfect, aprobă Donald. Haideţi să-i chemăm în sufragerie; nu ne rămîne decît să sperăm că Suzanne n-a apucat încă să vorbească cu ei.

– Ar mai fi Ismael şi Mary Black, propuse Perry din nou.

– Cu cît mai mulţi, cu atît mai bine, întări Harvey.

– Bun, îi vom chema şi pe ei; dar asta-i tot, fiindcă mai mulţi nu avem loc în *Oceanus.*

* * *

Suzanne simţea că-i plesneşte inima. Nu mai trăise niciodată atîta spaimă. Îşi dădea seama că avusese mare noroc să scape din ghearele celor care-i fuseseră tovarăşi pînă atunci şi se înfioră gîndindu-se ce s-ar fi putut întîmpla dacă n-ar fi fugit. Era incredibil cum dorinţa lor înverşunată de a evada şi gîndurile ucigaşe care-i cuprinseseră pe toţi îi înstrăinaseră dintr-o dată complet - ba mai mult, ajunseseră să-i fie chiar duşmani!

Nu era chiar sigură că tot ce spusese sub impulsul momentului acolo, la locuinţa ei, îi reflecta pe de-a-ntregul sentimentele - în afară de refuzul categoric de a mai fi complice la vreo crimă. Totuşi, în graba confuză de a rosti o comandă pentru a scăpa de urmărire, prima destinaţie care îi venise în minte fusese piramida neagră şi Consiliul Bătrînilor.

Pe parcursul zborului, Suzanne se mai linişti şi avu vreme să-şi limpezească întru cîtva gîndurile. Ajunse

la concluzia că, într-adevăr, Bătrînii erau cei mai în măsură să descurce iţele şi să găsească cea mai potrivită soluţie, în aşa fel încît nimeni să nu aibă de suferit.

Urcînd pe aleea care ducea la piramidă, Suzanne observă că locul era cu desăvîrşire pustiu. Fiind vorba de un centru guvernamental interterran, te-ai aştepta să fie cineva aici tot timpul, gîndi ea. Dar nici cînd pătrunse în uriaşa clădire nu fu întîmpinată decît de pereţii impunători de marmură. Păşi de-a lungul coridorului de un alb strălucitor şi, apropiindu-se de uşile masive de bronz, se întreba ce ar fi mai bine să facă. I se părea de-a dreptul ridicol să bată în vreo uşă, avînd în vedere dimensiunile acestora, încurcătura ei se rezolvă repede: uşile se deschiseră singure de cum ajunse în faţa lor, aşa cum se întîmplase şi de dimineaţă.

Suzanne intră în sala rotundă cu coloane, înaintă pînă în centru şi se opri în acelaşi loc unde stătuse în timpul şedinţei. Privi în jur întrebîndu-se ce ar putea face acum.

– Alo! sparse ea liniştea. Neprimind nici un răspuns, mai strigă o dată şi încă o dată, de data aceasta cît putu de tare, îngînată limpede de ecourile întoarse de cupola din marmură.

– Cu ce pot să-ţi fiu de ajutor? rosti calm un glas de fetiţă.

Întorcîndu-se, Suzanne dădu cu ochii de Ala, încadrată de portalul uriaş. Frumosul ei păr blond îi cădea în dezordine pe umeri, ca şi cînd tocmai s-ar fi sculat din pat.

– Îmi pare rău că te deranjez, zise Suzanne, dar este ceva urgent. Trebuie să-i împiedicaţi pe oamenii din generaţia a doua care au venit

împreună cu mine. Vor să evadeze şi, dacă reuşesc, Interterra nu va mai fi o taină.

– Este greu să evadezi din Interterra, spuse Ala frecîndu-se la ochi cu dosul mîinii. Era un gest atît de copilăresc, încît Suzanne trebui să se forţeze să nu uite că are totuşi de a face cu o persoană de o excepţională inteligenţă şi experienţă.

– Au de gînd să se folosească de submersibilul în care am venit şi care se află în faţa Muzeului de Istorie a Pămîntului, explică ea.

– Înţeleg, zise Ala. Şi aşa este greu, dar poate că ar fi bine să trimit totuşi cîţiva operativi să neutralizeze nava. Voi convoca, de asemenea, Consiliul pentru o şedinţă extraordinară. Cred că nu ai nimic împotrivă să participi la dezbateri.

– Desigur, nu-mi doresc decît să vă ajut.

Se gîndi dacă nu cumva era cazul să vorbească şi despre tragedia celor doi interterrani ucişi, dar hotărî că era un subiect care mai putea să aştepte.

– Este o situaţie pe cît de neaşteptată, pe atît de neplăcută, comentă Ala. De ce vor prietenii dumitale să evadeze?

– Pentru că au familii, spun ei, şi pentru că nu li s-a dat şansa de a alege. Dar, cum sîntem un grup foarte pestriţ, mai sînt şi alte motive.

– Se pare că ei nu şi-au dat seama cît sînt de norocoşi.

– Da, cred că se poate spune şi aşa, aprobă Suzanne.

* * *

În curtea întunecata a Muzeului de Istorie a Pămîntului poposi un taxi aerian din care coborîră două clone de serviciu solide. Amîndouă aveau cîte un baros. Doar una se îndreptă însă spre

submersibilul companiei Benthic Marine, iar cealalaltă rămase lîngă farfuria zburătoare, cu mîna în cadrul uşii, ca să nu plece. Fără să piardă timpul, prima clonă se duse direct la compartimentul bateriilor şi, cu gesturi experte, desfăcu panoul din fibră de sticlă care pro-tejea cablurile de alimentare. Făcu apoi un pas îndărăt şi ridică barosul deasupra capului, pregătindu-se să scoată aparatul din uz.

Dar nu apucă să facă ceva cu ciocanul, căci acesta îi alunecă din mîini clonei şi căzu pe pămînt cu o bufnitură. Cu un horcăit, clona se clătină în spate, apucînd cu amîndouă mîinile o săgeată de arbaletă care îi perforase gîtul dintr-o parte în cealaltă. Din ambele răni ţîşni sînge amestecat cu un alt fluid limpede, asemănător uleiurilor minerale. După cîţiva paşi împiedicaţi, clona se prăbuşi pe spate, se zbătu de cîteva ori, apoi rămase nemişcată.

Michael armă arbaleta şi introduse altă săgeată pe şanţ; se ridică din locul unde stătuse pitit, în umbra zidului, şi se apropie precaut de silueta care zăcea la pămînt. El nu auzise şi nici nu văzuse taxiul sosind, căci aţipise de mai multe ori, în ciuda eforturilor de a sta treaz. Noroc că, între două reprize de aţipeală, aruncase o privire spre submarin şi văzuse ce se întîmplă.

Ţinînd arbaleta îndreptată spre clonă, Michael o împinse cu piciorul. Nici o reacţie, în afară de un nou şuvoi de amestec vîscos, care ieşi de o parte şi de cealaltă a gîtului străpuns. Michael îşi luă un scurt elan şi îi dădu un picior zdravăn, să se asigure că intrusul fusese scos din funcţiune. Nu mică îi fu surpriza însă, cînd simţi ca arbaleta îi este smulsă din mînă. Se întoarse uimit şi se trezi faţă în faţă cu o altă clonă, care azvîrlise arma într-o parte, iar

acum stătea cu barosul deasupra capului. Instinctiv, Michael ridică mîinile, deşi ştia prea bine că nu se putea apăra astfel de lovitura care avea să vină. Se retrase, se împiedică de trupul care zăcea inert şi se prăbuşi peste el, pierzîndu-şi coiful în cădere. Rostogolindu-se într-o parte, evită în ultima clipă barosul care bufni surd strivindu-o tot pe prima clonă. În timp ce al doilea atacant îşi recăpăta echilibrul, pregătindu-se pentru o nouă lovitură, Michael se ridică într-un genunchi şi scoase din teacă sabia scurtă. Clona ridicase deja barosul deasupra capului, dar Michael se avîntă cu toată forţa şi împlîntă pînă la mîner sabia în abdomenul acesteia, rămas descoperit. Amestecul de sînge şi ulei împroşcă pieptul scafandrului.

Surprinsă, clona de serviciu lăsă să-i scape ciocanul şi îl apucă pe Michael cu amîndouă mîinile de cap, ridicîndu-l de la pămînt. Forţa formidabilă a clonei slăbi însă curînd şi se prăbuşi, trăgîndu-l pe Michael după el. Îi trebuiră aproape cinci minute scafandrului pînă cînd reuşi să-şi elibereze capul din mîinile adversarului răpus. Se ridică buimac în picioare, îngreţoşat de mirosul ciudatului fluid scurs din rănile celor două clone - i se părea a fi o combinaţie între un abator şi o staţie de service auto.

Michael îşi recupera arbaleta. Avea acum mai mult respect pentru pericolul pe care îl reprezentau clonele. Rămăsese mirat de atacul celei de-a doua şi se gîndea că fuseseră, probabil, programate să ucidă. Episodul dovedea, în acelaşi timp, spusele bătrînului Harvey - şi anume, că într-adevăr clonele nu se sinchisesc în faţa violenţei.

19.

– Mai bine porneam toată treaba după ce mîncam, că mi-e o foame cumplită, spuse Richard.

– Nu-i momentul să facem glume, i-o tăie Perry.

– Dar nu glumesc deloc, zise Richard.

– Cred că ei sînt, îi anunţă Harvey, pe care Donald îl pusese să stea de pază la uşă.

Grupul se adunase în sufrageria comună în aşteptarea lui Arak, a Sufei şi a soţilor Black.

– Gata, băieţi, pregătiţi-vă, îşi îndemnă Donald „subordonaţii”.

Richard alese una dintre săbiile greceşti. Experienţa din piscină îl determinase să renunţe totuşi la armură. Donald scoase încărcătorul Luger-ului pentru a nu ştiu cîta oară, îl verifică, îl introduse la loc şi se asigură că are cartuş pe ţeavă.

Arak, Sufa şi soţii Black intrară însoţiţi de patru clone masive.

– În regulă, vorbi Arak gîfiind uşor. Nu vi se va întîmpla nimic, aşa că staţi liniştiţi, vă rog!

Arak nici nu luă în seamă zgomotul uşii trîntite de Harvey în urma lor, conform planului. Harvey se strecură apoi pe lîngă pereţii încăperii pînă ajunse în spatele lui Donald, lîngă Perry şi Richard.

– Mai întîi, trebuie să înţelegeţi că nu vă putem lăsa să evadaţi.

– Repede mai circulă veştile, zise Donald ironic. Aşadar, Suzanne a şi ajuns la tine.

– Am fost informaţi de Consiliul Bătrînilor, preciză Arak, imediat după ce ne-aţi chemat voi aici. Acum, că am venit, vă rugăm să vă întoarceţi fiecare la locuinţa lui. Repet, nu puteţi evada.

– Rămîne de văzut, zise Donald. Deocamdată însă, noi sîntem cei care vom da ordinele.

– În nici un caz, se opuse Arak; apoi, întorcîndu-se către clone: Imobilizaţi-i fără să le faceţi vreun rău, vă rog!

Ascultătoare, clonele porniră la atac. Donald ridică arma şi se retrase cîţiva paşi, urmat de ai lui.

– Nu vă apropiaţi mai mult! porunci el.

– Nu cred că ştiu ele ce înseamnă un pistol, îi atrase Perry atenţia nervos.

– O să afle în curînd, replică Donald, continuînd să se retragă şi îndreptînd arma spre faţa clonei care venea chiar spre el.

– Arak, are pistol! strigă Ismael.

– Staţi pe loc, vă rog! încercă Donald - însă clonele, o dată ce primiseră un ordin de la un interterran, nu mai puteau fi oprite de un pămîntean.

Căpitanul apăsă trăgaciul şi Luger-ul lătră violent, tri-miţînd proiectilul în fruntea clonei care se apropiase cel mai mult. Aceasta se împletici, apoi se prăvăli pe spate. Din rană se prelingea pe marmura podelei un lichid vîscos şi limpede. Lucru curios însă, picioarele i se mişcau întruna, ca şi cînd ar fi continuat să păşească. Arak şi Sufa ţipară îngroziţi.

Celelalte clone continuau să se apropie netulburate. Donald îndreptă pistolul spre cea care era gata să-l înhaţe pe Perry şi trase din nou, lovind-o în tîmplă. Clona se prăbuşi, dar, la fel ca şi-n cazul celei dintîi, picioarele îşi continuau mecanic mersul.

– Staţi, vă rog! le ordonă Arak cu glas stins celor două clone rămase în picioare. Acestea se supuseră instantaneu.

Palid la faţă, Arak tremura. Între timp, forfecarea zadarnică a picioarelor celor două victime încetini,

apoi încetă cu totul. Donald, apucînd pistolul cu amîndouă mîinile, îl îndreptă spre Arak.

– Aşa e mai bine, zise căpitanul. Ca să fim bine înţeleşi, următorul eşti tu.

– Vă rog! imploră Sufa. Ajunge cu violenţa, vă rog!

– Sîntem şi noi de aceeaşi părere, zise Donald fără să coboare arma. Dacă faceţi ce vă spunem, totul e în regulă. Arak, vreau să faci cîteva apeluri cu emiţătorul tău şi după aceea plecăm de aici.

* * *

Suzanne era impresionată de calmul afişat de Bătrîni în împrejurări atît de grave. Ea se simţea, dimpotrivă, din ce în ce mai agitată, fiindcă din ultimele mesaje primite reieşea că foştii ei colegi erau stăpîni pe situaţie.

Bătrînii avuseseră grijă de Suzanne, trăgînd-o deoparte şi dîndu-i să mănînce cît timp au ţinut sfat. A fost apoi rechemată în sala de conferinţe şi i s-a dat acelaşi loc, în mijloc, doar că acum i-au adus şi un scaun, ceva mai mic însă decît cele pe care şedeau interterranii. Acum şedea cu faţa spre Ala şi cu spatele la uşile de bronz.

– Se pare că situaţia se înrăutăţeşte, îi înştiinţa Ala după ce ascultă cîteva clipe la microreceptorul de la mînă. Glăsciorul ei fragil era însă limpede, fără undă de emoţie ori tremur. Grupul rebelilor, continuă ea să raporteze, a luat patru ostatici interterrani şi se apropie de Barsama, cu submersibilul intact. Arak aşteaptă ordinele noastre.

– N-am întîlnit o astfel de situaţie în toate vieţile mele, comenta Ponu. Patru clone operative au fost eliminate prematur. Este, într-adevăr, îngrijorător.

– Dar îi puteţi opri, nu-i aşa? izbucni Suzanne, pe care calmul interterranilor începea s-o scoată din

sărite. Vreau să spun, îi puteţi opri fără să le faceţi rău, nu-i aşa?...

Ala se aplecă spre Suzanne şi, ignorîndu-i întrebarea, i se adresă cu un calm desăvîrşit:

– Există un aspect asupra căruia trebuie să ne lămurim foarte clar. Colegii tăi nu au, se pare, nici o reţinere să distrugă o clonă. Ce s-ar întîmpla însă în cazul oamenilor? Crezi că ar fi ei capabili să ucidă un om?

– La disperare da, mă tem că ar face-o, veni răspunsul Suzannei.

– Este greu de crezut că ar face aşa ceva după ce au avut ocazia să afle atîtea lucruri despre o civilizaţie ca a noastră, comentă Ponu. Toţi ceilalţi pămînteni pe care i-am adus s-au adaptat, fără excepţie, la viaţa paşnică de aici.

– Poate că şi ei ar sfirşi prin a se adapta, dacă li s-ar mai da o şansă, pledă Suzanne în favoarea rebelilor. Numai că, în stadiul actual, sînt periculoşi pentru oricine ar încerca să-i împiedice.

– Parcă nu-mi vine să cred, zise un altul. După cum a spus Ponu, aşa ceva nu ni s-a mai întîmplat niciodată.

Simţind cum o apucă furia, Suzanne izbucni aproape răstit:

– Eu vă pot dovedi de ce sînt capabili - au lăsat urme grăitoare în două locuinţe pînă acum!

– Şi care ar putea fi acelea? se interesă Ala pe un ton de conversaţie, de parcă ar fi vorbit despre grădinărit.

– Au ucis deja doi oameni din prima generaţie.

Cuvintele Suzannei căzură ca un trăsnet, încremenind adunarea.

– Eşti sigură de ceea ce afirmi? întrebă Ala şi, pentru prima dată, în glasul ei se putea distinge o urmă de spaimă.

– Am văzut cadavrele acum cîteva ore, recunoscu Suzanne. Unul era lovit, cealaltă a murit înecată.

– Mă tem că această veste tragică pune lucrurile într-o cu totul altă lumină, spuse Ala.

„Sper şi eu”, îşi zise Suzanne în sinea ei.

– Recomand blocarea imediată a portului Barsama!

Propunerea promptă a lui Ponu fu întîmpinată cu un murmur general de aprobare. Ala îşi ridică mîna în dreptul gurii şi transmise un ordin scurt prin microemiţător.

– Aşa vom face, îi anunţa ea.

– Cît timp durează să facem legătura între canalul de acces şi miezul Pămîntului? întrebă Ponu.

– Cîteva ore, zise Ala.

* * *

Cînd începură să se deschidă spre interior, fugarii constatară că uşile erau într-adevăr imense, cam cît două etaje, şi groase de trei metri. Sub ameninţarea pistolului, Arak conducea operaţiile prin microemiţător, în legătură directă cu Centrul de Informaţii. Perry, Richard şi Michael stăteau deoparte, păzindu-i atent pe Sufa, Ismael şi Mary. Michael refuzase cu încăpăţînare să renunţe la preţioasa lui armură, de aceea o purta şi acum. În cabina transportorului antigravitaţional care-l căra pe *Oceanus,* Harvey aştepta ordin să conducă vehiculul în camera de decontaminare din spatele uşilor masive. Cînd acestea lăsară să se vadă interiorul de oţel inoxidabil, Donald remarcă:

– Nu-mi e străin decorul ăsta; îmi aminteşte de camera în care ne-au făcut baie forţat, la venire.

Deodată se auzi un huruit şi pămîntul prinse a se scutura, făcîndu-i pe toţi să-şi aducă aminte, preţ de cîteva secunde, că nu-i întotdeauna uşor să te ţii pe picioare.

– Ce naiba a fost asta? întreba Perry.

Harvey îşi iţi capul din transportor.

– Ar fi bine să ne grăbim, le strigă el. Probabil că sînt pe cale să deschidă o supapă geotermală.

– Şi asta ce înseamnă? întrebă Donald ridicînd vocea.

– Vor să închidă calea de acces, veni răspunsul.

– Hai mai repede, Arak, mîrîi căpitanul ameninţător.

– Fac tot ce se poate face, zise acesta. Dar să ştiţi că Harvey are dreptate: nu o să aveţi destul timp; intrarea va fi în curînd dezafectată.

– N-am ajuns pînă aici ca să renunţăm acum, replică Donald hotărît. Dacă nu ieşim în cincisprezece minute, Sufa va primi un glonţ în cap.

O vibraţie scurtă îi anunţă că monstruoasele uşi erau complet deschise.

– Gata, restul depinde de voi, îi anunţă Arak făcîndu-i semn lui Harvey să aducă transportorul. Cînd se deschid uşile interioare, intraţi în camera de ecluzare. După ce se umple ecluza şi se deschide poarta de lansare, sînteţi liberi să urcaţi prin puţul de acces.

– Nu te grăbi, Arak, îl întrerupse Donald. Tu şi Sufa mergeţi cu noi, pînă la capăt.

– Nu se poate! strigă acesta, disperat. Vă rog, nu faceţi asta! Am făcut tot ce mi-aţi cerut, dar noi nu sîntem adaptaţi la atmosfera terestră şi vom muri!

– Nu e o rugăminte, e un ordin, replică Donald neînduplecat.

Arak continuă să protesteze, însă căpitanul îl lovi cu arma peste faţă. Interterranul scoase un ţipăt, apucîndu-şi obrajii în mîini. Printre degetele sale se prelingea sîngele. Donald îl împinse în camera cu pereţi de oţel.

Transportorul se supuse docil comenzilor lui Harvey, pătrunzînd cu uşurinţă în sala de decontaminare.

– Haideţi, băieţi, îi chemă Donald pe Perry şi pe Richard. Aduceţi-o pe Sufa şi daţi-le drumul celorlalţi.

De îndată ce intrară toţi în navă, Donald îl smulse pe Arak de lîngă Sufa care încerca să-i aline suferinţa. Interterranul avea o vînătaie şi o umflătură zdravănă la ochiul drept.

– Arak, închide uşa exterioară şi deschide-o pe cea interioară, ordonă căpitanul.

Arak bîigui ceva în microemiţător şi imensele canaturi se umiră unul către celălalt. În încăpere răsuna un huruit profund, anunţînd un al doilea cutremur. Acesta, ce-i drept, dură ceva mai mult decît primul.

– Hai, Arak, grăbeşte mişcarea! îl zori Donald.

– Nu pot, ţi-am mai spus doar, strigă nefericitul.

– Richard, ia un cuţit din colecţia ta şi taie-i Sufei un deget, forţă Donald nota.

– Nu, aşteaptă! Stai să văd ce pot face, suspină Arak, învins.

Vorbi din nou în aparatul de la mînă şi, într-adevăr, canaturile greoaie prinseră a se roti mai repede unul către celălalt.

– Ei, vezi, aşa mai merge, comentă Donald satisfăcut.

Uşa se închise în cele din urmă, făcînd să tremure pereţii de oţel ai încăperii. Aproape simultan, canaturile uşii interioare, la fel de mari, începură să se deschidă dînd la iveală o grotă imensă, întunecată, asemănătoare cu aceea în care poposiseră pămîntenii în drumul lor spre Interterra. Acelaşi miros sărat îţi spunea că locul fusese inundat, o dată cu apă de mare.

Cînd uşile se deschiseră complet, Harvey manevră transportorul aducînd submersibilul în grotă. Restul grupului porni în fugă în urma lui, dar se împotmoli în mîl.

– Na, fir-ar să fie! De asta chiar am uitat, exclamă Perry.

– Închide uşile! urlă Donald către Arak cînd ajunseră cu toţii lîngă transportor.

Glasul căpitanului trezi ecouri sinistre. Îi trecu pistolul lui Perry spunîndu-i că el trebuie să intre în submarin ca să aprindă reflectoarele. Perry, care nu pusese în viaţa lui mîna pe o armă de foc, avu un sentiment ciudat cînd îşi strecură arătătorul în garda trăgaciului.

Al treilea cutremur îl surprinse pe Donald în timp ce urca scăriţa de metal de pe coca submarinului şi trebui să se ţină bine ca să nu fie azvîrlit jos. Se auzeau deja zgomote îndepărtate, asemănătoare unui clocot vîscos, anunţînd o erupţie iminentă de lavă.

– Sfinte Sisoe, sîntem într-un vulcan! urlă Richard înspăi-mîntat.

În sfirşit, pămîntul încetă să se mai zbată, iar Donald se grăbi să ajungă în submarin. Cîteva secunde mai tîrziu, reflectoarele exterioare se aprinseră. Era şi timpul, căci imensele canaturi de

oţel se apropiaseră şi, în clipa în care se vor fi închis, singurele surse de lumină rămîneau reflectoarele navei şi izvorul de lavă care se întrezărea undeva, departe, crescînd cu fiecare clipă.

– Hai, toată lumea, îi chemă el iţindu-şi capul prin tam-buchi. Avem curent, instalaţia de aer condiţionat funcţionează, sîntem gata de plecare.

Sufa şi Arak fură împinşi înainte; urmau Harvey, Perry şi Michael. Acesta din urmă fu nevoit să-şi scoată platoşa, ca să poată intra prin tambuchi. Richard încheie plutonul şi, în timp ce închidea trapa, apucă să vadă o avalanşă lichidă năvălind în văgăună şi să audă sfirîitul înfricoşător al aburului născut din războiul apei cu focul. Cînd ajunse în cabină Donald îl sfătui să se aşeze, căci nu se ştia cît de tare vor fi zgîlţîiţi în timp ce toată caverna va fi complet inundată. Într-adevăr, nu trecu mult şi *Oceanus* fu azvîrlit dintr-o parte într-alta, ca o plută pe vreme de furtună. Se prinseră toţi, care de ce apucară, nedorindu-şi altceva decît să scape cu viaţă.

– Acum ce trebuie să facem? urlă Donald către Arak.

– Nimic, răspunse acesta. Apa va împinge nava pe toată înălţimea puţului.

– Prin urmare, am reuşit? mai întrebă Donald.

– Da, cred că aţi reuşit, zise Arak posomorit şi o luă de mînă pe Sufa.

* * *

Ala, care stătuse tot timpul cu microreceptorul la ureche, îşi coborî încet braţul. Cu toate că vestea morţii Murei şi a lui Sart o marcaseră vizibil, expresia ei îşi recăpătase calmul.

– Portul din Barsama nu a fost închis în timp util, anunţă ea cu o voce egală. Submersibilul a reuşit să iasă şi se află acum în apele oceanului, îndreptîndu-se spre vest.

– Ce s-a întîmplat cu ostaticii? se interesă Ponu.

– Doar doi au rămas la bord, Arak şi Sufa. Ismael şi Mary au fost eliberaţi şi sînt în siguranţă.

Suzanne credea că nu aude bine. Aşadar, cu toată tehnica inimaginabilă de care dispuneau interterranii, foştii ei colegi reuşiseră să scape?!

– Stai puţin, încercă ea să-i atragă atenţia Alei.

– Cred că sîntem nevoiţi să tratăm direct cu aceşti oameni, continuă Ala fără s-o bage în seamă pe Suzanne. Miza este prea mare...

– Eu sînt de părere să-i trimitem înapoi şi să încheiem problema, se auzi o voce din apropiere.

Suzanne se întoarse brusc şi dădu cu ochii de o femeie căreia i-ar fi dat vreo douăzeci şi cinci de ani.

– Cum adică, „să-i trimitem înapoi”? întrebă pămîn-teanca, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Păi, dacă asta era soluţia pe care o găsiseră, nici nu era de mirare că toţi bătrînii erau atît de liniştiţi, gîndi ea.

– Eu sînt de acord să-i trimitem înapoi, se auzi o altă voce din partea opusă.

Vorbitorul se vădi a fi un „bătrîn” de vreo cinci-şase anişori.

– Avem consimţămînt unanim?

Întrebarea Alei fu întîmpinată de un murmur general de aprobare.

– Fie, atunci! Vom trimite o navă intergalactică mică, pilotată de o clonă.

În timp ce Ala dădea dispoziţiile de rigoare la microemiţător, Ponu interveni:

– Să folosească minimum de impuls, nu uita să menţionezi.
– Ce episod trist, ce tragedie! comentă un alt membru al Consiliului.
– Dar nu le veţi face rău, nu-i aşa? se pomeni Suzanne întrebînd şi, spre surprinderea ei, Ala îi dădu, în sfirşit, atenţie.
– Te referi la prietenii tăi?
– Da! răspunse Suzanne pe loc, fără să se supere.
– Nu, nu vor păţi nimic, zise Ala. Vor fi foarte uimiţi, atîta tot.
– Eu cred că sacrificiul lui Arak şi al Sufei merită să fie anunţat public, fu de părere Ponu.
– Cu toate onorurile, întări băieţelul care vorbise mai înainte.
Cuvintele celor doi fură întîmpinate de un alt murmur general de aprobare.
– Dar asta nu înseamnă că şi Arak şi Sufa vor fi trimişi înapoi, împreună cu ceilalţi? întrebă Suzanne.
– Întocmai, confirmă Ala. Toţi vor fi trimişi înapoi.
Într-o totală confuzie, Suzanne îşi plimba dezarmată privirile pe chipurile celor mai bătrîni dintre interterrani.
* * *
După cîteva ore de navigat în tăcere, în lumina palidă a tablourilor de bord, toţi pasagerii submarinului se simţeau epuizaţi.
– Se vede lumină prin hublou! sări Perry de la locul lui.
– Da, şi eu văd, îl susţinu Richard.
– Ar cam fi cazul, zise Donald. Instrumentele îmi spun că ne aflăm la o adîncime de treizeci de metri, iar la suprafaţă se crapă de ziuă.
– Nu-i rău. Cît crezi că mai avem? întrebă Perry.

– Am urmărit tot timpul fundul oceanului, răspunse Donald cu ochii pe indicatorul sonarului. În vreo două ceasuri, cel mult, ar trebui să fim aproape de insulele din Boston.
– Bravo! strigară în acelaşi timp Richard şi Michael, lovindu-şi palmele într-un gest de triumf.
– Cît curent mai avem în baterii? întrebă Perry.
– Ei, aici e singura problemă, răspunse căpitanul. S-ar putea să fim nevoiţi s-o luăm înot pe ultima sută de metri.
– Pe mine nu mă deranjează, vorbi Harvey. Eu aş lua-o înot pînă la New York dac-ar trebui.
– Şi eu ce mă fac, cu armura mea? sări Michael de la locul lui, îngrijorat să nu-şi piardă prada de război.
– E treaba ta, marinare, îl taxă Donald. Nu te-am forţat eu s-o cari după tine.
– Dacă-mparţi cu mine, poate te ajut eu, se oferi Richard.
– Du-te-n... Îl complimentă Michael.
– Fără scandal! intră Perry între ei, împăciuitor.
Îşi continuară drumul în linişte cîteva minute, pînă cînd Arak deschise discuţia:
– Acum, că aţi scăpat din Interterra, spuneţi-mi, vă rog, de ce ne-aţi luat cu voi, ştiind foate bine ce ni se va întîmpla?
– Am vrut să ne asigurăm că nu va interveni Consiliul Bătrînilor după ce părăsim portul Barsama, îi răspunse Donald.
– Unde mai pui că o să ne fiţi de folos dacă se găseşte vreun papagal care să se îndoiască de povestea noastră, adăugă Richard făcîndu-l pe Michael să se dezlănţuie într-un hohot de rîs.
– Bine, dar vom muri, le aminti Arak.

– O să vă ducem la Spitalul Municipal din Massachus-setts, îi promise Donald. După cîte ştiu eu, continuă el zîmbind ironic, cei de acolo se dau în vînt după tot felul de cazuri rare.

– Degeaba, zise Arak pe un ton descurajat. Medicina voastră este mult prea înapoiată ca să ne fie de folos.

– Asta e tot ce putem face, se apără Donald. Vru să mai zică ceva, dar amuţi brusc, iar zîmbetul i se şterse de pe figură.

– Ce-i, avem probleme? sări Perry care, din cauza încordării, devenise foarte atent la reacţiile lui Donald.

– Se-ntîmplă ceva ciudat, răspunse căpitanul întinzînd mîna să regleze sonarul.

– Ce anume? întrebă Perry nerăbdător.

– Priveşte sonarul, îl invită Donald. Se pare că sîntem urmăriţi de un obiect care se apropie foarte repede.

– Cît de repede?

– Nu se poate! exclamă Donald cu îngrijorare crescîndă. Instrumentele spun că se deplasează cu peste o sută de noduri -şi asta sub apă!...

Se răsuci brusc înspre Arak:

– Spune, chestia asta poate fi adevărată? Şi dacă-i aşa, ce naiba este?

– Probabil o navă interplanetară din Interterra, răspunse Arak aplecîndu-se să vadă imaginea.

– Dar cei de acolo ştiu că sînteţi şi voi aici, nu?

– Fireşte, zise Arak.

– Nu-mi place chestia asta; ieşim la suprafaţă, zise Donald revenind asupra comenzilor.

– Nu cred că mai putem, îi atrase atenţia Perry. S-a întunecat afară, deci nava lor probabil că e chiar deasupra noastră.

Submarinul începu să trepideze ca sub acţiunea unor vibraţii de joasă frecvenţă.

– Arak, ce naiba fac ăştia?

– Nu ştiu, răspunse cel întrebat. Poate că vor să ne tragă în plasa lor de aer.

– Harvey, dumneata ai vreo idee de ce se întîmplă aici?

– Habar n-am, răspunse bătrînul care, ca toţi ceilalţi, se ţinea strîns de braţele fotoliului ca să nu fie smuls de vibraţiile în continuă creştere.

Donald puse mîna pe pistol şi îl îndreptă asupra lui Arak:

– Ia legătura imediat cu nenorociţii ăştia şi spune-le să întrerupă toată porcăria, că altfel îţi zbor creierii!

– Uite, făcu Perry arătînd spre sonarul lateral; se vede nava, arată ca o farfurie zburătoare dublă!

– O, nu se poate! exclamă Arak cu ochii pe imaginea de pe ecran. Nu este o navă interplanetară, ci una intergalactică!

– Şi care-i diferenţa? urlă Donald pe fondul vibraţiilor care se înteţiseră pînă într-atît încît cu greu te mai puteai ţine în scaun, iar coca groasă de oţel a submersibilului gemea şi trosnea sub presiune.

– Vor să ne întoarcă! strigă Arak. Sufa, ne duc înapoi!

– E singurul lucru pe care-l puteau face, suspină femeia. Singurul lucru pe care îl mai puteau face...

Vibraţiile se curmară dintr-o dată şi, înainte ca vreunul să poată face ori spune ceva, simţiră efectele unei acceleraţii înspăimîntătoare în sus.

Toţi pasagerii minisub-marinului se înfundară în fotolii cu o greutate strivitoare care le tăie răsuflarea, aproape făcîndu-i să-şi piardă cunoştinţa. Cumplita forţă inerţială era însoţită de o lumină stranie care inundă interiorul cabinei. În secunda următoare totul reveni la normal, cu excepţia unei mişcări de balans pe care nu o simţiseră pînă atunci şi care semăna cu legănarea valurilor.

– O, Doamne! gemu Donald. Ce naiba s-o fi întîmplat?

Dădu să-şi urnească braţele şi picioarele, dar le simţi îngreunte şi lipsite de vlagă, de parcă aerul devenise dintr-o dată vîscos. Efectul dispăru însă după cîteva mişcări care îi dezmorţiră încheieturile. Instinctiv, ochii lui alunecară pe cadranele instrumentelor şi rămase surprins văzînd că valorile se încadrau în parametri normali. Nivelul bateriei îl îngrozi însă, căci se vădi că erau pe punctul de a rămîne fără curent. Mai văzu ceva care-l făcu să tresară: se aflau la mai puţin de douăzeci de metri adîncime! Nici nu era de mirare, atunci, că erau legănaţi de valuri.

Donald îşi mută privirea pe cadranul sonarului şi constată că nava interterrană sau ce-o fi fost, dispăruse. În schimb, văzu că fundul oceanului urma o linie ascendentă. Asta însemna că se aflau la cel mult cincizeci de metri de ţărm!

Între timp, ceilalţi pasageri ai submarinului îşi reveneau cu greu din încercarea la care fuseseră supuşi.

– Mă întreb dacă astronauţii simt acelaşi lucru atunci cînd sînt proiectaţi în spaţiu, spuse Perry printre gemete.

– Dac-o fi aşa, pe mine să nu conteze, zise şi Richard.

– E ceva asemănător, dar nu chiar acelaşi lucru, zise Arak. Dar voi sînteţi prea puţin sofisticaţi ca să simţiţi diferenţa.

– Ia mai taci, Arak, că m-am săturat de tine, îl repezi Donald.

– Te cred şi-ţi meriţi soarta, replică interterranul.

– Pregătiţi-vă să ieşim la suprafaţă, că ni se termină bateriile, îşi anunţă Donald însoţitorii.

– A, nu se poate! se lamentă Perry.

– Nu-i nici o nenorocire, ţărmul e aproape, îi asigură Donald în timp ce opera eliminarea balastului cu ajutorul gazului comprimat.

Amplitudinea balansului creştea simţitor o dată cu înălţarea aparatului, atingînd cota maximă în momentul cînd acesta ajunse la suprafaţă. Donald vru să profite de ultimele rezerve de curent şi încercă să obţină o localizare prin LORAN, apoi prin Geosat. Zadarnic, însă.

– Nu mai înţeleg nimic, zise el scărpinîndu-se în cap. Să iasă cineva prin tambuchi şi să arunce o privire, poate recunoaşte unde ne aflăm. Trebuie să fim pe undeva în apropiere de portul Boston.

– Mă duc eu, că doar pe-aici mi-am făcut veleatul, se oferi Michael.

– Fii atent la valuri, îl preveni căpitanul.

– Ei da, e prima dată cînd mă plimb cu barca, îl ironiză scafandrul.

În timp ce Michael se strecura pe scăriţa tambuchiului, Donald scoase din circuit toată aparatura electrică de care nu mai era nevoie, ca să mai economisească bruma de curent rămasă. Se dovedi însă că bateriile secaseră de tot, căci în mai

puţin de un minut se stinseră luminile şi nava îşi opri complet înaintarea. Interiorul se cufundă în întuneric.

Se auzi zgomotul trapei deschise de Michael. Prin deschizătură pătrunse, palidă, lumina zorilor, însoţită de aer umed şi sărat şi de ţipetele aspre ale pescăruşilor.

– Ah, ce muzică mi-aud urechile, se bucură Richard.

– Sîntem în faţa uneia din insulele portului, dar nu ştiu care, anunţă Michael.

În clipa aceea, submarinul se izbi de fundul nisipos şi începu să se aplece într-o parte, împins de valuri.

– Afară, urgent, pînă nu năvăleşte apa peste noi! strigă Donald.

Pămîntenii îşi părăsiră locurile într-o grabă nebună, spre deosebire de cei doi interterrani, care îşi împreunară tandru palmele.

– În numele Interterrei, rosti Arak solemn.

– În numele Interterrei, repetă Sufa.

– Haideţi odată! urlă Donald către ei. Nu vedeţi că submarinul ia apă şi se scufundă?

Arak şi Sufa îl ignorară total şi rămaseră visători, ca în transă, cu palmele lipite.

– Treaba voastră, le spuse Donald.

– Măi, strigă Michael de la gura tambuchiului, să-mi aducă şi mie cineva armura!

Pe scăriţa îngustă se produse dezordine din momentul în care un şuvoi de apă năvăli prin tambuchi. Cei care ieşeau se aruncau în mare şi înotau spre ţărm. La urmă, Michael dădu să intre din nou după preţioasa-i pradă, însă un talaz mai puternic răsturnă submarinul cu totul, făcîndu-l pe

scafandru să se răzgîndească pe loc. Cu greu, pînă la urmă reuşi să înoate spre libertate.

Harvey, ce-i drept, mai avu nevoie de o mînă de ajutor ca să facă faţă brizanţilor periculoşi; altminteri, toată lumea ajunse cu bine pe ţărmul care ieşea abrupt din mare şi se trîntiră de-a valma pe nisipul călduţ. Toată lumea, cu excepţia celor doi interterani. Michael se smulse ultimul din forfota valurilor şi fu întîmpinat de înţepăturile răutăcioase ale lui Richard în legătură cu pierderea armurii greceşti.

Vremea era splendidă: o dimineaţă blîndă de vară în care razele soarelui erau filtrate printr-o pîclă subţire şi se răsfrîn-geau jucăuş pe suprafaţa oceanului, promiţînd o zi foarte caldă. După lupta cu valurile, naufragiaţii se mulţumiră să se odihnească, fericiţi să tragă adine în piept aer proaspăt, să privească zborul planat al pescăruşilor şi să lase soarele să le zvînte hainele subţiri de mătase, lipite de trupuri.

– Acum îmi pare rău de Arak şi Sufa, deschise Perry vorba cu un glas în care plutea o umbră de tristeţe.

Într-adevăr, *Oceanus* era acum mai departe de ţărm decît atunci cînd îl părăsiseră. Valurile îl răsturnaseră complet, năvălind înăuntru şi trăgîndu-l înapoi, în larg.

– Ba, mie nu, zise Richard cu indiferenţă. Dinspre partea mea, călătorie sprîncenată!

– Păcat de submarin totuşi, intră şi Donald în discuţie. Nu va rămîne acolo prea multă vreme; probabil că va sfirşi undeva, pe fund, dincolo de platforma continentală. Fir-ar să fie, speram să pot intra cu el pînă în portul Boston!

Nici nu-şi termină bine vorba căpitanul, că nişte valuri neobişnuit de mari se ridicară. După ce se sparseră de ţărm, submarinul dispăru de tot.

– Gata, s-a dus, spuse Perry.

– După ce o să afle toată tărăşenia, zise Michael, sînt sigur că se vor repezi să-l recupereze. Parcă-l şi văd piesă de muzeu, la Smithsonian.

– Unde sîntem aici? întrebă Harvey ridieîndu-se într-un cot şi privind peste umăr insula teşită, bătută de vînt şi care nu părea să găzduiască decît nisip, cochilii de scoici şi iarbă de mare.

– Ţi-am mai spus, e una din mulţimea de insule ale portului Boston, spuse Donald.

– Şi cum o să facem să ajungem în oraş? puse Perry problema.

– Peste cîteva ore o să mişune pe aici tot felul de ambarcaţiuni de agrement, zise Michael. Cînd le-om spune despre ce este vorba, să vedeţi cum o să se-nghesuie care mai de care să ne ducă acasă.

– Abia aştept să mă aşez în faţa unui prînz cumsecade, unde să ştiu şi eu ce bag în gură! dădu Perry glas unei dorinţe comune. A, da, şi un telefon, să-mi sun soţia şi fetele, după care vreau să dorm vreo două zile şi două nopţi.

– Subscriu, zise Donald. Haideţi să mergem pînă în partea cealaltă, de unde bate vîntul. Mi s-ar încălzi inima dac-aş vedea albatroşii din bătrînul Beantown, fie şi de departe.

– De acord, făcu Perry.

Se ridicară în picioare, îşi întinseră oasele şi apoi o luară la pas de-a lungul plajei, pe nisipul întărit de la marginea apei. În ciuda oboselii începură să cînte şi veselia îl cuceri pînă şi pe posacul Donald. Ocolind un promontoriu care mărginea un golfuleţ, dădură

cu ochii de o privelişte ce-i făcu să rămînă pe loc, oprindu-se din cîntat. La vreo sută de metri în faţa lor, un bătrîn cărunt culegea scoici, în apropierea unei bărci nu prea mari, trase pe mal, cu vela strînsă legănîndu-se în bătaia vîntului.

– Ei, ce spuneţi de o aşa coincidenţă fericită? vorbi Perry.

– Deja simt gustul cafelei şi foşnetul aşternutului curat, se avîntă Michael. Haideţi să-l facem pe tataia erou - probabil că o să apară şi la CNN!

Întregul grup o luă la fugă de-a curmezişul plajei, chiuind. La vederea lor, bătrînul intră în panică; se repezi la barcă, aruncă înăuntru găleata şi plasa şi o împinse la apă încercînd să se îndepărteze. Richard ajunse cel dintîi, intră în apă pînă la brîu şi se apucă de marginea bărcii, ca să-i oprească înaintarea.

– Stai puţin, tataie, ce atîta grabă? îl întrebă pe bătrînul speriat.

Acesta din urmă însă se precipită să arboreze vela şi puse mîna pe o vîslă, încercînd să-l îndepărteze pe intrus. Richard înşfăcă vîsla, o smulse din mîna pescarului şi o azvîrli într-o parte. Între timp, restul grupului se apropiase şi se aruncaseră toţi în apă, înotînd voiniceşte. Grijuliu, Harvey recuperă vîsla din apă şi o aduse înapoi.

– Cam neprietenos amicul nostru, comentă Richard la adresa sărmanului bătrîn care se retrăsese speriat în mijlocul bărcii, holbîndu-se la ei.

– Nici nu-i de mirare, spuse Perry măsurîndu-se cu privirea, mai întîi pe sine şi apoi pe fiecare dintre tovarăşii lui. Nu vă daţi seama cum arătăm? Voi ce-aţi zice dacă aţi vedea dintr-o dată patru inşi îmbrăcaţi în lenjerie de mătase dînd buzna din ceaţă?

Izbucniră cu toţii într-o criză de ris, alimentată de oboseala şi de grijile acumulate. Trecură cîteva minute bune pînă să se liniştească şi să-şi vină în fire cît de cît.

– Ne cerem scuze, bătrîne, pentru înfăţişarea şi purtarea noastră, zise Perry printre sughiţuri. Dar te rog să ne crezi că am avut o noapte de pomină...

– V-aţi cherchelit, nu-i aşa? îndrăzni pescarul să deschidă gura, ceva mai uşurat.

Cuvintele omului declanşară altă avalanşă de rîsete. După ce îşi revenirä suficient, reuşiră să-l convingă pe bătrînul pescar că nu erau deloc periculoşi şi că va fi recompensat cu generozitate dacă vrea să-i ducă pînă în port. Odată încheiat tîrgul, fiii rătăcitori se urcară în barcă, unul după altul.

Avură, în sfirşit, parte de o croazieră încîntătoare, ţinînd cont de ceasurile cît stătuseră cu sufletul la gură, înghesuiţi în submarinul acela sufocant de strimt. Soarele prietenos, şoapta blîndă a brizei şi legănarea valurilor îi făcură să adoarmă pe toţi, în afară de stăpînul bărcii, chiar înainte de a fi ieşit din golfuleţ. Restul drumului se desfăşură în condiţii cît se poate de bune; bătrînul pescar purta roadele unei experienţe îndelungate şi nu după multă vreme aduse barca în port, fără peripeţii. Întrucît nu ştia însă unde să-şi lase pasagerii cufundaţi în somn, îl zgîlţîi uşor de umăr pe cel care-i fu la îndemînă.

Perry, căci el se nimerise a fi acela, se trezi năuc şi deschise ochii cu greutate. Se frecă la ochi, apoi clipi de cîteva ori şi privi în jurul său.

– Unde naiba ne aflăm? întrebă el, nelămurit. Era vorba că mergem la Boston, parcă.

– Acilea-i Boston, răspunse pescarul. Uite, acolo-i Long Wharf, mai adăugă el cu braţul întins undeva, spre dreapta.

Perry îşi frecă din nou pleoapele, întrebîndu-se dacă nu cumva are vedenii. Înaintea ochilor săi se aştemea un decor portuar înţesat de ambarcaţiuni cu vele, goelete şi căruţe trase de cai de-a lungul unui chei de granit. Clădirile erau din lemn, cele mai înalte ajungînd să aibă patru sau cinci niveluri.

Luptînd din greu cu valul de panică şi disperare care simţea că-l cuprinde, Perry îl scutură zdravăn pe Donald, strigîndu-i că se întîmplă ceva îngrozitor. Zarva îi trezi şi pe ceilalţi care, deschizînd ochii, rămaseră la fel de stupefiaţi.

Cu un sentiment sumbru în suflet, Perry se întoarse încet spre bătrîn:

– În ce an sîntem?

– În anul de graţie una mie şapte sute nouăzeci şi unu, rosti pescarul.

Perry rămase cu gura căscată şi mai privi o dată corăbiile din port.

– Doamne Sfinte! Ne-au trimis înapoi în timp!!

– Hai, lasă-te de glume, îl mustră Richard cu o umbră de teamă în glas.

– Cine ştie, poate că se face un film, sugeră Michael.

– Ei bine, nu cred, apăsă Donald cuvintele. Acum îmi dau seama: cînd Arak a spus că vor să ne întoarcă, se referea la întoarcerea în timp, nu la întoarcerea în Interterra!

– Deci, navele intergalactice au la bază tehnologia regre-siei temporale, trase Perry concluzia. Da, cred că e singura posibilitate de a acoperi distanţele dintre galaxii...

– Doamne Sfinte, ne-au înfundat complet! Acum n-o să mai creadă nimeni povestea cu Interterra, şi nici nu există încă nivelul tehnic care să ne permită să ne întoarcem acolo.

– Lumea ne va crede nebuni, confirmă Perry dînd din cap, cu privirea pierdută în gol.

– Dar submarinul? Hai după el, sări Richard disperat.

– Ce vorbeşti? îi curmă Donald elanul. Nici nu l-am mai putea găsi, dară-mi-te să-l mai şi recuperăm.

– N-o să-i mai văd niciodată pe ai mei, se lamentă Perry. Aşadar, am schimbat Paradisul cu America colonială?! Nu-mi vine să cred, pur şi simplu!

– He-he, cred că ştiu acum de unde-mi veniţi, se vîrî în vorbă bătrînul pescar, după ce-şi pregăti vîslele.

– I-auzi, făcu Perry indiferent.

– Da-da, n-am nici pic de îndoială, continuă pescarul. Pun rămăşag că sînteţi de la colegiul acela de pe rîul Charles. Voi, ăştia de la Harvard, întotdeauna aţi călcat în străchini...

GLOSAR

astenosferă: zonă din interiorul Pămîntului, aflată între 50 şi 200 de kilometri adîncime; este partea superioară a *mantalei,* situată imediat dedesubtul *litosferei.* Se spune că această zonă ar consta din materie topită care formează un fluid vîscos.

bazalt: rocă de culoare întunecată, aproape neagră, formată prin răcirea şi solidificarea unor silicaţi topiţi. O mare parte din fundul oceanelor este formată din bazalt.

batipelagic: (adj.) referitor la adîncimi oceanice moderate, între 650 şi 4 000 de metri.

căldare („caldera”): crater format prin prăbuşirea vîrfului unui vulcan.

dinoflagelate: o specie de *plancton* care include o mulţime de varietăţi bioluminiscente. Dinoflagelatele pot duce şi la apariţia fluxului roşu.

ectogeneză: dezvoltarea embrionului în afara uterului.

epipelagic: (adj.) referitor la adîncimea apei mărilor şi oceanelor pînă unde pătrunde suficientă lumină solară pentru a permite fotosinteza.

foraminifere: protozoare marine minuscule ale căror cochilii formează depozite calcaroase şi de cremene.

gabro: o rocă de culoare închisă, uneori verde, care formează o mare parte din stratul inferior al fundului oceanelor.

gameţi: celulă germinativă masculină ori feminină.

globigerina: strat vîscos de culoare alburie care acoperă în mare parte fundul oceanului la mare adîncime şi se compune mai ales din schelete minuscule de *foraminifere.*

graben: un bloc de rocă desprins, care a alunecat sub nivelul corpului din care provine.

guiot: *munte submarin* cu o culme teşită.

litosferă: crusta solidă a Pămîntului, care include atît continentele, cît şi fundul mărilor.

manta: strat interior al Pămîntului, situat între *litosferă* şi miezul central al Pămîntului.

discontinuitatea Mohorocičić: o zonă din interiorul Pămîntului unde are loc o schimbare majoră în transmiterea undelor seismice. Zona se află între 5 şi 10 kilometri dedesubtul fundului oceanelor şi la circa 35 de kilometri dedesubtul continentelor.

Pangaea: un continent unic care a început să se rupă în Mezozoic, sub acţiunea plăcilor tectonice, formînd continentele actuale.

peridotită: o rocă de culoare închisă din interiorul mantalei.

plancton: plante (fitoplancton) şi animale (zooplancton) microscopice existente în cantităţi enorme şi care formează baza lanţului trofic oceanic.

scara Richter: sistem de exprimare a magnitudinilor seismice.

munte submarin: munte rezultat în urma activităţii vulcanice submarine.

termoclină: schimbare de temperatură abruptă şi relativ stabilă într-un volum de apă.

Robin Cook ne propune în ultima sa carte, *Răpirea,* o poveste îndrăzneaţă. O echipă:de oceanografi care încearcă să cerceteze un misterios munte submarin face o descoperire uluitoare, care relansează disputele legate de controversata Atlantida şi care schimbă tot ceea ce ştim despre viaţa pe Terra.

„În *Răpirea,* maestrul *thriller*-ului medical rezolvă una dintre cele mai incitante enigme ale omenirii.”

The, New York Times rao internaţional publishing company